

ГОРДЪН ДИКСЪН РАЗРУШИТЕЛЯТ НА СВЕТОВЕ

Част 9 от „Дорсай“

Превод от английски: Таня Петрова, 2002

chitanka.info

„Разрушителят на светове“ се посвещава на двама стари приятели, които споделиха с мен последните петдесет години на двадесети век — Марвин и Джин Ларсън.

Авторът изказва благодарност на професор О. Дж. Харви от Университета в Колорадо, САЩ. Основните теми, споменати в психологическото развитие на Блейс Аренс, се базират върху теорията за различните религии, публикувана за първи път от професор Харви, Дейвид Хънт и Хари Шрьодер през 1961 година и доразвита впоследствие от професор Харви, студентите и колегите му през следващите няколко години. Появата на тази теория по времето, когато тъкмо разработвах научния модел, който трябваше да свърже концепцията ми за детството на Блейс Аренс с ролята, която му бях отредил по-късно, беше едно от най-щастливите събития в живота ми. Именно тези неща правят кариерата ми на писател толкова привлекателна.

Какво точно искаше Блейс от живота?

Той се замисли върху не многото дни, месеци и години, които вероятно му предстоеше да живее на този свят. Да предположим, че го очакваха най-много сто и двадесет години активен и ползотворен живот. Та това беше само една капка в океана на времето, и от историята на човечеството!

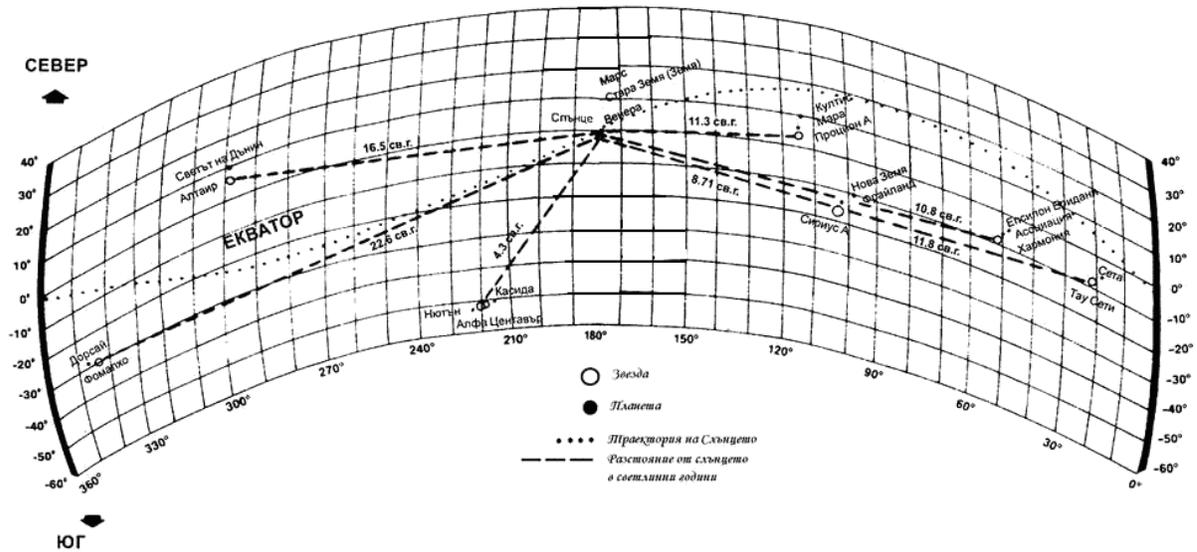
А Блейс не искаше да бъде само капка... Цялата му същност бурно протестираше и се съпротивляваше срещу идеята, че ей така просто може да се живее и после да умре, без да остави някаква диря след себе си, без да повлияе върху съдбата на другите хора... Със сигурност природата го беше надарила много по-щедро от милиони други...

Той се опита да си представи човечеството. То беше излетяло от своя дом и се бе пръснало на петнадесет други планети. Но хората не се бяха променили много, откакто се бяха научили да мислят.

Може би, той щеше да им помогне да развият способностите си, да се изкачат, макар и само с едно стъпало по-нагоре, към своето съвършенство.

И точно тогава, докато тази мисъл още витаеше из ума му, той прозря — беше намерил това, което търсеше — беше намерил предназначението си и своето място в живота!

ЗВЕЗДНА КАРТА НА СВЕТОВЕТЕ В ЦИКЪЛА "ДОРСАЙ"

ГЛАВА 1

Жената разресваше косите си, седнала пред овалното огледало и си шепнеше нещо тихичко. Тя си припомняше комплиментите, с които бе обсипвана по време на последната си среща. Прозрачният кафеникав гребен леко се плъзгаше по блестящите кичури на дългите ѝ кестеняви коси, а изящните разголени рамене аристократично бледнееха. Макар и не особено необходим за момента, на жената ѝ харесваше да спазва този малък ритуал, след като прегръцалият я доскоро мъж си бе тръгнал. От нея леко се носеше мирисът на парфюм — аромат, толкова нежен, като че ли нейният собствен...

Зад нея стоеше и внимателно я гледаше момче. То се вслушваше в мърморенето на жената, като че ли очакващо да чуе нещо специално, една особена фраза. Знаеше, че ще я чуе съвсем скоро, защото жената я насаждаше у всичките си любовници, и то така, че те дори не се досещаха. Момчето беше високо и стройно за единайсетте си години. Финото му лице поразяваше с една почти неестествена правилност на чертите. То удивително много приличаше на жената, която сега седеше пред огледалото.

И ето я накрая и дългоочакваната фраза. Независимо от цялото си старание, момчето не успя да се овладее...

— Колко си прекрасна — каза жената на отражението си, — никога не съм срещал по-красива от теб...

— Но ние с теб знаем, че това не е вярно, нали мамо? — В гласа на момчето отчетливо се долавяше решителност.

Жената млъкна и се завъртя към него. Зелените ѝ очи направо го пронизваха. Пръстите, стиснали гребена като оръжие, побеляха от усилието. Тя изобщо не предполагаше — а той разчиташе точно на това, — че синът ѝ може да се окаже толкова близко до нея в този момент. Няколко дълги секунди момчето гледаше майка си, чието импулсивно решение да го убие, все още се мяркаше в погледа ѝ. Да го убие — заради прекалената, дори по нейните мерки — жестокост на думите му. Това беше най-силното му оръжие, с което разполагаше в

борбата срещу нея, силно именно защото казваше истината. Служейки си умело с грима, жената се стремеше да изглежда привлекателна — даже нещо повече. Но тя не беше красавица. А точно това беше най-голямото ѝ желание. През цялото време ѝ се налагаше да използва великолепния си мозък, за да научи избраниците си да ѝ повтарят като папагали тези думи в съответните интимни моменти.

Именно липсата на красота, а не нещо друго, беше прекалено непоносимо за нея, и даже цялата мощ на разума и волята ѝ не би могла да ѝ помогне. А ето днес дори единадесетгодишния Блейс отново ѝ напомняше за това. Острият гребен в треперещата ѝ ръка бавно се придвижваше към лицето му.

Момчето гледаше гребена, и почувства как го обзема страх. Да, той го очакваше. И все пак нямаше друг начин да оцелее, нямаше друг изход, освен този — да каже истината.

Треперещият гребен спря на няколко сантиметра от гърлото му.

Блейс знаеше какво да очаква — майка му, екзотичка по произход и възпитание, тоест, човек принципно неспособен на престъпление — никога не би извършила това, за което настояваше измъчената ѝ душа. Наистина, тя се бе постарала да се отърве от екзотичните морални принципи и навици, струваше ѝ се, че това бе завинаги. И все пак, сега не ѝ стигнаха силите да ги преодолее.

Побелелите пръсти на жената най-накрая се отпуснаха. Тя внимателно остави гребена на масичката пред огледалото. Почти физически се долавяше как самообладанието ѝ надделя.

— Е, Блейс — хладно и спокойно произнесе тя. — Дойде време нашите пътища да се разделят.

ГЛАВА 2

Блейс бе седнал пред екрана в залата за отдих на космическия кораб. От най-близките звезди го делеше разстояние, равно на няколко светлинни години. Сега вече наистина бе сам, но затова пък — свободен завинаги...

Корабът го отнасяше към една от двете дружествени планети — Асоциация, далеч от Нова Земя, където преди два дена той окончателно се раздели с майка си. Отсега нататък Асоциация щеше да бъде новият му дом.

Още един ден, и той ще е там — в столицата, космическото пристанище Екюмени. До момента на скандала с майка си, Блейс не се бе замислял много-много за своето бъдеще, предполагайки, че щом се избави най-накрая от нея и легиона постоянно сменящи се наставници, всичко обезателно ще се нареди. Но засега такива промени съвсем не се очертаваха.

Блейс се преструваше, че е напълно погълнат от изучаването на звездите зад екрана, особено от Епсилон Еридани, около която се въртяха планетите Асоциация и Хармония. Неволно той си припомни двата Екзотични свята — Култис и Мара, които по съвсем същия начин обикаляха около звездата Процион А. Майката на Блейс се бе родила и израснала тъкмо на една от тези две планети. По-късно тя завинаги напусна родния си свят, изпълнена с ярост и разочарование: екзотиците не можеха да ѝ осигурят свободата и привилегиите, полагащи ѝ се по право.

Асоциация се намираще само на осем фазови прехода от Нова Земя — макар и неточно, защото така се определяха разстоянията за кораб в космоса.

Блейс вече знаеше, че ако зависеше само от последователното изпълнение на тези фазови преходи, те биха стигнали до планетата само след няколко часа. Но проблемът беше друг — с увеличаване на пространствено-времевия интервал положението на точката, в която корабът трябваше да се върне, ставаше все по-трудно определимо.

Затова след всеки пореден фазов преход наново се пресмяташе местоположението на кораба. За да се осигури пълната безопасност на пасажерите, през целия път се извършваха няколко малки фазови прехода, в резултат на което времето, което те прекарваха в пътуване, се разтегляше до три дни.

При пристигането си на Асоциация, Блейс трябваше да бъде посрещнат от този, който щеше да се грижи за него в бъдеще — по-големият брат на Езекил Маклийн, един от първите мъже в живота на майка му.

А Езекил бе единственият светъл лъч в миналото на Блейс. Именно Езекил пое върху себе си бремето на бащинството и отговорността не само за Блейс, но и за по-големият му полубрат Дахно. Преди няколко години майка му изпрати Дахно (не без посредничеството на Езекил), във фермата на брат си — Хенри Маклийн.

Странно, но Езекил същевременно приличаше, и не приличаше на майка му. Тя го бе оставила, без да съжалява, както бе изоставила света на Екзотиците, а така също и родната си планета Култис. Той, роденият на Асоциация, напусна също родната си планета без гняв и презрение. Със своето луничаво, кръгло, винаги внимателно и приветливо лице, Езекил Маклийн по нищо не приличаше на дружествениците. Той бе добродушен и безгрижен — спокойно приемаше всички неприятности, които постоянно се стоварваха върху него заради необходимостта да се намира близо до Блейс и майка му, която непрекъснато си намираще все нови и нови любовници. Обикновено след всеки новодошъл тутакси изхвърляше предишния. Но Езекил явно нямаше нищо против да бъде наполовина слуга, наполовина приятел. По някакъв чудодееен начин той се оправяше с обикновено лошото настроение на майката на Блейс. Виждаше се, че тя просто се нуждае от него, макар и да не го допускаше вече в спалнята си.

И ето на, моля ви се: преди две седмици Езекил се свърза с Хенри, за да ходатайства за приемането на още едно от незаконните деца на брат си, безбожника — скитник. Между другото, дори майката на Блейс не можеше да каже, кой точно е бил истинският му баща.

Блейс подозираше, че Хенри винаги е отстъпвал на брат си, макар че Езекил го изкарваше пред другите по-твърд и от кремък.

Естествено, навремето Хенри се съгласи да приеме и възпитава по-големият с десет години полубрат на Блейс, Дахно, а сега не отказа да приеме и Блейс. Благодарение именно на Езекил, с неговия неизчерпаем хумор и доброта, Блейс получаваше шанса от време на време да си отдъхне от непредсказуемостта на майка си и желязната дисциплина, налагана му от наставниците. Но сега Езекил бе останал далеч назад...

Едно време майката държеше Дахно близо до себе си, смятайки, че само тя може да го контролира и управлява. Но това никак не ѝ се удаваше и Дахно, който бе с една-две години по-голям, отколкото бе Блейс сега, се опита да избяга. Тогава тя го изпрати при Хенри и се зарече да не допуска повече същата грешка.

И все пак я допусна. Наставниците, контролиращи непрекъснато Блейс, постоянно се сменяха с появата на поредния нов любовник, уволняващ предишните и наемащ нови. Момчето редовно бе излагано на показ пред гостите на майка си и тогава тя се къпеше в отразената от гениалния си син слава.

Безусловно, той бе гений, истински гений. Но към заложибите по рождение трябваше да се прибавят и много дълги и досадни часове на учене в условията на желязна дисциплина.

Не му бе трудно да учи — всичко му бе интересно. Майка му така и не можеше да се отърве от екзотичните си принципи и затова той никога не бе наказван физически. Обикновено го пращаха „да помисли над поведението си“ в една специална стая. В нея нямаше мебели, освен едно специално легло, създавано от силово поле. То обгръщаше тялото изцяло и осигуряваше желаната температура и твърдост.

В стаята просто нямаше какво да се прави и затова, като всяко дете оставено само, той даваше простор на въображението си. Блейс си мечтаеше за страна, в която да липсват и наставниците, и майка му, страна, в която той притежаваше вълшебна пръчица, даваща му неограничена власт и свобода. Тогава, като единствен представител на тази власт, той щеше специално да настоява около него да има само едни и същи хора. С една дума, животът в тази страна щеше да е съвсем, съвсем различен...

Налегналите го спомени постепенно отстъпиха на заден план и той отново се върна към сегашните си тревоги и опасения. Отначало,

след като разбра решението на майка си, той изпадна в екстаз при мисълта, че най-после ще се измъкне от затвора си. Но на кораба той имаше достатъчно време за размисъл, и след като възбудата му понамаля, започна да се замисля: а няма ли отново да почнат да го командват, само че други, нови наставници? Останал съвсем сам, той бе започнал да изучава религиозните материали, които взе със себе си. Трябваше старателно да се подготви и да разбере как трябва да се защитава и пази (за всеки случай) в новата за него среда — от „чичото“ и двамата му сина, имената, на които Блейс все още не знаеше. Той се стараеше да запомня наизуст направо цели фрази, за да може при необходимост да ги повтори като папагал, дума по дума. Едно време можеше да цитира по памет таблиците с цените на акциите, на недвижимите имоти, а също и текущите политически новини. Макар че почти не разбираше какво значат всичките тези думи, това не пречеше на майка му да го представя пред гостите си като детето чудо.

На втория ден от пътуването си Блейс съвсем неочаквано усети нечие присъствие до себе си.

— Според мен, той е много самотен — каза на колежката си една от стюардесите. — Повечето деца се носят насам-натам като побъркани, постоянно са жадни и тичат за сок в бара, дразнят и досаждат на всички, а този просто си седи и не създава никакви грижи.

— Е, бъди му благодарна тогава и го остави и ти на мира — ѝ отговори другата.

— Явно нещо сериозно е станало там, откъдето идва — настояваше първата, — това е причината да е самотен и разстроен и да се държи така.

Втората стюардеса бе настроена скептично — беше далеч поопитна, с много повече полети, отколкото червенокосата, с живо лице и стройна фигура, по-младежка. Въпреки съвета ѝ да остави момчето на мира, червенокосата все пак тръгна към Блейс, седна на съседното кресло и го завъртя така, че да вижда лицето му.

— На звездите ли се любуваш? — попита тя.

Блейс моментално настръхна. За целия си досегашен живот се бе научил да гледа с подозрение на подобни прояви на дружелюбие. Независимо от това, как изглеждаше и какво казваше, това момиче сигурно беше поредният наставник, който му предлагаше приятелство, само за да може после да го контролира. Игнорирането на всеки

подобен опит за сприятеляване му беше станало като рефлекс, напълно оправдан в повечето случаи.

— Ъхъ — каза той, с тайната надежда, че ако се преструва на зает, зяпайки звездите, тя ще се откаже. Въпреки че жената може би искаше само да му обясни кое копче за какво е — но той вече ги беше разучил. Най-добре ще е, ако тя си тръгне и го остави на мира.

— Ти ще летиш до Асоциация, нали така? — продължаваше тя. — Ще те посрещне ли някой?

— Да — отговори Блейс, — чичо ми.

— И на колко години е чичо ти?

Блейс понятие си нямаше на колко години трябва да е чичо му, но реши, че това едва ли е от значение в момента.

— Той е на двадесет и осем — каза Блейс, — казва се Хенри, и има ферма в едно малко градче близо до космодрума.

— Хенри ли? Какво хубаво име — възкликна служителката. — А фамилията и адреса му?

— По фамилия е Маклийн, а адреса не помня...

Това вече си беше лъжа. Веднъж, съвсем случайно, Блейс бе видял адреса на чичо си, и от този момент той здраво заседна в паметта му, от която почти никога нищо не се губеше. Но той премълча този факт, както се бе научил да прикрива и способностите на ума си, изключая тези моменти, когато майка му го показваше на гостите си, или ако си мислеше, че в дадена ситуация те ще са му от полза.

— ... но го имам тук някъде. — Блейс се пресегна към неголямата чанта на пода до креслото си. В нея бяха документите и съпроводителните му писма.

— Не, не, няма нужда да ми показваш нищо — запротестира стюардесата, — сигурна съм, че всичко ти е наред. Просто си мислех дали не би искал да се позабавляваш, вместо да седиш тук по цял ден и да гледаш екрана? Искаш ли нещо разхладително от бара?

— Не, благодаря ви — кимна Блейс, — от училището ни заръчаха да наблюдаваме звездите, това е в учебната програма. Заради тази ваканция при чичо Хенри ще пропусна началото на занятията и затова сега се опитвам да наваксам. Надявам се по-голямата част от наблюденията да направя сега, на път за Асоциация, та на връщане да не си губя времето.

— Ясно... — отвърна стюардесата. Доверителната интонация, живия и загрижен тон, а не думите му, напълно убедиха девойката. Явно трябваше да спре да го разпитва — предположението ѝ, че в семейството на Блейс има неприятности, например, някой е умрял и затова Блейс е трябвало да си тръгне оттам, бе лишено от основания. Освен това самата тя отлично знаеше името и адреса на човека, който трябваше да посрещне Блейс на Асоциация. Обслужващият персонал на всички редовни космически рейсове носеше определена отговорност за всеки от пасажерите под дванадесет години, пътуващи сами.

— Ами, ако нямате нищо против — каза Блейс, — аз по-добре да продължа да се занимавам.

— О, разбира се, повече няма да ти преча. Но ако все пак нещо ти потръбва, натисни копчето за повикване и аз ще дойда. Става ли?

— Става. Благодаря ви — отговори Блейс, мушкайки ръката си в чантата. — Така и ще направя.

Стюардесата стана и си тръгна. Блейс извади четящото устройство от чантата и го сложи на коленете си. Той продължи да се прави на напълно ангажиран със заниманията си, а всъщност мозъкът му бе абсолютно свободен да си мисли каквото си ще. В интерес на истината, трябваше да прочете това-онова от Библията. Блейс знаеше имената на пророците, а сега се бе заинтересувал и от житиета им.

Щом стюардесата си тръгна, той веднага се почувства още по-самотен и нещастен, отколкото когато и да било. Странна работа: така му се искаше да ѝ се довери, да приеме протегнатата ѝ ръка, но просто не можеше да го направи! Той дори не знаеше точно какво е това „самота“, само я усещаше. Когато беше съвсем малък, той знаеше, чувстваше, че майка му го обича. После, като попорасна, със сърцето си усещаше, че тази обич е изчезнала завинаги. Майка му или го избягваше, или, ако ѝ харесваше това, което той правеше в момента, известно време му обръщаше внимание.

Сега вече трябваше да се заеме с четенето. Но нямаше никакво желание — след като отхвърли опита на стюардесата да го поразвлече, изведнъж го обзе внезапен страх от бъдещето. Четящото устройство, в което бяха Библията, Корана и другите религиозни книги, препоръчвани от библиотеката на Нова Земя като най-подходящи за религиозно обучение, стоеше забравено на коленете му.

За кой ли път той отново се усети страшно откъснат от всичко, захвърлен и висящ някъде в пространството, далеч от всички хора и светове. За да се избави от това чувство, Блейс превключи на старата си мечта за вълшебната пръчица, която би му позволила да се заобиколи с хората, по които тъгуваше, и да живее така, както му харесва.

Но сега старото изпитано средство не помагаше. Дългите цитати, които той запомняше от книгите, гледайки в отвореното на коленете му четящо устройство, му звучаха някак несигурно и бяха съвършено неподходящи за завързване на приятелство с тези, които очакваше да срещне на Асоциация. Това, на което го бяха научили, за да развлича и изумява възрастните, като например гостите на майка му, едва ли можеше да му бъде от полза в този ултрарелигиозен свят. Хенри и двамата му сина биха приели който и да е, но не и някой по-умен и образован от тях. Блейс никога не се беше чувствал толкова безпомощен. Той наистина нямаше какво да предложи на Хенри Маклийн и семейството му, освен това, което бе запомнил от Библията и другите книги. Как тогава да не го приемат само като „учена маймунка“?

Неприятните мисли и спомени го заляха като вълна... Малко преди да се раздели с майка си, го посети един приятел на Езекил — посивял и тромав човек, говорещ с едва доловим акцент. През цялото време на продължителния им разговор, Блейс усещаше нещо много особено, нещо, неподдаващо се на описание. Също като стюардесата преди малко, и този човек всячески се стараеше да изглежда благоразположен. Блейс се изкушаваше да му отвърне със същото, но печалния опит от подобни постъпки, предприемани от него в миналото, го бе научил да потиска чувствата си. Мъжът му зададе много въпроси, на повечето от които Блейс честно отговаряше, тъй като му се струваха безопасни, а за останалите успешно се направи на наивно, неразбиращо дете.

След няколко такива срещи посивелия човек изведнъж изчезна и няколко дни въобще не се появи. В деня преди излитането си Блейс влезе в стаята, съседна на гостната на огромния апартамент, нает от майка му в хотела, и дочу оттам гласа на Езекил. Отговори му някой, който Блейс позна — това беше неговият изчезнал приятел. Но сега той говореше по съвсем различен начин, използваше съвършено

различни думи и по различен начин слагаше ударенията. Внезапно Блейс позна езика — това беше „напев“-а, разновидност на Бейсик-а, езика на най-отявлените фанатици при дружествениците. Момчето спря и се заслуша — тема на разговора бе самият той.

— ... учена маймунка. Ти също го знаеш, Езекил, и то не по-зле от мен. Майка му е осъществила желанието си. Решението ти да ме поканиш да се запозная с момчето и същевременно да го наблюдавам, е напълно разумно. Вярно, в града има достатъчно добри психотерапевти, но никой от тях не е родом от тази част на Асоциация, от която сме аз, Хенри и ти самият. Никой по-добре от мен не знае какво очаква хлапето. Той никога няма да стане втори Дахно.

— То се подразбира — каза Езекил. — Дахно също беше много съобразителен, но на дванадесет години имаше силата и ръста на възрастен мъж. Как ли изглежда сега, само Бог знае.

— Това не знам — отговори му посивелия, — макар че подочух, че бил станал истински исполин.

— Но ти нали каза, че Блейс е съвсем друг — дочу се пак гласа на Езекил. — Как е възможно това? Майка му го държеше още по-изкъсо, отколкото Дахно. Самият ти би трябвало много добре да помниш Дахно — та нали неведнъж си го виждал и си се срещал с него, когато той все още живееше тук?

— И все пак ти казвам, че разликата е огромна — настояваше другия. — С възпитанието на Дахно се е занимавала предимно майката, решавайки, че не би могла да повери детето си на никой друг, и затова то толкова много прилича на нея. Той даже е усвоил майчиното си умение „така да изплашиш змията, че да я накараш да глътне собствената си опашка“. Що се отнася до Блейс, въпреки че е израснал под същия покрив, той е съвсем друг.

— А! — отвърна Езекил. — Ти навярно имаш предвид наставниците му. Вярно, че така погледнато, той бе още по-строго контролиран, отколкото Дахно. Обаче...

— Не, не, разликата е много по-дълбока — прекъсна го приятелят му. — Той е получил съвършено различно възпитание. Дахно все пак е бил за малко част от живота на майка си, докато този малчуган никога не е бил допускан там. Както вече казах, за нея той е бил само „дресираната маймунка“. Нещо необикновено, което можеш да показваш на другите, а понякога да се позабавляваш и самия ти. С

него са се разпореждали като с войник, непрекъснато са му стягали юздите. Друг на негово място, по-малко надарен, едва ли би издържал. Той, слава богу, се е справил с това, но за разлика от Дахно е тръгнал по съвсем друг път. Забелязал ли си, че вече не вярва на никой, не виждаш ли колко е самотен?

До Блейс достигна въздишката на Езекил.

— Да — съгласи се той, — наистина това е така. Ако имах и най-малката възможност да го измъкна от този капан, бих го направил. Но когато аз отсъствам, той ще се крие в черупката си все по-навътре и по-навътре... Но ние не говорехме за това. Дали той и Хенри ще се спогодят там, на Асоциация, или не?

— Брат ти Хенри е от хората, с които съм израснал — отвърна посивелия. — Познавам го доста добре, но не толкова добре, колкото познавам теб. Когато Блейс стъпи на Асоциация, вероятно ще продължи да се държи по същия начин, както досега. Благодарение на спартанското си възпитание, по дух той е много по-близо до народа ни — този, от който ти, Езекил, избяга — и то не при тукашните жители, дори не и при екзотиците. Освен всичко друго, той самият е донякъде екзотик по рождение, но какво ще излезе от цялата тази смес, и аз самият не знам. Все пак си мисля, че Хенри и хлапето ще се разберат. Но ти май мислиш, че трябва да поговоря с него още веднъж?

— Разбира се, разбира се — бързо рече Езекил, — аз само ще отскоча да се доуговоря със старшия наставник, а после ще мина да те взема. Ще ме почакаш ли тук?

— Все едно — тук или някъде другаде в тази натъпкана с възглавници къща.

— Сега се връщам — прозвуча отдалечаващият се глас на Езекил.

Блейс побърза да се върне в стаята си, и когато Езекил влезе, изглеждаше напълно погълнат от книгата си за древните езици на Старата Земя.

— Доктор Джеймс Селфорд би искал още веднъж да поговори с теб — каза той. — Имаш ли нещо против?

— Не, разбира се — и Блейс отмести настрани четящото устройство. — Той ми харесва.

Тези думи, а както и много от това, което Блейс казваше, не бяха съвсем верни. Но той наистина изпитваше определена симпатия към

възрастния човек, а сега, след като подслуша част от разговора им, сърцето му бе изпълнено с благодарност към Джеймс Селфорд, който явно бе на негова страна, въпреки че го бе нарекъл „дресирана майmunка“... Така че Блейс наистина нямаше нищо против да се срещне отново със Селфорд, надявайки се да чуе нещо по-оптимистично за себе си. За съжаление, тази среща така и не се състоя. Затова пък през цялото пътешествие не му излизаха от главата думите на Селфорд, че той съвсем спокойно ще оцелее на Асоциация. Сега, като си ги припомни пак, той усети облекчение, и настроението му малко се пооправи. Вероятността местните хора и планетата, на която отиваше, да го променят толкова много, колкото майка му и наставниците, наети от нея, беше твърде малка. Момчето не виждаше пречки да може да се сближи с този народ, и все пак се надяваше да си остане свободен както преди. Съвсем възможно беше чичо му Хенри да се окаже човека, на който спокойно можеше да се опре, освен това трябваше да вземе предвид и съседите му — почтени хора, уверени в себе си, всички посещаващи една и съща църква. Блейс се надяваше да срещне разбиране и да намери мястото си в живота сред тях. Може би някога той действително ще стане такъв, какъвто си мечтаеше да бъде, и никой, дори той самият, не трябваше да се съмнява в това...

Той все още си седеше в креслото пред екрана, но се взираше не в блещукащите звезди, а в бъдещето си. Мислейки върху това, той постоянно се връщаше към времето, когато се смяташе за самотен и напълно изолиран от всички, но поне беше господар на себе си и на вътрешната си Вселена. Той гледаше към звездите, но не ги виждаше. А всъщност нали някъде там, сред всичките тези звезди, си казваше той, го чака този, който тепърва щеше да направлява живота му. Даже след време може би и самият той щеше да управлява нечии други съдби...

Последната мисъл така го разтърси и запали, че той се уплаши и побърза да я отпъди — е, първо ѝ се наслади за секунда...

* * *

— Виж го само! — възкликна младата червенокоса стюардеса.

— Кого? — попита втората.

— Момчето! Погледни лицето му!

Приятелката ѝ, навела глава, делово проверяваше остатъците от напитките в бара. Най-накрая вдигна глава.

— Добре де, какво има? — попита заинтригувано тя.

— Сега вече е добре — отговори първата, — но преди той изглеждаше толкова странен... ужасно странен...

ГЛАВА 3

Преди да навлезе в атмосферата на планетата, космическият кораб, излизайки от режима на фазов преход, включи обикновените си двигатели. След един час той вече беше кацнал в космодрума Екюмени, а пасажерите му бяха отведени до сградата на терминала. Блейс крачеше сред тълпата от възрастни към сградата на космическата гара, а нервите му бяха опънати до крайност, като на подплашено животинче...

До него вървеше червенокосата стюардеса. Беше обещала, че ще му покаже чичо му — имаше негова снимка.

Хенри беше застанал малко по-встрани от останалите посрещачи, и те тутакси го разпознаха. Но когато видя чичо си, Блейс доста се разочарова. Тясното, неприветливо лице, на което се четеше нетърпение, с нищо не му напомняше за Езекил. Чичото беше висок и слаб, косата му тук-таме сребрееше и не издаваше никаква определена възраст — но все пак, той изглеждаше много по-възрастен за двадесет и осемте си години. Облеклото му беше съвсем обикновено — тъмни работни панталони и риза, направени от груб вълнен плат, отгоре черна риза, изработена от нещо подобно на черна кожа. Докато Блейс и съпровождащата го девойка се приближаваха към него, тъмните му очи ги намериха и отделиха от тълпата — беше ги взел на мушка.

— Блейс — прошепна стюардесата на момчето, — това е чичо ти, Хенри Маклийн. Господин Маклийн?

— Самият той — отговори със слабия си, скърцащ и писклив баритон мъжът. — Благодаря на Бога, че най-последно пристигнахте. Благодаря ви за грижите. Отсега нататък аз ще се заема с това.

— Най-накрая се срещнахме, сър, за мен е чест! — каза Блейс.

— Няма нужда от церемонии, момче — отговори му Хенри Маклийн. — Да тръгваме.

Той се обърна и с бързи крачки тръгна към изхода, а за да не изостане, на Блейс му се налагаше да подтичва след него.

Те се спуснаха по един наклонен проход до дълъг подземен тунел и стъпиха върху движещата се транспортна лента. Тя ги понесе напред, отначало бавно, а после все по-бързо и по-бързо. Блейс пресметна, че за няколкото минути возене, преди скоростта на подвижната лента отново да намалее, те са изминали разстояние, дълго няколко километра. Автоматично се отвориха прозрачни врати, и пред момчето се озова ветровит и студен, навъсен ден с прихлупили небето облаци, които вещаеха дъжд.

— Сър! Чичо! — извика Блейс. — Имах багаж...

— Аз го получих вече — без да го поглежда му отвърна Хенри. — И да не съм чул повече думата „сър“, момче. Обръщението „сър“ предполага наличието на определен ранг, а в нашата църква такива работи няма.

— Добре, чичо — кимна Блейс.

Те продължиха да вървят известно време покрай спирката на транспортната лента. Имаше както обикновени автомобили, така и такива на въздушна и на магнитна възглавница. Накрая стигнаха до една площадка с карети и талиги, подминаха ги и спряха пред нещо, което не приличаше на нито едно от тях. Приличаше на покрит дилижанс, както повечето превозни средства наоколо, в който обаче бяха впрегнати кози. До козите се мъдреше единственият куфар на Блейс.

— Но как са успели толкова бързо да го докарат до тук, чичо? — попита момчето.

— Те изхвърлят контейнера с багажа още при кацането, преди кораба да се доближи до терминала — набързо му обясни чичото. — Хайде да сложим багажа ти отзад и да го покрием с брезента. Май че ще завали, преди да сме стигнали в къщи. А ние с теб ще седнем в кабината.

Блейс се наведе, за да вземе куфара, но чичо му се оказа почевръст.

— Сядай, момче. — Хенри отвори лявата странична врата на дървената кабинка. Блейс заобиколи тичешком возилото и се настани отдясно, затваряйки вратата след себе си, като я прикрепи към мястото ѝ с въжената примка, пригодена за целта. Кабината приличаше по-скоро на дървен сандък с отвори за поводитите, прорязани в предната му стена, точно под прозорчето, направено от някакъв прозрачен

материал, не беше стъкло обаче, тъй като беше огънато и на места се бръчкаше. Момчето и чичо му бяха седнали върху нещо, приличащо на стара скамейка, покрита с брезент.

Блейс трепереше от студ. Никога не бе имал топли дрехи, тъй като целия си досегашен живот беше прекарал или на закрито, или на места, където постоянно цареше лято. В дървената кабина обаче, макар и не пропускаща вятър, беше толкова влажно и студено, колкото и извън нея.

— Ето, дръж! — Хенри Маклийн му подаде нещо, което се оказа риза, също като неговата, но по-малка. Той помогна на Блейс да я облече, и момчето побърза да я закопчае, борейки се с големите, неудобни копчета.

— Така си и мислех — едва ли ще имаш топли дрехи... — В грубия глас на Хенри се промъкна съчувствие. — Е, вече не ти е студено, нали?

— Да, чичо — отвърна Блейс. Усетил топлинката в думите на чичо си, мозъкът му веднага заработи. Предишният му житейски опит за оцеляване сред възрастни, с които да се държиш както подобава и на които трябваше да отговаряш по съответния начин, се задейства автоматично, и Блейс не се усети как изстреля думите си:

— Благодаря на Бога за добрината ви, чичо.

Хенри, който тъкмо се канеше да дръпне поводите, се сепна и го погледна.

— Кой те е научил да говориш така? — Гласът му звучеше не само грубо, но и заплашително.

Блейс го погледна невинно. Та нали самият Хенри се изрази по същия начин, когато говореше със стюардесата. Но как да обясни на този почти непознат човек, че това е неговият, на Блейс, начин за общуване — че е свикнал да запомня подметнатите от възрастните фрази, а след това да ги използва, за да води разговор с тях?

— Една жена, която се грижеше за мен — излъга той, — ми каза, че тук, при вас, е прието да се говори така.

— Каква е тази жена? — настояваше за отговор Хенри.

— Тази жена ми готвеше, следеше да съм чист и добре облечен и други такива. Тя е родом от Хармония, казваше се Лора. Мисля, че наскоро се омъжи за някой от Нова Земя и замина с него.

Хенри вторачи тежкия си поглед в него. Очите му, като два ярки прожектора, сякаш се опитваха да открият лъжа в думите на Блейс. Но малкия имаше твърде голям опит в имитирането на откровеност, неразбиране и невинност. Той издържа спокойно този поглед.

— Е, ясно... — произнесе накрая Хенри, после отмести очи и отново се съсредоточи върху пътя. Той дръпна поводите и впряга тръгна. Осемте кози, впрегнати по двойки, теглеха колата без особени усилия. Това, което изглеждаше странно на Блейс, бяха тласъците и подскоците на кабината при движението ѝ по неравния път — той беше свикнал с коли, летящи над пътя, а не такива движещи се по него.

— Но за тази жена ние с тебе пак ще си поговорим — продължи ненадейно Хенри.

Освен тези заключителни думи, доста дълго време Хенри Маклийн не промълви нищо, напълно съсредоточен в управлението на козия си впряг.

Отначало пътят приличаше на широка лента, нашарена с половин дузина цветове, разпростряна по повърхността на земята. Наоколо — нито едно дръвче, само някъде далеч назад се мяркаха съоръженията, намиращи се около космодрума.

Всички сетива на Блейс бяха изострени до крайност — очи, уши, нос жадно попиваха всичко, което се намираще извън колата. Те се движеха по крайното, най-тъмно платно от многолентовото шосе, всеки цвят, от което беше предназначен за различен тип превозно средство. Противоположният край на широкото шосе беше тъй далеч, че Блейс даже не можеше да различи какво се движи там. Виж, следващата лента — почти бяла и абсолютно гладка и равна — бе предназначена за коли с магнитно окачване. Те бяха дисковидни и се движеха с такава невероятна скорост (спрямо тяхната каручка), че човек дори не можеше да ги проследи с поглед. Следващата лента бе за коли с въздушна възглавница, после лента за леки автомобили, и още една — за големи товарни автомобили. В оставащото място между тяхната лента и тази за автомобили с колела се намираха още няколко, върху които се движеха най-различни возила без двигатели. Някои приличаха на тяхното, но се срещаха и такива, като например това, чийто колела се задвижваха посредством лост, дърпан последователно, всеки към себе си, от седящите един срещу друг в него пасажери. Срещаха се и велосипеди, а към някои от тях бяха закачени каручки.

Постепенно отделните ленти почнаха да се отклоняват. Първа напусна шосето, изчезвайки към хоризонта, бялата лента, по която се движеха колите с магнитно окачване. Скоро след това се отдели и лентата за коли с въздушна възглавница. После, след доста време — Блейс не можеше да прецени, какво разстояние са изминали, — встрани от шосето свърнаха и две ленти за превозни средства с колела. Сега каручката се мъknеше по единствената останала лента за безмоторни превозни средства, по която спокойно можеха да се движат една до друга най-малко пет карети. Но накрая и тази лента започна да се стеснява и все повече каручки, талиги и всякакви други превозни средства започнаха да се отбиват по страничните пътища. На хоризонта се показаха дървета, които Блейс, благодарение на несметните количества изчетени книги, а включително и такива за растенията, с лекота разпозна като разновидности на земните им представители.

Постепенно броя на колите по пътя намаляваше, а от двете му страни започнаха да се появяват дървета. Съвсем скоро каруцата навлезе в истинска гора, в която тук-там се мяркаха обрасли с трева поляни и падинки, в които течаха рекички. Тук пътя се катереше нагоре, по хълма, но теглещите покритата каручка кози сякаш вървяха по равно. Чак когато пътя опустя съвсем, Хенри Маклийн проговори отново.

— Тази жена — той погледна Блейс и после отново върна очи към пътя, — какво още ти е разправяла?

— Най-различни неща, чичо — отговори Блейс, — но най-вече притчи — за Давид и Голиат, за Моисей и десетте Божи заповеди, въобще за царе и пророци.

— Ти запомни ли нещо? — попита Хенри. — Например за Давид и Голиат?

Блейс си пое дълбоко въздух и заговори бавно и тържествено, отчетливо произнасяйки всяка дума — както едно време забавляваше гостите на майка си. Най-накрая съдбата му даде шанс да покаже способностите си пред чичото.

— „И от Филистимския стан излезе юнак, на име Голиат, родом от Гета, шест лакътя и една педя висок...“

Блейс хвърли бърз поглед към Хенри, очаквайки да види одобрение в очите му, но лицето на чичото беше напълно безизразно.

Момчето продължи.

— „Меден шлем имаше на главата му, и бе облечен с люспеста броня, тежината, на която беше пет хиляди сикли мед, с медни ногавки на пищялите му, и медно щитче между раменете си. Дръжката на копие то му беше като кросно на тъкач, а острието му тежеше шестстотин сикли желязо. Щитоносеца му вървеше пред него.“

С угълчето на око то си Блейс продължаваше да наблюдава Хенри, но изражението на лицето му все още не се беше променило. Блейс падна духом, но продължи нататък.

— „... И той застана, та извика към Израелевите редове, като им каза: Защо излязохте да се опълчите за бой? Не съм ли аз Филистимец, а вие Саулови слуги? Изберете си един мъж, па нека слезе при мен. Ако може да се бие с мен и да ме убие, тогава ние ще бъдем ваши слуги, но ако му надвия аз и го убия, тогава вие ще бъдете слуги на нас и ще ни се подчинявате. Филистимецът рече още: Аз хвърлям презрение днес върху Израелевите редове. Дайте ми един мъж тук отпред, та да се бием двамата. А Саул и целият Израил, когато чуха тия думи на Филистимеца, смаяха се и се уплашиха твърде много.“

Хенри Маклийн се втрени в Блейс, който от своя страна хем се опитваше да следи изражението на лицето му, хем се правеше, че гледа напред, в пътя. Хенри поохлаби поводителите, но козите продължиха неуморно да тичат. Блейс заговори отново.

— „... А Давид беше син на оня Ефратянин от Витлеем Юдов, който се именуваеше Есей...“

Хенри слушаше, но лицето му отново не изразяваше нищо. Блейс обаче, имаше голям опит в привличането на вниманието на слушателите си, и знаеше как с глас и интонация да пресъздава правдиво съответстващите на думите му събития. Сега повествованието се доближаваше към момента на битката между Давид и Филистимеца Голиат. Гласът на Блейс придоби приповдигнат тон, а думите излизаха бързо и задъхано.

— „... А Давид каза на Филистимеца: ти идеш против мене с меч и копие и сулица, а аз ида против тебе в името на Господа, Бога на Израелевите войски, върху които ти хвърли презрение. Днес Господ ще те предаде в ръката ми, и като те поразя, ще ти отнема главата, и днес ще предам труповете на Филистимското множество на въздушните птици и на земните зверове, за да познае целия свят, че има Бог в

Израил, и да познаят всички тук събрани, че Господ не избавя с меч и копие, защото боят е на Господа, и той ще ви предаде в нашите ръце...”

Хенри продължаваше да си седи невъзмутимо.

— „... И като стана Филистимецът дойде и се приближи да посрещне Давида, Давид побърза и се завтече към редовете да посрещне Филистимецът. И Давид тури ръката си в мешеца си, та да вземе от там камък, и като го хвърли с прашката, удари Филистимецът в челото му, така щото камъкът се заби в него и той падна с лицето си на земята. Така Давид превъзмогна над Филистимецът с прашка и с камък, и удари Филистимецът и го уби. Но нямаше меч в ръката на Давида, затова Давид се завтече, та застана над Филистимецът, и хвана меча му и го изтръгна из ножницата му, и като го уби, отсече главата му с него. А Филистимците, като видяха, че юнакът им ще умре, побягнаха.“

Блейс съсредоточено се взираше в лицето на Хенри, опитвайки се да долови и най-малката промяна в изражението му.

— „Тогавата Израилевите и Юдовите мъже станаха, извикаха и подгониха Филистимците до прохода на Гая и до портите на Акарон. А ранените Филистимци падаха из пътя за Саарим до Гет и до Акарон. А Израилевите, като се върнаха от преследването на Филистимците, разграбиха станът им...“

Блейс спря, почувствал върху себе си внимателния поглед на Хенри. После, опомняйки се изведнъж, чичо му тръсна глава, дръпна поводите и отново превключи, отдавайки цялото си внимание на пътя отпред, подръпвайки често-често поводите, за да накара козите да минат в галоп.

— Нима това се е случило наистина, чичо? — направи отчаян опит да прекъсне проточилото се мълчание Блейс.

Отначало му се стори, че Хенри не го е чул въобще. Но след малко се разнесе дълбоката му въздишка.

— Сега не съществуват чудеса! — проговори сърдито той, като продължаваше да гледа напред. — Не! Чудеса няма!

Тука той се обърна и погледна към Блейс.

— Да, момчето ми, така е било. Така е написано в Първа книга на Царете, седемнадесета глава.

— Аз мислих върху това — меко откликна Блейс. Все пак, усилията му се оправдаха — успя да заинтригува чичо си.

— А искате ли да ви разкажа за Моисей и десетте божии заповеди?

— Не! — Погледа на Хенри не се отместваше от пътя. — Стига толкова за днес!

Те мълчаливо продължиха да се возят. Облаците все повече се сгъстяваха, и Блейс усети, че се изморява. Той се опитваше да седи тихо, но енергията, кипяща в единадесетгодишното му тяло, напираше неудържимо. Кога най-после щяха да пристигнат? Май че трябваше да се въоръжи с търпение — сигурно по някое време чичо му щеше да подхване някакъв разговор. Тогава вече Блейс знаеше какво да прави. Щеше да нагажда отговорите си към всеки въпрос, и нямаше да се чувства несигурен в себе си.

— Към коя църква принадлежеше тя? — изведнъж се обади Хенри.

— Към коя църква ли? — повтори, объркан за момент Блейс. — О, вие имате предвид Лора? Не си спомням.

— Добре, но тогава сигурно си спомняш имената на пророците, за които ти е говорила?

— Моисей, Исая, Данаил, Авдий, Малахия, Йоан и Иисус. — Внезапно го прониза мисълта, че сигурно църквата, към която принадлежи Хенри, има и други пророци, и за всеки случай Блейс добави още няколко имена: — Али и Мохамед Ахмед...

— Сега вече ми е ясно! — свирепо го прекъсна Хенри, удряйки с юмрук по коляното си. — Тя е била от Църквата на Съединителния Мост!

— Не знам каква е тази църква — каза Блейс, — тя никога не ми е споменавала това име.

— Е, хубаво. — Гласът на Хенри стихна до доволно мърморене. — Но тя не те е учила правилно, момче! Али и Мохамед Ахмед не са били пророци. Те са фалшиви, както са фалшиви и онези, които ги наричат така!

Той се облегна на мястото си, отпуснат и вече спокоен — много по-спокоен, отколкото когато Блейс произнесе възхвалата към бога за добрината на Хенри.

— Радвам се, че ми казахте това, чичо — обади се Блейс, — нямаше да го знам, ако не ми го бяхте казали.

Хенри му хвърли одобрителен поглед.

— Ти си млад, имаш още много да учиш. Макар че е направо удивително, колко много помниш от Библията. Блейс, а какво още можеш да ми разкажеш?

— Ами, за Моисей и десетте заповеди — започна да изброява Блейс.

— Да, да — прекъсна го Хенри, — хайде, започвай да разказваш! Блейс си пое дълбоко въздух.

— „И събра Моисей целия Израил, и рече им: Слушай, Израилю, повеленията и съдбите, които изказвам на всеослушанието ви днес, за да ги научите и да внимавате да ги вършите. Господ, нашия Бог направи завет с нас на Хорив...“ — и Блейс продължи да рецитира петата глава.

Хенри слушаше внимателно. Той навярно никога не се усмихваше, но сега на лицето му бе изписано удоволствие, като че ли чуваше звуците на любимата си мелодия.

Докато Блейс възпроизвеждаше по памет добре познатия му текст, първите капки дъжд опръскаха страничното стъкло и бавно потекоха по него. Тъй като Хенри не даде вид да е забелязал, Блейс продължи да цитира Библията под все по-усилващия се дъжд. Над главите им кънтяха гръмотевици, а отпред, вдясно на хоризонта припламваха мълнии.

Хенри вече не го гледаше — беше се съсредоточил изцяло върху това, което се разказваше. Затова Блейс си позволи да се повърти малко на мястото си, но под брезента и тънкия слой слама седалката се оказа доста твърда.

По молба на Хенри, Блейс премина към тридесет и осма глава от Книгата на Йов, в която Господ отговарял на Йов от вихъра, а после подхвана псалмите. Когато разказваше сто и двадесетият псалм, усети тръскането на колата, изглежда, че се бяха отклонили от пътя. Това не продължи много и ето че излязоха на открито, близо до едноетажна дървена къща с няколко пристройки, които също бяха дървени.

— Ето че пристигнахме — каза в този момент Хенри и прекрати словоизлиянието на Блейс.

Дъждът беше преминал в порой и през спусналата се водна завеса Блейс съзря момче, малко по-малко от него, което се втурна да ги посрещне и пое юздите. През това време вратата откъм Хенри се

открехна, и едно друго момче, може би година или две по-голямо от Блейс, но много по-високо и едро я отвори широко.

— Татко — започна то, но се спря, виждайки Блейс.

— Това е братовчед ти Блейс, Джошуа — произнесе Хенри. Той излезе спокойно от каруцата, без да обръща внимание на проливния дъжд. — Блейс, май ще се наложи да тичаш до вратата.

Блейс, проучвайки обстановката, погледна за миг Джошуа, после отвори вратата и слезе, попадайки под истински студен душ. Ризата, която му даде Хенри, изглежда беше непромокаема, но останалите му дрехи моментално подгизнаха. Вратата на голямата дървена къща, в която явно живееха всички, се падаше вдясно и към нея водеха три стъпала. Той изтича бързо по тях, хвана парчето дърво, което според него беше дръжка, и бутна. Вратата остана затворена.

— Трябва да я завъртиш — разнесе се един глас зад него. Като се обърна, той видя Джошуа, по-голямото момче, зад гърба си. Блейс завъртя дръжката и влезе вътре, радвайки се, че най-после е на топло.

— Чакай малко. — Господарският тон на Джошуа бе последван от затръшването на вратата. — Стъпи върху килимчето. Ако намокриш пода, на татко това хич няма да му хареса.

Блейс стоеше, а водата се стичаше от него. Грубото килимче я попиваше като сунгер. Стаята, в която се намираще, изглежда заемаше по-голямата част от къщата. На стената в дъното се виждаше голяма, ръчно зидана каменна печка. Пламъците на огъня облизваха големия метален котел, висящ отгоре. Мебелировката на стаята се състоеше от две кресла с натъпкани със слама възглавници, и правоъгълна маса, заобиколена от няколко твърди, неудобни стола. В ъгъла имаше още един голям, но добре скован стол. Чудно, но подът беше много гладък и чист, впрочем, както и всичко наоколо. Вратата отново се отвори и затвори. Блейс се обърна и видя Хенри и по-малкото момче да влизат.

— Уил, запознай се с братовчед си Блейс. Блейс, това е по-малкият ми син Уил.

— Здравсти — усмихна се Уил. Той приличаше на Джошуа, но беше с много по-крехко телосложение.

— Имам честта да се запозная с вас — отвърна Блейс.

— Забрави формалностите — рече Хенри. — Просто кажи „здравсти“ на братовчедите си.

— Здравсти, Уил — повтори Блейс. Уил силно се изчерви, сигурно защото го нарекоха по име, но нищо не каза.

— Сега вече всичко е наред — остана доволен Хенри. — Джошуа, заведи Блейс в стаята си и му подбери там нещо от дрехите си. Както виждаш, твоята риза му става. Защо да не носи от старите ти дрехи? Сега ще са му малко големи, но нищо, той ще порасне. Хайде, Блейс, тръгвай с Джошуа.

Блейс послушно последва Джошуа и скоро се озова в неголяма стая, в която имаше два стола и три легла, закрепени за стената. Едното явно беше току-що направено, но освен дюшека, върху него нямаше нищо друго. Блейс реши, че вероятно леглото е за него.

— Ето... — Джошуа подаде на Блейс риза и панталони. Той ровеше в сандъчето, което бе извадил изпод едно от леглата. После отново заговори покровителствено, по-точно господарската, но гласът му не бе заядлив. — Както каза татко, те са малко големички, но ако навиеш ръкавите и крачолите, ще са ти тамън. Имам и няколко чифта чорапи, а предполагам, че и обувки ще ти намерим. Твоите едва ли ще изкарат повече от няколко дни тук. Е, това е, а сега побързай, защото е време за обяд.

ГЛАВА 4

Дрехите се сториха много странни на Блейс — тежки, грубо направени, добре поне, че панталона имаше гайки.

— Ще ти трябва колан, а, ето, намерих — ровейки в сандъчето, каза Джошуа.

Но Блейс си имаше колан, и то с магнитно закопчаване. Беше прочел доста за възрастта си и най-вече беше запомнил разказите, в които главния герой, заминаващ в чужда страна, винаги се стремеше да събере достатъчно пари, преди да го направи. Затова от момента, в който реши да се махне от къщи, момчето започна да събира парите, които получаваше от време на време. В колана-портмоне имаше сума, с която спокойно можеше да си купи билет за всеки полет с космически кораб. Ако му се наложеше, той можеше и да напусне тази планета. За двете седмици, през които майка му организираше пътуването, Блейс съумя да намери банка, от която, макар и с малка комисионна, се снабди с парите, употребявани на Асоциация.

Блейс наниза колана през гайките и го затегна здраво.

— Под кревата ти има още един сандък. — Джошуа посочи с глава към едно от леглата. — Ето ти малко бельо и чорапи. Ще ти покажа как трябва да ги сгънеш и подредиш, защото татко много обича всичко да е в ред.

Той вече затваряше своето сандъче и се готвеше да го пхне под леглото, когато забеляза, че Блейс се тресе от студ.

— Ти май замръзна? — Джошуа отвори отново сандъка си и метна към Блейс нещо тъмно и меко. — Сложи и този пуловер, малко се е протъркал на лактите, но нищо, ще ти помогна да го закърпиш. Можеш ли да плетеш? Не можеш? Ние всички умеем, иначе през зимата ще пукнем от скука. Ще те науча, много е лесно.

Той затвори сандъчето и го тикна под кревата. През това време Блейс облече пуловера и както очакваше, той му беше доста голям и се налагаше да навие нагоре ръкавите.

— Хайде, бързо на масата — каза Джошуа. — Уил ще я подреди, а баща ни тъкмо ще е свършил с молитвите. Той сега си е в стаята, навакхва. За да може да те посрещне, му се наложи да пропусне две молитви.

— Две молитви ли? — попита Блейс.

— Да. — Джошуа го изгледа почти толкова объркано, колкото и самия Блейс гледаше него. — Нима там, откъдето идваш, не се събирахте за молитва? Ние се молим четири пъти дневно: сутринта, като станем, по пладне, преди обяд, и преди да си легнем. Някои църкви изискват да се молиш по шест, дори седем пъти дневно, но ние не правим така. Татко казва, че са се навъдили страшно много вероотстъпници. Но нищо не може да се направи. Ние принадлежим към Църквата на Истинското Евангелие и Верния Път.

Последните няколко думи на Джошуа сякаш отекнаха в главата на Блейс, и надежда стопли сърцето му — ето нещо, което го привличаше, нещо, в което би могъл да повярва. Да вярваш, че има една истина за всичко живо, че имаш сигурност и стабилност...

Размишлявайки върху това, той тръгна след Джошуа. Както братовчед му бе предсказал, масата вече беше сложена и ги очакваше. Покривката още пазеше следи от първоначалния си вид — червено-бяло каре, но от многото пранета беше избеляла и сега изглеждаше почти бяла. Приборите на масата бяха дървени, саморъчно издялкани лъжици и вилици. Имаше и ножове, които бяха доста остри всъщност и Блейс случайно се поряза, докато се хранеха.

— Е, как е? — попита Хенри. — Добре, добре. Сядайте. А ти, Уил, ще ни сервираш.

Пред Блейс се озова голямо дървено блюдо с парче месо, което изпускаше странен растителен аромат, но ухаеше толкова вкусно, че момчето изведнъж разбра колко е гладно. То си спомни, че откакто слезе от космическия кораб, през целия дълъг ден не е яло нищо.

Тъкмо се беше хванал за лъжицата, когато забеляза, че всички седят, събрали ръце за молитва, и очакващо гледат Хенри. Когато на всеки беше сервирано и Уил също седна, чичо му рече:

— Благодаря ти, Уил.

— Господи, благодарим ти за храната, която ни даваш. За всичко, което получаваме... — чистия, висок глас на Уил бе изпълнил стаята. Момченцето продължи да казва молитвата с изключително сериозен

вид, съзнавайки значението ѝ, като влагаше цялата сила на вярата си във всяка произнесена от него дума.

Гледайки го, на Блейс му се струваше, че в момента Уил не само благодари на Бога, в който вярваше, а като че ли води разговор с нещо невидимо и всемогъщо. То сякаш витаеше около тях, тук, в стаята и внимателно следеше всяка дума, казана от малкия, сякаш претегляше тяхната искреност и вяра.

Всичко това направи силно впечатление на Блейс. Като тъмен и могъщ поток бликаше вярата им, те наистина дълбоко и безрезервно се уповаваха на религията си!

Най-накрая Уил свърши с молитвата, но никое от момчетата дори не шукна, докато Хенри не посегна към лъжицата си.

— Сега ще ядем — каза той. — Джошуа, подай хляба и кашкавала на братовчед си.

Чак сега Блейс забеляза, че на масата имаше още две чинии: в едната имаше дебело нарязани филии от тъмен, зле оформен хляб, а във втората — кубчета блед кашкавал. Той пое чиниите от Джошуа.

— Благодаря ти, Джошуа.

— Тук е прието да се казва „Благодаря на Бога“ — отбеляза веднага Хенри. — Запомни това, Блейс.

— Да, чичо — кимна Блейс. — Благодаря на Бога за храната.

След което той си взе хляб, две парченца кашкавал и върна блюдата на Джошуа, който тутакси ги предаде на Хенри, без да си сложи нищо. Блейс с учудване забеляза слабата, едва доловима усмивка, отправена към по-големия син, която се появи върху лицето на бащата.

— Блейс днес е наш гост, Джошуа — каза Хенри, — и тъй като ти си по-големия, аз те помолих да поднесеш първо на него. Но много ми е драго, че после си помислил първо за мен, а не за себе си.

И след като си сипа, каквото искаше, той подаде чрез Джошуа чиниите на Уил, и едва сега те двамата си позволиха да си сипят от това, което бе останало.

Блейс с всички сили се стараеше да направи добро впечатление на останалите, а най-вече — на Хенри, макар че той не приличаше на човек, който би се поддавал лесно на нечие влияние. Момчето се надяваше да успее със същата тактика, с която неведнъж бе манипулирал познатите на майка си. Отначало ги очароваше с любезно

и учтиво внимание, а после използваше слабостите им, за да ги разиграва.

За щастие, в момента Блейс разполагаше с достатъчно време да обмисли стратегията си — устите на всички бяха пълни и те мълчаливо дъвчеха месо, хляб и кашкавал. На масата пред всеки от присъстващите, встрани от приборите, имаше и възголеми чаши с някаква тъмна течност. Блейс я опита и реши, че вероятно това е настойка от някакво местно растение, което тук заместваше кафето. Напитката беше горчива и неприятна на вкус, но той отпи няколко глътки, не само защото твърдо смяташе да им покаже, че тук всичко му харесва, но и защото беше много жаден. За разлика от кафето всичко останало на масата му се услади много, особено месото. Блейс реши, че сигурно е козе, но явно грешеше. По-късно разбра, че е било заешко — на Асоциация гъмжеше от зайци.

Безспорно козите бяха най-важното нещо във фермата. Впрягаха ги в каруцата, но и оряха с тях. Козите осигуряваха на стопаните си месо, кожа, и мляко — навярно кашкавала, който ядяха сега, беше също направен от него. Въпреки че що се отнася до вкуса му, мислеше си Блейс, козия кашкавал, който бе опитвал, докато живееше при майка си, беше доста по-различен.

И така, как да покори Хенри? Беше очевидно, че за него и синовете му не съществува нищо друго, освен религията. Езекил му беше разказвал, че почти всички жители на Хармония и Асоциация са такива — припомни си Блейс. Те винаги бяха готови да се хванат за гушите заради различното тълкуване на религиозните ритуали и догми.

Блейс инстинктивно усещаше, че цитирайки Библията по време на пътуването им, е „настъпил по мазола“ чичо си. Веднага изникваше въпроса как да се държи от сега нататък? Тук, на своята земя и в своята къща, Хенри беше всевластен господар на себе си и на всички други, а мнението му по всеки въпрос отдавна бе непоколебимо ясно. Единственото слабо място, според Блейс, беше вратата му, и навярно това беше пътят, по който щеше да извоюва свободата си. Сега, когато най-после се бе отървал от майка си, хич не му се искаше отново да зависи от някого, нито пък да понася каквито и да било ограничения. Още повече, Блейс искаше сам да се разпорежда със себе си, и искаше сам да избира хората и всичко, което щеше да го заобикаля. Мисълта,

че трябва да се примирява с обстановката в тази къща, с недодяланата ѝ мебелировка и грубата, проста храна, беше направо непоносима. Но той беше готов да изтърпи всичко, ако това щеше да му осигури независимост. Междувременно изобщо не възнамеряваше да се ограничава ни най-малко. Момчето изпитваше потребност от нещо, неизразимо с думи, нещо толкова голямо и непостижимо, че всички, които познаваше, а в това число и майка му, биха могли само да си мечтаят за това... За първи път тук, на Асоциация, Блейс почувства, че мечтата му може да стане реалност. Но първото и най-важно условие си оставаше свободата му...

Гласът на Хенри внезапно прекъсна мечтанията му.

— Блейс, в какво училище си учил?

Доста объркан, Блейс изпадна в голямо затруднение какво да му отговори. Всъщност никога не беше ходил на училище. От време на време, когато майка му се сетеше за съществуването на някой предмет, осигуряваше съответния учител. Но тъй като те двамата никога не се задържаха дълго на едно място, беше доста трудно да се наеме постоянен преподавател за толкова къс период време. Майка му смяташе, че при тези обстоятелства това е единствения възможен начин да му осигури образование. Резултатът беше, че Блейс се самообразова, и то прекрасно, но учеше само неща, които го интересуваха, или зазубряше факти, с които да шашне приятелите на майка си, а в крайна сметка и самата нея.

Добре де, мислеше си Блейс, с кое от това, което знам, бих могъл да бъда полезен на Хенри и какво би имало някаква стойност тук?

— Е, аз мога да чета и пиша, разбира се — започна предпазливо той с най-очевидното. — Учил съм аритметика, а също алгебра и геометрия. Донякъде съм наясно и с приложната математика, например с основните положения в геодезията, мога също да определям височината на дърво, чрез дължината на сянката му и така нататък. Знам също една формула, с която да изчисля колко дървен материал ще ви е необходим, ако вие чичо, решите да си построите къща, но не от талпи, а от дъски. Поназнайвам едно-друго и от химията, а също и от механиката...

— Какво по-точно имаш предвид под механика? — прекъсна го Хенри.

Блейс съзря шанса си, и моментално излъга.

— Работих известно време в работилница.

— В работилница ли? — пак попита Хенри.

— Там ме учеха да сглобявам и разглобявам мотори и разни други неща — обясни Блейс.

— Я виж ти? — каза Хенри, и Блейс за първи път усети интерес в гласа му. — Добре, а какво друго си учил?

Блейс трескаво прехвърляше наум предметите, с които би могъл да впечатли Хенри. Надали чичо му би проявил интерес към музика, литература или история на Старата Земя.

— Мога да оказвам първа помощ, учил съм малко медицина — продължи Блейс, — но аритметика наистина знам добре — мога да събирам числа без грешка, а и счетоводството го умея.

— Така ли? — Хенри помисли малко и продължи: — Тук не разполагаме със склад, но все пак записваме това-онова. Аз се занимавам с това, но нямам нищо против да ми помогнеш и това ще стане едно от задълженията ти, Блейс.

Надеждите на Блейс помръкнаха тутакси при споменаването на думата „задължения“.

— Е, добре, нека го обмисля, и после ще поговорим. А междувременно можеш да ми разкажеш какво още знаеш?

Блейс разбра, че засега е по-добре да не се разпростира много-много по този въпрос.

— Знаете ли, чичо — отново излъга той, — в момента не се сещам за нищо друго. Ако си спомня нещо, веднага ще ви кажа.

Изведнъж Блейс се замисли, ами ако Хенри реши да го изпрати на училище? Тази мисъл силно го разстрои — посещаването на някакво си местно училище изобщо не влизаше в плановете му. Със сигурност знаеше повече, отколкото местните деца. А дори и да не беше така, той щеше да мине целия материал за няколко седмици. Освен това, трябваше да се приспособява и нагажда към съучениците си...

— Добре тогава. — Хенри се надигна от масата. — Джошуа и Уил да се захващат с вечерните си задължения, а ти, Блейс, ще дойдеш с мен.

След като излязоха от къщата, Хенри го поведе към една от пристройките. Влизайки вътре, чичо му грижливо затвори вратата, сякаш в бараката имаше съкровище. Помещението беше просторно, но

зле осветено, и въпреки това Блейс се досети, че това е нещо като работилница. На пода имаше полуразглобен двигател с вътрешно горене — Блейс си припомни картинките в една книга по история. Този двигател беше създаден специално за Новите светове, и можеше да работи с всякакво гориво. Дори, ако стриеха на прах едно дърво, или дори обикновена трева, и заредяха двигателя, той пак щеше да работи.

— Е, можеш ли да познаеш какво е това? — попита Хенри.

— Съществуват най-различни модели двигатели. За да съм сигурен, трябва да видя чертеж или схема.

— Ето. — Хенри издърпа от рафта руло чертежи, скицирани върху пластмасови листове с размери два на три фута. Той ги разви върху пейката и придърпа фенера по-близо. — Е, познат ли ти е този модел?

Блейс се задълбочи в чертежите. Беше виждал такива само в учебника по механика, а тези съвсем не приличаха на тях, а и значително се различаваха от чертежите, с които Блейс се бе сблъсквал досега.

— Да, струва ми се — отговори той. — Само че ви липсва това-онова, за да проработи. Главата на блока я няма, а липсват и болтчетата, с които трябва да се затегне към уплътнителната гарнитура. А къде е самата гарнитура? — Блейс заоглежда частите, наредени по пейката.

— Нямам гарнитура — поклати глава Хенри. — Трудно се намират, също като болтовете и главите. Възможно е, но струват много пари, особено гарнитурите. Надявам се до края на годината все пак да купя една.

— Да-а, значи една гарнитура и още някоя друга част — си приказваше като че ли сам на себе си Блейс, — и тогава ще може да се сглоби и ще заработи. — Той се обърна и погледна Хенри. — Да ви помогна ли да го сглобите, чичо?

— Да — отговори Хенри. — Мисля, че ще приема помощта ти. Но дотогава има още много време.

Когато се върнаха в къщата, масата беше вдигната, а Уил старателно миеше чиниите.

— Блейс, помогни на братовчед си Уил с подсушаването на съдовете — заповяда чичо му, — а после си лягайте и двамата.

Хенри излезе от стаята, най-вероятно също отиде да си легне, а Блейс се запъти към Уил, който му връчи една кърпа и една от измитите чинии.

— Джош ще дойде след малко — каза той, — сега е зает с животните.

— Имаш предвид козите, които бяха във впряга ли? — уточни Блейс.

— О, да — отговори Уил, — но те са специално обучени. Останалите ги отглеждаме най-вече заради млякото и кашкавала, и разбира се, колим по някоя от време на време.

Момчетата приключиха с подсушаването. Блейс изми умивалника, изтри го до сухо и го закачи на пирона. После двамата с Уил дружно изнесоха навън тежкото ведро с мръсната вода.

— Свиквай с мисълта за всичко това — каза Уил, — защото ще се наложи да го вършиш и сам. След като ще живееш тук, татко сигурно ще ме вземе да му помагам.

Той показа на Блейс къде е тоалетната, а после тръгнаха към спалнята. На леглото до стената, която разделяше тяхната спалня от тази на Хенри, все още си стоеше дюшека, но върху него вече имаше спретната купчинка спално бельо — чаршаф, възглавници и няколко одеяла.

— Джошуа ей сега ще дойде и ще ти покаже как да си оправиш леглото. — Уил се покатери на кревата си и започна да се съблича. След като прибра дрехите си в специална мрежа, закачена над леглото му, той отново скочи долу, коленичи до леглото на Джошуа и започна да се моли.

Блейс стоеше нерешително и се чудеше дали да не пробва и сам да си оправи кревата. Всичко, с което се сблъскваше в живота си беше предизвикателство, а и живо го интересуваше — любопитен му бе дори начина, по който камериерката в хотела си вършеше работата. На Блейс му се струваше, че ще може да се справи и без Джошуа.

Тъкмо тогава обаче той влезе, свали ризата си, но не я остави при другите до вратата, а я закачи на един пирон, забит на стената.

— Оправял ли си някога легло? — попита той Блейс.

— Да — отговори Блейс.

— Е, добре, гледай сега как го правя аз. — Гласът на Джошуа звучеше приятелски, и даже когато видя за пръв път братовчедите си,

по-големия от синовете на Хенри се хареса повече на Блейс — беше необикновено разсъдлив за възрастта си. — Татко иска да се спазват следните правила: спалното бельо се пере в събота, а когато навън вали, го простираме в къщата, както сега. По принцип всеки се грижи за своето бельо, но понякога се налага да переш и нашето, и на татко. А сега гледай как става.

Джошуа първо покри дюшека с нещо като торба, а после постла отгоре чаршафа.

— Това е Божо ъгълче. — Джошуа акуратно подгъна висящия надолу край на чаршафа, и го подпъхна под дюшека така, че да се получи равнобедрен правоъгълен триъгълник. После постла горния чаршаф, сложи възглавницата и покри всичко с няколко дебели, явно ръчно тъкани одеяла, тъмносиви на цвят. Джошуа и тук не забрави да подгъне Божиите ъгълчета.

— До ден-два татко сигурно ще дойде да провери, оправяш ли си леглото както трябва — отбеляза накрая Джошуа, — но помни, че може да влезе и всеки момент, стига да реши. Така че най-добре е креватът ти винаги да е оправен.

ГЛАВА 5

Сутринта, като отвори очи, Блейс видя, че всички други отдавна са станали и се обличат. Дрехите им бяха по-хубави от вчерашните — може и да бяха най-хубавите им дрехи. Докато Блейс се опитваше да се разсъни напълно и да разбере какво става, Уил успя да се облече, да си оправи леглото и да излезе от стаята, а Джошуа, който изглеждаше почти като възрастен в черната си риза и панталони от плътен, но не особено скъп плат, вече приключваше с оправянето на леглото си.

— Какво става? Какво се е случило? — попита Блейс.

— Отиваме на църква — накратко го информира Джошуа.

— Ама аз нямам никакви черни дрехи — въздъхна Блейс. — Какво да облека? Предполагам, че и аз трябва да дойда с вас, нали?

Джошуа видимо се обърка, както стоеше изправен до кревата си, и погледна Блейс със странно изражение, което удивително добре се връзваше с дрехите му.

— Това вече не знам — отговори той, обърна се, донагласи одеялото върху леглото си, и излезе навън.

Джошуа да не знае? Блейс можеше единствено да гадае какво кара братовчед му да се държи така. Той набързо нахлузи най-тъмните дрехи, които успя да намери, и изскочи от къщата. Хенри и синовете му вече се качваха в запрегнатата с кози каруца. Блейс пристъпи по-наблизо и спря, надявайки се чичо му да го забележи. Но Хенри само го погледна за миг, а после заобиколи каруцата и се качи вътре. Поводите изплющяха, и колата излезе от двора. Блейс стоеше, загледан подире им. Оставиха го сам, без каквито и да било обяснения.

От една страна, на него ни най-малко не му се ходеше на неделната служба в квакерската им църква. Но от друга страна, това можеше да означава и че Хенри и семейството му го отхвърлят, че го отстраняват от най-важното нещо в живота им — религията.

Блейс се обърна и бавно се запъти към къщата. В котлето, което явно беше единственият съд за готвене в къщата, той намери остатъци

от още топла каша. Сипа си и седна да яде, без да престава да мисли по въпроса.

Какво да направи? Да попита направо Хенри или да изчака, докато той самият благоволи да му обясни? Колкото повече мислеше за това, толкова по-очевидно ставаше, че при дадената ситуация по-добре е да не предприема нищо, а да изчака и да види как ще се развият събитията. Като че ли дори и братовчедите му не искаха да говорят за това.

Блейс почисти масата, изми съдовете и котлето, и улисан в работата, съвсем забрави за проблема си. След три часа Хенри и момчетата се върнаха, и живота в къщата продължи както преди, все едно че този ден с нищо не се различаваше от другите.

През следващите няколко дена Блейс усърдно се стараеше да спечели Джошуа, и постепенно те станаха приятели. Джошуа никога не показва раздражение или нетърпение, докато обясняваше поредното нещо на Блейс. Същевременно Джошуа с лекота се справяше със своята част от къщната работа.

Преди да дойде тук, Блейс почти не си беше имал работа с деца на своята възраст. Малкото деца, с които от време на време се срещаше, въобще не бяха на неговото ниво, що се отнасяше до знания и съобразителност. От друга страна, по-големите от него момчета, които познаваше, според Блейс се държаха по-скоро като възрастни, но съвсем не бяха толкова умни, колкото тези възрастни, с които на Блейс му се налагаше да общува. Освен това, той усещаше, че е много по-способен от тях.

От цялата тази работа следваше простия факт, че Блейс никога не бе имал приятели в общоприетия за тази дума смисъл. Той напълно съзнаваше това, както и че все още не беше възрастен, нищо че можеше да общува като равен с тях. В една от книгите, които бе прочел, Блейс се бе натъкнал на фразата „ни риба, ни рак“ и според него, тя му пасваше идеално. Затова и Блейс не очакваше, че Джошуа ще го приеме така безрезервно — без да прояви нито злоба, нито завист, и без дори да се засяга, че братовчед му е толкова по-различен от него. Но не мина много време и той разбра — просто Джошуа беше най-големия син в семейството, държеше се като такъв и той и Блейс нямаше какво да си делят. Според Джошуа, Блейс също си имаше съвсем конкретно място сред тях. Той беше братовчедът, който

временно живееше при тях, и заемаше място някъде между Уил и Джошуа. За свое собствено и най-голямо учудване, Блейс разбра, че това положение на нещата напълно го удовлетворява.

Същевременно Уил се оказа добър пророк — Блейс пое част от къщната работа наравно с другите.

Масата, пейките, столовете и пода в кухнята, а също пода и стените в спалните на Хенри и момчетата, трябваше да се измиват ежедневно. Трябваше също да се поддържат чисти и прозорците, съдовете и останалата покъщнина. Освен това, на Блейс му възложиха и да готви.

Независимо от многобройните си задължения, все пак му оставаше и свободно време. Когато можеха, Уил и Джошуа го посвещаваха в своята част от работата. Уил чистеше обора, където държаха козите, ежедневно провеждаше ветеринарен контрол за всяко животно, и ако се налагаше, извършваше малки ремонти по пристройките. Джошуа отговаряше за всичко останало. Всеки ден той извеждаше козите на паша, доеше ги, приготвяше кашкавала, редовно преглеждаше и поправяше оградата, която заобикаляше фермата и пасището. Той следеше също така и в какво състояние е къщата и извършваше всички ремонтни работи, с които Уил не можеше да се справи. Освен това, като най-голям Джошуа отговаряше за по-малките, и при необходимост можеше да поеме и тяхната работа.

Що се касаеше до Хенри, той пък вършеше всичко, за което се изискваше мъжка сила. От време на време чичото отиваше до най-близкия магазин — а това му отнемаше почти цял ден — откъдето можеха да се купят неща от първа необходимост. За нещо по-специално му се налагаше да ходи до Екюмени, и макар и рядко, това му костваше целия ден.

Целият им живот протичаше по един строго определен ред — разписание, установено веднъж и непроменено никога. Те ставаха, молеха се и закусваха, и след като си оправяха леглата и изчистеха стаите, всеки поемаше задълженията си до сутрешната молитва в десет. След това отново се трудеха до дванадесет и половина, когато ставаше време за обяда и втората за деня молитва — а обядът беше най-обилното хранене през целия ден. След обяда те отново се хващаха на работа и се трудеха почти до залез-слънце. Блейс бързо свикна и с колениченето, и с молитвите. Но въпреки всичките си

усилия, не можеше да приеме идеята за съществуването на Бога — нито със сърцето, нито с разума си.

На четвъртия ден, по време на обяда, откъм улицата се разнесе някакво бучене, като звука постепенно се усилваше.

— Това трябва да е брат ти. — Хенри погледна към Блейс.

Блейс почувства внезапно стягане и студенина в гърдите си, първи вестител на паниката, която го обзе. Той напълно бе забравил, че има още един роднина тук. Майка му беше пратила Дахно при Хенри преди много години — скоро след раждането на Блейс. Тъй като Блейс никога не бе чувал някой да споменава за брат му в негово присъствие, той беше останал с впечатлението, че брат му или е умрял, или е избягал някъде.

И ето че сега им предстоеше да се срещнат, ако се съдеше по нарастващия рев на турбините, брат му имаше оувъркар — кола с въздушна възглавница. Хенри неодобрително се смръщи, като видя оживлението, изписало се по лицата на момчетата.

— Вашият по-голям братовчед пристига, когато сме на масата — недоволно забеляза той, — така че може да се присъедини към нас или да изчака да свършим с обяда. Каквото и да става, нито един гост не трябва да нарушава реда в този дом.

Рева на турбините за момент почти ги оглуши, а после веднага стихна някъде по двора. Обядът бе към края си. Уил и Джошуа се хранеха малко по-бързо, отколкото обикновено — не толкова припряно, че баща им да забележи, но все пак възможно най-бързо.

Блейс, за съжаление, трябваше да измие чиниите и да почисти после масата.

Няколко секунди отвън не се чуваше нищо. После по стъпалата се чува тежки стъпки, вратата се отвори и Дахно, по-големият полубрат на Блейс влезе в стаята.

Блейс беше чувал от приятелите на майка си какъв е бил Дахно като малък, но много повече знаеше от Езекил, и очакваше да види необикновено едър и мускулест млад мъж.

Влизайки през вратата, Дахно трябваше да се понаведе, за да не се удари в горния ѝ праг, а когато се изправи, на момчето му се стори, че главата на този млад гигант почти опира в тавана. Беше облечен в делови костюм от мек черен плат, на краката му лъщяха високи, също черни ботуши, малко позацапани от пръски кал. Стойки изправен, той

сякаш надвисваше над всички, изпълнил по-голямата част от стаята. Иначе Дахно си изглеждаше като съвсем нормален, добре охранен мъж със среден ръст, но увеличен един път и половина. Под шапката от гъсти и тъмни къдрици се показваше кръгло и приветливо лице. Топла и весела усмивка приветства семейството на Хенри.

— Надявам се, че не съм попречил на обяда ви — прозвуча приятен баритон.

— Не, разбира се — студено се усмихна Хенри. — Но ти знаеш нашите обичаи. Ще се наложи да почакаш, защото още не сме свършили.

— Какво пък, ще почакам... — вдигна ръце Дахно. — Впрочем, донесъл съм ти някои части за мотора.

— Благодаря на Бога за добрината ти — вежливо-официално му отвърна Хенри. — Ако искаш да седнеш, столът ти е там, в ъгъла.

Блейс винаги се бе учудвал от размерите на този стол, и досега си мислеше, че сигурно Хенри го използва само в някакви особени случаи.

— Благодаря, но предпочитам да постоя — отказа се от поканата Дахно. Появата му решително ускори края на обяда. Дори външно невъзмутимият Хенри се нахрани по-бързо отколкото всякога.

— Аз най-вече дойдох да се срещна с брат си — и Дахно погледна Блейс.

— Тъй ли? — Хенри най-накрая остави лъжицата до празната си чиния. — Щом е така, Блейс, ти си свободен — вместо теб ще прибере братовчед ти Уил.

Блейс все още не можеше да откъсне поглед от по-големия си брат.

— Блейс — повтори, вече дразнейки се, чичо му. — Свободен си. Брат ти те чака.

Блейс стана от масата. Приближавайки се към Дахно, той усещаше как с всяка крачка се смалява.

— Хайде, братленце. — Дахно се обърна и отвори вратата. Блейс го последва.

— Да се поразходим малко — каза Дахно.

Те заобиколиха един съвсем нов, бял оувъркар. После завиха покрай обора, и чак когато вече не можеха да ги видят от къщата, Дахно спря и се обърна към Блейс. Няколко дълги мига той го гледаше,

усмивката му ставаше все по-широка и по-широка, докато изведнъж се разсмя силно, от сърце.

— Така си и знаех, че тя ще те прати тук — възкликна той.

Внезапно Дахно замахна и с опакото на тежката си ръка удари Блейс. Втрещеният Блейс се просна на земята и цяла минута не можа да стане. Главата му се пръскаше от болки.

— Хайде, ставай — Дахно протегна ръка и му помогна да си стъпи на краката.

Блейс още не бе дошъл на себе си след удара, и затова не можа да обмисли, както обикновено, думите си.

— Защо го направи?

Дахно се разсмя.

— За да се научиш, братле, за да си наясно. Трябва да знаеш, че си голям късметлия с такъв брат като мен. И ако наистина искаш да бъдеш щастлив, трябва да знаеш какво да очакваш от мен.

Болките в главата му поутихнаха, и Блейс вече беше в състояние да се съсредоточи и да мисли повече или по-малко ясно.

— Във всеки случай, това-онова вече знам — озъби се той.

— О, я виж ти, братлето имало зъбки — усмихна се Дахно. — Но това са само млечните ти зъбки, малкия. Хич не си и помисляй да ме плашиш с тях, няма да стане. Реших да те взема оттук. И запомни добре: аз въобще не съм този вечно усмихнат младеж, за който ме мислят всички.

— Ти си копие на майка ни — каза Блейс.

— Правилно. Бързо схващаш, даже по-бързо, отколкото предполагам! — кимна Дахно. — Да, така е. Приличаме си и по още нещо с нея. В живота винаги сме вървели по своя път. И щом аз казвам, че ти и аз ще вървим по един и същи път, най-добре това да ти стане ясно още сега, в началото. Разбра ли?

— Да. — Блейс предпазливо опипа главата си. — Всичко разбрах.

— Добре тогава — произнесе Дахно. — Това, с което си се сблъскал тук, са пълни глупости — не представлява нищо пред онова, което аз мога да направя за теб, ако се наложи. Моите възможности са безгранични. Аз и ти, заедно, рамо до рамо, здраво ще поработим, братленце. Но първо трябва да приключа с някои неотложни неща, а

дотогава, мисля, че нищо няма да ти стане, ако поживееш известно време тук, във фермата на чичо ни.

През това време главата на Блейс окончателно се проясни, и той осъзна, че всичко, което брат му каза за себе си, е вярно. Този човек беше от малкото, които Блейс не можеше да манипулира, е, поне засега не можеше. Но стария трик с детинското държане можеше пък да мине...

— А какво смяташ да правиш с мен?

Дахно не отговори веднага. Известно време той се взираше в Блейс, като че ли наистина се чудеше какво да го прави — даже усмивката му изчезна.

— Всъщност — започна той, — аз бях малко по-голям от тебе, когато тя ме изпрати тук. Въпреки че още тогава бях толкова висок, колкото Хенри, и впрочем, бях два пъти по-силен физически. Но аз разчитах най-вече на ума си и само благодарение на ума си успях да се предпазя от него и неговия начин на живот. Ти вече си започнал да правиш същото. Така ли е?

— Да — отговори Блейс. Нямахме смисъл да се разпростира подробно по този въпрос.

— Да, така и трябва да бъде — замислено промълви Дахно. — За да постигнем целта си, мое малко братле, ще трябва да пуснем в действие мозъците си и да използваме всичките си способности. А през това време ще трябва да се научиш на смирение и на още много други неща, защото хората, сред които ще се движиш, недолюбват тези, които се стремят към първото място. Истинските трудности обаче тепърва ти предстоят — когато ти се наложи да работиш с някой, който изобщо не мисли като теб. Така че, засега ще поживееш още малко тук, при чичо ни.

— А после? — възкликна Блейс. — После какво ще стане?

— После ще се преместиш при мен в града, в Екюмени — отговори му Дахно. — Дотогава тъкмо ще подготвя почвата и ще съм ти намерил подходяща работа.

— А ти с какво се занимаваш? — поинтересува се Блейс.

— Всичко с времето си. — Дахно обърна гръб на Блейс и продължи. — Хайде, време е да се връщаме при роднините.

— Чакай малко — промълви Блейс, — кажи ми поне колко време ще трябва да живея тук?

— Няколко седмици... няколко месеца... може би дори и няколко години. — Дахно го гледаше през рамо. — Зависи...

— От мен ли? — Блейс се стараеше да не изостане, защото Дахно вече беше стигнал до ъгъла на обора.

— Донякъде и от тебе — отговори накрая брат му. — Но и от много други неща. Не се притеснявай. От време на време ще идвам да те видя. Надявам се, ще успееш да измислиш как да се оправяш с роднините.

Те излязоха на двора пред къщата. Хенри и Джошуа вече бяха отвън, а Уил сигурно все още беше вътре — зает с почистването след обяда. Блейс се замисли, ударът на брат му не беше само удар — това спокойно можеше да се тълкува и като знак. Знак за това, че Дахно е решил да стане господар на Блейс и да се разпорежда с него, както го бе правила досега майка им, и Блейс с нищо не можеше да му попречи. Както каза брат му, зъбките на Блейс бяха само млечните зъби на малко, слабо пале. Но след време все нещо трябваше да се промени. Блейс скъта случилото се дълбоко в паметта си, за да може впоследствие да го обмисли и анализира както трябва.

Дахно запита Хенри.

— Имаш ли нещо против да взема братлето с мен в града? Искам да му купя някои дрехи. А частите, които ти нося, са в колата — ела да ти ги дам.

— Не, Дахно, разбира се, че нямам нищо против. Блейс и аз благодарим на Бога за щедростта ти. — Хенри заобиколи оувъркара, а през това време Дахно отвори багажника, извади оттам няколко пакета и ги връчи на чичото.

— Благодаря на Бога за голямата ти щедрост към мене — повтори отново Хенри.

ГЛАВА 6

Блейс пристъпи към колата и отвори вратата. Колата беше двуместна и пред всяка от седалките имаше лост за управление. Веднага след като се хлопнаха и двете врати, Дахно сграбчи единият от тях и се обърна към момчето.

— Нали знаеш, че докато колата се движи, не трябва да пипаш резервния лост за управление?

— Да, знам — отговори Блейс.

Дахно се засмя. Турбините под тях оживяха. Колата се отлепи от земята, направи завой и потегли покрай дърветата, растящи от двете страни на разкаляния път, свързващ фермата с шосето. Изглежда, че Дахно беше опитен шофьор. На лентата за оувъркари колата бързо ускори, и ако се съдеше по показанията на приборите, тя се движеше с повече от двеста и петдесет километра в час.

Блейс си мислеше, че ще отидат до местния магазин, но после разбра, че брат му е решил да го заведе направо в Екюмени. В един от тамошните големи супермаркети те купиха най-различни работни дрехи, ризи и ботуши и един официален костюм от мек черен плат, подобен на този, който носеше самия Дахно.

— Това ще бъде неделният ти костюм — обясни му Дахно. — Не се безпокой, че ще изглеждаш малко по-прилично от Хенри и синовете му. Освен това този костюм не е кой знае колко по-различен от дрехите, с които идват в църквата другите енориаши.

Те спряха да похапнат в един ресторант, и тук Блейс най-накрая усети как го изпълва наслада от начина, по който си прекарваше деня. Сега Дахно му изглеждаше съвсем друг човек — дружелюбен и внимателен. Той сподели с Блейс огромно количество полезна информация относно Екюмени, както и сведения за църквата, към която се числеше Хенри, и още много други неща.

Беше вече доста късно, когато те излязоха от ресторанта и тръгнаха обратно към фермата. Но с всеки километър, с който се приближаваха към нея, настроението на Блейс спадаше

пропорционално. Така му се искаше всички дни да приличаха на този! Комфорт, приятна компания и един куп полезна и безкрайно интересна информация, която трябва да бъде запомнена и съхранена за по-нататъшна бъдеща употреба. А сега трябваше да се върне обратно там, където нощно време в стаите е студено, леглата са твърди и всяка сутрин започва с какви ли не омразни и скучни задължения, а най-вече — нямаше с кого и една дума да размениш.

Дахно мълча почти през цялото време, а Блейс също не беше в настроение за разговори. Проточилата се тишина продължи чак докато стигнаха отбивката за фермата.

— Гореве главата, братленце — каза Дахно с леко подигравателната си интонация, която Блейс бе доловил в гласа му още на обяд. — Аз пак ще ти дойда на гости, и ние отново ще отидем в града. А засега прави това, което искат от теб тук, и си гледай училището.

Той спря колата, наведе се и отвори вратата откъм Блейс. Момчето се измъкна неохотно навън, прибра си от багажника новичките дрехи и накрая погледна Дахно.

— Аз прекарах един прекрасен ден.

— Да, така е — прозвуча одобрително гласа на брат му.

Той захлопна вратата, колата отново се издигна над пътя, обърна се, рязко потегли и скоро вече почти не се виждаше. Блейс остана загледан към стремително изчезващата в далечината кола, притискайки към гърдите си пакетите и кутиите.

Като в транс, той тръгна вцепенено напред. Когато приближи входните стълби, от къщата изведнъж изскочи Уил, забави ход само за секунда, за да затвори старателно вратата след себе си, и се втурна тичешком надолу по стълбите. Уил щеше да подмине Блейс, ако той не го бе извикал. Лицето на момчето бе бяло като платно, изпъкваха само луничките, които кой знае как, Блейс не бе забелязал досега.

— Но какво се е случило? — попита Блейс, сграбчвайки ръкава на братовчед си.

— Една от козите си заклеци главата в оградата и умря — задуши се! — Уил се изтръгна и се скри зад ъгъла на обора.

Блейс се качи по стълбите и влезе в къщата. Хенри седеше до масата, а Джошуа стоеше, изправен пред него. Лицето му беше тържествено и тъжно.

— Значи ти не си видял как се е случило? — тъкмо питаше Хенри сина си.

— Не, татко.

— Това беше една от най-млечните ни кози — каза печално Хенри сякаш на себе си, а не на сина си, и после го погледна отново.

— Е, добре. Мисля, че няма да допуснеш подобно нещо втори път.

— Не, татко.

— Дано да е така. Отбий се в стаята ми след вечеря — продължи Хенри и се надигна. — А сега на работа, сине.

Джошуа се обърна и излезе, без да погледне Блейс. На масата бяха разпръснати много листчета хартия.

— Блейс — започна Хенри, после изведнъж спря, но след миг отново продължи. — Отнеси нещата, които ти е купил брат ти в стаята си и ги остави на кревата. После се върни тук, имам няколко въпроса към тебе.

Блейс изпълни това, което му наредиха. Когато се върна, Хенри отново бе седнал до масата и прехвърляше в ръцете си пръснатите пред него листчета, като карти за пасианс.

— Блейс, това са записките ми — колко мляко на ден дава всяка коза. Но млякото е различно — и по количество, и по качество. Можеш ли да ми помогнеш да пресметна кои кози ми носят най-голяма печалба?

Блейс хвърли един поглед на хартийките. На всяка от тях бяха отбелязани датата, името на козата и една цифра, която най-вероятно означаваше количеството събрано мляко.

— Тези цифри какво представляват, чичо — обем или тегло?

— Да, това е количеството мляко в литри и части от литъра, което получаваме ежедневно от всяка коза. Но защо ти е да знаеш това?

— Просто ми хрумна нещо... — поколеба се Блейс. Мозъкът му бързо защрака, съпоставяйки няколкото дочути тук-там изказвания на негови познати. — Ако вместо да се мери в литри, млякото се претегля всяка сутрин... Струва ми се, че колкото по-гъсто е млякото, толкова и маслеността му ще е по-висока. — Той отново се поколеба. — Така ще да е, чичо. Но сигурно може да се направи и другояче, например, ако

от млякото на някоя коза се получава повече кашкавал, отколкото от млякото на другите...

— Хм... Защо пък не? — каза Хенри. — Мога да проверя това в районната ни библиотека. Но как да сравнявам козите?

— Можете да си направите специална таблица, чичо — вече по-уверено каза Блейс. Един от мъжете, който по едно време живееше с майка му, му показва как се прави това. Наистина, тогава Блейс я видя на екрана на монитора, но сигурно нямаше да му е трудно да я начертае с молив на лист хартия.

— Трябва да напишете имената на козите най-отгоре на листа, а най-отляво, в колонка — датите. После ще нанасяте количеството мляко, което дава ежедневно всяка коза, и накрая на годината ще теглите чертата. Така ще получите ясна представа за козите си.

— Да. — Хенри продължаваше да гледа листчетата хартия. — Ще проверя и това в библиотеката. Оказва се, че можеш да ми бъдеш много полезен, Блейс. Благодаря на Господа за помощта ти.

— Аз трябва да му благодаря, чичо, за това, че мислите, че мога да съм ви от полза — отреагира в отговор Блейс.

Хенри го погледна, и момчето забеляза на лицето на чичо си една от редките му, съдържани усмивки.

— Е, добре, стига за това — рязко прекъсна разговора Хенри. — Днес Уил прибра масата след обяда, но понеже ти тръгна рано, а се върна едва преди малко, остана много несвършена работа. Така че се хващай на работа.

— Да, чичо. — Блейс се запъти към шкафчето, където държаха принадлежностите за чистене.

— Но ако искаш, първо можеш да подредиш покупките си — разреши великодушно Хенри.

Блейс разопакова пакетите, прехвърли дрехите в сандъчето под леглото си и се зачуди какво да прави с празните кутии. Накрая ги изнесе на двора и ги остави под навеса. После се върна в къщата и се зае с чистенето. Беше свикнал вече с това и не му тежеше. След това приготви вечерята и по обичайното време всички се събраха на масата.

Като приключиха, Хенри даде разпорежданията си.

— Уил, тъй като ти почисти на обяд, сега си свободен. Можеш да си легнеш по-рано или да правиш каквото си щеш, но мен ако питаш,

по-добре си лягай. Блейс, ти също си лягай, като раздигнеш масата и почистиш. А ти, Джошуа, след молитвата — в моята стая.

Отивайки към стаята си, Блейс забеляза, че Хенри свали от пирона на стената дългия, тънък ремък и го взе със себе си. Тази постъпка силно учуди Блейс. За какво ли му беше ремъка на Хенри? Нали никой нямаше да заминава, а обикновено с точно такъв ремък обвързваха куфар или друг багаж при пътуване. Това беше странно и неясно.

Докато оправяше масата след вечеря и миеше чиниите, Блейс забрави за ремъка. Той си свърши бързо работата и се запъти към спалнята.

Когато влезе вътре, Уил все още беше на колене — явно тази вечер братовчед му се бе молил по-дълго от обикновено. Но когато Блейс влезе, Уил скочи на крака, покатери се на кревата си, който беше над този на брат му, набързо се съблече и, завивайки се с одеялото, се обърна с лице към стената. Даже не погледна Блейс.

Донякъде учуден от поведението на братовчед си, Блейс също се съблече и си легна. След първите няколко дена, когато го будеха на разсъмване, той свикна да си ляга вечер по-рано, за да може да се наспи като хората. Криейки се зад одеялото, той надзърна към Уил и видя, че той е заврял глава под възглавницата.

Тъй като от малък бе свикнал да не рови в чуждите тайни, а спокойно да изчака те да намерят обяснение, Блейс реши, че странното държане на Уил може да се дължи просто на умора, и се обърна и той към стената. Тя разделяше стаята им от тази на Хенри.

Така изминаха няколко секунди, и изведнъж той чу гласове, идващи от стаята на чичо му, но не можеше да разбере нищо — не различаваше думите. После настъпи тишина и той вече заспиваше, когато внезапно се разнесе странен звук. Настъпи пауза, после звукът отново се повтори. Нова пауза, и отново този неразбираем, странен звук... И изведнъж Блейс ясно дочу плача на Джошуа...

Обзе го ужас, сякаш го поляха с ледена вода. Блейс разбра, че Джошуа плаче, защото го боли, а странния, ритмично повтарящ се звук — това бяха ударите на кожения ремък, впиращ се в тялото му.

Блейс погледна към Уил. Момчето не само бе скрило глава под възглавницата, но и я притискаше с двете си ръце към ушите си. Блейс, треперейки като лист, също се сви на топка, вдигна възглавницата си и

последва примера на братовчед си. Но звуците все още го преследваха. Колкото и да се мъчеше, Блейс не можеше да изтрие от мислите си картината на наказанието. Той изпитваше неистов страх — никога не би могъл да издържи такова нещо. Никога!

Накрая звука от ударите спря. Вече не се чуваше плющенето на ремъка, а плачът на Джошуа постепенно стихна. Блейс все още лежеше и се тресеше от страх, но същевременно изпитваше и някакво неистово, зловещо любопитство.

Той се спомни за Джошуа и реши, че трябва веднага да иде при него. Още сега.

Все още треперейки, Блейс стана от леглото. В стаята вече беше станало доста студено, и той наметна ризата си върху пижамата. Уил си лежеше неподвижно, обърнат към стената, и с глава под възглавницата.

Блейс влезе в голямата стая и се натъкна на Хенри. Ремъкът вече го нямаше, а чичо му изглеждаше по абсолютно същия начин, като всеки друг път. Без да се замисли, Блейс се хвърли към вратата на чичовата си стая, но чичо му го задържа за рамото.

— Блейс, какво правиш тук? Къде си тръгнал?

— Джошуа — едва отговори Блейс, не откъсвайки очи от вратата. — Отивам при Джошуа. — Той се опита да се отскубне, но Хенри успя да го удържи.

— Не! Не може! — гласът му внезапно омекна. — Джошуа няма да иска да те види сега. Отивай да си лягаш.

Блейс го погледна. Чичо му и изглеждаше суров и сдържан, както винаги, но лицето му си беше съвсем човешко, а не лице на някакво чудовище.

— Вие... — Блейс не намираше думи, с които да изрази бушуващите в него чувства.

— Аз съм само оръдие в Неговите ръце — каза Хенри с необикновено мек и смирен глас. Той леко подбутна Блейс към вратата на спалнята. — А сега върви да спиш.

Блейс се затътри обратно в спалнята си и отново си легна. Зави се през глава с одеялото, надявайки се да се скрие от всичко, което го заобикаляше. И най-накрая спасителния сън дойде.

ГЛАВА 7

Настъпи утрото и то по нищо друго не се отличаваше от всяко друго утро, прекарано от Блейс в дома на Хенри. Наистина, доста време му отне да се събуди и Уил едва ли не насила го измъкна от кревата.

Разсънил се най-накрая, Блейс видя, че братята се готвят да излизат. Той се облече и побърза да отиде в голямата стая, за да запали печката с все още тлеещите от вечерта в нея въгленчета. След това наля кафето — така наричаха тук тъмната течност, която той вкуси за пръв път в деня на пристигането си.

После сложи да се грее вода, необходима за приготвянето на кашата от смляно местно зърно, приличащо на овес. Както и кафето, вкусът ѝ отначало му се струваше странен, но след време глада и навика си казаха думата.

След двадесет минути закуската беше готова и всички седнаха на масата. Беше тихо, както винаги. Блейс хвърляше от време на време по някой поглед към Джошуа, но той си изглеждаше както обикновено. Това, което му се беше случило вчера, по никакъв начин не му се беше отразило — поне външно.

— Джошуа — отмести празната паница Хенри, — мисля, че първата ти работа за днес ще бъде да оправиш оградата.

— Да, татко — преглътна Джошуа последната си лъжица каша. — Оправих я — още вчера вечерта.

— Добре. — Хенри погледна към Блейс. — Блейс, след като свършиш с чистенето, ще ме придружиш до магазина. Необходимо е собственикът да знае кой си, а и ти трябва да го познаваш, в случай, че ми се наложи да те изпратя да купиш нещо.

Той се надигна от масата, и с него и всички останали — закуската беше свършила.

Хенри и момчетата излязоха. Блейс събра чиниите и чашките от масата и почна да ги мие. Вече се справяше доста ловко, и на Хенри не му се наложи да го чака много дълго.

Чичото стоеше на двора, до впрегнатите кози, и внимателно разглеждаше копитцата им. Когато Блейс се появи, Хенри обясни:

— Те се чувстват най-добре, ако ходят по селски пътища, с добре утъпкана почва, запомни това. Нали си нямат подкови, не са като конете на Старата Земя. Така... качвай се и да тръгваме.

След около половин час те пристигнаха и спряха пред неголямо магазинче. Вътре, според Блейс, беше голяма теснотия — целия магазин беше натъпкан с какви ли не различни неща. Джошуа му беше казал, че тук едновременно се купува и продава.

— Яков Брадър — обърна се към собственика на магазина Хенри, — това е племенникът ми, който сега живее при нас. Името му е Блейс Аренс. Блейс, това е мистър Брадър.

— За мен е чест да се запозная с вас, сър — отговори Блейс.

Тъмнокосият, нисък и пълен Брадър учудено отвърна:

— На мен също ми е много приятно да се запознаем, Блейс, но няма защо да намесваме нечия чест в това — според мен, това е напълно излишно.

— Мисля, че вече говорихме за това, Блейс — рязко се намеси Хенри. — Ние не говорим така — няма нужда от официалности.

— Прости ми, Боже — побърза да реагира Блейс. — Забравих, чичо. Няма да се повтори.

Но той видя как Брадър едва сдържа усмивката си, и разбра, че собственикът на магазинчето не го възприема като член на общността, към която принадлежаха той самият, и семейството на Хенри.

Тогава Блейс се наведе към чичо си и тихо му заговори, давайки да се разбере, че това, което казваше, е предназначено само за неговите уши.

— Чичо, а как мистър Брадър съумява да проследи всичко, което се случва в магазина му?

Хенри бавно се завъртя към него и тъмните му очи опасно проблеснаха.

— Блейс — гласът му беше леден, — винаги трябва да говориш само истината!

По някакъв начин, явно по интонацията, той беше отгатнал подтекста на въпроса, зададен от момчето. Но Брадър отново се ухили и на Блейс му олекна.

— Ти пък, Хенри, малкият е напълно прав — каза Брадър. — Имаш много съобразителен племенник. В интерес на истината, никак не е лесно да държиш такъв магазин.

Блейс си отдъхна. Засега всичко се размина благополучно, но снощния ужасен страх отново го обзе. Чичо му си оставаше недостижим и неконтролируем. Блейс реши, че на всяка цена трябва да си изясни за какво може да говори с него, и за какво — не. Както например току-що стана ясно, че познатият и привичен за Блейс начин на вежливо общуване може да провокира у чичото желание да се хване за ремъка.

„Да-а, Хенри ставаше опасен. Но все трябва да има някакъв начин, трябваше да стигна до сърцето му“, успокояваше се Блейс. Може би трябва да поговори с Джошуа, сигурно той ще му помогне. Но нещо го спираше да се сближи толкова много с братовчед си. Блейс не си представяше как щеше да се чувства той самият в резултат от едно такова отношение, а от друга страна, можеше само да гадае, как се чувства братовчед му след наказанието.

Хенри бързо се справи с покупко-продажбата. Той връчи на магазинера няколко пити кашкавал, купи булгур и здравата поспори за цената на фунт пирони, тъй като сега те бяха малко по-скъпи, отколкото при последното му идване в магазина. В края на краищата успя да ги спазари на старата цена, но Брадър унило заяви, че следващия път все пак на Хенри ще му се наложи да плати повече.

Блейс и Хенри тръгнаха да се връщат. През целия път чичо му мълча, улисан в мислите си. Това напълно устройваше Блейс — по две причини: след като Хенри не искаше да разговарят, значи, и вероятността Блейс да му отговори нещо не както трябва и да получи поредната си порция мъмрене, ако те не разговаряха беше нулева. Освен това, Блейс имаше нужда от време, за да измисли как да продължи да живее с човек, който е способен да го пребие като куче. Засега обаче не му хрумваше как да избегне подобно нещо.

Обядът мина както обикновено. Блейс отново се вглеждаше от време на време в Джошуа, но не успя да забележи никаква промяна. Както винаги Джошуа беше дружелюбен и отзивчив и говореше с обичайния си тих, сдържан глас. Сякаш случилото се не бе докоснало нищо в него. Това Блейс не можеше да проумее. Трябваше да разбере

защо, и само Джошуа можеше да му обясни всичко. Накрая той събра смелост и попита Хенри.

— Чичо, аз установих, че знам много малко за козите. След като почистя тук, може ли да отида и да помогна на Джошуа?

Хенри се обърна с лице към Блейс:

— Това е една съвсем разумна молба, Блейс — каза той. — Разбира се, разрешавам ти. Джошуа...

— Да, татко? — отзова се Джошуа, вдигайки глава от лицата си.

— Нека Блейс дойде с теб, а после ти ще ми разкажеш какво е успял да схване и ще може ли по-нататък и той да се грижи за козите.

— Добре, татко — кимна Джошуа.

Същия ден, привечер, Джошуа вече беше завел Блейс в кошарата при козите и изпълняваше съвсем стриктно заръката на баща си — подробно и със сериозен глас разказваше на Блейс всичко за козите. Голяма част от нещата Блейс чуваше за първи път, но независимо от това се стремеше да запомни всичко най-старателно. Накрая Джошуа млъкна и погледна братовчед си.

— Ти като че ли искаш да ме попиташ и нещо друго? Поне на мен така ми изглежда. Хайде, давай. С радост ще ти разкажа всичко, което знам. Какво те интересува?

На Блейс му се струваше, че е стъпил на ръба на пропаст. Но целият му досегашен опит с другите хора му нашепваше, че веднъж започнал, не трябва да спираш, и той отговори.

— Ами, да, но... — той се поколеба. — Ти добре ли си?

Джошуа се стъписа.

— Дали съм добре? — повтори той. — Разбира се, че съм добре. Повече от половин година не съм се разболявал от нищо, а миналата зима, когато ме болеше корема, сигурно ще е било, защото съм ял нещо развалено. Всички се чудехме как е станало, защото на Уил и татко нищо им нямаше. Защо мислиш, че с мен нещо не е наред?

Джошуа говореше открито, учудването му беше искрено. Блейс установи, че в момента не намираше думи, за да му обясни по-добре. Той се поколеба, но опита пак.

— Имам предвид... Ами, това снощи... — започна той, и така и не можа да продължи и млъкна, притеснен.

— А! Ти имаш предвид, дето татко ме наказва заради козата? — Джошуа сви рамене. — Ама ти наистина ли се притесняваш за мен? А бе ти къде си живял досега? Трябва да е на някое много странно място, щом се учудваш на такива дребни работи. Голяма работа — просто ме набиха, и толкоз!

— Но... — Блейс отново се мъчеше с думите. — Аз не разбирам защо баща ти обвини само теб за всичко. На мен ми се струва, че това беше просто нещастен случай, не е ли така?

— Да, така е — кимна Джошуа. — Но ако бях проверил навреме оградата, дъската нямаше да падне и да затисне шията на козата така, че тя да се задуши, и нямаше да я загубим. А нали аз отговарям за оградата! Кой тогава според тебе е виновен, ако не аз?

— Но това беше просто нещастен случай — не се предаваше Блейс.

— Не, Блейс — отвърна сериозно Джошуа. — Няма нещастни случаи. Бог ме наказва за безгрижието, за да разбере до какво може да доведе това. Ето, снощи татко ме наби с ремъка. Винаги ще си спомням за това и повече няма да допусна подобна грешка.

— Но това... това е ужасно тежко и несправедливо наказание — въздъхна Блейс.

— Тежко? — Джошуа поклати глава. — Пътищата към Бога никога не са леки. На татко му беше също толкова трудно, колкото и на мен. Но това е задължение, дадено му от Бога — да ме наказва за безотговорността и безгрижието ми.

Блейс не му отвърна. Явно тук съществуваха определени правила на поведение, които напълно оправдаваха това, което се беше случило.

— Ако някога имам семейство — продължи Джошуа, — и сина ми се провини, аз ще го наказвам по абсолютно същия начин. Ако не го направя, ще го отклоня от истинския път към Бога.

Блейс кимна, надявайки се, че Джошуа ще го приеме като знак за съгласие. Но той все още не можеше да разбере. Снощи чичо му пося семената на един нов страх, който не го напускаше, и сега Блейс наново трябваше да се учи на безопасно поведение в тази странна къща.

Блейс и Джошуа продължиха да се занимават с козите. Скоро притъмня, и те подгониха малкото стадо към обора.

Но будният ум на Блейс не спираше да търси отговора. Тук явно съществуваха някакви норми на поведение, но беше немислимо да пита за тях Хенри, а Джошуа беше толкова дълбоко потънал във вярата си, че просто не можеше да иска от него да му обяснява неща, които братовчед му смяташе за дадености — като силата на тежестта или наличието на кислород във въздуха. По едно време Блейс реши да попита Уил. Но се отказа, защото си спомни как се уплаши малкия по време на наказанието на Джошуа, пък и Уил беше твърде малък и твърде религиозен, за да има някаква полза от неа.

Що се касаеше до нормите на поведение, по пътя за обора изведнъж му просветна.

— А кой е... — Блейс се запъна, търсейки думата — много рядко му се случваше, но проклет да е, ако можеше да се сети как хората казват на най-главния в религиозната им общност! — Кой е пасторът във вашата църква?

— Пастор ли? — Джошуа учудено се завъртя към него, забравяйки за козите, които гонеше към вратата на обора.

— Да, този, който води службите — поясни Блейс. Той се колебаеше дали да не каже „свещеник“, но инстинктивно се отказа. — Кой е най-важният във вашата църква?

— А, ти навярно имаш предвид Учителя — каза Джошуа. — Той живее на две мили оттук, в къщата, която се намира леко вдясно от църквата. Казва се Грег, по принцип това не е името му — то е твърде дълго и понеже никой от нас така и не се научи да го произнеса правилно, просто го наричаме Грег.

— Ясно. — Блейс кимна. Те прибраха козите в обора и провериха дали всяка е застанала на мястото си.

След вечеря Блейс попита Хенри.

— Чичо, не мислите ли, че трябва да поговоря с Учителя от вашата църква?

Хенри остави лъжицата и погледна Блейс, а очите му яростно горяха.

— Аз също съм член на църквата и също принадлежа на Господ. Какви са тези въпроси, на които аз не бих могъл да отговоря?

Блейс моментално съобрази.

— Аз просто искам да се запозная с всичко, свързано с вашата църква.

Лицето на Хенри постепенно доби обичайния си вид.

— Е, щом наистина искаш да узнаеш всичко за църквата, може би наистина е по-добре да поговориш с Учителя. Разбира се, моите синове са чували всичко това и преди, но няма да им навреди да го чуят още веднъж...

Джошуа и Уил оставиха лъжиците си на масата.

— Вече казах, че аз принадлежа на Бога. Но има прекалено много хора, дори и сред членовете на нашата църква, които ходят къде ли не и проповядват като мисионери, стремейки се да привлекат хора от другите църкви. Аз никога не съм го правил и не смятам да го правя, защото не ми е нужно — нужен ми е само Бог. Не ми трябва други братя по вяра, които да ме поддържат. Дори само аз да остана от моята вяра, това няма да ме промени, и не би трябвало да промени никой мъж или жена, които спазват Неговите закони.

Той се спря и обгърна с поглед Джошуа и Уил.

— Децата се нуждаят от съвети и напътствия по пътя си към Бога, — продължи той. — Но когато синовете ми станат мъже, аз ще им дам възможност сами да направят избора си. Ако изберат друга църква, а не моята, ще ми бъде досадно и неприятно, но ще уважава решението им. Защото Бог е вездесъщ, всемогъщ и не му трябва подкрепата ни. Тези, които вярват, ще го намерят навсякъде, където го потърсят. А тези, които нямат в сърцето си вяра, ги очаква живот без Господа, Бога Наш.

Той замълча, и Блейс забеляза, че и двете момчета го слушат, затаили дъх.

— Затова... — Хенри отново погледна Блейс и продължи с неочаквано мек глас. — Ти, разбира се, поговори с Учителя. Откакто си тук, минаха вече три църковни служби, а ние нито веднъж не сме те взимали с нас. Така че поговори с Грег и реши какво искаш за себе си. Каквото и да е решението ти, знай, че то ни на йота няма да промени отношението ни към теб.

Той отново млъкна за момент, а после продължи.

— Той се казва Алберт Грег, къщата му се намира близо до пътя, който минава покрай нашата ферма — уточни той. — Сега вече е късно, но утре, след обяда Уил ще поеме чистенето, а ти можеш да отидеш да се срещнеш с него. Той винаги си е в къщи, а ако го няма, то

на вратата му винаги има бележка с указания къде се намира. Да, може би наистина трябва да поблагодариш на Бога, Блейс, за тази своя идея.

ГЛАВА 8

На следващия ден след обяда, Блейс, по ирония на съдбата, тръгна да се срещне с Учителя точно по пътя, по който се отиваше в Екюмени. Беше спряло да вали преди няколко дена, времето беше горещо и калта постепенно изсъхна. Лятото изглежда започваше.

— Няма как да се объркаш — обясняваше му Уил, — това е една такава мъничка кафява къща точно до църквата. Наоколо няма дървета, и дори да я пропуснеш, то църквата няма как да не я видиш, защото върхът ѝ се издига над върховете на дърветата.

Блейс вървеше по пътя и обмисляше въпросите, които се канеше да зададе на Учителя. Той никога не се бе чувствал толкова объркан. Всички хора, които познаваше досега, мъже и жени, се подчиняваха на определени правила на поведение, възникнали при съвсем други условия на живот. Тук правилата бяха съвсем различни. Освен това, отдавна му беше ясно — хората не трябваше да разберат, че Блейс ги използва, за да постигне целите си. Трябваше да бъде много внимателен.

Църковната кула се показва, а скоро Блейс видя и самата църква, а после и малката кафява къщурка до нея. Той свърна от пътя и тръгна натам.

На почукването му не отговори никой, но понеже на вратата нямаше бележка, Блейс почука отново, но малко по-силно. Този път дочу тътрещи се стъпки, и вратата се отвори. Пред Блейс стоеше дребен човек, по-нисък дори и от него. Той погледна момчето и се усмихна.

— А-а, ти трябва да си новият племенник на Хенри. Влизай.

Той се отмести, пускайки го да мине, и Блейс пристъпи в малко, тъмно антре. След антрето човечецът зави наляво, и те се озоваха в миниатюрен хол. Блейс забеляза, че той беше не просто нисък, а силно, почти надве прегърбен и за да може да вижда събеседника си при разговор, трябваше силно да отмята главата си назад.

В хола стопанинът се настани в едно от креслата, пригодено специално за него и като се намести, вече можеше да гледа Блейс право в очите. Човекът с жест показа на Блейс съседното кресло. То беше меко и удобно, но твърде прашно. За няколкото дена, прекарани в къщата на Хенри, Блейс беше станал невъобразим чистник. Сега веднага забеляза, че цялата тази къща не само е мръсна и запусната, но дори и самият ѝ собственик излъчва неприятна миризма.

— И така, ти дойде да ме посетиш — каза той. — Аз съм Алберт Грег. Енориашите обикновено ми викат Грег — разбира се, извън църквата. А в църквата ми казват „Учителю“. Ако около нас има възрастни — и той намигна, — ще се наложи и ти да ми казваш „Учителю“. Но понеже сега сме само двамата, викай ми просто Грег. Не се впечатлявай от вида ми — от артрит е. Да, знам, че за тази болест има лек, но лечението струва повече пари, отколкото можем да си позволим. Е, а ти си Блейс Аренс, нали?

— Да, Учителю, тоест... Грег — каза Блейс.

Той не очакваше да се сблъска с човек като този. Мислеше си, че ще се срещне с някой, като Хенри — пряк, решителен и безкомпромисен. Седящото пред него човече, поне на пръв поглед едва ли притежаваше и едно от горните качества, но независимо от това именно той беше главата на местната църква. Блейс беше озадачен.

— Искаш ли кафе? — предложи Грег. — Току-що сварих. Кафеникът е в кухнята, но можеш да го сервираш и тук. Бих те помолил да сипеш и на мен, защото ми е малко трудно да се справя сам.

— Не, благодаря ви, Грег, току-що обядвах.

— Може би не само това те спира — усмихна се Грег. — Сигурно още не си свикнал с вкуса на това, което тук пият вместо кафе. А какво те води при мен?

— Дойдох да ме посъветвате и поучите. — Блейс се бе подготвил предварително. — Искам да се запозная основно с вашата вяра и да ме въведете в правилата на вашата църква — смятам да стана неин член.

— Да ти дам наставления ли? — очите на Грег бяха като бургии. — Първо, в нашата църква няма никакви правила, а освен това, ако си мислиш да ме впечатлиш с търсенето на наставник, няма да успееш — но трябва да ти се зачете, дето сам дойде при мене. А може би... да не би Хенри да те е пратил?

— Не, не — отговори Блейс. — Аз сам реших да се срещна с вас и да ви задам няколко въпроса.

— Добре — каза Грег, потъвайки още по-дълбоко в креслото си. — Това вече е по-близо до истината. Случвало се е много хора да идват при мен с подобна цел. Знам поне стотина, които са ми задавали въпроси за самите тях и за техните проблеми, надявайки се да им помогна.

— Доскоро живеех с майка си — започна Блейс. — Тя е екзотичка по рождение и по възпитание, затова аз също се смятам за такъв. Не познавам никой от Хармония или Асоциация, изключая може би само един човек, а той... — Блейс усети, че се вълнува. — За него едва ли може да се каже, че е от вашите.

— Предполагам, че имаш предвид някой, като брата на Хенри, Езекил, а може би дори и самия него — произнесе Грег. — Езекил просто избяга от самата идея за вярата, изостави тези две планети, където тя процъфтява и напълно е променила начина си на живот. Ти говореше за Езекил, нали?

— Да, Грег — кимна Блейс. — Всички ние много го обичаме.

— Разбира се — замислено рече Грег. — Езекил е от тези хора, които винаги се харесват на околните. Мисля, че всичко дойде именно оттам... Но нека продължим нашата беседа. Ти казваш, че майка ти е екзотичка, и ти самият също си възпитан като такъв. След като си дошъл тук обаче, значи съществуват причини, поради които не си могъл да останеш повече с нея. Тя добре ли е?

— О, да — отговори Блейс, — просто вече не беше удобно да бъда непрекъснато с нея и постоянно да се местя от място на място. Затова тя реши, че ще е по-удачно да ме изпрати тук, при Хенри.

— Да — каза Грег. — Представям си. Същото беше и с по-големия ти брат.

— Вие познавате Дахно? — попита Блейс.

— О, да. Аз бях вече дошъл тук, като Учител, когато той пристигна — поясни Грег. — Мисля, че теб те е довело тук желанието да узнаеш как трябва да се държат в различните ситуации членовете на нашата църква. Сигурно никога досега не ти се е случвало да се сблъскаш с такова нещо?

— Да, така е — съгласи се Блейс.

— А има ли и нещо друго? — поинтересува се Грег. Блейс се колебаеше. — Може би — продължи Грег, — ти си имал вече някакво мнение за квакерите, или дружествениците, ако щеш, и сега не можеш да го преодолееш? Е, какво, така ли е?

Блейс кимна.

— Аз... — И изведнъж неочаквано се изпусна. — За тях винаги казваха, че са фанатици. Наистина, чувал съм да ги наричат и „истинските пазители на вярата“, или „истински вярващите“. Тези два израза правилни ли са? И по какво се различават?

Грег се усмихна.

— Разбира се, много ни харесва да ни възприемат като „истински вярващите“. Но обикновено ние самите се наричаме „Истинските Пазители на Вярата“, просто защото трябва да мислим именно така за себе си — иначе няма да можем да живеем в мир, нито със себе си, нито с Бога. Но от друга страна, някои от нас действително са заслужили да ги наричат фанатици, и не се съмнявай, че между тях и Истинските Пазители на Вярата определено има разлика.

— Именно това искам да си обясня — отбеляза Блейс. — Как да ги различавам?

— Много просто — сви рамене Грег. — „По делата им ще ги познаете“. Това е цитат от Новия Завет...

— Знам го — живо отговори Блейс. Близо до този, мъничък, сгърбен човечец той се чувстваше удивително уютно. — Мисля, че това е в Евангелието на Матей, глава седма, двадесети стих.

— Ти познаваш Библията? — Грег проникателно го изгледа.

Блейс неочаквано се смути.

— Аз много рано се научих да чета — каза той. — Четях доста и обикновено запомнях прочетеното. Нали сега имахте предвид, че фанатикът се отличава от Истинския Пазител на Вярата по делата си?

— Да, точно така — промърмори Грег. — Колко много приличаш на Дахно! И същевременно си съвсем, съвсем различен. Ти си съвършено прав, разликата е много ясна. Истинския Пазител на Вярата живее, за да служи на Бога, а фанатикът, съзнателно или не, използва Бога и вярата в Него за собствените си цели.

— Я виж ти — замислено проточи глас Блейс.

След малко Грег прекъсна мълчанието му.

— Защо ми се струва, че наскоро нещо много те е разстроило?

Блейс се канеше да отрече, но после се отказа.

— Да. — Момчето изпитваше неудържимо желание да сподели всичко, което го мъчеше, с това малко, сгърчено човече. — Както вече ви казах, майка ми е екзотичка, и аз също се смятам за такъв. Самата идея за насилие е абсолютно несъвместима с мисленето ни.

— Значи, ти си станал свидетел на акт на насилие? — уточни Грег.

— Да, аз... — И Блейс пламенно заразправя за това, как Хенри бе наказал Джошуа заради козата, как бе реагирал Уил и как се бе чувствал Блейс тогава и след случката.

— Ясно — рече Грег, когато Блейс свърши. Отново се възцари тишина, а после Грег продължи. — Виждам, че ти е много тежко и трудно да разбереш. Това, което се е случило, е свързано не само с това, в което вярва Хенри, но и с това, в което вярват повечето от нас. Не ти ли се стори, че чичо ти съвсем не изпитва удоволствие, когато трябва да наказва сина си — нито преди, нито след това?

Блейс кимна в съгласие.

— Аз исках да отида при Джошуа, но Хенри ме спря, и тогава изобщо не изглеждаше разгневен. А на следващия ден, когато попитах Джошуа за това, той ми каза, че ако някога има син, ще постъпва с него по същия начин — естествено, ако го заслужава.

— Да, така е — кимна Грег, — и това не пречи от него да излезе добър и любящ баща. — Той замълча за момент, а после продължи. — Скоро трябва да дойде да ме вземе един от членовете на нашата църква. Баба му е много стара и е на смъртно легло. Тя е пожелала да ме види, и сега се нуждае от мен повече, отколкото ти.

— Ясно. — Блейс се почувства силно уязвен, бяха го отхвърлили настрана като нещо старо и ненужно.

— Не се обиждай — внимателно го погледна Грег, — но мисля, че не ме разбираш. За съжаление, аз не мога да ти помогна. Ти искаш да разбереш защо ние сме такива. Но за да стане това, трябва и ти да повярваш в Бога. А аз съм сигурен, че ти, също като по-големия си брат, просто не си способен на такова нещо. — Той се усмихна. — Преди тридесет години, когато бях още съвсем млад Учител, бих приел едва ли не за свое задължение да те посветя, ако трябва и насила, във вярата. Но сега знам, че това е невъзможно. Трябва първо да намериш Бога вътре в себе си. А доколкото познавам екзотиците,

брат ти, пък и самият теб — не мисля, че е възможно да постигнете дори и това. — Той млъкна и със симпатия погледна Блейс. — Но ти можеш да направиш живота си по-лесен и хубав, ако просто следваш пътя, по който трябва да върви всеки от жителите на нашата планета — продължи той. — Вярата е недостъпна за теб.

— Разбирам — кимна Блейс. — Но ако все пак искам да я постигна?

— Търси Бога. — Грег дружелюбно погледна момчето. — Ти си разочарован, но аз не те коря. Самият аз съм на кръстопът. Ако ти успееш да намериш Бога или да разбереш, защо Хенри постъпва така или защо всички ние сме такива, каквито сме — това за мен ще бъде много, много важно. Може би, ако поживееш по-дълго тук... Но и това ще стане, ако е рекъл Бог. Още веднъж ти повтарям — докато не намериш Бога в себе си, никога няма да имаш вяра.

— В края на краищата, мога да опитам, нали? — попита Блейс.

— Приеми начина, по който живеем тук за даденост — отговори Грег. — Мисля, че си необикновено развит за годините си, и може би нашият начин на живот в крайна сметка ще ти хареса, дори и без вяра. Не знам. Просто се надявам.

Той млъкна и въздъхна.

— Но ще ти кажа нещо — продължи той. — Хенри не е фанатик. Той е Истински Пазител на Вярата. Може би, ако го погледнеш от тази гледна точка, ще можеш някой ден да го разбереш.

Той спря и погледна с виновна усмивка Блейс.

— А сега, ще ми бъде много приятно, ако ми помогнеш да стана от креслото. Аз и сам мога, но ако ми помага някой, ми е много по-лесно да го направя.

Блейс стана, и като пристъпи напред, подаде ръка на Грег. Той се надигна и силна, неприятна миризма се разнесе около него.

Грег виновно се усмихна.

— За това също трябва да се извиня. Усещаш миризмата, нали? Това е заради един глупав обет, който дадох преди много години, когато бях още млад и силен. Заклех се никога да не се мия с вода, която е стоплена по изкуствен начин. Но сега, на тези години, миенето със студена вода е не само неприятно, но и опасно. — Той отново се усмихна на Блейс. — През лятото мога да се мия без проблеми, зимно време обаче ми е много трудно — а сега тъкмо свършва зимата. Ще

дойдат горещи дни, и водата, която съм налял в резервоара навън, ще се стопли и ще стане безопасна за мен. Е, а дотогава ще гледам да стоя поне на една ръка разстояние от всички.

— Това съвсем не е толкова важно — каза Блейс. — Особено ако има обяснение.

Грег се усмихна отново.

— Мисля, че ще оправдаеш надеждите ми. — Той се задържа на вратата и се обърна към Блейс. — Между впрочем, съветвам те да изчакаш малко тук, след като аз изляза. Ще е по-добре, ако никой от енориашите не знае за нашата среща. Да, и още нещо, като разказваш на Хенри за разговора ни, кажи, че си получил наставление. Той обича тази дума.

— Ще запомня — кимна Блейс, — и ще изчакам тук, след като излезете. Искан да ви питам и още нещо. Може ли да идвам на църква заедно с другите?

— Разбира се, стига да искаш. Да, освен това знай, че този дом никога не се затваря — нито денем, нито нощем вече четиридесет години.

Блейс отново седна в креслото и започна да чака. Не минаха и две минути, и той чу шума от приближаваща кола. Някой извика.

— Хей, Грег!

— Идвам, Уолсър! — Звукът от тътреците се крака на Грег бавно заглъхна, последва тих говор, от който Блейс не разбра нищо, а после вратата хлопна, напълно заглушавайки гласовете. Малко по-късно Блейс чу шума на потеглящата кола.

Той почака още малко, за да е сигурен, че никой няма да го види и после излезе навън. Но вместо да тръгне обратно към фермата на Хенри, той заобиколи къщата и намери боядисания в черно резервоар, закрепен за една от стените на къщата. По това време на деня той беше на сянка, тъй като стената гледаше на изток.

Блейс се върна до къщата и успя да открие чука, отвертката и още някои инструменти. Като потърси още малко, в мазето се намери и стълба. Когато се покатери на стълбата, Блейс видя, че резервоара, както и се надяваше, беше закрепен за стената с две метални ленти. Той беше започнал да развива първия от осемте винта, придържащи лентите, когато се сети, че едва ли ще може да премести пълния с вода резервоар. Тогава потърси и намери на дъното на резервоара двата

необходими му крана — за пълнене и източване. Блейс затвори входния, източи водата и едва след това разви останалите винтове.

Като държеше празния резервоар в ръце, момчето освободи гъвкавата тръба и я затегли зад ъгъла на къщата, за да е сигурен, че дължината ѝ е достатъчна. После премести стълбата на южната страна на къщата и отново се покатери върху нея. Тук слънцето щеше да стопля повече водата, освен това щеше да я нагрива през целия ден — и зиме, и лете. Блейс здраво закрепил резервоара, затворил изпускателния кран и отвори входящия, за да напълни резервоара. Като се убеди, че той вече е пълен — крана се затваряше автоматично с помощта на някакъв поплавък — Блейс слезе от стълбата.

Доволен от свършеното, той отнесе инструментите и стълбата обратно в къщата, като ги остави точно там, откъдето ги беше взел. Сега вече можеше да се прибира у дома.

ГЛАВА 9

Блейс се прибираше във фермата, и вървейки, си мислеше колко необикновен човек е Грег. Беше му направил силно впечатление. Независимо, че Учителят и Хенри принадлежаха към една и съща църква, двамата бяха напълно различни. Но и двамата бяха обсебени от вярата си — а това променяше всичко. Излизаше, че Хенри и Грег просто са представители на една от разновидностите възрастни, сред които бе живял Блейс досега. Общувайки с тях, той бе разбрал, че всеки човек е пленник на самия себе си, че всичко, което му се случва, зависи от личния му избор. Когато индивида осъзнае това, му остава само да реши кое е допустимо, и кое — не. И после вече спокойно може да използва получените знания, за да ги осмисли на по-високо ниво.

Дори майката на Блейс, независимо от факта, че всячески отричаше екзотическия си произход, действаше и мислеше именно като такава през по-голямата част от живота си.

Що се отнасяше до Хенри, реши Блейс, то трябваше из основи да проучи начина му на живот, а за религиозните въпроси се надяваше да намери такива, по които той и чичо му да са на едно мнение. Единствените, които не му създаваха особени проблеми, бяха Джошуа и Уил. По-скоро точно обратното — отношенията им се развиваха по най-добрия възможен начин.

А не трябваше да забравя и за Дахно. Засега брат му едва ли се досещаше за намеренията на Блейс да стане квакер — един от дружествениците, но рано или късно той щеше да разбере. И тъй като самият Дахно преди време бе минал по същия път, може би щеше да накара Блейс да постъпи като него. Щеше да се опитва да му диктува верните (според Дахно) правила за поведение в такива случаи.

Но каквото и да се случеше, Блейс нямаше никакво намерение да посвещава брат си в плановете си. Цялата работа много приличаше на шахматна партия между тях двамата, в която Дахно имаше ред преимущества заради възрастта и знанията си.

Блейс се добра до фермата тъкмо навреме, за да успее да обядва, а после — да прибере и разчисти масата. След това се зае да обмисля две от нещата, за които беше сигурен, че живо интересуваха Хенри. Първото беше моторът, а второто — стремежа на чичо му да възпита децата си, а и самия Блейс в духа на същите принципи, които той самият стриктно спазваше.

— Е, разкажи, научи ли нещо полезно от Учителя Грег? — поинтересува се Хенри по време на вечерята.

— Благодаря на Бога, че ме изпратихте при него за наставление и поучение — отговори Блейс.

Изведнъж реши да си пробва късмета. Едва ли Хенри можеше да провери за какво са говорили той и Грег.

— Аз трябва да започна да посещавам църквата заедно с вас — още от следващата служба — продължи Блейс. — И ако се наложи, той каза, че мога отново да го посетя.

— Щом е така, ще ходиш на църква — произнесе Хенри. — За такава нещо винаги ще се намери време.

Блейс заликува вътрешно — вече бе имал възможността да се убеди, че щом Хенри е обещал нещо, то няма да престъпи думата си, а ако е взел решение — значи, че точно така ще стане.

Ден или два преди следващата църковна служба Дахно отново им дойде на гости, и отново донесе на Хенри подарък — нови части за мотора. Както и предния път, той взе Блейс със себе си в града, и след като обядваха в Екюмени, те отново имаха възможност да си поговорят.

Блейс се радваше, че отново вижда брат си. Имаше неотложен проблем, който на всяка цена трябваше да обсъди с него. Скоро започваха занятията в училището, а на Блейс въобще не му се нравеше да ходи там заедно с местните деца. Той изчака, докато Дахно се настани на масата, и чак тогава подхвана разговор.

— До началото на лятото има само няколко седмици, а ние още не сме ходили в местното училище — имахме много работа във фермата и на полето. Аз мисля, че ще бъде много по-добре, ако изобщо не го посещавам. Първо на първо, това е едно малко училище — средна работа, и второ, колкото и да се опитвам да го скрия, на всички съвсем скоро ще им стане ясно, че съм много по-различен от тях.

— За това си напълно прав. — Дахно се замисли.

— Разбира се, рано или късно на всички ще им стане ясно, че съм различен. — Блейс щателно подбираше думите си, все едно че вървеше из стая, по пода, на която бяха разхвърляни яйца. — Но сега ще бъде много по-удачно да им внуша, че просто се преструвам.

— Съгласен — бавно промълви Дахно. — Не мисля, че това е кой знае какъв проблем, но винаги е по-хубаво да се избягват рисковете. Особено, ако ти предстои да прекараш тук три-четири години.

Само при мисълта за това Блейс изстина. Все още беше твърде млад, и такъв срок му изглеждаше като доживотна присъда.

— Мисля да започна да посещавам неделните служби заедно с Хенри, Уил и Джошуа — продължи Блейс, — и колкото по-рядко напускам фермата, толкова по-малко неприятности ще имам, не е ли така?

— Недей да мислиш, че за всичко ще се съгласявам с теб. Колкото по-малко ти, новопристигналият племенник на чичо Хенри, се отличаваш от другите, толкова по-добре. Въпреки че в конкретния случай смятам, че си абсолютно прав. Но това означава, че ще имаш друго дневно разписание, различно от това на братовчедите ти, и следователно аз ще имам много повече възможности да те водя в града и да те обучавам тук, когато му дойде времето.

Той забарабани с пръсти по масата, размишлявайки.

— Да-а, ти може би си прав наистина — произнесе той. — Да бъдеш гадното, грозно пате сред цял орляк птици... а в това няма нищо хубаво. Но ако няма да ходиш на училище, трябва да имаш предвид следните две неща. Първо — ще трябва сам да продължиш образованието си по някакъв друг начин. Второ, което е много по-важно, трябва да ти разрешат да напускаш къщата. Първото може да обсъдим и по-нататък. Аз ще ти намеря учител тук, в Екюмени, и ще го помоля да ти подготви един учебен курс. Мисля, че ще мога да ти намеря и учебните материали, четящо устройство и всичко друго, което ще ти е необходимо. Да, това решава нещата...

— И още нещо — побърза да го прекъсне Блейс. — Мога ли сам да избирам, отделно от програмата, какво да чета? Хенри спомена нещо за районна библиотека...

— О, да — сега пък Дахно го прекъсна, — когато на тези два свята започнаха да се заселват хора, корпорациите, които плащаха

превоза, настаняването и всичко останало, учредиха и безплатни районни библиотеки. Местните жители могат да намерят там информация, как се отглеждат животни, как се сее, жъне и прибира реколтата, а също и съвети как да направят всичко със собствените си ръце, включително и къщите. И това ли искаш да знаеш?

— Ако нямаш нищо против — неуверено рече Блейс.

— Че защо да съм против? — учуди се Дахно. — Колкото по-добре си подготвен, толкова по-полезен ще ми бъдеш. Познай всичко под звездите, малки братко. Аз съм „за“. Мога само да те приветствам.

— Благодаря, Дахно.

— Недей да ми благодариш, никога! Всичко, което правя за теб, аз го правя всъщност за себе си. Сега трябва да намерим подходящо обяснение за пред Хенри, защо трябва да седиш и да учиш в къщи, вместо да работиш във фермата. Ето това трябва добре да се обмисли.

Дахно замълча, но Блейс не продължи разговора. След известно време на лицето на брат му отново се появи усмивка.

— Имаш ли нещо против да се разболееш за ден-два?

— Да се направя на болен или имаш друго наум? — уточни Блейс.

Студенина плъпна по гърба му. Ако Хенри разбереше, че се преструва, то ремъка не му мърдаше, и щеше да е съвсем справедливо.

— Не, разбира се. — Дахно се усмихваше величествено. — Ще ти намерим нещо, което наистина ще те разболее. Висока температура, болки в корема — само за един-два дни. Избери си подходящ ден, когато ще имаш тежка работа, или дълго ще стоиш на слънце, и глътни това, което ще ти дам. Хенри въобще няма да има повод да се усъмни в болестта ти. Ще му кажеш, че това честичко ти се случва, и ще го помолиш да се свърже с мен, тъй като аз знам как да се справям с болешките ти. И тогава вече аз ще го посъветвам какво да прави.

Блейс се притесняваше най-вече от гаденето и повръщането, а не от високата температура. Ненавиждаше гаденето — цялото му тяло страдаше от това, а още по-силно мразеше да повръща.

— Тази болест... само от този вид ли има? Не може ли да бъде просто треска? — попита той.

— Не — решително отговори Дахно, — трябва да е нещо по-сериозно — такава, че Хенри да извика мен, а не местния доктор. Ще кажеш на чичо, че местната медицина не ти помага, по-вероятно е

само да ти навреди и въобще е опасна за тебе. Обясни му, че само аз мога да намеря и доставя подходящото за теб лекарство.

— Добре — кимна Блейс.

Живеейки заедно с майка си, той беше свикнал с употребата на лекарства и ги възприемаше като необходимо зло. Затова и не смяташе, че това е кой знае какво.

— А най-добре е — забеляза Дахно, — да намерим от този препарат още сега — така ще можеш да го имаш при себе си още днес.

Той поднесе ръка към устните си, свърза се с някого по гривната и започна да говори. Тъй като говореше тихо, Блейс не успя да разбере за какво става дума. Когато свали ръката си, Дахно каза на Блейс.

— Е, добре, уредено е — ще стане още сега. Трябва да отидем до другия край на града, за да вземем лекарството, а после ще те закарам обратно във фермата.

Трите кафяви хапчета бяха толкова малки, че Блейс се съмняваше дали ще свършат работа. Трябваше да ги взима едно по едно. След по-малко от седмица се появи и подходящият случай — чичото му заповяда да остави чистенето на Уил и на другата сутрин да тръгне с Джошуа — козите трябваше да се прекарат от зимното на лятното пасбище, което се намираше в близката планина на близо две хиляди фута височина. Блейс реши да използва шанса си и като се върна след това във фермата, той незабелязано глътна едно от хапчетата. Отначало не усети нищо и приблизително половин час прекара чудейки се дали да не глътне и второто, но скоро усети първите признаци. След около петнадесет минути започна слабо да му се гади. А след един час вече бе повърнал няколко пъти. Хенри го нямаше, беше излязъл по задачи извън фермата. Джошуа, в ролята си на най-големия, заповяда на Блейс да си легне в леглото и накара Уил да му слага мокри кърпи на челото, докато не се върне баща им и не предприеме нещо друго.

Хенри се върна малко преди обяд и съвсем не очакваше да намери племенника си в кревата. Той беше порядъчно учуден, в семейството рядко боледуваха.

Той изгледа Блейс, взе термометър и му измери температурата. Тя се оказа с два градуса и половина по-висока от нормалната.

— Трябва да се иде за доктора, казва се Крис Родерик — каза му Хенри. — Сигурен съм, че не е нещо опасно, но ще съм по-спокоен,

ако дойде да те прегледа.

Блейс немощно запротестира, разказвайки му историята, която бяха съчинили с Дахно.

— Ами добре тогава — съгласи се Хенри. — Ще му звънна в града от магазина, и ще се постарая да не се бавя много.

След като поговори с Дахно, той реши да го почака. Онзи можеше да дойде или късно тази вечер, или на следващата сутрин.

Хенри отново заразително Блейс каква е тази болест и как е започнало всичко. Но Блейс само повтори, че се е преуморил и после се е почувствал зле. Наложил се чичо му да го остави на мира, прехвърляйки грижите за болния на Уил и Джошуа, които се редуваха да сменят мокрите кърпи.

После момчетата отидоха да спят, и Хенри пое студените компреси, а освен това му поднасяше и нощното гърне, когато Блейс повръщаше. Хенри прекара цялата нощ при Блейс и беше учудващо мил и внимателен към него.

Още вечерта в стомаха на Блейс не беше останало нищо, но мъчителните пристъпи на повръщане продължаваха. Заради тях нощта бе направо кошмарна. Едва сутринта, два часа преди съвване, той чу дългоочаквания рев на турбините, и Дахно най-накрая дойде.

— Е, добре, добре, а сега глътни това — каза Дахно, приближавайки се до леглото му, — няма да те излекува веднага, но ще се почувстваш по-добре и ще можеш да заспиш.

Той протегна ръка — на дланта му имаше три бели таблетки, малко по-големи от тези, които вече беше дал на Блейс. Дахно му помогна да се повдигне, за да може да преглътне таблетката с малко вода, и после внимателно го положи на възглавниците. Блейс лежеше и му беше все тая какво става или какво още може да му се случи... но лекарството вече действаше. Постепенно гаденето изчезна, и той почувства, че и температурата му спада. Затвори очи и сякаш пропадна, заспа дълбок, тежък сън.

На следващия ден Блейс вече беше много по-добре, но когато се опитваше да седне му се завиваше свят, и дори за нощното гърне трябваше някой да му помага. След още един ден всички признаци на болестта изчезнаха, но той беше все още много слаб, и се наложи да пази кревата почти целия ден.

Блейс реши, че за в бъдеще старателно ще проверява що за препарати му дава Дахно. И най-вече, дали пак ще му е толкова зле, колкото сега.

На четвъртия ден той вече можеше да става от леглото, но силиците му бяха слаби. А след още ден Блейс беше свършено здрав. Дахно се върна — той бе заминал веднага след като даде белите таблетки на Блейс и проведе кратък разговор с Хенри. Този път брат му донесе четящо устройство, книги и учебна програма, по която Блейс трябваше да се занимава.

— Ти ще продължиш с чистенето на къщата — каза след това Хенри на Блейс, — а навън ще вършиш само най-леката работа. А вместо да ходиш на училище, ще се занимаваш по четири часа всяка вечер, преди лягане.

Блейс се вглеждаше в лицата на Хенри, Уил и Джошуа, но не намираше нищо обезпокоително — те си бяха съвсем същите.

ГЛАВА 10

— Чичо — каза Блейс. — Благодаря на Бога за това, че бяхте тъй добър и грижовен. Вие прекарахте цялата нощ с мен, когато бях болен, и ми помогнахте да се справя с болестта.

Бяха минали два дена, откакто Дахно си беше тръгнал, и най-накрая Блейс успя да остане насаме с чичо си.

Хенри беше седнал до масата и се занимаваше със сметките си, а на другия ѝ край Блейс учеше по математика. Като чу думите на Блейс, Хенри вдигна глава и на каменното му лице за момент се изписа удовлетворение от чувството.

— Няма нужда да благодариш на Бога за това — аз просто изпълнявах дълга си. „Ако някой е болен, ти си длъжен да му помогнеш.“ Преди три месеца Учителят Грег ни прочете проповед тъкмо на тази тема, но аз и без проповед знам какви са задълженията ми.

— Значи имам още едно основание да благодаря на Бога за добрината ви, чичо — продължи Блейс. — Аз му благодарих също и за това, че той ми даде възможност да живея с вас, Джошуа и Уил. Особено трябва да съм му благодарен за това, че се запознах с децата ви — научих много полезни неща от тях. Предполагам, че те на свой ред са усвоили всичко от вас, а аз никога преди не съм имал подобна възможност.

Тирадата му отново предизвика появата на слаб, пробягал като сянка по лицето на Хенри доволен израз.

— Много ми е приятно, че мислиш така за братовчедите си — малко суховато изрече той. — Може и да е прекалено възгордяване, но аз също мисля, че те са добри момчета и от тях някой ден ще станат добри мъже. Ще бъда щастлив, ако това стане и ще се радвам много, ако някой ден и ти също станеш такъв.

Той наведе поглед към листчетата хартия, подредени по обичайния начин пред него.

— А сега се върни към учебниците си, Блейс, а аз също ще продължа работата си. Нямаме време за празни приказки.

Блейс с удоволствие се потопи в книгата си. По навик той първо прочиташе всяка книга като развлекателен роман, а после бавно я изучаваше отново, спирайки постоянно и вниквайки в прочетеното.

Но този път му беше леко и радостно на душата. Вече беше сигурен, че Хенри дълбоко обича синовете си и беше започнал много по-добре да се отнася и към самия него, въпреки че не го показваше. Блейс никога не бе забелязал Хенри да прегръща или дори да докосва по някакъв начин Уил и Джошуа. Най-много, което те получаваха от баща си бяха две-три одобрителни думи или пък леката усмивка, с която той показваше, че е доволен.

Най-накрая Блейс бе успял да пробие дупка в непроницаемата черупка, под която Хенри криеше чувствата си.

След четири дена, всички те — Хенри, Джошуа, Уил и Блейс се качиха на каруцата, в която бяха впрегнали козите, и се упътиха към църквата. Бяха едни от първите. Блейс видя Грег да стои на входа ѝ, и да поздравява всеки. Забеляза също, че всички много сърдечно поздравяваха чичото и момчетата, но самия Блейс бе приет доста хладно, независимо от факта, че Хенри го представяше като свой племенник.

Накрая те влязоха в църквата. Момчетата продължиха навътре, а Хенри спря Блейс току до вратата — там имаше стаичка с куки по стените за оставяне на връхните дрехи — нещо като гардероб.

— Ние с Ховърдсонови споделяме една обща пейка — изясни причината за задържането му Хенри, — и там няма да има място за теб. Боя се, че ще трябва да седнеш някъде отзад.

Блейс въобще не се засегна — много по-интересно беше да седиш отзад и да виждаш всичко, без да се набиваш на очи.

— Няма значение, чичо — кимна той. — В Храма на Бога всички места са еднакво добри, нали така?

— Да — отговори Хенри и втръчено го изгледа. — Ти си свършено прав, Блейс.

Последните няколко пейки не бяха заети. Блейс седна от лявата страна на една от тях и започна да наблюдава как другите семейства заемат местата си. След като и последният енориаш влезе в църквата,

на вратата се появи човек на средна възраст с празен кобур на кръста, и седна до Блейс, усмихвайки му се.

— Казвам се Адриан Вайсман — шепнешком се представи той, протягайки ръка. — Аз съм църковният пристав, а ти трябва да си Блейс Аренс, племенника на Хенри, който отскоро е дошъл да живее при него.

— Да — прошепна в отговор Блейс, благодарно стискайки протегнатата му ръка. — А защо кобурът ви е празен, къде ви е пистолетът?

— Ш-шт — каза Адриан, — службата започва. После ще ти обясня всичко.

След службата, която продължи близо два часа, Блейс стана и тръгна към гардеробната след Адриан. Той тъкмо бе снел енергийния си пистолет от рафта и го пхаше в кобура. Обръщайки се, той видя момчето и го потегли за ръкава обратно в църквата, през потока енориаши, които тъкмо излизаха навън. Там седна на същата пейка и покани Блейс да направи същото.

— Църковният пристав — тихичко произнесе Адриан, — е длъжен да следи за реда в църквата по време на службите.

— А кой може да го наруши? — любопитства Блейс.

— Членовете на някоя друга църква, които не харесват нашата — поясни Адриан. — Понякога стават истински нападения. Обикновено това са юноши, които искат да се изфукат със смелостта си. Добре поне, че не се случва често. Затова и пистолета трябва да ми е подръка, не че ще го използвам, а по-скоро за да мога да ги уплаша и пропъдя.

— Защо тогава не го носите постоянно със себе си? — учуди се Блейс. — А, да, сетих се — защото е забранено да се влиза в църквата с оръжие по време на служба.

Адриан одобрително се усмихна.

— Позна. Смята се, че гардеробната не се числи към църквата, а същевременно, ако се наложи, мога бързо да взема оръжието си.

— Затова ли не снемате от кръста си кобура? — уточни Блейс.

— Да — кимна Адриан.

В този момент се появиха Хенри и момчетата. Адриан и чичо му си размениха приятелски по някоя и друга дума, а после Блейс и останалите си тръгнаха. Чак когато седнаха в каруцата, Блейс успя да зададе на Хенри въпроса си.

— Чичо — каза той, — а често ли една църква напада друга? Имам предвид хората от другата църква често ли ви нападат?

— Сега вече не — и Хенри сви устни. — Аз лично съм се нагледал на какво ли не, но се надявам на вас да ви се размине. Много е страшно, когато братя и сестри се убиват един друг, заради различно тълкуване на някакъв стих от Библията.

Толкова вледеняващ тон Блейс не бе чувал, откакто той и Хенри за първи път се срещнаха на космодрума. При първата възможност, която му се предостави, а това беше следобед на следващия ден, той попита Джошуа защо баща му се разсърди толкова, говорейки за борбата между църквите.

Джошуа се поколеба.

— Ако поиска, той сам ще ти разкаже.

За първи път Джошуа се опита да се отклони от отговора.

— Но ти знаеш, че той никога няма да поиска — забележа Блейс. — Той никога не ми разказва нищо.

Джошуа се колеба още известно време, и накрая думите, макар и трудно, потекоха.

— Той ми е казал, че когато Уил порасне, мога да му кажа. А тъй като ти също вече си член на нашето семейство, мисля, че няма да възрази, ако кажа и на теб, Блейс! Той е бил Войник на Бога!

— Войник на Бога ли? Имаш предвид, че като стотици други млади хора и него са го призовавали, за да воюва на чужди планети?

— Не, не! — поклати глава Джошуа. — Въпреки че баща ми е участвувал и в такива войни. Той никога не ми е разказвал подробно за тях. Не, да си Войник на Господа е съвсем друго, Блейс. Ако някога една църква е нападната от други църкви, то тя може да получи помощ от тези църкви, с които е в приятелски отношения. Имам предвид, че ще получи помощ от членовете на тези църкви. Татко се е сражавал не за своята, а заради други църкви.

— А, разбрах — отвърна Блейс. — Той е получавал пари...

— Пари ли? Как ти хрумна? — обиди се Джошуа. — Даже фанатиците не се сражават за пари! Не, преди всичко той е защитавал хората.

— Все още не разбирам — сви рамене Блейс. — Ти каза „преди всичко“. За какво още се е сражавал?

— Не, Блейс, наистина не си разбрал — търпеливо почна да му обяснява Джошуа. — Да се бориш за хората божии винаги е правилно. По-голямата част от тези, които предлагат своята помощ, го правят заради хората от църквата, на която помагат. Но... понякога това започва да им харесва, харесва им да се бият заради самата битка. Да, харесва им да се бият — спаси нас, Боже — и да убиват също. Една църковна война преминава в друга и... веднъж татко... да, той изведнъж почувствал, че не може да продължава да се бие, и съвестта му да остане чиста. И... по-добре е той да ти разкаже, Блейс, аз не мога повече.

Джошуа беше порядъчно разстроен. Блейс никога не го бе виждал такъв.

— Ако трябва да се застрелят няколко заека за обяд — развълнувано продължи Джошуа, — татко винаги възлага това на мен. Никога не си го виждал с пушка, нали? Това е, защото повече не желае да докосва никакво оръжие. Доколкото си спомням, той е държал в ръцете си игловата пушка не повече от два-три пъти, и то само за да я почисти или поправи, та да мога аз да продължа да ловувам.

— Добре, Джош, всичко е наред — побърза да го прекъсне Блейс, — забрави. Ти си прав, като му дойде времето, той сам ще ми разкаже.

Последваха дни, седмици, и месеци, през които Блейс се опитваше да живее по начина, по който живееха Хенри и другите членове на църквата му. От време на време смисъла на някое тяхно действие, поведението им, някоя случайна тяхна дума изведнъж придобиваше съвсем друго значение, а той дори не бе подозирал, че може да е така. Тези късчета информация бяха старателно събирани и съхранявани. Постепенно той започна да опознава всеки от енорияшите, а най-вече — Хенри.

Кратката есен свърши бързо, а после дойде дългата зима със студени дъждове и характерните за тези ширини силни ветрове. Той продължи да учи в къщи, а Джошуа и Уил всеки ден посещаваха малкото училище. Това беше единствената разлика в ежедневието им. Той си живееше по старому и даже беше започнало да му харесва подреденото и спокойно съществуване.

Блейс ходеше с тях на църква и слушаше проповедите на Грег. Заедно с тях пееше химни и коленичеше за молитва.

Но той все още не се беше приближил дори и с една крачка към целта си — да повярва и намери Бога, въпреки че наскоро бе започнал да усеща особено чувство на солидарност с останалите енорияши, подобно на топлината, усещана от хора, завити с едно и също одеяло. Той придоби известна самоувереност и стабилност, ставайки член на тази малка общност. Това бяха чувства, които никога преди не бе изпитвал, живеейки с майка си и приятелите ѝ.

Понякога, при среща с някой от местните, му се струваше, че се отнасят към него със симпатия и че всичко е наред. Но някои дребни промени в поведението на събеседника му, например, как го загърбваха, за да посветят вниманието си на друг, истински член на КОНГРЕГАЦИЯТА им, отново му напомняха за старата му болка — те го смятаха за „различен“, за „друг“. Сякаш се досещаха, че Блейс не може да повярва в Бога и да го възлюби.

Веднъж Блейс си седеше в спалното и чу как току-що влезлия в къщата Уил попита Хенри.

— Татко...

— Да, Уил — отвърна Хенри.

— Защо другите енорияши не харесват Блейс? Той прекарва в молитви повече от всеки друг, и винаги се отнася добре с всички. Аз и Джошуа толкова много го обичаме!

— Уил — отговори Хенри, — всеки човек има право да харесва или не някого. Не обръщай внимание на начина, по който се отнасят към братовчед ти. След време те ще го обикнат така, както вие с Джошуа го обичате.

Едно и също се повтаряше ден след ден, през всеки от шестте дни на седмицата, с изключение на неделята, която беше денят за църква, и всички бяха заети с всекидневната си дейност, всички работеха и живееха в един и същи ритъм. Блейс никога не бе почувствал любовта на майка си, но усещаше нещо като болка от отсъствието ѝ. По някакъв странен начин тази болка постепенно заглъхна, макар и да не изчезна съвсем. Така и не можа да постигне пълен душевен комфорт — това все не му се удаваше.

Успя да разбере обаче, че благодарение на вярата си, Хенри е създал за себе си и семейството си един малък, отделен свят. Всичко беше веднъж завинаги установено, планирано, опростено и станало постоянен навик. Несъмнено, че ако в този свят имаше начин да се

постигне вярата в Бога, той минаваше през харесването и разбирането на тази подредена вселена.

Блейс реши да удвои усърдието си и да се моли два пъти повече и щеше да впрегне всичките си душевни сили в търсенето на Бога.

Ако не можеше да накара другите да го харесват, то в крайна сметка можеше да просъществува в тази подредена вселена. Трябваше само да приеме идеята, че Бог е всемогъщ и управлява всичко.

През това време срещите му с Дахно ставаха все по-интересни и му даваха все повече информация. Големият му брат постепенно го запознаваше с живота и устройството на града Екюмени, но единствено не пожела да го запознае със стремежите и целите си и упорито избягваше всякакви въпроси на тази тема. Блейс не можеше да определи какво място заема брат му нито в града, нито на тази планета.

Така нещата продължаваха до момента, когато Дахно помоли Хенри да разреши на Блейс да прекара четири дена при него в града, включително и неделята.

— Разбира се — отговори Хенри и се сепна. — Но тогава момчето ще изтърве неделната служба!

— По принцип не бих искал да я пропускам, чичо — каза Блейс. — А ти какво мислиш, Дахно?

Брат му се усмихна.

— Нямам представа дали в Екюмени има енория на вашата църква — рече той на Хенри.

— Има — отговори Хенри. — Сега ще ти напиша адреса. — Той го написа на листче хартия, но интересното беше, че го даде не на Дахно, а на Блейс. Блейс го сгъна и го прибра в джоба на ризата си.

— Добре — кимна Дахно, — значи въпроса е уреден. Да не би да има други причини, поради които Блейс не може да замине?

— Не — Хенри погледна Дахно. — Разбира се, ти ще се грижиш добре за него.

— То се подразбира — отзова се Дахно.

— Искам правилно да ме разбереш. — Хенри все още не сваляше очи от него. — Момчето вече доста време е с нас и се опитва да намери Бога. Надявам се, че няма да го помъкнеш на разни места, които не би следвало да посещава?

— Не, чичо — произнесе Дахно съвсем смирено и приятелски.

Но когато колата излезе на шосето, Дахно изведнъж неудържимо се разкикоти. Обръщайки се към Блейс, той широко се усмихна:

— Добрият стар чичо Хенри. Той се страхува, да не би да те отклоня от верния път!

— И да искаш, няма да успееш — равно отговори Блейс, гледайки брат си право в очите. Усмивката на лицето на Дахно постепенно угасна и изражението на лицето му се промени.

— Не си забравил как да се зъбиш, братленце — дружелюбно отвърна най-накрая той. — Но по-добре почакай, докато ти пораснат истинските зъби — тези млечните не стават.

Блейс премълча, и те не си продумаха нито дума, докато не приближиха града. Едва тогава Блейс отново проговори.

— Значи ще прекарам цели четири дена тук?

— Време е да започнеш да посещаваш училище — отговори Дахно, без да го погледне. — Само че това е особено училище, братле. Това е моето училище — място, където ще се занимаваш сам, и това е най-важното. Няма да те учи някой друг, дори и аз няма да се занимавам с теб — ще се обучаваш сам.

Блейс зададе този въпрос, защото Дахно подкара колата към друга част на града, а не към тази, която посещаваша обикновено. Но той запомни отговора на брат си и търпеливо зачака той да му даде още теми за размисъл.

Дахно намали скоростта — по градските улици имаше ограничения. Кварталът, в който влязоха, беше много по-мръсен, отколкото всички други, които бе видял досега Блейс в града. Това беше район, пълен със складове, кантори и много често срещащи се пет или шестетажни блокове, което не бе съвсем характерно за градовете на Асоциация.

Пред един от тези блокове Дахно спря колата.

— Пристигнахме, слизай — каза той и погледна Блейс.

ГЛАВА 11

Блейс последва по-големия си брат вътре в сградата. Те влязоха в малък, но доста дълъг мухлясал вход, с висящи по стените пощенски кутии. Зад една маса седеше възрастен портиер — лукс, малко странен за толкова запуснато и непредставително място. Той мълчливо погледна Дахно, който не каза нищо. Те се познаваха, и явно това беше напълно достатъчно. Дахно се упъти към най-отдалечения от трите асансьора. Вратите му се отвориха и те влязоха в него.

Дискът, на който стъпиха се издигна по тръбата нагоре. Блейс внимателно се взираше в Дахно. Момчето бе учудено. Сградата, в която живееше брат му, както и евентуално вида на апартамента, който обитаваше, изобщо не бяха в стила му. То очакваше, че Дахно ще му обясни нещо, но той мълчеше. Асансьорът спря на последния етаж, вратите се отвориха и те се озоваха в малко фоайе, а на срещуположния му край имаше една-единствена врата.

Дахно извади ключа си. След като го допря до ключалката, вратата се плъзна настрани, и те влязоха в голяма стая, приличаща на гостна. Вътре имаше поне десетина удобно разположили се по креслата мъже, някои разговаряха помежду си, други четяха, а около всички тях имаше чаши с питиета.

В момента, в който вратата след влезлите се затвори, всички присъстващи бързо скочиха от местата си.

— И така, добро утро, господа вицепрезиденти — доброжелателно ги приветства Дахно. — По-скоро трябваше може би да кажа — кандидати за вицепрезиденти. Моля, седнете.

Те отново заеха местата си. Сега вече Блейс можеше да ги разгледа по-добре — едри, енергични, изключително добре облечени мъже. Костюмите им струваха много пари, и същевременно нямаха нищо общо с представата на Блейс за начина, по който вероятно се обличаха хората на тази планета. Никой от тях не беше по-млад от двадесет и по-стар от тридесет години. Също така никой не можеше да се мери на ръст с брат му, а той, както обикновено, изпълваше стаята.

— Това е брат ми Блейс — посочи го Дахно. — Искам всички добре да го видите.

Той съзнателно удължи паузата, и така придаде тежест на следващите си думи.

— Искам добре да го запомните — бавно продължи той, — за да можете винаги и навсякъде да го познаете. Той, разбира се, ще порасне, но независимо от това, вие трябва да сте в състояние веднага да можете да го разпознаете. Вие сте тези, които ще трябва да се грижат за него, господа бъдещи вицепрезиденти. Засега това е всичко, което ще ви кажа, но помнете, че сте длъжни да го защитавате дори и с цената на собствения си живот, по всяко време, навсякъде и във всяка една ситуация, където и да е той. — Дахно замълча и се усмихна. Гласът му омекна и даже зазвуча игриво. — Имайте предвид, че той е много по-ценен от всеки вас, та дори и от всичките, взети заедно. Така че искам винаги да сте до него, а когато ви заповядам да ми го доведете, очаквам да го направите моментално. Разбрано?

— Да, господин президент.

И сега си каза, че притежателите на тези стаи са прекалено немарливи. Имаше сума ти прах по ъглите и на первазите, което свидетелствуваше за рядко или небрежно почистване. Въобще, независимо от хубавата обстановка, стаите имаха твърде запуснат вид.

През това време Дахно влезе в още една много голяма стая с висок таван. Изглежда, това беше гимнастическият салон. На пода имаше постелки за упражнения, а от тавана висяха няколко въжета за катерене. В ъгъла на стаята се намираще плувен басейн, който се оказа достатъчно голям, въпреки че първоначално на Блейс му се стори малък, в сравнение с общата площ на залата.

— Тук моите студенти се упражняват. — Дахно вървеше напред, без да спира. — За целта наех няколко треньора по различните видове спорт.

Те преминаха през залата и се озоваха в помещение, което явно представляваше зала за лекции или голяма аудитория. И тук Дахно най-накрая спря.

— Тук най-вече — каза той, — ще се провежда твоето по-нататъшно обучение. Между преподавателите има и няколко екзотици. Това е много важно, защото когато моите хора станат истински вицепрезиденти, те ще заминат на други планети и там ще

организират, вече като президенти свои собствени групи, и ще набират на свой ред вицепрезидентите си. Какво мислиш за всичко това, Блейс?

— А хората в първата стая — те от тази планета ли са? — поинтересува се Блейс.

— О, да, освен един или може би двама — отговори Дахно. — Но ти едва ли ще можеш да познаеш кой е оттук и кой — не. Освен това, аз лично съм ги подбирал. Но подробностите после. Най-важното, което трябва да усвоиш още сега е, че те се учат как да бъдат лидери. И един ден те ще могат да разпространяват по другите светове словото, моето слово. Сега разбра ли вече, Блейс?

— Донякъде — кимна Блейс.

Дахно се разкикоти.

— Ху-убаво. — После изведнъж гласът му стана необичайно сериозен. — Бих искал сам да проумееш всичко. Дръж си очите отворени и сам ще си направиш изводите в крайна сметка. Тепърва ще растеш — а това ни дава няколко години за размисъл.

Те се върнаха назад, преминавайки през всичките стаи, — хората в първата отново скочиха на крака при появата на Дахно, но той им махна с ръка да седнат, без да спре и за секунда, след което те пак се качиха на асансьора, за да слязат при колата.

— Сега вече — гласът на Дахно беше приветлив и дружелюбен, — ще отидем в моята къща. Мисля, че там ще ти хареса много повече, отколкото тук.

Той подкара колата към съседния квартал, който беше напълно различен. Там живееха само богатите. Колата се спусна в подземен гараж, откъдето взеха асансьор за няколко етажа и се озоваха във фойето. Подът му бе застлан със скъп тъмносин килим, стените бяха почти закрити от щедро разцъфналите растения, с изключение на една от тях, на която имаше висок, тесен като в църква прозорец. От него се откриваше чудесна гледка към групичка зеленеещи се дървета — създаваше се умелата илюзия, че се намираш в гора, а не в града.

От фойето през една врата, Блейс се озова в ярко осветения хол на апартамента — дневната светлина нахлуваше и през покрива. Цялата срещуположна на вратата стена на хола представляваше един огромен прозорец. Надясно се намираше нещо като зимна градина с множество растения и се дочуваха чуруликане на птички и ромон на вода — навярно ручейче или фонтанче.

Отляво се падаше голяма трапезария, в която спокойно можеха да се поберат дузина гости, а по-нататък се мяркаха и други врати — към съседните стаи. Подът беше покрит с тъмнозлатисти килими с необикновено мек и дълъг косъм, а по стените висяха картини с пейзажи.

Всичко много напомняше обстановката, в която живееха хората от Екзотичните светове. Блейс неведнъж бе виждал снимки, показващи живота от родния свят на майка си.

— Не е зле, нали? — попита го Дахно. — Сещаш ли се вече какво имах предвид, когато ти казах, че тук ще ти хареса повече?

Блейс моментално разбра какво всъщност имаше предвид брат му. Не ставаше дума само за свойствената на екзотичния начин на живот обстановка, а най-вече за това, че тук всичко беше безупречно чисто — стените, пода, тавана и изобщо всяка една повърхност. Всичко така сияеше и блестеше, като че ли току-що бяха почистили. Даже у Хенри не беше толкова чисто.

— Да, харесва ми — кимна Блейс. Той бе дошъл тук, предварително зле настроен към всичко, което брат му смяташе да му покаже. Но сега опасенията му отпаднаха. Ако този апартамент се явяваше отражение на истинските предпочитания на своя собственик, то Блейс очевидно беше преценил твърде несправедливо Дахно.

— Харесват ми стаите ти, Дахно — каза той на брат си.

Блейс усети на рамото си лекото докосване на огромната длан.

— Много ми е приятно да го чуя. — Гласът на Дахно отново стана сериозен. — А сега да тръгваме. Мисля, че едно хапване добре ще ни се отрази, още повече, че този път няма да е в заведение.

След това докосна пулта, вграден в една от стените в трапезарията. Тя се скри в пода, а зад нея се оказа малка автоматизирана кухня, която предлагаше всякакви блюда. Дахно избра сандвичи и синтетичен портокалов сок, напомнящ много този от Нова Земя — Блейс беше свикнал с него, когато живееше там. За себе си брат му си взе тъмна бира.

— Какво пък, дай да отпразнуваме семейната среща. — Дахно вдигна чаша. — Когато пораснеш, и двамата ще прием едно и също — това, което пия аз сега.

Когато се нахраниха, Дахно сложи мръсните съдове в специален отвор в стената, и те излязоха от апартамента.

— Сега ще отидем до офиса ми — каза Дахно, — но си вземи ключ, защото ще се наложи да прекараш още няколко дни тук.

Те слязоха обратно при колата. Блейс се чудеше какъв ли е източникът на доходите на Дахно, но твърде добре знаеше как реагира брат му дори и на най-лекия намек на тази тема. Пътъом той обмисля различни варианти, но както се оказа, никой от тях не отговаряше на надписа върху бронзовата табелка, украсяваща внушителната врата на офиса: „Дахно Аренс — съветник по инвестициите“.

Две от сътрудничките в офиса внимателно изучаваха нещо, силно приличащо на пакет документи.

— Нещо важно? — поинтересува се Дахно.

И двете отрицателно поклатиха глави. Следващото помещение, в което Дахно преведе Блейс, беше много по-голямо. В средата имаше един-единствен огромен дървен черен стол, а около него няколко доста удобни кресла.

— Какво ще кажеш сега, Блейс? — попита Дахно.

— Ти явно просперираш — отговори Блейс. — А какво значи „съветник по инвестициите“? Имам предвид — какво върши съветника по инвестициите?

Дахно се разсмя.

— Аз давам добри съвети на другите. И обикновено моите съвети наистина се оказват добри, въпреки че има и изключения. Те са горе-долу двадесет и пет на сто. В останалите случаи знам със сигурност, че не греша. А какво би направил ти, ако имаше такъв офис, Блейс?

Момчето обгърна с поглед огромното помещение, което по площ превъзхождаше цялата къща на Хенри с всичките му пристройки.

— Бих го превърнал в изследователски център — честно му отвърна Блейс.

Дахно се усмихна и кимна на брат си да го последва в другата стая, която се оказа истински информационен център.

— Сега предполагам разбираш, как осигурявам достоверността на своите препоръки и съвети — каза Дахно. — Отговорите на въпросите се крият тук. Може би ще разбереш най-накрая защо толкова се интересувам от теб, братленце.

Блейс се поколеба. Той беше заинтригуван и изпълнен с любопитство, но също така беше и сигурен, че брат му отлично

разбира това и по тази причина не бърза да свали картите си.

Внезапно го разтърси прозрение. Дахно нарочно му предлагаше един наистина невероятно привлекателен начин на живот, с пълното съзнание за това, че поставя Блейс в ситуация, от която няма връщане назад... Но въпреки това любопитството взе връх.

— А какви са тези хора, които ползват съветите ти? — попита Блейс.

По лицето на Дахно се разля широка усмивка.

— Просто хора, оказали се в някакво затруднено положение — отговори той и погледна към часовника на стената. — Всъщност, тъкмо сега имам насрочена среща с едни от тях.

ГЛАВА 12

Те отидоха в един ресторант. Блейс за първи път попадеше в такова заведение. Тези, в които преди това го беше водил брат му, бяха удобни и понякога даже разкошни, но никое от тях не бе толкова огромно и винаги бяха далече от центъра.

Бяха застанали на входа на огромната, крещяща от пари скъпо оформена зала с прозорци, ширнали се по цялата четириетажна височина на сградата, закрити с тежки завеси. Насред залата се намираще просторен басейн, а в него плуваха ярко оцветени риби, по един фут и повече дълги.

Ресторант от подобен ранг на един от Дружествените светове — това не влизаше в представите на Блейс. Той си бе изработил съвсем друга представа за живота тук, имайки предвид скромния начин на живот в дома на чичо си.

Такъв тип заведения се срещаха доста често на Нова Земя, на Фрайланд и на другите планети, където процъфтяваха промишлеността и търговията, където имаше достатъчно хора, способни да пръскат парите си и да прекарват съответно времето си на такива места, където можеха да демонстрират възможностите си, хвърляйки на вятъра огромни суми.

Едва щом бяха влезли в залата, и Дахно веднага беше разпознат и упътен към една маса, на която спокойно можеха да се разположат и шестима.

— Хайде сядай и се настанявай — предложи Дахно на Блейс, — поръчай на сервитьора каквото искаш, но имай предвид, че доста време ще прекараме тук. Яденето и пиенето са между другото.

Сервитьорът вече идваше, и Дахно отново си поръча тъмна бира, а Блейс се ограничи с плодов сок. За всеки случай той реши да бъде много внимателен, да следва съветите на брат си, да си седи кротко и да наблюдава как ще се развият събитията.

Не минаха и пет минути, и един висок, спретнат и доста елегантно облечен човек към шестдесетте се настани без разрешение

на масата им. Държеше в ръка чаша с някакво синкаво питие.

— И така, ние сме в задънена улица — каза той на Дахно, отпи глътка от чашата си и замлъкна, гледайки с подозрение Блейс.

— Вие знаете правилото ми — пред всеки, който седи на тази маса, спокойно можете да говорите каквото искате. Ако случая не е такъв, то още с пристигането си щях да разкарам всеки страничен човек от тази маса — отговори на погледа му Дахно.

— Е, щом е така, добре — но в гласа на госта все още се долавяше съмнение, — добре, аз изгубих маса време в разговори с членовете на Палатата, но се страхувам, че няма да можем да получим четиристотин и седемнадесет Б.

— А кой стои зад всичко това? — поинтересува се Дахно.

— Всъщност, само пет души — Петте сестри, и по-точно този въпрос те са единомушни. Привърженици са на разширението на търговията с другите светове, независимо от това, за чия сметка ще стане това. Те гонят само печалбата и премахването на ограниченията върху някои забрани смятат за богоугодно дело. — Той безпомощно сви рамене. — Надявам се, че вие ще можете да измислите нещо.

— Например? — попита Дахно.

— Не знам. — Възрастният господин отново сви рамене. — Ненапразно ви наричат Златното Ухо...

— Добре — кимна Дахно, — ще помисля върху това. Може и да намеря начин да ги съборя. Ако измисля нещо, ще ви се обадя.

— Благодаря ви. — Гостът се надигна и си тръгна. Почти веднага мястото му зае средно висок тъмнокос човек, около трийсетинагодишен, с надменно лице и живи кафяви очи. Сядайки, той се вторачи в Блейс, но не каза нищо.

— Вие знаете правилата ми — повтори Дахно.

Човекът го погледна в упор.

— Да, разбира се — рязко произнесе той, и Блейс си помисли, че не толкова се заяжда, колкото се опитва да прикрие по този начин неувереността си. После продължи: — Мисля, че ме търсят.

— Кой? — попита Дахно.

— Бомбай — отговори човекът.

Блейс с любопитство го погледна. Единственото име Бомбай, за който се сещаше, беше на град, намиращ се на Старата Земя, пристанище в югоизточния край на полуостров Индустан. Значи този

Бомбай навярно беше наименованието на някаква местна компания или концерн.

— Какво ви кара да мислите, че е така? — продължи Дахно.

— Това, което става — обясни човекът. — През последната седмица някой усилено разпродава акциите на компанията при Геотермичната станция.

— Ха, не мисля, че аз или някой друг може да му попречи — усмихна се Дахно.

— Да, но вие поне можете да разберете, кой стои зад всичко това, нали? — уточни мъжа с кафявите очи.

— Може би — сви рамене Дахно, — ако това е организирано нарочно от някой.

— Запомнете ми думите — събеседникът му се надигна от стола, — със сигурност някой стои зад това!

Той си тръгна. Блейс и Дахно получиха кратка почивка и време да останат насаме.

— Кой са Петте сестри? — любопитства Блейс.

Суровото лице на Дахно се разтегна в усмивка, когато се завъртя към брат си.

— Това се четирима старци и една жена, които са представители на една от най-големите църковни общества на Асоциация.

— Според мен, това, което става, е свързано някак си с политиката — отбеляза Блейс.

— Така ли мислиш? — отвърна Дахно, и точно тогава някой отново седна на стола. Този път беше жена на около четиридесет години, която би могла да мине за красавица, но благодарение на майка си, Блейс знаеше какви чудеса могат да постигнат грима и разни скъпоструващи козметични процедури с една жена. Тази обаче, не му обърна особено внимание.

— Дахно — каза тя, — тази събота ще поканя само няколко човека, и би било хубаво те да се видят с вас. Мисля, че това ще бъде приятно и за вас.

— Много съм поласкан — кимна Дахно.

Тя се изправи и си тръгна, без да каже нищо повече. Дахно отново се обърна към Блейс:

— Ще ти отговоря, преди да си ме попитал. Тя притежава второто по големина състояние на тази планета. Навярно ще се

шашнеш, но освен това тя е и Истинска Пазителка на Вярата!

Блейс беше шокиран:

— Въобще не й личи!

— Но е така — подсмихна се Дахно. — А освен това тя е една от Петте сестри.

След няколко минути се появиха двама, които си приличаха сякаш бяха братя, седнаха при тях, произнесоха няколко загадъчни фрази, Дахно им отговаряше едносрично и още по-загадъчно, а после те изчезнаха.

Този парад от посетители продължи няколко часа. Блейс накрая беше порядъчно уморен и реши да си поръча ядене — това помогна, но не за дълго. След половин час той се умори съвсем и започна да се одрямва. Зад високите прозорци нощта се спускаше над града. Във фермата по това време той прибираще и почистваше масата и се гласеше да си ляга.

— Стига за днес. — Дахно погледна Блейс и стана от масата.

Отказа с жест на един млад здравеняк, който тъкмо се канеше да седне при тях и поведе брат си през препълнената и шумна зала. Никой не ги потърси за сметката.

Блейс беше твърде уморен, за да задава въпроси. Той покорно последва Дахно от ресторанта в асансьора, после в подземния гараж, където беше оставен оувъркара, седна в него и се остави изцяло на Дахно да го закара в жилищния блок с многото апартаменти — там брат му беше отделил един и за него. Със залепени за сън клепачи, и чувствайки се така, все едно че не е спал откакто се е разделил с майка си, Блейс се съблече, хвърли се в кревата и моментално заспа.

Когато се събуди на следващата сутрин, той установи, че Дахно вече е излязъл. Момчето използва автоматичната кухня, за да си направи закуска, а след това, понеже брат му не беше оставил никаква бележка, в която да пише кога смята да се върне, реши да прегледа всекидневната преса.

Блейс седна пред екрана на монитора и започна внимателно да чете, опитвайки се да свърже информацията оттам с това, което бе чул и видял вчера. Въпреки че материалите във вестниците съдържаха много повече финансови и бизнес новини, отколкото очакваше да види за планета като Асоциация с преобладаващи бедни ферми и още по-бедни фермери от типа на Хенри, усилията му не дадоха резултат.

Очевидно Екюмени и още няколко други големи градове по нищо не се отличаваха от големите градове на останалите планети.

Това беше валидно най-вече за Екюмени. Блейс узна, че правителството на планетата и представителствата на най-крупните местни компании са разположени именно тук. След всичко, което чу предишната вечер, имаше сериозни основания да си мисли, че членовете на правителството не обичат много-много лобистите или тези, които изпълняват подобни функции. Блейс беше почти сигурен, че първият им „клиент“ в ресторанта беше отявлен лобист, а ако не беше, то се опитваше по някакъв начин да влияе върху политиката на планетарното правителство.

Също така беше очевидно, че Дахно по някакъв начин е вътре в играта. Но как бе свързано положението на брат му като финансов консултант, а в частност и бандата му от мускулести интелектуалци с всичко това, не беше хич ясно.

Следващите три дни Блейс прекара по същия начин. Като станеше време за обяд, той и брат му отиваха в същия ресторант, сядаха на същата маса и отново всякакви хора се редуваха на същия стол. Дочутото от Блейс бе твърде откъслечно, за да може да бъде обобщено до нещо по-конкретно без допълнителни обяснения. Освен това, дори и да можеше да схване смисъла на разговорите, които се водеха, щеше да мине много време, преди да си изясни с какво точно се занимава брат му.

Връщайки се обратно във фермата, при чичо Хенри, момчето просто скъта в най-отдалеченото ъгълче на паметта си всичките четири пълни с необясними факти и въпроси дни, прекарани в града, и престана да мисли за това. Отдавна се беше убедил, че такива сериозни въпроси, както той ги наричаше, се решават много по-добре на подсъзнателно ниво, отколкото при дълго и съзнателно умуване. Ако имаш само откъслечни данни за една ситуация, и я пробваш ха оттук, ха оттам, и обикаляйки в кръг около проблема, все повече ще се отдалечаваш от решаването му.

Когато колата наближи фермата, Блейс се чувстваше вече напълно изцеден. Изцеден най-вече от умственото напрежение, а не от физическа умора. Той спореше мислено сам със себе си дали да пита брат си за какво толкова му е дотрябвал. Засега по-добре би било да не се интересува, поне дотогава, докато не събере повече информация за

по-големия си брат. Но уповавайки се на инстинкта си, той реши все пак да опита. За тези няколко дена между тях се бяха създали почти приятелски отношения, и ако не попиташе сега, едва ли щеше да има друга възможност. В крайна сметка не се знаеше докога щяха да са толкова близки.

— Дахно — бързо заговори Блейс, понеже приближаваха вече фермата, — всъщност за какво съм ти аз?

Дахно го погледна, помисли няколко секунди, а после отби колата и изгаси двигателя.

— Просто те познавам — каза той. — От всичките шестнадесет планети аз съм единственият човек, който знае на какво си способен. Ти си обречен винаги да бъдеш самотник. Аз пък вече съм минал по този път и съм свикнал да живея с тази мисъл. Ние сме обречени на самота и винаги ще бъдем далече един от друг. Но работата е там, че мога да те използвам, за да свърша моята работа, Блейс.

— Каква работа? — попита Блейс, но Дахно игнорира въпроса, както винаги.

— Ти знаеш как да постигнеш своите цели — продължи Дахно. — Как да накараш необходимия човек да ти свърши работата, която искаш. Но не мисли, че аз ще постъпя така с теб.

Той замълча. Блейс го наблюдаваше внимателно.

— Разбираш ли ме? — попита Дахно.

— Да — кимна Блейс, — но ти все още не си отговорил на въпроса ми.

— Ще отговоря — каза Дахно. — Вече ти казах, че ми е нужна помощта ти, но ще я приема само ако тя е напълно доброволна. Аз не искам — и ти малкият ми, отлично го знаеш, — да те принуждавам. Затова изборът е изцяло твой. Давам ти възможност да видиш всичко, с което се занимавам, и това ще продължи дотогава, докато не си избереш това, което ти подхожда. А възможностите за избор са страшно много.

— Сигурен ли си? — с известна обида попита Блейс.

— Ама ти си одрал кожата на майка ни — подсмихна се Дахно. — Според мен — или нищо няма да ти хареса, или ще откриеш много повече, отколкото самата тя е мечтала някога. Трябва да избереш своето място. Вгледай се спокойно и прецени дали искаш да

участуваш в моите работи. При всички случаи аз ще бъда сигурен, че ти сам ще си избрал да дойдеш при мен. Съгласен?

— Засега съм съгласен, поне до момента — отвърна Блейс.

Към него се протегна една огромна ръка, Блейс я хвана с тънките си, вече дванадесетгодишни момчешки пръсти, и те си стиснаха ръцете.

След това, без да продума повече, Дахно запали колата, излезе на пътя и те отново се насочиха към фермата.

ГЛАВА 13

Блейс вървеше към къщата, държейки в ръце куфара и още няколко пакета. Мислеше, че няма да завари никой там, но ето че и тримата — чичо Хенри, Джошуа и Уил си бяха вкъщи и се занимаваха с правенето на кашкавала. Момчетата погледнаха любопитно Блейс, а Хенри го приветства с беглата си усмивка.

— Остави си нещата в спалнята, преоблечи се и идвай да помагаш.

Блейс се подчини. Обхвана го странно чувство за нереалност при вида на малките, спартански подредени стаи в сравнение с обширните и разкошни покои, в които се ширеше през последните няколко дни. Същото чувство предизвика и миризмата на кашкавала и процеса на приготвянето му. Той остави куфара на кревата си, преоблече се в работните си дрехи и отиде в кухнята, за да помогне на останалите.

— Добре изглеждаш, Блейс — неочаквано го заговори от далечния край на масата Хенри, — изглежда, уикендът е минал добре.

— Да, Блейс, ти направо сияеш...

— Уил — засече го Хенри, — моята забележка не беше сигнал да започнете да бърборите. Работата не се върши с приказки — те само я бавят.

Неочаквано Блейс се почувства виновен. Цели четири дена той изобщо бе забравил, че иска да става квакер. И това се случи, защото умът му бе зает с нови и нови необясними за него неща.

Но, каза си той, това въобще не ме оправдава. Начинът на живот на Дахно си е негов, а не на Блейс. Та нали сега домът му е тук, а целта му е да се бори със себе си, докато намери Бога. Приготвянето на кашкавала е къде-къде по-важно, отколкото тайнствените ученици на Дахно и разговорите с непознати хора в ресторанта. А освен това Блейс си спомни, че в Екюмени не се е молил нито веднъж, и веднага си обеща, че ще навакса довечера, преди да си легне — ще се помоли дълго и старателно.

Вечерта, с разрешението на баща си, на масата момчетата направо го засипаха с въпроси. Това донякъде успя да разсее атмосферата на нереалност, в която витаеше Блейс, но чак след няколко дни той успя да излезе напълно от нея. Тогава пък Екюмени и четиридневния уикенд, прекаран там почнаха да му се струват нереални. Като че ли фермата на Хенри и града на Дахно принадлежаха на две различни вселени. Скоро след това всичко си тръгна постарому.

Дахно идваше два пъти месечно, и вече взимаше Блейс за все по-дълго време, дори и за по шест дни.

По едно време Уил откри, че Блейс толкова е пораснал, че Джошуа е поне с два дюйма^[1] по-нисък. Самият Джошуа не обърна никакво внимание на този факт — в неговия свят ръста нямаше никакво значение.

Блейс обаче започна да расте като гъба. Виждаше се, че скоро ще настигне и Хенри, макар и все още да запазваше юношеската си стройност и ъгловатост.

Сега вече фермата беше станала истински дом за него и той знаеше за нея повече, отколкото който и да било — дори и от самия Хенри. Например, когато Блейс направо попита чичо си дали да не му помогне в сглобяването на мотора, Хенри се съгласи, защото не можеше да се справи сам.

Блейс също не беше механик, но имаше природна дарба и усет за логическата подредба на нещата, и също за това, как тези или онези части се напасват една с друга — а разбира се, частите на мотора бяха играчка за него. Те сглобиха мотора, а след около четири месеца, по молба на Блейс, Дахно отпусна пари и те купиха на старо шасито на един трактор, и монтираха двигателя.

Радостта на Хенри беше огромна, въпреки че не му личеше. Къде се е чуло и видяло такова нещо — той благодареше за помощта не само на Господ, но и лично на Блейс.

През това време Блейс отново усети, че започват да го изолират. Хенри и синовете му безрезервно го приеха, но общността... По-специално онази ѝ част, която беше най-тясно свързана и споена с църквата, все още отказваше да види нещо друго в него, освен пришълеца.

Разбира се, те бяха изслушали обяснението на Хенри, подсказано му от Дахно, че Блейс е много способно момче и трябва да учи по много по-сложна програма, отколкото местното училище е в състояние да предложи. Това беше една удобна измислица, но тя не допадна много и на самия Блейс. Нещо повече — независимо от всичките си старания, той все повече и повече се отдалечаваше от останалите.

Май трябваше да приеме факта, че в крайна сметка причината е в собственото му нежелание да се обвързва емоционално с хората. Той бе приел Хенри и братовчедите си само защото е невъзможно да живееш с някого и да не бъдеш поне малко близък с него и емоционално обвързан. И двамата му братовчеди му харесваха в определен смисъл. Те го усещаха и му се отплащаха на свой ред с истинска и дълбока привързаност, и от време на време Блейс се чувстваше много неловко, губейки ума и думата в опитите си да реагира адекватно — просто не знаеше как. Странно — докато живееше с майка си, той жадуваше за такава привързаност. От друга страна, точно от нея се бе научил да не вярва в искреността на едно такова чувство, и затова му беше толкова трудно сега.

Минаваха седмици, месеци, години и Блейс все повече се увличаше от здравата като скала религиозна структура, част от която Хенри твърдо вярваше, че е. На Блейс определено му харесваше идеята за такава превъзходно разработена и лесно управляема вселена. Но някак си, не можеше да си представи, базирайки се на познанията си в логиката и другите науки, че една такава вселена ще съществува без наличието на съответната управляваща и регулираща сила. За Хенри и другите квакери това представляваше концепцията за Бога. Блейс не можеше да се накара да повярва в Бога. По някакви причини умът му, въображението му — с една дума всичко, което създава в душата на човека образа на едно божество, — не бяха в състояние да го постигнат. През последните няколко години той изпробва всичко, включително и тайно изработената власеница от парче козя кожа, която обличаше под дрехите си с козината навътре. Това беше по-скоро превръзка, отколкото риза, и само му пречеше да спи нощем.

Последният опит, който предприе, вече напълно отчаян, беше постенето. Нали пророците и отшелниците постеха и бяха удостоявани с честта да достигнат Бога. Може би и той щеше да успее. Но първо трябваше да си осигури разрешението на Хенри.

— Чичо — каза една сутрин Блейс на влизане в обора, където Хенри промиваше раната на десния крак на един козел, — знаете, че аз никога не говоря за това, но мисля, че сте забелязали безуспешните ми опити да се приобща към Бога. Помислих си, че може би трябва да се тръгне по друг път — по този, по който са вървели светците. Ако вие, чичо, не възразявате, бих искал да опитам да постя.

Хенри беше приклепнал на пръсти на пода на обора пред тас с вода, в която беше разтворен домашно приготвен сапун. Като си изми набързо ръцете и ги изтри с чисто парцалче, чичото погледна Блейс. Непокколебимото му изражение този път издаваше явен интерес.

— Бог знае, че никога не бих попречил на някого да го намери! — Хенри стана и продължи. — Но ти все пак растеш, Блейс, и трябва да се храниш редовно.

Той замълча. Блейс го гледаше и се дивеше. Хенри изглеждаше смутен и объркан.

— Мисля си — след секунда произнесе Хенри, — че първо трябва да се посъветваме с доктор Родерик. Ако той каже, че може да постиш, и аз ще се съглася.

— Аз ще си върша работата — уточни Блейс, — но просто няма да ям.

— Това също искам да го обсъдя с Родерик — каза Хенри. — Оттук до неговата къща има два часа път пешком, и още един час на връщане. Защо да не тръгнеш веднага след като почистиш? Ще успееш да се върнеш за обяд.

И така Блейс тръгна по калния и дълъг път към дома на доктора, където последния живееше и приемаше болните си.

Краткото и много горещо лято на Асоциация беше в разгара си. Дрехите на Блейс — наследство от Джошуа, много лека риза и панталони, а също и широкопола сламена шапка, напълно го скриваха от палещите лъчи на Епсилон Еридани, под които не трябваше да се излага и един дюйм открита кожа. Именно поради тази причина всяка работа под открито небе във фермата през лятото замираще, и изобщо хората гледаха по-рядко да си показват носа навън.

На Блейс му провървя. Докторът си беше в къщи. Въпреки че в такова време визитите бяха най-малко желаното занимание, все пак на Родерик му се налагаше да посещава болните си. Блейс знаеше, че шестдесетгодишният тъмнокож и масивен лекар можеше да бъде

изключително мил и внимателен към пациентите си, но годините го бяха направили раздразнителен и той често избухваше, особено ако му противоречаха.

Взимайки всичко това предвид през дългото време, прекарано по пътя, Блейс щателно обмисли как най-добре да изложи пред доктора идеята за постенето.

Родерик го прие и настани в едно дървено кресло в градината, където беше оформено нещо като летен приемен кабинет.

Блейс започна с описание на дългата си одисея в търсенето на Бога. Той преразказа всичко преживяно в течение на няколкото години, за да може доктора да разбере, че това не е случайна приумица, а поредица от безуспешни опити да се реши един очевидно нерешим проблем. Накрая стигна до това, което беше измислил.

— Трябва поне да опитам да постя. Чувал съм, че много хора са се удостоявали с честта да видят Бога, отказвайки се от храна за известно време. Казах на Хенри, че това няма да се отрази на задълженията ми...

— Абсолютно невъзможно! — възкликна Родерик. — Освен това, млади ми момко, ако желаете да се подложите на подобно нещо, то трябва да се откажете от обичайната си среда и да останете насаме със себе си и вашия проблем.

— Това е напълно възможно — каза Блейс. — Във фермата, до задния двор има един залесен участък, през който тече ручейче. Дори и сега, когато е горещо, водата е много приятна. Мога да си построя там нещо като колиба и да се уединя.

— Не бързайте толкова — сепна го Родерик. — Все още не съм ви разрешил да постите. Това зависи и от физическото ви състояние. Доколкото си спомням, вие имате някаква необичайна болест, и за да се излекувате, се наложи брат ви да ви носи специално лекарство.

— Но това никога не се случва по това време на годината — веднага се окопоти Блейс.

— Това е добре — кимна Родерик, — съблечете се тогава, за да мога да ви прегледам основно. На колко години сте?

— След три месеца ще стана на седемнадесет — отвърна, събличайки се, Блейс.

— А вече сте като небостъргач — промърмори Родерик, и започна да преслушва Блейс.

После го накара да легне, опипа му корема и зададе най-различни въпроси от типа кога и как се храни. В края на прегледа му взе кръв от вената и я сложи в едно малко устройство върху масата, което след няколко секунди започна да печата цифри в колонка върху хартиената лента. Когато спря, Родерик откъсна парчето лента и започна да го проучва.

— Безусловно си здрав — промърмори той, — типичен представител на семейството на Хенри. Тежка работа, елементарна, но напълно достатъчна храна и чист въздух.

Родерик седна на едно от креслата и покани Блейс да седне на другото.

— Кажете ми — започна той, — добре ли спите?

— О, съвсем добре — отговори Блейс.

— Какво значи съвсем добре?

— Е, от време на време се будя нощем — обясни Блейс, — но после заспивам отново. Откакто се помня, все си е така.

— А не мислите ли, че е така откакто започнахте с опитите си да намерите Бога?

— Може би... и така може да се каже — с известно опасение произнесе Блейс. — Но знаете ли, аз именно така се справям с проблемите си — обмислям ги и ги решавам по нощите.

— Ясно — кимна Родерик. — Сигурно по същия начин вие мислите и за своите усилия да видите Бога, когато се събудите посред нощ?

— Да търсиш пътя към Бога става все по-трудно и по-трудно — каза Блейс, — и е естествено, това все повече да обсебва мислите ми. Може би и затова се будя толкова често нощем.

— Ясно — изрече Родерик. — Имате ли алергия към нещо? Имате тъмни сенки под очите!

— О, не! Генетически съм съвсем нормален, майка ми ме провери.

— Ясно — повтори Родерик. — И така, както вече казах, вие сте здрав с изключени само на едно, ако вие нямате алергия, както твърдите, тогава остава да мисля, че редовно не си доспивате.

— Не, не! — възкликна Блейс. — Аз изобщо не съм се променил, откакто се помня.

Родерик го изгледа мрачно.

— Мисля, че имате депресия — каза той.

— Уверявам ви, че нямам никаква депресия! — бързо изрече Блейс. — Просто искам да намеря Бога — това е съкровено ми желание. Искам това повече от всичко друго.

— Сигурен ли сте?

— Да, съвсем съм сигурен!

Настъпи продължителна пауза, през която те се гледаха един друг.

— Добре де, самият аз съм вярващ — каза най-накрая Родерик, — и редовно ходя на църква. Съвестта ми не ми дава право да ви спра да намерите Бога. Но работата е там, че вие все още растете и ви трябва хубава храна и достатъчно сън. Човек в депресия не трябва да прибегва към постенето по вашия начин.

— Аз много мислих върху това — каза Блейс. — Действително аз се опитвах да намеря Бога още от самото си пристигане тук и през цялото това време не постигнах и най-малкия напредък. Това е последният ми опит и аз трябва да го осъществя на всяка цена!

— Добре тогава. — Родерик се надигна от креслото. — Обличайте се, аз ей сега ще се върна.

Когато Блейс се облече, Родерик излезе от къщата, държейки в ръце бутилка, в която имаше около четвърт литър някаква тъмнокафява течност.

— На вкус не е много приятно — забеляза той, — но това е абсолютно необходимо на организма ви, след като ще го лишавате от храна. Тази течност съдържа витамини и други важни минерали и микроелементи, които са ви нужни, плюс още няколко неща, необходими на хората от тази планета и в частност, на подрастващите. Трябва да пиете по две чаени лъжици на ден. И освен това, все пак нещо трябва да ядете, например, може да пиете два пъти дневно по една чаша бульон. И искам също Хенри поне веднъж дневно обезателно да ви посещава. Съгласен ли сте с изискванията ми?

— Да — отговори Блейс.

Родерик му подаде бутилката. Блейс я отвори и подуши. При всички случаи, миризмата не беше по-приятна от вкуса, както му бе обещал доктора.

— Кажете на Хенри, че той може да ми плати за вашия преглед следващия път, когато заколи коза. Аз не бих ви взел пари въобще, но

трябва да платя за това в бутилката, която държите. А аптеката в Екюмени го продава само срещу пари. — Родерик махна с ръка на Блейс, което означаваше, че визитата е приключила.

— Благодаря ви — отвърна Блейс. — Благодаря на Бога, че бяхте толкова добър към мен.

— Може Той да реши, че наистина съм бил „добър“ с теб, но Той може... — и Родерик му обърна гръб. — По-добре побързайте, ако искате довечера да си бъдете в къщи.

---

[1] мярка за дължина равна на около 2,5 см. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Блейс седеше пред колибата си на купчина елхови клонки, покрити със старо одеяло.

Беше невероятно горещ летен ден. О, утешаваше се той, поне разполагам с вода, па макар и почти гореща, а елхите наоколо хвърляха рехавя сянка, защитаваща го от палещите лъчи на местното слънце.

Той неизвестно защо си помисли, колко ли е било трудно на генетиците, занимаващи се с оформянето на пейзажа на Асоциация, да създадат вид елхи, които да оцеляват през краткото, но знойно лято, а да успяват да цъфтят през по-меката зима.

Течеше дванадесетия ден на пост и бездействие, и Блейс установи, че не може да се съсредоточи върху нищо. Тогава реши, че е по-добре да остави ума си да блуждае, защото беше убеден, че именно подсъзнанието му е в състояние да намери решение на ред глождещи го въпроси.

Той беше изпаднал в същото състояние на унес, което човек изпитва малко преди да заспи — тогава, когато му е много лесно да се поддаде на някакво внушение. Само че на Блейс не му се спеше въобще. Пък и съня не му помагаше много. Чувстваше се много слаб от постенето и явно това си казваше думата.

Беше успял да прескочи прага и вече не усещаше глад. Трябваше да си признае обаче, че между втория и петия ден гладът го мъчеше зверски и се блазнеше от мисълта да зареже всичко това и да се върне във фермата. Но независимо от голямото изкушение нещо още по-силно от физическите лишения го караше да продължава с постенето.

Досега Блейс все още не бе намерил Бога. Но разумът му събираше парченце по парченце всеки факт, който потвърждаваше съществуването на Господ, като център на вселената. Предишната му идея, че Вселената не може да функционира като едно цяло без наличието на някаква мощна управляваща всичко сила, която именно се явяваше божеството, се трансформира в твърдо верую. Сега вече

всичките му съмнения отпаднаха. Бог, макар и невидим, непременно съществуваше.

След като това изкристализира напълно, той спокойно можеше да прекрати поста си. Беше решил, че е достигнал това, което желаше. Освен това и Хенри, и момчетата много се опасяваха за здравето му. Макар да беше отслабнал малко, не усещаше никакви други вредни последствия, освен покой и удовлетвореност, а всичко останало сякаш беше без значение.

Ако не бяха атмосферните условия и предупрежденията на доктор Родерик, Блейс вероятно не би имал нищо против да прекара остатъка от живота си именно по този начин. Само спиш, седиш покрай колибата и мислите ти витаят.

Той усещаше сега, че Вселената съществува в и около него. Нямаше нужда да разглежда звездите на екран, за да се убеди колко неимоверно безкрайно е окръжаващото го пространство, както си беше седнал с кръстосани крака на одеялото, той го усещаше, и същевременно се рееше в неограничените от нищо пространства на вечността и необятността.

Беше време да отиде до къщата за чаша бульон. Всъщност въобще не изпитваше глад, но беше свикнал да изпълнява заповеди и затова се насили да стане и да тръгне към къщата.

От гората тръгваше леко нанагорнище, през пасбището на козите, и изкачването струваше доста усилия на Блейс. Най-накрая той се добра до къщата, масата вече беше подредена и Хенри, Уил и Джошуа го очакваха. Като го съзря, Уил бързо скокна да му донесе бульона.

Блейс усещаше внимателните погледи на другите, но това изобщо не го развълнува, както не го вълнуваше и нищо друго в последно време.

Горещата течност приятно опари устата му, но като изпи половината, разбра, че повече не иска и остави лъжицата.

— Какво има, Блейс? — учуди се Хенри. — Та ти не си изпил и половината.

Блейс погледна в чашата и се насили да го допие.

— Блейс! — отново го спря Хенри.

— Какво, чичо?

— Как се чувстваш, момчето ми?

— Нормално — отзова се Блейс.

— Знаеш ли, че вече минаха почти две седмици? — забеляза Хенри.

— Нима? — учуди се Блейс.

— Успя ли да намериш Бога, както очакваше? — не го оставяше на мира Хенри.

— Не. — Блейс чувстваше, че трябва да каже още нещо, но нищо не можеше да измисли. Той фактически беше стигнал до Бога по един собствен, но съвсем различен от общоприетия начин. Но му струваше твърде много усилия да обясни разбираемо това на Хенри и затова продължи да седи мълчаливо, и само го гледаше.

— Цялата тая работа според мен излезе от контрол, Блейс — решително произнесе Хенри. — Искам да поговориш с Грег — но се страхувам, че в това състояние едва ли ще можеш да отидеш сам, по-добре да те закарам. Джошуа и Уил! Бързичко запрягайте козите!

„Защо ми е да се срещам с Грег?“ — помисли си Блейс. От друга страна, ако почнеше да разпитва, щеше съвсем да се измори. Затова когато момчетата казаха, че каруцата чака, той се надигна от мястото си, акуратно остави стола на мястото му и излезе след Хенри.

Блейс се качи в кабината, Джошуа затвори вратичката откъм него, чичо Хенри плесна с поводитите и те потеглиха към пътя.

— Чичо — попита момчето, — а защо ще ходим при Грег?

— Смятам, че трябва да поговориш с него — отвърна Хенри. — Мисля, че сега е тъкмо подходящият момент.

Блейс се губеше в догадки какво би могло да наведе чичо му на подобна мисъл, и размишлявайки върху това, не забеляза как стигнаха до къщата на Грег. Той отвори вратичката, а през това време Хенри успя да заобиколи каруцата и да го подхване за лакътя, после го подкрепяше докато вървяха към къщата. Чичо му отвори вратата и като погледна вътре, викна.

— Хей, Грег!

— В гостната съм, Хенри — откликна Учителят.

— Докарах Блейс. — Хенри отново подхвана подмишка Блейс и го поведе към стаята, в която много отдавна момчето беше разговаряло с Грег.

— Ще ви оставя насаме — каза Хенри на Грег, — а аз ще почакам навън.

— Бог да ви благослови за помощта ви, Хенри. — Грег бе седнал на любимото си кресло, което му позволяваше да разположи сгърченото си от артритата тяло по възможно най-удобния начин. Той махна с ръка на Блейс да седне в отсрещното кресло.

— Искали сте да ме видите, Грег? — попита Блейс.

— Мисля, че последния път, когато се видяхме, не ти казах, че преди да стана свещеник, учих за психотерапевт, завърших курса и даже практикувах известно време. Но след това почувствах, че Бог ме призова и го последвах. Посещавал ли си някога психотерапевт?

— Да — отговори Блейс, — точно преди да дойда тук. Езекил доведе един човек, казваше се... — Паметта му услужливо сработи — Джеймс Селфорд. Та той каза, че е от вашия край, от тази планета, и че познава Хенри, а мисля, че беше и приятел на Езекил. Езекил го покани, за да е сигурен, че ще успее да се адаптирам на Асоциация.

— Джеймс Селфорд ли? — учуди се Грег. — Я виж ти — момчето станало психотерапевт! За да станеш истински психотерапевт обаче, трябва да напуснеш квакерите и Дружествените планети. Тук никога не са достигали средствата за изграждането на клиници и училища, в които да се провежда обучение на високо ниво. И какво ти каза той на теб?

— Смяташе, че няма да имам никакъв проблем с адаптацията, предвид избора от мен начин на живот.

— Ясно. — Грег помълча, а после продължи. — Струва ми се, че си наясно какво е психотерапевт и с какво се занимава той. Лично аз, като психотерапевт, а не като Учител, съм длъжен да ти кажа следното: Хенри, Родерик, а и самият аз, мислим, че си прекрачил границата, опитвайки се да достигнеш и разбереш Бога...

Той млъкна и поклати глава.

— Ти изглежда си очаквал Той да ти се яви лично... Това е причината да не можеш нито да го видиш, нито да го разбереш.

Гласът на Грег бе приятелски, но в него имаше нотка на съжаление.

— Не разбирам само защо чак сега ми го казвате? — сви рамене Блейс. — Ако това е истината, защо не ми я казахте веднага?

— Страхувам се, че много съм се лъгал в теб — въздъхна Грег. — Просто тогава си мислех, че няма да ме разбереш. Сега не мисля така, пък и ти си вече достатъчно голям. Търсейки неуморно Бога, си успял

до го разбереш донякъде, именно това ме убеди, че ти винаги постигаш каквото си си наумил. А ние знаем за теб много повече, отколкото предполагаш.

Той отново замълча, гледайки проникателно Блейс.

— Езекил изпрати няколко доста подробни писма на Хенри — продължи той. — Хенри ги показва отначало на мен, а наскоро и на Родерик. В писмата се разказваше за срещата ти със Селфорд и какво е казал той на Езекил за теб, опирайки се на собствения си опит като психотерапевт. Аз бих ти казал същите неща. Ти никога няма да успееш в опитите си да достигнеш Бога, просто защото за теб това е невъзможно.

— Защо пък да е невъзможно точно за мен? — възмути се Блейс. Неговото безразличие към всичко изведнъж се изпари и той внимателно се заслуша в думите на Учителя.

— Доколкото си спомням, ти рядко си виждал майка си, докато си бил малък, нали? — уточни Грег.

— Да.

— Като всяко друго дете, и ти си бил под силното влияние на майка си. И затова си усвоил много от нейните навици, мисли и всичко това, което я прави такава, каквата е. А тя е екзотичка — по рождение и възпитание.

— Искате да кажете, че у мен все още има нещо екзотично и то определя моят начин на живот? — попита Блейс.

— Да, страхувам се, че това никога няма да те напусне — отговори Грег. — Това, което човек усвоява през ранното си детство, остава за цял живот. Ти си наследил това от майка си — когато детински си я обожавал, а именно — свойствения на екзотиците скептицизъм. Всички други чувства и най-вече неприязненото ти отношение към света, което си изградил по-късно у себе си, са само лустро. Този рано насаден скептицизъм е в основата на всичко, и винаги ще е препъникамък по пътя ти към Вярата. Именно той никога няма да ти позволи да станеш Истински Пазител на Вярата.

— Защо сте толкова сигурен?

— Казах ти вече: опитът и подготовката ми дават достатъчно основание за това. Разбирам, че ти е крайно неприятно да чуеш това, но трябва да го приемеш, иначе само ще се погубиш, опитвайки се да

постигнеш невъзможното. Така че по-добре зарежи несполучливите си опити.

— Ами ако не го сторя? — предизвикателно заяви Блейс.

— Тогава най-вероятно работата ще свърши със самоубийство — произнесе равно и спокойно Грег.

— Ясно. — Блейс се надигна от мястото си. — Благодарен съм на Бога за добрината ви към мен, Учителю, а също и за подробното обяснение. Обещавам сериозно да помисля над думите ви.

— Господ да е с теб, Блейс, помни, Той е навсякъде с теб, дори и да не можеш да го разбереш и достигнеш. Върви, в името на Бога!

Блейс кимна и излезе от стаята.

Хенри го чакаше до каруцата, и задържаше с поводи животните, за да не мърдат от местата си.

— Е, поговорихте ли си с Грег? — поинтересува се Хенри.

— Да, чичо — отговори Блейс. И те мълчаливо потеглиха обратно.

Блейс седеше объркан и бе много сърдит на Грег. Този разговор трябваше да се състои много, много по-рано!

— Повече няма да постя, чичо! — изведнъж изстреля той, когато влизаха в двора на фермата.

— Ако знаеш колко се радвам да го чуя, момчето ми! — необикновено топло и сърдечно рече Хенри. — Нищо няма да изгубиш, а ще намериш толкова много! Освен това, ти имаш нас, и знай, че винаги ще бъде така.

Думите на Хенри бяха изпълнени с толкова дълбок емоционален заряд, че направо потресоха Блейс.

— Благодаря ви, чичо — и той погледна Хенри. — Благодаря на Господа за милите ви думи.

Те приближиха къщата. Блейс слезе от каруцата, Хенри го последва и те влязоха заедно вътре. Уил и Джошуа останаха да се оправят с козите и разпрягането им.

— Аз май ще си легна, чичо, ако нямате нищо против — каза Блейс.

— Разбира се — кимна Хенри. — Сега трябва да почиваш и да събираш сили.

Блейс заспа веднага, щом помириша възглавницата — за пръв път през последните две седмици. Но през нощта се събуди и дълго лежа,

гледайки в тъмното. Никога досега не бе зарязвал нещо започнато, и не трябваше да допуска изключения.

Целта му щеше да си остане същата — да стане един от Истинските Пазители на Вярата. Щеше да продължи да живее така, все едно че наистина Бог направляваше целия му живот. „Да, Той и аз — ръка за ръка“ — мислеше си Блейс.

ГЛАВА 15

На следващото утро Блейс се пробуди доста късно. Къщата беше тиха и празна. Първото, което му хрумна бе, че е проспал закуската и прибирането на масата — навярно Хенри и момчетата вече бяха излезли по работа. Но после се сети — та днес е денят за църква! Явно бяха решили да не го будят и са тръгнали без него.

Той се опита да стане от леглото и се учуди колко трудна работа е това. Но в следващия момент се насили и си облече всекидневните дрехи — вече беше твърде закъснял за църква, и отиде в голямата стая. Масата беше сложена за един, а гърнето с кашата — оставено близо до огъня, за да не изстива. Момчето видя също, че на масата имаше и бележка:

„Реших, че по-добре ще бъде днес да си почиваш, затова не те събудихме за църква. Ще отидеш следващата седмица.

Хенри“.

Всъщност, той наистина се чувстваше много по-немощен, отколкото когато постеше. Прехвърли съдържанието на котлето в чинията си и съвсем изнурен се отпусна на един стол. Поседя малко така, едва дишайки. После взе лъжицата и с усилие започна да се храни. Кашата беше много вкусна, но половината от това, което беше в чинията, беше напълно достатъчно, за да се почувства сит.

Той си помисли, че трябва да върне обратно в котлето остатъка от яденето, за да не изстива, и се застави да го направи. След това допълзя обратно до леглото си, хвърли ботушите си, и без да се съблича, с много труд се напъха между завивките. Заспа моментално.

Когато се събуди, Хенри и момчетата все още не се бяха върнали. Блейс почувства отново, че е гладен. Този път кашата не му се опря толкова много.

Хенри беше абсолютно прав относно физическото състояние на Блейс. Независимо от това, през следващата седмица той беше възвърнал силите си почти напълно.

Някъде по средата на същата тази седмица, Джошуа се върна от магазина с явни следи от сбиване, но категорично отказа да обясни с кого и защо се е бил.

— Татко, нали самият ти винаги си ни казвал, че сами трябва да решаваме проблемите си и да заставаме лице в лице срещу опасностите? Това си е само мой проблем, и засяга само мен и никой друг.

Хенри поклати глава.

— Е, след като наистина съм го казал, сине, няма да те притискам повече.

Следващата неделя Блейс вече се чувстваше нормално. Този път той облече най-хубавия си черен костюм, който някога му беше подарил Дахно, и тръгна с останалите на църква.

Бяха от първите. Грег, както винаги, стоеше на входа, приветствайки енорияшите си. Той поздрави Блейс по същия начин, по който поздравяваше всеки друг. Блейс обаче забеляза, че хората, дошли преди и след тях кимаха на Хенри и момчетата, но съвсем съзнателно не обръщаха никакво внимание на него. Джошуа и Уил изглеждаха побледи от обичайното, а лицето на Хенри си оставаше непроницаемо. Блейс вече беше приел факта, че по-голямата част от църковната общност не го харесваше, затова спокойно остави Хенри и братовчедите си и се упъти към задните пейки. Там видя един стар познат, който както винаги го приветства топло и сърдечно — Адриан Вайсман. Те си поговориха малко, а после Вайсман мина през гардеробната, за да застане на мястото си на входа, в близост до Грег. Църквата постепенно започна да се пълни. Грег влезе, качи се на катедрата и службата започна.

Но този път тя не протече спокойно. Прекъснаха я по начин, за който Адриан бе разказал на Блейс преди време. За изминалите няколко години Блейс сам няколкократно бе ставал свидетел на подобни неща. Отвън изведнъж се разнесоха крясъци и свистене, по стените задумкаха камъни. Адриан скочи, грабна пистолета си от гардеробната и изхвърча навън. Блейс понечи да го последва, но когато се приближи към вратата, приставът го отстрани.

— Един от тях е въоръжен, стой вътре!

Прозвуча гласът на Грег, който бе прекъснал службата.

— Оставете пристава да се занимава с това.

Блейс се подчини.

— Виновен съм. Прости ми, Господи, и вие също, Учителю.

Това беше обичайната фраза-отговор в такива случаи. Но този път Блейс усети враждебни погледи и чу недоволния шепот на общността по свой адрес. Като че ли от пренебрегван и незаслужаващ внимание субект изведнъж бе станал мишена на всеобщото им недоволство, а последната му постъпка — да помогне на Адриан, отприщи бента на недоволството им.

За самия него беше пълна мистерия, защо хората се държат така, но много повече го безпокоеше нещо друго — няма ли това да рефлектира по някакъв начин върху Хенри и момчетата? Нещо в отношението на общността към него изведнъж се беше променило, и той си обеща, че след службата обезателно ще трябва да обсъди това с Грег. Грег определено трябваше да знае и щеше да му каже в какво е сбъркал, и кое е предизвикало рязката промяна на отношението на енориашите към него. Едва ли това можеше да е свързано с Дахно. Напротив, по-големият му брат беше твърде уважавана личност тук, дори открито му се възхищаваха. Но ако Дахно им харесваше, то какво биха могли да имат против Блейс?

В края на службата Блейс бързо стана от скамейката и се опита да стигне до Грег, но не успя да си пробие път през тълпата излизаци енориаши и накрая се отказа заради всеобщата явна неприязън. Той сви рамене, обърна се и излезе навън, за да изчака Хенри и момчетата.

Никой не му обръщаше внимание, ако не се броят някой и друг враждебен поглед. Той спокойно си стоеше, когато изведнъж нещо го удари по лявото рамо — буца кална пръст с остатъци от трева. Явно някой току-що го беше замерил с нея. Блейс знаеше от опит, че в живота на човек има моменти, когато или трябва да се биеш докрай, или веднага да отстъпиш. Сега определено трябваше да се бие. Той се завъртя и се насочи към групичката хора, скупчила се близо зад гърба му.

Бяха група момчета, връстници на Джошуа, тоест с две или три години по-големи от самия него, но значително по-дребни. От малък Блейс знаеше, че когато се изправяш срещу група врагове, е

задължително да извикаш на двубой най-силния от тях. Тогава онзи или беше длъжен да приеме предизвикателството, или да посочи този, който бе започнал пръв, хвърляйки калта.

Лидерът на групичката, и много вероятно този, който беше метнал буцата пръст, беше висок, седемнадесетгодишен момък на име Исаяя Лернър. Именно той се беше бил няколко пъти с Джошуа, и братовчед му си идваше победен. Въпреки това, той бе несломим, принципите на Хенри бяха попаднали на подходяща почва. Джошуа искрено вярваше, че щом си прав, единственото нещо, което си длъжен да направиш, е да следваш пътя си — само напред!

Момчетата с нетърпение очакваха Блейс. Той се насочи към тях, и когато доближи Исаяя, го изгледа от височината на внушителния си ръст. Това решително щеше да ги вбеси допълнително. Исаяя беше с поне двадесет фунта, че и повече по-тежък от Блейс и имаше телосложението на зрял мъж. Ако се сбиеха, нямаше никакво съмнение кой щеше да победи.

Исаяя нагло върна погледа на Блейс, без да трепне.

— Ти ли го извърши, Исаяя? — попита Блейс.

— Ами да — отговори онзи. — Защо, проблем ли има?

— Само ако ти си го направил — произнесе Блейс.

Исаяя се разсмя и се огледа — това послужи като сигнал за останалите момчета. Те също се разкикотиха.

— Мисля, че ме разбра, нали? — каза Блейс. — Надявам се, че това ти е напълно достатъчно.

Той се обърна и си тръгна, но зад него се понесоха викове.

— Син на блудница! — крещеше Исаяя. — Тук няма място за такива като теб, негоднико!

Блейс рязко се обърна. Исаяя вече бе замахнал да го удари със свитата си в юмрук дясна ръка. Но докато живееше с майка си, Блейс активно се бе занимавал с различни бойни изкуства, и имаше за партньори не само инструкторите си, но и приятелите на майка си. Сега просто изчака противника си да се хвърли към него, и се отмести встрани. Ударът на Исаяя мина покрай главата му.

Ответният удар на Блейс беше един десен юмрук в гърлото. Онзи захриптя и падна на земята, задушавайки се. Блейс само го гледаше и се надяваше да му е смачкал повече фасона, отколкото гръкляна.

Приятелчетата на просналия се на земята Исайя образуваха мълчалива и шашардисана групичка. По-голямата част от възрастните, които въобще забелязаха случилото се, също мълчаха. Но това продължи само миг — после се разнесоха гневни крясъци, и възрастните заедно с момчетата се устремиха към него.

— Спрете! Никой да не мърда! — изведнъж се провикна Хенри.

Тълпата замря. Хенри току-що се бе показал на входа на църквата. Адриан вече стоеше там, пхнал пистолета си в кобура. Хенри бе застанал точно до него и бе протегнал ръка да хване дръжката на оръжието, но не го извади.

Блейс никога не бе чувал чичо си да говори с толкова решителен и студен тон. Именно такъв глас бе способен да спре развилнялата се тълпа. Е, трябваше да се съобразяват евентуално и с енергийния пистолет в ръката му. Но всичко накуп беше достатъчно — хората спряха и млъкнаха.

— Всички вие добре ме познавате! — Думите на Хенри кънтяха и падаха бавно и тежко, като камъни върху тълпата. Той замълча за секунда. — Никой да не докосва членовете на моето семейство — иначе ще си има работа с мен, имайте го предвид. — Очите му се спряха върху един здравеняк с кръгло лице. — Картър Лернър, вашият син започна пръв. Приберете си го, все още нищо му няма.

Исайя все още се намираше на земята, но вече бе седнал и идваше на себе си. Дишаше тежко и се държеше за гърлото.

— Джошуа, Уил — каза Хенри в проточилата се тишина, докато Картър Лернър помагаше на сина си да стане на крака, — сядайте в каруцата. Блейс, ти също. Адриан... — и той погледна пристава. — Ще намерите пистолета си при собственика на магазина.

Хенри извади пистолета от кобура, и носейки го с дулото надолу, се спусна по стълбичките и догони Блейс и синовете си. В пълно мълчание те седнаха на талигата и излязоха на пътя.

Хенри мълчаливо управляваше впряга си, а пистолета лежеше на коленете му. Джошуа и Уил също мълчаха и от време на време хвърляха одобрителни погледи към Блейс, който се беше разположил на задната седалка. Когато приближиха магазина, Хенри спря козите и слезе.

— Трябва да звънна от магазина, а вие ме изчакайте тук, няма да се бавя.

Той се отправи към магазина. Собственикът му още не се беше върнал от църква, но в цялата общност никой не заключваше вратите си. Хенри потъна навътре в постройката.

Тримата юноши се спогледаха.

— Нали не е вярно това, което Исайя каза, а, Блейс? — припряно попита Уил.

— Млъквай, Уил — рече Джошуа. — Нас не ни интересува какви ги дрънкат разни типове, като Исайя Лернър.

— Те смятат, че си измисляш, щом не учиш в училище като всички, а се подготвяш сам — проговори тихо Уил, обръщайки се към Блейс. — Мислят си, че щом си издържал да постиш толкова време, сега се правиш на много важен. Затова...

— Уил! — рязко го прекъсна Джошуа. — Казах да млъкваш вече!

Отново настъпи тишина, която продължи до завръщането на Хенри.

— Отиваме си в къщи — заяви той. — Блейс, току-що говорих с Дахно. Той ще дойде след около час и ще те вземе. През това време си събери багажа — можеш да вземеш всичко, което пожелаеш.

Хенри не спомена, че трябва да си вземе нещата с оглед на едно продължително отсъствие, но Блейс го усети по тона, с който чичо му го каза. Роднините му млъчаха по целия път до фермата.

Също така мълчаливо Блейс започна да си опакова багажа. Джошуа и Уил седнаха на кревата на Джошуа и го наблюдаваха, помагайки му от време на време. Трябваше да вземе още един куфар, защото вещите му доста се бяха увеличили за няколкото години, прекарани тук. Накрая отвън се разнесе рева на двигателите на оувъркара, и Блейс излезе на двора.

Чичо му и момчетата го последваха. Блейс се обърна, не знаейки как да се сбогува.

— Е, Блейс — започна Хенри. — Сигурен съм, че брат ти добре ще се грижи за теб. Винаги ще си добре дошъл тук, независимо от отрицателното отношение на някои от членовете на общността ни. Ти се труди усърдно и ми беше от голяма помощ. Благодарен съм ти за това.

— Беше ми хубаво тук с вас, чичо Хенри — отвърна Блейс.

Джошуа се поколеба, после изведнъж пристъпи напред и протегна ръка. Блейс я пое и те здраво си стиснаха ръцете.

— Довиждане, Блейс — каза Джошуа, — надявам се да ни гостуваш понякога.

— Не се съмнявай — твърдо му обеща Блейс и се обърна към Уил. Уил се втурна, разпери ръце и го прегърна. Блейс му отвърна със същото. Доколкото си спомняше, за първи път в живота си прегръщаше напълно искрено някого. Накрая направо му се наложи насила да откъсне Уил от себе си.

— Довиждане, Уил.

— Господ да е с теб винаги и навсякъде — рече Хенри, а момчетата откликнаха като ехо, повтаряйки думите му.

— Бог да ви благослови. — Това беше обичайният отговор на думите на Хенри, но Блейс усети, че с Бог или без него, чувствата, които тези хора влагаха в значението на казаното, придаваха съвсем особен оттенък на смисъла им. Той се завъртя и се качи в колата. Дахно вече бе отворил вратата.

— Ще го довеждам понякога, а кой знае, след време може би ще може да се върне обратно тук — каза Дахно.

Той заобиколи колата и седна вътре. Двигателите изреваха. Оувъркара се отлепи от земята, зави и се устреми към шосето.

Известно време братята пътуваха мълчаливо. Те подминаха края на селището и излизаха вече на шосето, когато Блейс се обади.

— Интересно ми е как се разчу за майка ми точно сега.

— Да-а, странна работа. — Дахно гледеше пътя. Отново настъпи пауза.

— Само един човек би могъл да им каже — продължи Блейс. — Защо го направи, Дахно?

Брат му превключи на автопилот, после се обърна към Блейс и дълго го гледа.

— За да можеш да си тръгнеш завинаги оттук и никога да не се върнеш. А ти какво очакваше?

Очите им се срещнаха.

— Ти си съвсем прав, разбира се — отговори Блейс, — действително трябваше да се досетя.

И те отново предпазливо се спогледаха.

ГЛАВА 16

Двамата братя не размениха нито една дума през целия път до Екюмени, дори и когато се качваха с асансьора към апартамента на Дахно. „Държим се като непознати“ — помисли си бегло Блейс.

Все така мълчалив, Дахно отиде в стаята си, а Блейс се настани в спалнята, в която винаги отсядаше, когато гостуваше на брат си и се зае с разопаковането и подреждането на багажа си. Вехтите му куфари изглеждаха доста странно в разкошната обстановка. Когато свърши, той се опъна на кревата, скръсти ръце зад тила си и се втренчи в сводестия бял таван.

И така, отново стоеше на кръстопът — за кой ли път през досегашния си живот. Но този път не се караше с майка си, за да избяга от нея и за да го изпратят във фермата при Хенри. Сега беше по-голям, по-опитен и много по-лесно успяваше да контролира нещата и да се справя сам с проблемите си.

Блейс се отпусна и мислите му започнаха да блуждаят. Винаги намираще отговор на въпросите си по този начин, а не като се насилваше да управлява мислите си в тази или онази посока.

Не очакваше нещата да се развият в тази посока, въпреки че по принцип трябваше да го предвиди, упрекна се той. Знаеше що за стока е брат му. Дахно отдавна се стремеше на всяка цена да осигури преместването на Блейс от фермата в града. И то това да стане завинаги.

За съжаление, Блейс не се усети навреме — той просто си мислеше, че с течение на времето гостуванията му в града ще стават само по-продължителни. А когато порасне, от само себе си ще се отдели от Хенри, момчетата и фермата. Но не стана така, както си мислеше и вече беше твърде късно да предприеме нещо. Сега той е тук, в града и за момента беше изцяло във властта на Дахно.

Блейс все още не можеше да разбере каква цел си беше поставил брат му, към какво се стремеше. А не знаейки това, всякакви

предположения за ролята на самия него в играта, водена от брат му, бяха абсолютно губене на време.

Мислите му се отнесоха. Никога досега не се беше сблъсквал с такъв изблик на чувства, както когато Уил се хвърли да го прегръща. Блейс се питаше дали пък наистина се е родил напълно безчувствен. Впоследствие обаче, оценявайки сам себе си и чувствата си, твърдо можа да заяви, че не е така. Явно природата му бе такава — непрекъснато се озоваваше сам, встрани от повечето хора...

И все пак, каква цел гонеше Дахно?

Вече беше разбрал, че по-големият му брат наистина се занимава с даване на съвети, и несъмнено по-голямата част от тях касаеха финансови проблеми, но имаше и напътствия по политически, лични, а също и всякакви търговски въпроси.

„Златното Ухо“ — така бе нарекъл веднъж брат му един от неговите клиенти. Беше дошъл подпийнал на масата в ресторанта, където Дахно обикновено даваше консултантските си услуги. Тогава Дахно беше седнал на една съседна маса, за да си говори с някого там.

— Защо златно? — бе попитал тогава Блейс.

Онзи премига.

— Златно е, защото всичките му думи се сбъдват — отговори човекът. — Е, понякога му се случва и да сбърка. Но в повечето случаи се оказва прав, а най-важното е, че начинът му на мислене е твърде оригинален, едва ли на някого би му хрумнало да мисли така. Така или иначе... — Той премигна отново. — Разбирате ли какво имам предвид?

Дахно се върна на масата, и разговора остана недовършен. Но Блейс го запомни за всеки случай. Бизнесът на брат му се въртеше около притежаването и събирането на информация. Най-учудващо за Блейс беше, че Дахно не я продаваше, а като че ли я подаряваше. „Но нали всеки съвет се заплаща“, чудеше се Блейс, лежейки на кревата. Вероятно брат му също плащаше на някого за всичките сведения. Но Блейс никога не бе виждал Дахно нито да плаща, нито да получава от някого пари. Може би се разплащаха с брат му по някакъв необичаен и неизвестен способ? „Добре де, а как плащаше самият Дахно?“ — размишляваше Блейс. Никога не бе виждал брат му да плаща в брой за нещо. Като че ли изобщо не притежаваше пари в брой. Може би това обясняваше факта, че Дахно подаряваше на Хенри само вещи, а не

пари — местни или междузвездни, от които чичо му би имал много по-голяма полза, ако разбира се, склонеше да ги вземе.

Легнал на кревата, Блейс дойде до заключението, че сега просто не е в състояние да реши проблема. През следващите няколко дни щеше да държи очите и ушите си широко отворени, за да събере достатъчно факти, въз основа на които да стигне до нещо по-определено, а междувременно не трябваше да подценява съобразителността на брат си.

Оставаше му единствено надеждата, че някой ден ще го победи в играта на умове, в която Дахно го бе въвлякъл. Надеждата му се основаваше на вродената му вяра в собственото му превъзходство, както и непонятната увереност, че въображението му е по-богато, кръгозора — по-широк, а умът му вниква в нещата много по-дълбоко, отколкото Дахно. Брат му беше много по-близо до обикновените хора, към които — за добро или лошо, Блейс не можеше да се доближи.

Блейс се застави да не мисли за това — още малко, и щеше да стигне до старото си кръжене. Явно не можеше да реши проблема сега, информацията беше твърде малко.

Мозъкът му превключи. Едва наскоро бе започнал да забелязва, че времето минава. Преди това му се струваше, че има цяла вечност пред себе си, за да работи и смяташе, че колкото по-голям става, толкова повече от основните си проблеми ще разрешава, едва ли не от само себе си. Но така и не бе получил отговор на много от въпросите си.

В крайна сметка, какво точно искаше от живота? Той се замисли върху не многото дни, месеци и години, които вероятно му предстоеше да живее на този свят. Да предположим, че го очакваха най-много сто и двадесет години активен и ползотворен живот. Та това беше само една капка в океана на времето, и в историята на човечеството!

А Блейс не искаше да бъде само капка. С неговите способности това беше просто немислимо. Цялата му същност бурно протестираше и се съпротивляваше на мисълта, че ей така просто може да си живее и после да умре, без да остави никаква диря след себе си, без да повлияе върху съдбата на другите хора.

Да, досега никога не му бяха идвали подобни мисли. Той издърпа ръце изпод главата си и инстинктивно сви юмруци. Беше длъжен да извърши нещо, което другите не можеха да направят. Трябваше да

направи нещо такова, което коренно да промени съдбата на човечеството веднъж завинаги, или поне за такъв период от време, за който самия Блейс дръзваше да си мечтае.

За да го направи, трябваше да е съпричастен към съдбата на всеки един човек. Засега се беше докоснал едва-едва до живота на десетина, най-много — няколкостотин човека, без да бе променил по някакъв начин дори част от техния или своя живот.

За първи път Блейс почувства, че живота му се изплъзва като пясъка в пясъчния часовник — пясъчинка по пясъчинка, но непрекъснато и постоянно.

Той се опита да се абстрахира от останалата част от света. В крайна сметка, дори и да успееше да повлияе на един или повече хора и да промени живота им, нали те така и така един ден щяха да умрат, а с тях щеше да си отиде завинаги и неговото въздействие!

Това, което мечтаеше да направи, трябваше да бъде нещо по-голямо, нещо непреходно. Може би си струваше да се заеме с еволюцията на човечеството — изкачването дори само на едно стъпало по пътя към съвършенството си беше немалко постижение. Ако можеше да осигури на хората това...

И точно в същия момент, докато тази мисъл още витаеше из ума му, той прозря — беше намерил това, което търсеше. Беше намерил предназначението си. Блейс искаше да помогне на цялото човечество — да му проправи пътя за още една стъпка напред, към прогреса. Само една, не повече! След това спокойно можеше да приключи жизнения си път, таейки надеждата, че преодолявайки инерцията след тази първа стъпка, то ще продължи да върви нагоре и само нагоре. Но първата стъпка трябваше да бъде направена и той, Блейс щеше да посвети живота си на това. Но какво точно трябваше да направи?

Може би щеше да търси отговора на този въпрос дни, месеци, та дори и години. А той му трябваше сега, колкото се може по-скоро, за да пристъпи към осъществяването на мечтата си...

Вратата на стаята изведнъж се отвори, и на прага изникна огромната фигура на Дахно. Той се усмихваше както преди, и дори когато заговори, гласът му си беше същият, все едно нищо не се е променило.

— Е, добре! Давай да поумуваме и да решим какво ще правиш оттук нататък.

Блейс веднага превключи. Стана от леглото и отиде в хола, където се настани в едно от огромните кресла.

— Няма — каза той на брат си, който го бе последвал и тъкмо се настаняваше в креслото насреща.

— Тоест как така — няма? — учудено попита Дахно. — Нещо не те разбирам, Блейс.

— Много съжалявам — сви рамене Блейс, — но това е положението. Нямам намерение да те следвам и да ти помагам, докато не ми кажеш какво точно искаш от мен.

Брат му опря лакти на коленете си и се наведе напред. Лицето му доби много съсредоточен израз.

— Но нали вече се разбрахме по този въпрос — започна той, с мек и подмилкващ тон, — не помниш ли, това беше когато за първи път те заведох в ресторанта и на връщане по пътя за фермата ти ми каза, че си съгласен.

— Казах ти, че съм съгласен, поне засега, за момента — това ти казах — уточни Блейс. — А оттогава минаха почти пет години. Сега искам да знам повече за твоите неща. Че погледни ме де! Скоро ще навърша двадесет. Нормално е да се променя! Сега съм съвсем различен човек и света около нас също се е променил.

— А спомняш ли си за какво говорихме тогава, преди пет години? — поинтересува се Дахно.

— Естествено — кимна Блейс.

— Накратко, тогава ти обясних — продължи Дахно, — че единствено аз от всички хора на шестнадесетте обитаеми свята, включително и Старата Земя, те познавам и разбирам, и знам на какво си способен. Говорих още и за самотата, на която сме обречени, и казах също, ако си спомняш, че дори ако никой от нас не успее да се справи с нея, то двамата непременно трябва да се подкрепяме, да сме приятели — двамата, ти и аз.

— Ти каза също, че смяташ да ме използваш, за да ти помогна — отново заговори Блейс. — Но когато те попитах за какво, ти не ми отговори. А сега искам да знам — и то всичко. Много е просто.

— Слушай, братленце — Дахно с мъка прикриваше раздражението и досадата си. — Знаеш ли какво ти се пише, ако се отцепиш от мен? Имай предвид, че не всички ме харесват. Може и да не знаеш, но има хора, които никак не ме обичат и аз трябва постоянно

да съм нащрек. Ти си лесна плячка за тях, защото не знаеш нито кои са, нито защо биха те използвали срещу мен. А те са убедени, че ако те пипнат, това ще им осигури още един коз срещу мен.

— Това наистина ли е така? — попита Блейс.

— За жалост, да. — Лицето на Дахно замръзна за момент. — Те са напълно способни на това. Просто не мога да си позволя да ме шантажира някой. Това би било краят ти, мой малки братко. Следователно, ако искаш да живееш, трябва да си с мен.

— Е, сигурно е така — отново сви рамене Блейс, — но от друга страна, може и да ме лъжеш. Откъде да знам съществуват ли наистина враговете ти?

Ако дойдат някакви хора и ме вземат за заложник или ми направят нещо друго, то как аз да знам, че не си ги пратил ти самият? Ами ако взема, че направя нещо, което не ти харесва и ти решиш да ме сплашиш, за да мирувам? Или ако откажа да ти съдействам, ще е много по-лесно да ме довършиш тихомълком. Само не казвай, че не си си го и помислял, големи ми братко!

— А, ето каква била работата! — меко изрече Дахно, но вече личеше, че почва да му писва, — значи, млечните ти зъби най-последна паднаха!

Лицето му изведнъж стана много сериозно.

— Блейс — започна той бавно, като наблягаше на всяка една дума, — действително не съм мислил дали ще е безопасно за мен да живееш тук, ако не работиш с мен.

— Я обясни! — поиска да знае Блейс.

— Просто всичко зависи от теб. Ако изведнъж ти щукне, че аз съм опасен за теб? Или един прекрасен ден решиш, че съм почнал да ти преча да се занимаваш с това, което искаш? Напълно е възможно да се случат и едното, и другото — затова казах, че не знам какво ще стане. Но съм сигурен, че ако живеем и работим заедно, ще сме в по-голяма безопасност. Лично аз съм убеден, че съм ти нужен.

— Да, бе, нужен съм ти — каза Блейс, и изведнъж в съзнанието му се появи незнайно защо друг смисъл на тези думи. — Проблема е, че това не променя нищо. Даже ако всичко, което ми каза, е вярно, това също не променя нещата. Аз вече съм голям. Ако ще ти ставам партньор, искам достъп до най-важните ти дела. Иначе това няма да е реално партньорство. Откъде да знам, че не смяташ цял живот да ме

използваш като пешка — да ти върша мръсната работа? Това вече не ме устройва, Дахно.

Очите им се срещнаха.

— Така е, повярвай — продължи Блейс, — аз не бих могъл да живея така, и ти много добре го знаеш, защото си наясно що за човек съм и откъде идвам.

Дахно горко въздъхна.

— Ох, тази наследственост! Моля те, няма нужда. Бях ти казал, че или искам да постигна повече, отколкото майка ни е мечтала да получи от живота, или нищо не искам. Няма да мога да те посветя във всичките си дела, дори и заради собствената си безопасност. Но ако дойде момента и опре ножа до кокала, ще го направя и ще ти разкажа всичко. Сега първата ми задача е да те направя дясната си ръка.

Той замълча, очаквайки следващия въпрос на Блейс. Но Блейс мълчеше.

— Разбира се — продължи Дахно, няма да е редно да получаващ лъвския пай, като мен, но ти обещавам, че твоя дял ще бъде най-големия след моя. Това е всичко, което мога да си позволя да ти кажа сега. Що се отнася до останалото, както съм го казал преди, така ще бъде. Какво правя и как го правя — това ще видиш и разбереш сам. А сега ми кажи, съгласен ли си да участвуваш във всичко това, като моя дясна ръка или не? Е...?

Блейс мълчеше, обмисляйки думите на брат си.

— Поне засега, за момента — каза накрая той, — да, съгласен съм.

Една могъща ръка се протегна към него. Блейс я обхвана с дългите си и тънки пръсти, и почувства необикновен прилив на доверие и разбирателство. После ръцете им се разделиха и усещането изчезна.

— Тогава напред! — решително каза Дахно, ставайки усмихнат от креслото. — Както ти казах преди малко, предстои ти да се запознаеш с бъдещата си работа.

ГЛАВА 17

Галерията за посетители в Палатата се намираше над залата, в която заседаваше правителството на Асоциация. В нея не се допускаха обикновените хора.

Когато влязоха в коридора, водещ към входа на галерията, Дахно прикрепил към сакото си визитка в зелено и бяло и подаде още една такава на Блейс.

— Сложи си я! — заповяда той.

Блейс се подчини. На входа стоеше пазач в черна униформа, с енергиен пистолет в отворен кобур. Когато се приближиха, той приветливо се усмихна на Дахно, но щом забеляза Блейс, застина на място и махна с ръка, за да го задържи — трябваше щателно да проучи визитката му.

Дахно и Блейс се спряха.

— Това е партньорът ми — представи брат си Дахно, — а освен това е и по-малкият ми брат. Том, позволи ми да ти представя Блейс Аренс.

Пазачът се поклони.

— Добре дошъл в Галерията за посетители, Блейс Аренс.

Блейс забеляза, че в приветствието липсваше думата „уважаеми“, която беше обичайния начин за поздрав, възприет на тези планети, а също и неотменна част при общуването между представителите на различните църкви.

— Благодаря — усмихвайки се, отговори Дахно вместо Блейс.

Те минаха през входа.

— Никога не пренебрегвай дребната риба — меко поясни Дахно, — тя може да ти бъде изключително полезна, особено ако трябва да претъпи правилата заради теб.

Галерията се оказа почти празна. Имаше няколко реда кресла, побиращи навярно около петдесетина души. Редовете бяха разделени на три сектора с напречни пътеки, а надлъжно минаваше една по-

широка, централна алея. Дахно мина пред Блейс и седна на едно място на първия ред, като посочи на Блейс съседното.

Перилата на балкона на галерията бяха доста нисички, и те можеха да виждат по-голямата част от местата в залата долу, отредена за депутатите. Стените и куполообразния таван бяха облицовани с тъмен камък. Светлината падаше право надолу, към столовете на депутатите. Но тъй като стените я поглъщаха, а като се прибавеха и черните и сиви костюми на присъстващите, цялото помещение добиваше мрачен и тайнствен вид, сякаш бяха в пещера.

Пред амфитеатъра имаше подиум с трибуна за изказващите се, а зад нея пък се намираха два реда седалки за около двадесетина души. В настоящия момент само едно от местата, разположени вляво от трибуната, където някой тъкмо говореше, беше заето. Там, безгрижно се бе разположил някакъв човек, приличащ по-скоро на случаен посетител, отколкото на член на това събрание. Това доста учуди Блейс, тъй като в залата действително имаше доста народ.

— Някой ден — каза Дахно, — непременно трябва да те изпратя тук сам, за да чуеш как протича обсъждането на различните въпроси и как — гласуването им. Ето онзи например, седналия — това е главният им говорител, казва се Шин Ли. На предните избори той събра достатъчно гласове, за да получи и титлата на Старейшина на Хармония, и се канеше да я отнеме от тамошния им Старейшина. Но засега ще си остане главен говорител, а титлата ще почака до следващите избори. Той принадлежи към Църквата на Покаянието.

— А той по-големи възможности ли има от останалите? — попита донякъде шашардисания от цялата тази обстановка Блейс. Приличащата на пещера зала, празните места зад трибуната, многото хора долу и странните имена бяха наистина нещо ново за него.

— Официално, не е кой знае какво — обясни Дахно. — Ако при гласуване се получи равен вот, за и против, тогава той решава. В останалите случаи въобще няма право да гласува. Но извън границите на тази зала властта му е направо безгранична. Той контролира въоръжените сили и чиновниците на цялата планета, има право да разрешава не само споровете вътре в някоя от църквите, а и пренията между отделните църкви, и неговите решения се приемат безропотно. Но главното преимущество е престижното му положение. Този човек е

единственият, който отговаря за отбраната на Асоциация, а ако получи титлата Старейшина, ще отговаря и за отбраната на Хармония.

Блейс моментално изгуби интерес към това, което ставаше долу и погледна Дахно.

— Но защо? — учуди се той. — Та нали срещу тази планета, а същото важи и за другата, от много, много отдавна не е имало никакво нападение — откакто Донал Грейм атакува Нютън, а това се е случило преди повече от сто години.

— Така е — кимна Дахно, продължавайки да разглежда залата долу. — Но това ни най-малко не намалява властта на Старейшината. Той има правото дори да издава закони, а това означава, че законодателството и на двете планети е в неговите ръце. Да видим какво става там долу.

Блейс отново погледна залата.

— Сега ще говори Суорни Хилт — уточни Дахно. — Няма значение какво — той често прави подобни изказвания.

Брат му натисна едно копче на монтирания в облегалката на всяко кресло панел, и те чуха гласа на Хилт:

„... и тези храмове трябва да бъдат изчистени. Те трябва да бъдат изчистени именно сега...“

— Не си струва да слушаме — каза Дахно. — Обсъжда се закон против две от църквите, които неговата църква хич не обича, и пакет мерки, които трябва да се вземат във връзка с това. А иначе Хилт не е лош политик. Даже от време на време и той се допитва до мен. Впрочем, това се отнася и за по-голямата част от присъстващите, но няма смисъл да си припомняш кой от тях е идвал в ресторанта — те не обичат да се срещат с мен на публично място...

Блейс запомни за всеки случай последните думи на Дахно — бяха важни и можеха да му дотрябват за в бъдеще.

— ... но независимо от това, много от тях се допитват до мен — продължи Дахно, — и то доста важни особи. Ако погледнеш ей там, в края на осмия ред, ще видиш един доста пълен човек с тюрбан и рижава коса и брада. Това е Харолд от Църквата на Взаимното Разбирателство. Много могъщ човек. Може да се сравни единствено с жената, която веднъж бе дошла на моята маса в ресторанта, а в момента седи вдясно от Харолд, през едно място от него.

Дахно продължи да разказва и за другите членове на Палатата, като всеки път не пропускаше да отбележи кой от коя църква е.

Блейс седеше и паметта му попиваше информацията, която щедро се лееше от устата на брат му. За първи път Дахно споделяше нещо, което можеше да помогне на Блейс да разбере поне малко с какво точно се занимава той. Инстинктивно Блейс усещаше, че това, което чува, е важно. Даже ако никога не му се наложеше да си има работа с тези хора, сведенията, които получаваше, запълваха празнините във въображаемия образ на Дахно, който Блейс си бе изградил.

— А къде са Петте сестри? — любопитства Блейс, когато Дахно най-накрая млъкна.

Онзи стреснато го погледна.

— Нима си спомняш? Виж сега, освен тази жена, която вече ти показах, те никога не се събират и петимата тук. Но днес присъствува и още един от тях — погледни най-крайния ред вдясно. Там е седнал един плешив човек с голяма бяла брада, облечен в делови костюм. Това е брат Уилямс от Църквата на ПравOVERните. А петимата се събират заедно само ако се обсъжда някой изключително важен закон, който директно ги засяга. Тогава всички заедно могат да окажат съществено влияние върху резултата от гласуването.

Присвивайки очи срещу силната светлина, Блейс успя да открие човека, за който му говореше брат му. Тъкмо се канеше да му зададе още няколко въпроса, и видя, че някакъв човек се задава по коридора на галерията, а после свърна по пътеката към тях.

— Побързай, по-добре да изчезваме — тихо му пошепна Дахно.

Те станаха и излязоха в коридора, който беше облицован със същия тъмен камък, но понеже не се осветяваше така, както залата, изглеждаше почти нормално. В момента беше почти празен, ако не се смяташе един нисък и доста пълен човек, който се размина с тях, когато излизаха от галерията. Но не бяха направили и няколко крачки, и отзад се дочу вик.

— Аренс! Тук ли сте? Почакайте малко! Аз непременно трябва да говоря с вас!

Дахно въздъхна и се обърна, Блейс също. Към тях се приближаваше същия човек, с който току-що се бяха разминали. Беше облечен в нещо като шотландска пола, изпод която забавно се

подмятаха косматите му колена. Освен полата, костюмът се състоеше от риза и съвсем нормално сако. Една черна барета едва се крепеше на рошавите му тъмни коси.

Без да обръща внимание на Блейс, той направо се нахвърли върху Дахно.

— Вие нямате никакво право да стъпвате в тази зала! — разкрещя се той. — Ще видите вие! Ще намерим начин да ви забраним да посещавате Палатата!

— Много съжалявам, ако сме ви попречили — каза Дахно.

— Всъщност изобщо не съжалявате! Вие сте един от тези, които са отхвърлени от Бога и въобще не сте способни да съжалявате за каквото и да било! — още по-гръмко изкрещя дебелия. Той мярна Блейс и изведнъж стреснато попита. — А този пък кой е?

— Това е брат ми, Блейс Аренс. Освен това е и мой партньор в бизнеса — обясни Дахно.

— Да се маха и той тогава! Всеки, който е свързан по някакъв начин с вас и дори само да ви познава, няма право да стъпва тук! — След тези думи той рязко се въртна и продължи натам, накъдето се беше запътил преди.

Дахно погледна Блейс и се усмихна.

— Както виждаш, имам си и врагове. А сега дай да отидем до офиса, искам да видя какво става там.

Те се запътиха към офиса на Дахно — за първи път, след онзи дълъг уикенд преди няколко години. Но на Блейс му се стори, че си е тръгнал оттук едва преди пет минути. Същите две жени седяха зад същите затрупани с книжа маси. Те внимателно ги преглеждаха, вземайки си бележки, а част от тях хвърляха — Блейс забеляза, че някои направо отиваха в едно специално устройство, където за секунди се превръщаха в пепел.

Дахно се упъти към следващата врата, но Блейс изведнъж се обърна, приближи се към най-близката маса и започна да разглежда планината от още непрегледани писма.

— Дахно Аренс! — възкликна нещастната служителка, опитвайки се да скрие с ръце двете купчини писма.

Блейс погледна Дахно, който ехидно се ухили в отговор.

— Всичко е наред, Ара — произнесе той. — Нима сте забравили? Та това е моят доведен брат и нов бизнес партньор. Нека да

погледне.

Заинтригуван, Блейс започна да прехвърля писмата. Всички бяха написани на някакъв код. Той бегло прегледа пачката писма в ръката си, после ги остави на мястото им, усмихна се на Ара и тръгна след брат си, който вече влизаше в кабинета си.

Дахно седна зад голямото бюро, на което бяха наредени старателно подредени купчинки с книжа, почти толкова високи, колкото и онези при секретарките. Блейс седна на едно от меките кресла.

— Изчакай минутка — каза Дахно.

Блейс седеше и наблюдаваше как брат му започна бързо да преглежда книжата. Е, той не можеше да чете толкова бързо, колкото Блейс, но всъщност четеше само най-важното. Като свърши, Дахно се отпусна назад в креслото и натисна едно копче на пулта на комуникатора.

— Всичко е наред, Ара, можете да дойдете и да вземете всичко.

Влезе същата служителка и като събра книжата от бюрото му, усмихна се вежливо на Блейс и си излезе. Дахно се надигна.

— А сега бих искал да станеш един от моите студенти.

Те излязоха и белия оувъркар се понесе по улиците, които бяха вече доста оживени от следобедния поток коли, и накрая стигнаха до познато на Блейс място — жилищния блок в един доста западнал квартал на града. Минаха по всички стаи, но намериха обитателите им едва в спортната зала, където те се обучаваха на бойни изкуства под надзора на тих смугъл човек, висок пет фута и девет дюйма. Независимо от ниския си ръст, той изглеждаше доста силен физически.

— Сядай — каза Дахно на Блейс, и се отпусна на пейката до стената, а Блейс се намести до него.

Известно време те наблюдаваха тренировката. Блейс бе изучавал бойни изкуства, макар и за малко, както традиционно земните, така и тези, които се бяха появили и на другите планети. Доколкото можеше да схване, в момента младите хора упражняваха усвояването на една от основните хватки в джудото — хвърляне през рамо.

След известно време инструктора плесна с ръце и цялата група се строи в редица.

— Рандори — изкомандва ги по японски той. — Петнадесет минути. Хадзиме!

Аха, помисли си Блейс, припомняйки си собственото си обучение по джудо, явно този сенсей наистина тачи традициите, дори може да е японец от Старата Земя.

Инструкторът остави учениците си и се насочи към Дахно и Блейс. Дахно стана, Блейс също. Приветствайки японеца, брат му отсечено кимна с глава, и онзи му отвърна по същия начин. Блейс, познавайки ритуала на вежливост, се поклони още по-ниско.

— Сенсей — произнесе Дахно, — това е брат ми, Блейс Аренс. Много ще се радвам, ако успеете да го обучите до нивото на учениците си, а даже и по-нагоре, ако той поиска.

Тъмнокъфявите очи на сенсея се стрелнаха към Блейс.

— Преди време е учил малко бойни изкуства — поясни брат му.

Блейс се учуди. Това пък откъде го беше разбрал?

— Кажете ми — обърна се сенсея към Блейс, — на какво ви обучаваха?

Блейс реши, че трябва да спомене само традиционните бойни изкуства, които познаваше. Повечето от инструкторите по традиционните бойни изкуства се отнасяха с презрение към еkleктичните и изкуствено синтезирани системи за водене на бой, които бяха широко разпространени на новите светове.

Блейс започна с това, че бе минал през няколко етапа в обучението си, като най-дългият от тях беше продължил три месеца. През два от тях се бе занимавал с джудо, един — с карате, и само три седмици с айкидо, което му беше харесало най-много.

— Е, тук аз преподавам същите тези три дисциплини, които вие споменахте — сега сенсеят говореше на Блейс, все едно Дахно въобще го нямаше, — и освен тях още една-две, по-малко известни. Разбира се, обучението ви е било абсолютно безразборно, без никаква система, и това е много тъжно, но хубавото е, че сте започнали да учите като дете. Следователно, би трябвало да имате по-малко вредни навици за изкореняване, отколкото другите, за да можете да преминете към сериозните тренировки. Имате ли до-дзи?

— Има — разнесе се гласа на Дахно, откъм пейката. — Сложих му го в шкафчето. Шкафче номер четиридесет и две.

— Облечете го — заповяда сенсея, — и елате да проверим спомняте ли си как се пада.

Блейс бързо се преоблече и като се върна, застана на предишното си място. Дахно беше изчезнал някъде и Блейс почувства, че го обхваща притеснение. Сенсеят като че ли беше забравил за него. От време на време, той усещаше косите погледи на другите ученици. Съвсем определено, те не изпитваха симпатия към него и по-скоро бяха доста недружелюбни.

Но след малко сенсеят обяви почивка и кимна на Блейс да дойде при него. После го заведе до висок, почти колкото него младеж, около двадесетгодишен, широкоплещест, с гъста руса коса, и с около двадесет фунта по-тежък от него.

— Това е Иаков — представи го сенсея. — Иаков, това е Блейс. Бих искал да видя как ще се справите двамата.

Иаков не се усмихна на Блейс, а само леко кимна с глава. Блейс отговори по същия начин.

Сенсеят се дръпна назад и се обърна към останалите.

— А ние през това време ще тренираме хватките. След лекото хвърляне следва или „катами-ваза“, или захват, или „сими-ваза“. Не се съпротивлявайте, когато партньора ви хвърля.

— Хадзиме! — Това беше командата за старт. Иаков се усмихна, наистина, не особено приветливо или приятелски, и отново се поклони. Блейс също отвърна с поклон и бързо си припомни основните правила. Не хващай яката на другия много силно, не откъсвай крака от земята, а ги плъзгай по нея, все едно танцуваш.

Блейс се опита да застане в основната позиция за хвърляне. Ръката на Иаков, стискаща го за яката, изведнъж се напрегна, Блейс се спъна, загуби равновесие и започна да се накланя назад. Той въпросително погледна противника си, сенсеят още не беше дал команда за започване на хвърлянията. На лицето на Иаков обаче бе изписано невинно безразличие.

Блейс се успокои. Добре де, ще го преживее някак това падане. Иаков обаче не правеше никакъв опит да го хвърли, а само стискаше с дясната си ръка до-дзи-то на Блейс така, че го беше усукал около шията му. Блейс даже усещаше натиска на кокалчетата на партньора си под брадичката си. Самият той отдавна беше изпуснал яката на Иаков, но не можеше да преодолее натиска на ръката на противника си и да се отскубне. Той се обърна странично и се наведе напред, опитвайки се да го хвърли.

На свой ред Иаков пусна левия ръкав на Блейс и го хвана за левия горен край на дрехата, а с дясната си ръка го хвана през главата, продължавайки да затяга платнената примка. После сви кръстосаните си ръце, притискайки по този начин сънните артерии на Блейс. Блейс си спомни как се казваше — „хяку-джу-джи-симе“. Той се опитваше да издържи колкото се може повече, за да направи добро впечатление, обаче скоро почувства, че губи съзнание. Блейс пусна ръкава на Иаков и леко го потупа по ръката, давайки му знак, че се предава. Но натиска не отслабваше. Той отново го потупа, вече доста по-силно — нищо не се промени.

И изведнъж Иаков отпусна хватката си. Тъкмо Блейс дойде на себе си, и ръцете отново го стиснаха. След малко, когато вече почти бе изгубил съзнание, отново отслаби натиска. Този път Блейс успя да произнесе, макар и само една дума:

— Дахно!

Натискът изчезна като с вълшебна пръчица — изцяло и моментално. Блейс лежеше на пода и постепенно идваше на себе си. Както винаги, находчивостта му го спаси. Иаков бе използвал предоставилата му се възможност да изрази неприязненото отношение на цялата група към натресения им Блейс. Но явно въобще не бе помислил, че Блейс може да разкаже за инцидента на Дахно и че самият той, Иаков, щеше да пострада.

При следващите хватки Иаков вече си беше взел поука — той уж се съпротивляваше на хвърлянията на Блейс, а когато му се налагаше да хвърля Блейс, го правеше много съдържано и внимателно, като захватите се прекратяваха в момента, когато Блейс му подадеше сигнал. Иаков го пазеше и даже беше някак си деликатен и това продължи около петнадесет минути, после сенсеят им даде сигнал да спрат.

Блейс се запъти към шкафчето си, за да остави до-дзи-то си там и да се преоблече. Беше донякъде разочарован, че сенсеят въобще не реагира на случилото се. От друга страна, не изключваше възможността това да беше номер, за да проверят какво ще направи. Но както и да стояха нещата, този епизод щеше да си остане в тайна. Беше против неговите принципи да се жалва, пък и едва ли щеше да се издигне особено в очите на брат си, ако му кажеше. А и никак не беше

сигурен дали самият Дахно не му беше скроил този номер. Така или иначе, трябваше да се справи сам с неприязънта на околните.

Тъкмо тогава Дахно цъфна отнякъде, все едно предварително знаеше — а това беше съвсем възможно, — кога свършват занятията. Те тръгнаха заедно към изхода.

— Утре ще отидеш с тях не само в спортната зала, а и на другите занятия — каза Дахно на Блейс, докато вървяха към асансьора. — Ще видиш, че това, което учат те, ти ще усвоиш много по-бързо, като отчитам колко много си прочел и колко повече знаеш. Но искам и да се запознаеш по-отблизо с тях. Засега няма да афишираме, че смятам да ти отредя място редом със себе си, което е много повече, отколкото това, което съм обещал на тях. Може и да се досещат, но аз бих искал постепенно да свикнат с тази мисъл. — Той се усмихна. Блейс прочете негласната заповед в тази усмивка. Трябваше да докаже превъзходството си над тези хора, преди брат му да обяви назначението му за партньор.

Когато се спуснаха долу с асансьора и сядаха в колата, Дахно отново заговори.

— Налага ми се да свърша още нещо, но първо ще те заведа в къщи. Не мисля, че ще ти трябвавам — все ще намериш какво да правиш.

— Да — кимна Блейс.

Дахно отново се усмихна, загледан в пътя пред тях. Странно, помисли си Блейс, като че ли в усмивката му се прокрадваше нещо като удоволствие.

ГЛАВА 18

Дахно дори не влезе, а само отвори входната врата, пусна Блейс да мине и изрече бързо.

— Много бързам.

Качвайки се с асансьора, Блейс продължаваше да мисли как да си спечели уважението на останалите. Той съвсем сериозно се бе заел с това, а освен това не се съмняваше, че рано или късно непременно ще се утвърди като техен главатар, и то — заслужено. Макар че съвсем не очакваше първия си конфликт толкова скоро.

Явно в тази ситуация се изискваше да се държи като екзотик: първо, да спечели приятелството на всеки един от тях, а после постепенно да наложи естественото си превъзходство над останалите — нямаше начин да не заеме лидерското място. Само че най-напред трябваше да си оправи отношенията с Иаков.

Неприязънта можеше да бъде реакция не само на онези, които са постъпили нечестно с вас, но се отнасяше също и за тези, с които вие сте постъпили по този начин. При второто, появата на неприязън естествено произтича от вашата собствена постъпка. Тоест, постъпката на Иаков донякъде можеше да обясни неприязънта му към Блейс.

Щом се озова на етажа с апартаментите, Блейс престана да размишлява за Иаков, джудото и другите студенти. Беше свикнал да отделя на всеки от проблемите си отделно място в паметта си и така лесно можеше да забравя за известно време съществуването им, за да свърши междувременно нещо друго.

Скитайки из стаите, той забеляза в една от тях купчина листове, струпани на едно бюро — оказа се, че това са фирмените бланки на брат му, използвани за писане на делова кореспонденция. Те приличаха на истинска хартия. Човек можеше да се сдобие с много от скъпите ѝ видове, дори тук на новите светове.

Блейс взе сноп листа и седна на масата в трапезарията, обърна листата с чистата страна нагоре, взе химикалка и се замисли.

Опитваше се да си спомни какво пишеше в писмата, които бе прегледал в офиса на Дахно.

Блейс не се бе родил с фотографска памет, но благодарение на собствените си усилия и начините за запаметяване, усвоени от учителите екзотици, по настояване на майка му, беше успял значително да развие способностите си за запомняне. По-нататък, използвайки самохипноза, той я усъвършенства още повече, така че при нужда да може да запечата в паметта си някаква картина и с най-малките подробности. Представи си мислено първото от прочетените писма и записа кода от букви и символи, от които то се състоеше. После веднага го изхвърли от паметта си и се зае по същия начин със следващото писмо. Всичко бяха двадесетина, и до едно бяха кодирани. Той започна да ги сравнява и да пресмята, колко често се повтаря всеки от символите, а също следеше и за повтарящи се групи символи — опитваше се да разгадае кода.

Скоро успя да се справи — беше най-обикновен търговски код. За по-малко от два часа успя да преведе всички писма на стандартния език „бейсик“, който се говореше на всеки от новите светове и който жителите на Старата Земя разбираха, но не говореха.

Реши да си направи почивка — приготви си сандвич, взе си чаша сок и се върна на масата, за да прегледа по-обстойно разшифрованите вече писма. Общото между тях беше, че са твърде лаконични и неразбираеми за Блейс, защото той не можеше да прецени, доколко информацията, съдържаща се вътре, може да е от значение за брат му. Можеше само да предполага. Например, първото писмо съдържаше следното:

„В. (Може би това означаваше «вариформа», тоест — генетически създадено и адаптирано към средата на новите светове растение, животно или риба, което не съществува на Старата Земя.) През зимата пшеницата — повече от двадесет пункта.“

Без съмнение, това представляваше извадка от борсов бюлетин, съставен на някоя от новите планети и изпратена тук. Блейс погледна левия горен край на писмото, там, където се изписваше подателя, беше

закодирано „Нова Земя“. Но Блейс не намираше ни най-малка прилика между климата и условията за отглеждане на растенията на Нова Земя, която обикаляше около звездата Сириус А, и тукашните две планети, обикалящи около Епсилон Еридани.

Такова беше положението и с останалите писма — можеше да ги прочете, но не ги разбираше — те съдържаха само факти.

Но изведнъж една внезапна мисъл го поразя и Блейс отново прегледа цялата пачка, отбелязвайки си наум само местата, откъдето бяха изпратени. Резултатът бе твърде интересен.

Нютън, Касида, Нова Земя, Фрайланд, Хармония, Санта Мария и Сета. Като прибавеше и Асоциация, където в момента живееше и където се намираше щабквартирата на брат му, излизаше, че Дахно поддържа връзки с осем от петнадесетте Нови свята.

Това беше неоспоримо свидетелство за властта на брат му — явно той контролираше много по-голяма организация, отколкото си мислеше Блейс. Вероятно групата студенти, с които се занимаваше в момента, далеч не беше първата по рода си. Сигурно предишните, завършили вече курса на обучение в школата на брат му, отдавна са се пръснали по другите светове.

Блейс реши, че за да си изясни с какво се занимава брат му, ще трябва да проведе допълнително разследване, а иначе казано — да се поразтършува наоколо. Той нямаше ключ от офиса му, имаше ключ само за етаж с апартаментите. Погледна гривната, подарък от Дахно, часът беше три и двадесет и седем минути. Ако Дахно не беше в офиса, със сигурност двете му секретарки все още се намираха там. Освен това самия Дахно му бе разрешил да работи в офиса.

Блейс се свърза с транспортната служба и след половин час автоматически програмираният оувъркар го докара пред вратата на нужното му здание.

Той влезе усмихнат в офиса, поздрави служителите, седящи по местата си, и се отправя към кабинета на брат си.

— След пет минути затваряме, Блейс Аренс — каза едната от секретарките — Ара.

Той спря, обърна се към нея и отново се усмихна.

— Разбира се, вие можете да си тръгвате, а аз ще почакам брат си в кабинета.

След това влезе и внимателно затвори вратата след себе си.

Всъщност, беше дошъл тук само заради информацията. Седна пред монитора, натисна бутона и започна да търси необходимите му данни.

Отне му известно време да ги намери — почти един час му трябваше, докато намери директорията, в която Дахно съхраняваше секретната информация. Освен нея имаше и друга, по-лесно достъпна, и оттам Блейс успя да извлече доста полезни неща.

За около три часа той успя да разбере, че Дахно контролира организация, която се наричаше „Другите“. Очевидно беше, че тя е възникнала спонтанно, като резултат от обединяването на хора, родили се от смесените бракове на основните представители на трите най-големи Отцепени култури — квакери, екзотици и дорсайци. Дахно се бе присъединил към тази организация, и заставайки начело, той я бе превърнал в мощно оръжие, служещо на бизнеса му.

После бе започнал да събира и обучава група след група, като тази, в състава, на която вече беше и Блейс. Като свършеха обучението си, те заминаваха за някоя от планетите на Новите светове, отсядаха в големите градове и там изграждаха свои собствени филиали, които на свой ред се стремяха да станат достатъчно силни, а освен това, бяха длъжни редовно да снабдяват Дахно с полезна информация.

Организацията поддържаше нещо като информационна мрежа от стария тип, горе-долу като тази, която използваша базите данни през осемнадесети и деветнадесетия век. По нещо тя приличаше и на шпионската мрежа, създадена по време на войните през двадесетия век. Но тази мрежа бе организирана къде-къде по-прецизно, отколкото който и да е от предишните ѝ прототипи. Направлявана от желязната ръка на Дахно, тя му доставяше не богатства, а нещо много по-ценно — информация, и така осигуряваше на организацията, а в частност и на самия него, възможността да властва над тези светове.

Дахно винаги държеше една и съща реч пред всяка група, завършила обучението си. Богатството и властта се появяват в момента, когато се снабдиш с нужната ти информация. После допълваше, че информацията сама по себе си е напълно безполезна, ако не е обработена от нечий необикновен мозък — например такъв като неговия.

Да, наистина тази структура щеше да бъде напълно неработоспособна, ако с нея се захванеше някой, който нямаше

способностите на брат му, помисли си Блейс. Дахно бе успял да създаде мрежа, чрез която оказваше влияние не само върху правителството на Асоциация, а и на правителствата на другите планети от Новите светове.

Блейс се сещаше само за един човек, с който можеше да сравни брат си — Донал Грейм. Преди сто години той бе обединил по мирен път Новите светове, като бе съставил неподражаема система за бартер на професионалисти — всяка планета щеше да се специализира в подготовката на професионалисти в различни области, и при необходимост щяха да се наемат или разменят такива. Като цяло тази система даваше възможност не само да се оцелее, но и да се осигури прогрес в социалната сфера.

Но май вече беше крайно време да се прибира в блока с апартаментите. Блейс приключи с разглеждането на материалите, отново извика кола под наем и напусна офиса.

Когато отново се върна в блока, на екрана на гривната се показа съобщение, че е време за обяд. Беше напълно възможно Дахно да мине да го вземе и заедно да отидат до любимия му ресторант.

Започна да вали. Блейс гледаше през прозореца на гостната мокрите от дъжда дървета и постепенно помръкващата дневна светлина. Той изчака, докато се стъмни, но Дахно така и не се появи. Тогава Блейс си приготви нещо в кухнята, хапна и уморен от събитията през деня, си легна. Подсъзнанието му щеше да продължи да работи, дори когато заспеше и щеше да продължи да сортира и анализира фактите, спестявайки му необходимостта да си блъска главата над тях през деня.

Спа тежко и непробудно. Когато се събуди, видя, че Дахно му бе оставил съобщение на екрана на видеофона, намиращ се до кревата му.

„Оставил съм ти ключ от офиса, за всеки случай — ще го намериш до видеофона.“

Блейс погледна — наистина там имаше ключ.

„Имаш няколко свободни часа, а в девет часа отиди на занятия с останалите и ги посещавай през останалите пет дни. Учебниците, които ще ти трябват, и четящото устройство са на масата в трапезарията. Дахно.“

Блейс взе душ, облече се, приготви си закуската и седна да яде в трапезарията, преглеждайки същевременно оставените от Дахно

книги. Запозна се със съдържанието на повечето от тях, извика такси и отиде на занятия.

Сутринта беше отделена за самостоятелна работа в клас, като в книгите се описваха само тези светове, на които щяха да заминат след обучението си слушателите от съответната група. Според Блейс, само с четене курсистите едва ли щяха да получат всестранна подготовка, за да си вършат това, което се очакваше от тях. Наистина, по-късно той узна, че има още много други занятия по най-различни дисциплини, които се водеха от други преподаватели.

Тъкмо сутрешните занятия приключваха, и дойде един около шестдесетгодишен мъж с приятно лице, в което като че ли имаше нещо екзотическо, въпреки че Блейс можеше да се закълне, че едва ли онзи беше истински екзотик. По-вероятно беше да е от Другите — но независимо от произхода си той владееше голяма част от методите, използвани от екзотиците при работата им с хората.

По-специално това се отнасяше за екзотическите методи на убеждаване, тъй като именно тях екзотиците владееха до съвършенство, що се касаеше до хипнозата. Блейс беше чел някъде, а когато попита веднъж за това майка си, тя също потвърди — подобни способности за въздействие трябваше да се прилагат само в много крайни случаи, изключая автохипнозата, която се използваше предимно за улесняване на запомнянето.

Преподавателят се спря върху начините на привличане и задържане на вниманието на аудиторията, а после премина към начините за постигане на концентрация. Изведнъж той погледна от висотата на катедрата си Блейс и каза.

— Искате нещо да кажете ли, Блейс Аренс?

Блейс почувства погледите на всички присъстващи върху себе си. Но още не бе дошло времето да доказва способностите си или превъзходството си над останалите.

— Не... — произнесе той, давайки си вид, че мисли, — не, нищо.

— Ето, виждате ли — преподавателят отново се обърна към класа, — как успех да концентрирам вниманието ви върху Блейс Аренс. Ако например той и аз работехме заедно, то таланта на единия от нас да привлече вниманието на хората към партньора си би бил

изключително ценен. Когато имате свободно време, помислете как бихте могли да използвате това.

Блейс беше силно заинтригуван. Думите на преподавателя послужиха не само да насочат вниманието на класа към Блейс. Всички трябваше добре да разберат и нещо друго. Той е учил по друг начин, не като останалите. Най-добре подготвените курсисти щяха да се замислят, колко от това, което те не знаят, е известно на Блейс?

А не беше ли това по заповед на самия Дахно, за да даде възможност на Блейс да направи първата си стъпка към спечелване на лидерското място? И към доказване на превъзходството си над останалите?

— От предните уроци вече знаете за хипнозата и автохипнозата — продължи преподавателят. — Да отбележим, че прилагането и на единия, и на другия метод започват със завладяване на вниманието, макар и собственото ви. После следва фокусирането на това внимание върху нещо. Това е много важно, особено ако работите с непознати, които непременно трябва да бъдат убедени да направят нещо — например, да ви кажат важна за вас информация, която иначе не биха споделили.

— Но вниманието на събеседниците си трябва да привличате с нещо приятно за тях. Естествено, можете да го направите, и ако кажете на мъжа или жената срещу себе си нещо неприятно. Или да се държите предизвикателно с тях.

Той замълча, а после отново погледна Блейс.

— Обаче — продължи той, — ако искате да постигнете резултат и човека да продължи да се държи добре с вас, въпреки че не ви се доверява напълно, то използването на хипнозата не е най-добрият метод.

Учителят говори на тази тема още петнадесетина минути, а Блейс развълнуван го слушаше, припомняйки си, че много от това, което слуша сега, вече му бе известно, много отдавна, наблюдавайки навремето майка си. Останалата част от урока беше посветена на демонстрация и опити, чрез практически занимания.

Преподавателят извикваше един от учениците и тихо започваше да му обяснява как да използва хипнозата, за да получи определена информация. След това закрепваше миниатюрен приемник за ухото на

ученика и го инструктираше по телефона чрез него какви въпроси да задава на събеседника си.

Преподавателят им показа три варианта за довеждане на човек в състояние, което той наричаше „готовност за комуникация“. Той насочи вниманието на класа към факта, че всъщност нито един от събеседниците не беше напълно хипнотизиран, само им бе внушено, че говорещия с тях е техен съмишленик.

Следващите занятия водеше една жена, която запозна класа с особеностите в поведението на хората от планетите, където им предстоеше впоследствие да работят.

— Имайте предвид — каза тя, — че разликите в маниерите сами по себе си не означават непременно и големи разлики в поведението, но ако начина, по който вие се храните, говорите, стоите и други такива, съвпада с маниерите на хората, с които общувате, това подсъзнателно ги кара да мислят, че те и вие имате доста общи неща, и ви сближава още повече. — Тя направи пауза. — Въпреки че това невинаги е валидно, — продължи тя, — обикновено при делови срещи се оказва твърде съществено.

Настъпи време за обяд. Беше нещо средно между шведска маса и закусвалня на самообслужване — студентите сами си пълнеха чиниите и сядаха по трима или четирима около малки масички. Блейс огледа стаята, забеляза вчерашния си противник по джудо и беше донякъде учуден, забелязвайки, че едната му ръка виси на превръзка. Той бързо тръгна към него, тъй като Иаков трудно се оправяше с една ръка — да държи чинията си и да си сервира. Блейс му се усмихна, протегна ръка и му помогна, като придържаше чинията, докато онзи си слагаше храната вътре. Очакваше Иаков да реагира по всеки възможен начин, но определено бе учуден от топлата усмивка, с която другия прие помощта му. Хванал в ръце и двете чинии, Блейс се насочи към най-близката свободна маса.

— Какво се е случило с вас? — попита най-приятелски той, когато седнаха на масата. — Когато ви оставих вчера, ръката ви беше съвсем наред.

Иаков отново се усмихна, но този път — съкрушено.

— Това е наказание за греховете ми — непринудено отговори той, въпреки че в думите се долавяше сдържаност и сериозност, така характерни за квакерите. — Само съм се поразтегнал малко. Ще се

оправя след два-три дена. Вчера, когато занятията свършиха, сенсеят ми предложи да остана и да потренираме малко двамата. И тогава ми показа колко е нечестно да използвам преимуществото си в схватка с по-неопитен боец. Аз отначало не разбрах защо той постъпи така с мен, но когато ми помагаше да се обличам, отбеляза, че в джудото, както и във всичко останало, трябва да се спазва добрия тон. Така че приеми извиненията ми за вчера.

— Няма нищо — сви рамене Блейс. После бързо съобрази, че това ново развитие на нещата му предоставяше много възможности, и като подбра момента, попита.

— Всичко това — веднага ли го разбрахте? И как точно?

— Сенсеят забелязва всичко, което се случва на занятията, трябваше да се сетя за това — търпеливо обясни Иаков. — Аз не трябваше да постъпвам така с вас, и той ми го напомни.

— Вие сте разбрали това от думите му за добрите обноси ли? — Блейс се опитваше да спечели време, и да прецени чутото. Така погледнато, цялата история едва ли можеше да е нагласена от Дахно.

— О, да — отговори Иаков, — на всяка цена трябва да запомним всичко, което той казва или прави. Има една подробност. Ако той не оцени добре работата ми в часовете по джудо, то колкото и да съм добър по останалите предмети, това няма да ми помогне. Ще бъда отчислен, а през това време останалите ще заминат по разпределение.

— Толкова много ли значи това за вас? — попита Блейс.

— Това е важно за всички нас. — Иаков го изгледа с известно учудване. — Нима брат ви не ви е говорил за това?

— Брат ми почти не ми говори. Това също е част от системата на подготовката ми.

— Никой от нас не иска да се откаже от шанса да гради бъдещето на Новите светове — изрече Иаков.

— А-ха — равнодушно откликна Блейс.

— Нима брат ви не ви е говорил и за това? Та нали това е нашето предназначение, на нас — Другите? Нашата цел е да дадем на обитаемите светове най-доброто, създадено от Отцепените култури, а освен всичко друго и правителство, състоящо се от най-достоините хора. Нали точно затова са необходими Отцепените култури — да ни дадат знанията, които сега изучаваме тук. Ние, Другите — които

обединяваме качествата на представителите на няколко различни култури.

— Да, именно това е начинът, неизбежно е. — Блейс се опита да звучи ласкателно.

Иаков изглежда клъвна: той се наклони напред, и доверчиво заговори на събеседника си:

— Нито аз, нито вие ще доживеем да видим резултата от дейността на нашата организация. Но от това не следва, че не сме длъжни да помагаме това да стане. Но всичко се дължи само благодарение на вашия брат, който безусловно е гениален и прозорлив, и ни кара да се стремим към достигане на целта си.

— Да — кимна Блейс. — Дахно е роден лидер.

— Именно! — Очите на Иаков направо искряха. — За Другите той е точката, центърът, в който се стича цялата събрана информация. Нали, идеята е тази информация да ни даде възможност да си осигурим властта, без да проливаме ничия кръв, а после да поведем хората напред, издигайки постепенно нивото им до нашето.

— Много се радвам да чуя това — изрече Блейс. — Вече ви казах, ще останете учуден колко малко всъщност познавам брат си.

ГЛАВА 19

— Но как е могло да се стигне дотам — толкова малко да познавате брат си? — попита Иаков.

— Цялото си детство прекарах при майка си — отговори Блейс. — Баща ми е починал, а след смъртта му ние пътешествахме много. Били сме на Нова Земя, Фрайланд и още един-два от Новите светове. Даже сме живели известно време и на Старата Земя. Преди да дойда тук, живеех на Нова Земя. Майка ми и Дахно не поддържаха връзка, затова и до идването ми на Асоциация той практически не е имал нищо общо с мен.

— Той е забележителна личност — каза Иаков. След това продължи да говори още известно време за Дахно, но Блейс не чу нищо интересно и ново.

След обяда те имаха още един час, а после се преместиха в спортната зала, където отначало се занимаваха с бойни изкуства, а после с плуване.

Като се освободи, Блейс отиде направо в офиса. Дахно пак го нямаше, и Блейс отново имаше възможност да прегледа материалите, които изучаваше вчера, и да потърси нови сведения за дейността на брат си. Това, което успя да намери, потвърди разказаното от Иаков за Другите.

През следващите няколко дни той продължи своите следобедни дирения, обаче не успя да научи много. В момента, в който откриеше нещо интересно, файла изведнъж изчезваше, все едно някой го блокираше отвън. А Блейс все още не беше толкова добър, че да разгадае кода за достъп към такива файлове.

Независимо от всичко, след щателно съпоставяне между резултатите от проучванията му и учебната програма, Блейс съумя да си изясни структурата на организацията, която наброяваше между десет и петнадесет хиляди души. Тя беше изцяло под контрола на Дахно, а влиянието ѝ се простираше върху поне осем от Новите светове.

По някое време Блейс почувства, че е в задънена улица. Ако разполагаше с един по-широк информационен фон, на който отделните факти биха се видели и свързали един с друг, много по-лесно, то може би от това, което вече беше намерил, можеше да се извлече много повече... Просто му трябваше още време — сега той ясно осъзнаваше това. Вече беше решил, че всеки от отредените му дни е безценен, а нямаше начин да не изгуби част от тях в събиране и проучване на информацията.

Но най-ценна беше информацията, която му предоставяха състудентите му. Изведнъж го осени мисълта, че едва ли би имал по-добра възможност от това да побеседва с новите си приятели. Тъй като уикенда тъкмо започваше, сигурно нямаше да е трудно да му отделят малко от времето си.

Блейс се отправи към добре познатия му жилищен блок. Тук всичко си беше както преди, само че във входа имаше друг портиер, също толкова стар. Той се качи с един от дисковите асансьори до етажата с апартаментите и откри, че всички те са празни.

Блейс се усмихна на собствената си глупост. Естествено, че след цяла седмица учене те са отишли някъде да се позабавляват. А на него просто не му беше дошло наум да попита някой от тях, къде ходят през свободните си дни, ако разбира се, ходят някъде. Не му оставаше нищо друго, освен да се прибере в къщи.

А там също нямаше никой. Дахно липсваше, както обикновено. Блейс хапна и се опъна на кревата. Сега можеше да се захване с нещо или да прочете някоя книга, но точно в този момент нищо не му се правеше. Тогава отново се замисли за себе си и за това каква роля му бе отредила съдбата в този живот.

Той още не беше намерил начините, чрез които се канеше да помогне на човечеството, защото първо трябваше да узнае колкото се може повече за състудентите си и за положението на всеки от отделните светове. А после трябваше да насочи човечеството в посока, която именно той самият трябваше да избере. Защо иначе се бе родил на този свят?

Разбира се, хората можеха и да не разберат и въобще да не приемат това, което той се канеше да направи за тях. Може би някога, в далечното бъдеще тяхното самосъзнание щеше да се извиси дотолкова, че оглеждайки се назад, те неминуемо щяха да разберат, че именно

той, Блейс, ги бе отклонил от опасностите по пътя, по който те се бяха устремили, и той, и само той ги бе насочил във вярната посока към бъдещето и неограничените възможности, които предлагаше то.

А в настоящия момент — и това беше съвсем очевидно — той трябваше да извлече максимума от предоставените му възможности за обучение и развитие. Притежаваше всички качества на лидер, за да разучи как работи цялата мрежа, създадена от брат му, а после те двамата заедно щяха да ръководят хората, чрез които тя действаше.

Сега непременно трябваше да се заеме с усъвършенстването на процеса на обучението си. Посещаването на занятията щеше да му е от полза само за известно време. Но дори и в момента, с неговите способности, той далеч превъзхождаше останалите. Предстоеше му да завоюва всеобщото признание на другите, не в качеството си на един от тях, а като личност, явно превъзхождаща всички останали — и то по рождение. Щеше да се откаже от опитите си да стане един от тях, нека другите да разберат, че той е техният човек, техния лидер.

Това беше толкова очевидно, че Блейс отначало не повярва колко бързо и лесно бе дошъл до тази мисъл. Всички сфери на познанието, които те сега изучаваха, той отдавна бе овладял и беше далеч напред. Единствено в часовете по физическа подготовка, например джудото, не му беше чак толкова лесно, както по останалите предмети. Но и с тези трудности можеше да се справи, стига да съчетаеше теорията с практиката. Освен това имаше много дисциплини, които би могъл да не посещава по време на занятията, защото можеше да си позволи да ги пропусне.

На всяка цена трябваше да говори за това с Дахно. Блейс набра телефона на брат си и остави съобщение. „Днес не можах да те видя, а ми се налага да обсъдя нещо с теб. Намери някаква пролука в разписанието си, за да се видим, макар и за малко. Важно е.“

По ирония на съдбата, едва бе свършил да набира съобщението си, и чу, че входната врата се отваря. Блейс посрещна брат си в гостната. Дахно му се усмихна и се отправи към своята част от жилището.

— Минах само да се преоблека след обяда — разнесе се гласът му откъм спалнята. — А твоите работи вървят ли?

— Ами работата е в това, че ми е много належащо да поговоря с теб — отвърна Блейс.

— Само да не е веднага, защото имам време само колкото да се преоблека и после трябва да се връщам в ресторанта.

— Е, струва ми се, че можеш и да закъснееш петнадесет минути, — забеляза Блейс, облягайки се на вратата на спалнята.

Дахно се извърна и въпросително го погледна.

— Но какво има? Вече ти казах, че времето ми е ограничено. А що се отнася до закъсняването...

— Ако прекарвахме повече време заедно, нямаше да се налага да те задържам сега — каза Блейс, — но както и да е... времето тече.

— Няма спор — кимна Дахно, — и то моето време.

— Да, разбира се, че е твоето, но в момента е и мое — възрази Блейс. — Ако сега не ми отделиш петнадесет минути, аз ще си отида, както от този дом, така и от плановите ти за общото ни бъдеще. Не знам колко струвам според теб, но съм сигурен, че все заслужавам тези петнадесет минути.

— Ще се махнеш? — подсмихна се Дахно. — Та ти ще умреш от глад!

Блейс злорадо се ухили в отговор — беше се сетил за сумата в междугалактическа валута, която все още пазеше в тайното джобче на колана си.

— Вече се погрижих за това, още преди да напусна майка ни.

— А-а? Я виж ти! — отвърна Дахно. — Добре тогава, да отидем в гостната и да поговорим.

Те се разположиха един срещу друг.

— Е, какво толкова те тревожи? — меко попита Дахно, без да показва, че е разстроен от намесата на Блейс в плановите му.

— Много е просто — започна Блейс. — Част от занятията, например часовете по джудо, безспорно са ми от полза. Но по останалите предмети аз съм много по-напред от останалите — все едно уча в онова мъничкото, селско училище — там, при чичо Хенри. Но ще продължа да посещавам занятията, докато не опозная добре всички. Интересуват ме часовете, в които се учиш да работиш с партньор. Но има още много предмети, които бих искал да изучавам. Предполагам, че това може да се уреди, ако се наемат преподаватели или специалисти — те могат да идват и тук, стига разбира се, това да не е извън финансовите ти възможности.

Дахно се разсмя.

— Пари се печелят, когато имаш нужда от тях — произнесе той. — Нали съм ти говорил за това? Най-важното е да имаш власт, а властта — това е преди всичко влияние. Ако си постигнал това, то парите и всичко останало сами ще дойдат.

— По твоите думи излиза, че колкото съм по-способен, толкова повече полза има от мен, и толкова по-голямо е влиянието ми. И толкова повече следва да очаквам да получа — каза Блейс. — Прав ли съм?

Задавайки този въпрос, Блейс като че ли предизвикваше брат си да потвърди още веднъж колко го цени. Ако Дахно не бе склонен да наеме преподаватели за Блейс, то едва ли това светло бъдеще, което му рисуваше брат му, щеше да бъде толкова розово.

— Интересно — замислено проточи Дахно. — И какво би искал да изучаваш?

— По-добре да ти го напиша — отговори Блейс. — Ще стане доста дълъг списък, включително и специална лична подготовка със сенсея, ако е възможно, разбира се. Нужен ми е също учител по дикция, за да разширя диапазона на гласа си, също специалист по фехтовка, който да ми оправи равновесието. Бих искал да започна да изучавам и физика на фазовия преход и фазова механика. Но това съвсем не е всичко. Както вече казах, по-добре е да ти оставя направо списъка.

— Е, разбрахме се, просто прекрасно. — Дахно се ухили и стана. — А сега може ли да отида най-накрая да се преоблека, господин вицепрезидент?

— Вече можеш — сви рамене Блейс. — Но запомни, трябва да се срещаме поне веднъж седмично, за да имам възможност да си поговоря с теб.

— Е, съмнявам се, че ще мога всяка седмица — отвърна Дахно, — но ти обещавам да опитам.

И той отново се отправи към спалнята си. Блейс продължи да седи, чувствайки известна удовлетвореност. Той не само успя да постигне това, което искаше, но и разбра, че интереса на Дахно към собствената му персона съвсем не е повърхностен. Беше очевидно, че брат му наистина смяташе да му предостави много повече от едно голо възпитание. Но какви бяха причините, които се криеха зад този негов

интерес, все още не беше ясно. Впрочем, стигаше му засега и това, че брат му действително сериозно се интересуваше от него.

През следващата седмица Блейс успя да открие къде обикновено прекарват уикенда по-голямата част от състудентите му, а междувремевно бе успял да се сприятели и с още неколцина от тях.

За хотелчето му разказа Иаков. Наистина, той каза също, че от време на време ходят и по други хотели, но това не беше толкова важно, колкото информацията, която Блейс получи между другото. Оказа се, че съществува и женски вариант на групата, която учеше горе-долу по същата програма като мъжете, но пригодена за тях. Двете групи се обучаваха отделно. Също така стана ясно, че обикновено девойките прекарват свободното си време с младежите в същия този хотел.

Блейс вече знаеше, че привлича жените, но младостта и способностите му го бяха направили твърде самоуверен. Той не бързаше да си намери приятелка и даже странеше от жените, които бяха твърде напористи и активни. Установи това съвсем неочаквано, за всеобщо учудване на околните, а в немалка степен — и на самия себе си.

На едно от събиранията една жена, която той едва познаваше, се озова наблизко и неочаквано се настани на облегалката на креслото му.

— Само погледнете каква коса — каза тя, докосвайки с пръсти леко чупливите кестеняви къдрици на Блейс.

— Моля ви, престанете. — И Блейс инстинктивно се отдръпна.

Не толкова думите, колкото начина, по който ги каза, привлече вниманието на присъстващите. А жената, която очевидно бе решила да подразни самоуверения младеж, се обърка, смути се и побърза да изчезне.

Блейс изведнъж разбра, че току-що бе заговорил с гласа на чичо си. Всяко изречение, казано по този начин, с този тон, звучеше като заповед, а освен това имаше и особена сила в начина на произнасяне на думите.

Цялата история се дължеше на неотдавнашните му занятия по постановка на гласа. Разбира се, самият Хенри никога не подчертаваше така думите си, нито пък ги произнасяше като заповеди. Но Блейс винаги бе усещал в гласа на чичо си желание за една абсолютна увереност в незабавното разбиране и изпълнение на казаното от него.

И точно сега, същото това нещо беше изскочило, макар и не нарочно. Учудването на Блейс се смени с объркване и недоумение. Нима способността да управлява другите беше толкова лесно и бързо постижима? Но щом го осъзна, му хрумна и друго — ако тръгнеш да се извинява на жената, както възнамеряваше допреди малко, нямаше ли да сбърка? Та току-що, само преди секунди, беше успял да респектира всички!

Отначало си мислеше, че заради тази изцепка всички отново ще го намразят. Обаче, като се огледа, не можа да открие никой, който да го гледа неодобрително или негодуващо. Изглежда, както и той самият вярваше, че те ще правят това, което той очаква от тях, така и самите те бяха напълно убедени, че Блейс има всички основания да се държи така.

През следващите седмици той се опита да позамаже малко евентуалните последствия от грубостта си, която може би бе прозвучала обидно за някого, и стигна дотам в усърдието си, че завърза приятелство с няколко жени едновременно. Блейс намери отклик и привързаност, но не срещна любовта. Това, обаче беше последица от стремежа му да остане встрани от всички други хора.

Именно това беше и причината да не може да сподели с никого бъдещите си планове, както и мечтата си — начините за усъвършенстване на човечеството и пътищата към това. В резултат на това Блейс се чувстваше още по-отчужден и самотен, отколкото преди.

И все пак, през всичките тези седмици, месеци и години той се стараеше да използва максимално всяка ситуация и събираше нужната му информация късче по късче. През това време проличаха и резултатите от индивидуалните му занимания. Заниманията по фехтовка и специалните тренировки под ръководството на сенсея поразително развиха физическите му способности. Той великолепно владееше тялото си. В следствие тези инструктори бяха заменени с други, още по-добри.

По същия начин стояха нещата и с по-голямата част от останалите преподаватели. Специалистът по дикция и постановка на гласа бе разширил диапазона на гласа му с октава и половина нагоре и надолу, а учителят по пеене бе успял да му придаде необикновена звучност. Блейс бе открил, че дори само чрез смяна на интонацията успява да прикове вниманието на тези, върху които се канеше да

изпробва екзотическите методи — а самите тях той бе усъвършенствал допълнително.

Докато траеше обучението му, Блейс забеляза една интересна подробност. Преди винаги бе учил само това, което наставниците му избираха. А тук, на Асоциация, реши да се занимава само с това, което щеше да му трябва, за да постигне определената от самия него цел.

Сега той съвсем сам си подбираше предметите. Дахно спази обещанието си и Блейс беше свободен да харчи колкото му душа иска за учители и за всичко друго, което можеше да му потрябва по време на обучението. Отначало той се интересуваше от геология, археология и други подобни дисциплини, а накрая завърши с изучаването на изкуствата: живопис, скулптура, музика и художествена литература. Благодарение на последните той направи едно удивително откритие. Никога досега не бе срещал човек, който да може безкрайно и неограничено да изразява мислите и възгледите си. А всичко, което творците искаха да изразят, можеше да се открие в техните произведения: скулптори, картини, здания и стихове. Именно хората на изкуството бяха първите, с които му беше интересно и които би искал да има за приятели.

Блейс захвърли всички предмети, които го привличаха досега и с които се канеше да се захване, след като завърши обучението си по основната програма за подготовка. Вместо тях той се потопи изцяло в изучаването на най-хубавото, което човечеството бе създадо през тези няколко века.

Той специално учи старогръцки, за да прочете „Илиада“ в оригинал, и докато я четеше, думите на този вече мъртъв език отекваха гръмко и музикално в главата му, и той усещаше повея на отдавна отминалите столетия.

Тогава се изкуши от мисълта да се опита да постигне и той нещо толкова велико, и завинаги да се откаже от отговорността пред всички цивилизовани светове и обитателите им, да се откаже от своята висока цел. Но задачата, която си беше поставил — да избути човечеството поне с една крачка напред, го ангажираше и обсебваше много по-здрави, отколкото дори планетите бяха обвързани със звездите, около които обикаляха. Най-обикновени предмети, а също и хората около него му предоставяха възможността да научи всичко необходимо, за да продължи да се движи по пътя, който вече си беше избрал. Бавно,

парченце по парченце, Блейс извличаше от тях информация, която му помагаше да разбере каква е същността на дейността на Другите и кои аспекти от дейността им Дахно умишлено криеше от него.

Минаха цели четири години, преди събраните факти да образуват една стройна логическа верига.

Наскоро след това събитие, една вечер Блейс седна в гостната и зачака брат си. Вратата на хола се отвори, Дахно влезе и Блейс се надигна, за да го посрещне.

Те застанаха един срещу друг. Блейс беше достигнал на ръст брат си, но все още си оставаше юношески строен и не беше толкова мускулест. Той не си правеше илюзии относно силата си, а просто се бе старал да развива тялото си съобразно блестящите си умствени способности, като за последното, според него, още имаше какво да се желае.

— Да не си намислил нещо ново? — попита Дахно.

— Да — отговори Блейс. — Но няма ли да е по-добре да седнем? Мисля, че има нещо, върху което трябва да помислиш. Освен това, аз вече имам конкретно предложение за това, с какво искам да се занимавам.

— Давай. — Дахно се отпусна назад в креслото.

— Твоите бойци — дали са твои или нечии други, няма значение, — са в много опасно положение — а това, че в момента си ги скрил някъде, няма да оправи нещата. Ситуацията е потенциално взривоопасна. Същото може да се каже и за последната политическа машинация, в която участвуват сега. — Блейс хвърли бомбата съвсем спокойно и целенасочено и зачака да види, как ще реагира брат му.

Дахно бавно се надигна в креслото.

— Значи си бърникал в секретните файлове?

Блейс поклати глава.

— Нищо подобно. Използвах дедукция, за да стигна до този извод, като обработих информацията, събирана от мен през изминалите четири години. В твоите секретни файлове навярно има много неща, за които нямам никаква представа. Но и това, до което се добрах без чужда помощ, ми е напълно достатъчно, за да се ориентирам.

Той зачака отговор. Върху лицето на брат му бавно се разля насмешка.

— Отлична работа, мистър вицепрезидент — отговори ведро Дахно. — Моите поздравления — вие завършихте обучението си. Млечните ти зъбки вече са се превърнали в съвсем прилични, доста остри, здрави и истински зъби.

ГЛАВА 20

— Аз не гледам на тях така — каза Блейс.

— А аз мисля, че си е точно така — парира го Дахно, и изглежда, говореше съвсем сериозно, без да го поднася. — Ти също си осъзнал, че властта — това е да знаеш каквото трябва, а в случая новите ти зъби са белег за помъдряването — сдобил си се с мъдреци, братле.

— Както и да ги наричаш — произнесе Блейс, — те са на твое разположение.

— Прекрасно — отговори Дахно. — Добре дошъл на борда, мистър първи вицепрезидент. Ще намерим за какво да ви използваме. Но първо ми отговори на следния въпрос. Защо мислиш, че е опасно да продължавам с моите Кучета?

— Защото всяко заредено оръжие, което ти е подръка, в един момент може да се обърне срещу теб — поясни Блейс. — Ако това оръжие не е винаги до теб, трябва хубавичко да си помислиш, преди да го използваш. Спокойно може да се случи така, че да го грабнеш съвсем автоматически, а после горчиво да съжаляваш, че си го направил.

— Ти смяташ, че това е най-лошото, което може да ми се случи? — подсмихна се Дахно. — Че аз бих постъпил толкова безогледно?

— Аз казах само, че такава ситуация би била опасна за всеки, който не е подготвен — отвърна Блейс. — Нима когато си бил млад, не си използвал силата си, за да постигнеш нещо, без да се замисляш за последствията?

— Да — бавно промълви брат му, — но тогава наистина бях млад. Не мисля, че Кучетата биха представлявали опасност за когото и да било, ако аз не искам това. Но такава нещо въобще не влиза в плановете ми. Кучетата са създадени предимно, за да всяват страх, но не и да бъдат бойно оръжие. Доволен ли си сега?

— Да, мистър президент — отговори Блейс.

— Да спрем дотук, стига толкова — каза Дахно. — А сега ми кажи какво знаеш за политическия проект, в който мислиш, че

участвувам?

— Само знам, че той наистина съществува — уточни Блейс. — Освен това съм почти сигурен, че е свързан с преговорите за построяването на още една геотермална станция, за да се осигури допълнителна енергия на планетата. Аз успях да определя това по начина, по който се изчислява орбитата на звезда, която се върти около някакво невидимо тяло — по ексцентрицитета на орбитата ѝ. Опитвах се да намеря връзка между резултатите и фактите. Затова в момента разполагам само с едно предположение, но почиващо върху стабилна основа.

— А защо смяташ, че аз мога да повлияя върху решението на Палатата — да се строи или не?

— Защото това е един гигантски технически проект — да се стигне до нажеженото ядро на планетата и да се превърне топлината му в енергия, достатъчна да покрие нуждите на цялата ѝ югозападна част. Доколкото мога да преценя, проблемът е в това, че планетата точно сега не може да си позволи подобни разходи, макар и отчаяно да се нуждае от такъв източник на енергия. Трябва да се наемат учени от Нютън, инженери от Касида, а това ще струва скъпо, да не говорим, че трябва да се плати и на правителствата на планетите, които ще ги осигурят. А това е доста за планета, съществуването, на която зависи изцяло от самоиздръжката ѝ. За да изплатят толкова голям кредит, Асоциация и Хармония ще трябва да експортират всичките си младежи, като наемни войници на други светове, но дори и тогава едва ли ще могат да го покрият. Освен това тези млади хора са нужни и тук.

— Изключая геостанцията, ти си напълно прав — тегли чертата Дахно. — Но още не си ми отговорил на въпроса: защо смяташ, че аз участвам в това?

— Защото много от клиентите ти са депутати в Палатата. Тъй като те са свързани пряко с това, естествено е и ти да си вътре. И няма да се учудя, ако се окаже, че даваш съвети и на двете страни по въпроса.

— Е, хубаво — меко произнесе Дахно. — Да предположим, че всичко това е вярно. Разбрах, че съм затънал доста дълбоко в неща, застрашаващи не само личната ми безопасност, но и безопасността на Другите. А не можете ли да бъдете малко по-конкретен, мистър вицепрезидент?

— Трябва ли? — Блейс сви рамене. — Няма спор, че ситуацията е опасна за теб. — Той замълча, гледайки брат си. — А не си ли се замислял, че това може да засяга и самия мен? — продължи Блейс. — Имам предвид, че мога да поема контрола над всичко, което става, а през това време ти ще можеш да се съсредоточиш над конкретните си задачи. А ако надуша непосредствена опасност, ще успея да те предупредя навреме и така ще преодолеем проблема.

Дахно бавно кимна.

— Знаеш ли, че има смисъл в това — каза той. — Аз постоянно съм ангажиран с нещо, а това силно ограничава кръгозора ми. Много добре, мистър вицепрезидент. Отсега нататък ще имате задължението да се оглеждате наоколо, докато аз се занимавам с моите неща — така никой няма да може да ни изненада. — Дахно се надигна от мястото си. — Аз всъщност се върнах тук, за да се преоблека и да заема мястото си на масата в ресторанта, но ще отидем да отбележим събитието другаде — този ресторант не става. Аз все пак ще ида да се преоблека и ние ще отидем да вечеряме някъде, както правехме, когато те взимах от фермата. Но дай да се отбием за малко до офиса — трябва да ти дам кода за достъп.

Дахно сдържа обещанието си, както винаги. Те прескочиха до офиса и Блейс получи достъп до секретните файлове. Искаше му се веднага да се захване с тях — чудеше се какво още има вътре и доколко предположенията му са близко до истината. Но Дахно му пречеше.

— Поласкан съм, че ми се доверяваш — каза той на брат си, — много съм поласкан.

— Трябва да си — кимна Дахно, — досега никой друг не бе успявал да се добере до тези файлове, и преди да се появиш ти тук, на Асоциация, даже и не мислех, че някой, освен мен е способен да го направи. — Той се завъртя. — Добре, а сега — вечеря. Знам едно добро място.

Мястото се оказа много подходящо за интимен разговор. Масите бяха разположени в малки стаички, така че дори от най-близката не се чуваше нито звук. Когато поднесоха виното, от което Блейс се отказа, а Дахно си пийна доста, брат му сподели немалко информация за самия себе си — във всеки случай много повече, отколкото Блейс очакваше.

Също като Блейс, първоначално и Дахно бе подхранвал надеждите на майка им. Тя парадирала с него пред познатите си, също както и с Блейс, а на свой ред това неимоверно повдигаше и собствения ѝ престиж. Колко ли е необикновена майката на едно толкова талантливо дете! Но за разлика от Блейс, Дахно никога не се бе противопоставял открито на майка си. Той даваше вид, че ѝ се подчинява напълно, а междувремежно отделяше все повече време за себе си и своите работи — докато един ден тя не го хвана. След това отношението ѝ към него рязко се промени. Дахно вече не беше неин любимец, пък и за дете-чудо вече беше твърде големичък. Нещата приключиха с това, че тя започна да го държи под ключ. На свой ред той се опита да избяга и тогава тя го бе изпратила при Хенри — с любезното съдействие на Езекил, естествено.

Когато пристигнал при Хенри, Дахно се бе постарал да му внуши, че мускулите, уменията и мозъка му ще бъдат от много по-голяма полза за фермата, ако им намери приложение в града. В крайна сметка чичото бе разрешил на Дахно да замине за града. Благодарение на вродения си талант да се сближава с хората и използвайки екзотическите методи, усвоени от майка им, брат му доста бързо бе станал важна фигура в деловите и политическите кръгове.

За учудване и всеобщо удоволствие на първоначалните си клиенти, неговите познания обхващаха почти всички проблеми на икономическото положение, както на Асоциация, така и на Хармония. Постепенно той бе започнал да включва в кръга на интересите си и положението по другите планети.

В последствие бе започнал да формира своята организация — Другите. В нея участвали хората, родени от смесените бракове на трите основни Отцепени култури — екзотици, квакери и дорсайци. Дахно бе успял да ги привлече, използвайки естествения стремеж на тези хора към обединение, защото те видимо се отличаваха от останалите, най-вече в интелектуално отношение. Най-силно Дахно се интересуваше от тези, които духом напомняха квакерите, и именно измежду тях бе започнал да си подбира кадрите си. Трябваша му хора, вярващи, у които би могъл да разпали вродената склонност към религиозен фанатизъм до фанатична отдаденост към собствените му намерения и планове. Освен това той подклаждаше у тях мисълта за

едно достойно възнаграждение, като отплата за усилията им — след време те щяха да разполагат с власт и могъщество.

— Е, какво ще кажеш? — обърна се той към Блейс, завършвайки словоизлиянието си. — Не си ми казвал, дали ти харесва тук, в Екюмени?

Блейс беше трогнат — не само от разказа на Дахно за миналото му, колкото от топлото му и приятелско отношение към самия него. Блейс му отвърщаше със същото, но не забравяше, че брат му, също като майка им, бе способен да променя поведението си в зависимост от мястото и времето. Също като нея, Дахно признаваше и смяташе за меродавно само това, което мислеше и говореше в конкретния момент, а после можеше да твърди, че е вярно точно обратното. Независимо от всичко, по време на вечерята те се чувстваха по-близки от когато и да било.

Блейс реши да се възползва от благоприятната ситуация и да мине към по-конкретни неща. Той изложи съображенията си пред Дахно — беше ги обмислял от доста време.

— Ще ми трябва известно време да се запозная със секретните ти файлове. Но ако ситуацията позволява и ти мислиш, че това е добра идея, може би няма да е лошо да посетя всички планети, на които има филиали на организацията ти. Тогава ще разполагам с информация от първа ръка. Как именно се развиват те и доколко спазват общите директиви.

Дахно бавно кимна с глава.

— Добра идея. Самият аз не си падам много по междузвездните пътувания, а освен това тук съм затрупан от работа. Затова по-добре да остана и да „пазя масата“. Ще убием два заека с един куршум. Хем ще разбера дали те се отклоняват от това, което съм им внушил да правят, хем няма да се налага да се откъсвам от работата си.

На другия ден Блейс отвори секретните файлове и започна да работи върху тях. Всичко изглеждаше точно така, както бе предполагал. Те съдържаха имената и длъжностите на хората, които работеха за организацията. Блейс се запозна с пълния списък на участниците. Той не пропусна да погледне и информацията за някои подробности от отношенията на брат му с хората, на които даваше консултации, а най-вече на тези от тях, които бяха членове на Палатата.

Блейс откри и нещо интересно — брат му, съзнателно или не, се лъжеше, че е способен да контролира тези членове на Палатата, които ползваха консултациите му още преди да започне с организацията. В момента, ако се стигнеше до спорно гласуване, истинския контрол не беше в ръцете на брат му, а в тези на Петте Сестри, а Дахно нямаше влияние върху тях. Разбира се, това важеше тогава, когато те се изказваха и гласуваха едновременно.

Блейс търсеше следи и ги намери. Следи, които да потвърдят факта, че във филиалите на организацията на Дахно по другите планети работата не върви както трябва и те се отклоняват от предначертаните от него цели. Всъщност преки доказателства нямаше, но се намериха достатъчно убедителни косвени такива. Блейс разпечата всичко и остави материалите на брат си, без да му обяснява нищо.

Те се срещнаха пак, няколко дена след това, през едно слънчево зимно утро. Блейс седеше и чакаше, докато Дахно прегледа всичко. Когато свърши с четенето, брат му остави настрана листовете и погледна Блейс.

— Искал си да се запозная с това?

— Да — отвърна Блейс, — помислих си, че ще е по-добре сам да прочетеш това и сам да си направиш изводите.

— Правилно — кимна Дахно, — съвсем правилно. А ти стигна ли до някакви изводи?

— Не, разбира се, това е твоя работа.

— Виждам, че се разбираме отлично. — Дахно сърдито се усмихна. — Струва ми се, че инспекционната ти обиколка из нашите филиали по другите светове ще продължи твърде дълго. Точно сега е момента да ги посетиш. Разбира се, официалната версия е, че заминаваш, за да се запознаеш с новата си работа.

— То се подразбира — сви рамене Блейс.

— Но ако междувременно — продължи Дахно, — ти откриеш, че там се отклоняват от първоначалния план, веднага ще ми съобщиш.

— Мислех си да ти изпрацам съобщения по всеки кораб, който пътува до Асоциация — отговори Блейс.

— Хубаво. — Дахно захлупи с огромната си ръка купчината листа. — Ако се налагат някакви промени, можеш да действаш от мое име.

— Би било чудесно — каза Блейс, — но само ако това е подплатено със съответния документ.

— Разбира се — съгласи се Дахно, — считай, че вече го имаш. Мисля, че вече няма причина и ще можеш да тръгнеш още с първия кораб?

— Наистина няма причини и вече съм подготвил списък на планетите по реда, по който искам да ги посетя — уточни Блейс. — Естествено, това няма да е най-краткият път, но... бих искал да дочакам първия кораб, заминаващ за Фрайланд. Ако искаш, да ти покажа този списък.

— Остави ми копие. — Дахно се надигна зад масата. — Добре, аз изчезвам — трябва да се видя с някои хора.

ГЛАВА 21

— Искате ли нещо за пиене, сър?

— Не, благодаря ви — вежливо, но решително отказа Блейс. — Нищо не искам. Трябва да обмисля нещо, и бих искал да не ме безпокоят.

— Но разбира се, сър — каза стюардът и се отдалечи.

Чудно, но дори и сега Блейс отново бе център на внимание за обслужващия персонал — непрекъснато му предлагаха разни неща: за четене, за пиене, за ядене — както преди много години, по време на предишното му пътешествие. По всяка вероятност, тогавашното им държане можеше да се обясни с изпитването от тях състрадание към едно самотно и объркано момченце. Сега обаче поведението им се дължеше на ефекта, който той упражняваше върху тях — към това се беше стремил и подготвял през целия си живот. Сега Блейс беше висок, красив, атлетично сложен мъж, със запомнящ се звучен глас и тъмнокафяви очи, които като че ли проникваха чак до дъното на душата — беше станал личност, която не можеш да отминеш ей така.

Всички търсеха компанията му, включително и стюардите — сякаш инстинктивно се надяваха и той да открие нещо интересно в тях. Блейс разбираше това, но все още не му беше времето да използва влиянието си върху другите с цялата му сила.

И все пак постоянно някой го търсеше за нещо, а той съвсем не се нуждаеше от това. Блейс учтиво, но твърдо пресичаше още в основи всеки подобен опит. Съответно хората се извиняваха и се отдръпваха. Беше му необходимо да остане за малко сам, за да помисли. За първи път, откакто живееше с Дахно, виждаше ясно пътя си — както никога досега.

Целта му вече се очертаваше ясно, в неоспоримата си пълнота — като част от един велик еволюционен план, който бе изкристализирал на Асоциация. Човечеството или трябваше да му се подчини, или щеше да изчезне. Първопричината за всичките проблеми на човечеството се дължеше на това, че то бе напуснало родната си

планета, преди да е готово за това. Затова сега се налагаше да се върне и да започне всичко отначало.

Блейс предвиждаше, че ще му се наложи да извърши много отвратителни неща, опитвайки се да накара хората да се върнат с една крачка назад. Но друг път нямаше. За първи път той усети една умиротвореност и увереност в себе си. Вероятно нещо подобно бе изпитал и Хенри Маклийн по време на своя незабележителен жизнен път. За Хенри отговорът на всички въпроси беше един, а именно — Бог.

Но Блейс знаеше, че Бог не съществува — човечеството го бе измислило в стремежа си да си осигури покровител и ръководител. Съществуваха само силите на Вселената — безпощадни и грандиозни, недостъпни за човешкото познание, дори и за него самият. Но в крайна сметка той поне можеше да усети границите, в които действаша суровите закони, на които те се подчиняваха.

Блейс трябваше да изиграе ролята на Господ — отново да накара човечеството да заживее съгласно тези закони, ако искаше те да работят за човечеството, а не против него — пример за това беше прекалената самоувереност на хората, дължаща се на бума в технологиите през последните три века. Трябваше да вложи всичките си сили, а работата щеше да бъде от такъв мащаб, какъвто Дахно дори не си бе и представял.

А човечеството едва ли щеше да му благодари за труда. Напротив, навярно щяха да го проклинат — някои съвсем скоро, а след време — всички останали, без изключение. Но щеше да мине време, и след няколко поколения щеше да стане ясно какво бе сторил той за тях.

Блейс нито се гордееше с идеята си, нито очакваше възнаграждение за труда си, ако успееше. За момента задачата му не беше дообмислена и не беше формулирана, нито имаше точно подготвен план за осъществяването ѝ. Единствено бе разбрал огромното ѝ значение и бе започнал работа по въпроса. Както казваха вярващите, той бе призван за велико дело, но не от Бог, а от естествения развой на еволюцията, която търсеше пътища за развитие на човечеството в съответствие с Вселенските закони. Нямаше нужда хората да са наясно като него — какво трябва да правят. Беше важно само да го последват.

Най-важното нещо си оставаше властта. Всичко трябваше да става постепенно — стъпка след стъпка в необходимата посока, а първата крачка беше поемането на контрола върху организацията на брат му — над Другите. Когато си го осигуреше, Блейс щеше да продължи по-нататък, използвайки Другите като инструмент, като начин да си осигури и контрола над всички други светове, в това число и над Старата Земя.

Той се замисли какво трябваше да свърши на Фрайланд, първата планета от неговия списък с местата, които трябваше да посети. Точно тук се бе появил първия филиал на организацията на Дахно, извън Хармония и Асоциация. Вицепрезидентът ѝ се казваше Хамър Мартин. Блейс знаеше, че измежду предците му има представители и на трите основни Отцепени култури — дорсайци, екзотици и квакери. Но Мартин бе възпитаван според суровите квакерски традиции и дължеше сегашния си пост най-вече на необузданото си честолюбие и фанатизъм — да е най-добрия в групата — и бе завършил като такъв.

Блейс реши да използва както честолюбието, така и квакерското възпитание на Хамър при бъдещите им срещи.

ГЛАВА 22

— Нали вие сте били първия от тези, на които Дахно е поверил група и ви е изпратил да създадете първия от филиалите на Другите? — каза Блейс на Хамър Мартин по време на основното блюдо от обяда. Обаянието на гласа му и топлотата на кафявите му очи, вперени в избледнелите сини очи на Хамър направиха от този съвсем обикновен въпрос истински комплимент.

Ресторантът, в който Хамър беше поканил Блейс, силно се различаваше от онзи, който Дахно и брат му посещаваха толкова често. Той беше още по-разкошен, но основното му предимство беше в архитектурния му план — хората можеха спокойно да наблюдават съседните маси, но те идваха тук не само за да видят, но и за да бъдат видени.

— Да, винаги високо съм оценявал това — отвърна Хамър. Също като Блейс, и той не пиеше по време на вечерята — нито вино, нито нещо друго, спазвайки суровите квакерски обичаи. — За мен това беше една щастлива възможност и аз не закъснях да се възползвам и сега съм доволен от това, което имам. Тайната на успеха е да действаш под прикритие и никога да не прибегваш до груба сила.

Блейс разпозна в последните думи на събеседника си част от обичайната прощална реч на Дахно пред завършващите, до момента вече три випуска. А Хамър ги изрече, все едно бяха негови собствени. Впрочем, помисли си Блейс, вероятно самият той мислеше точно така.

— Разбира се, положението тук е съвсем различно от това на Асоциация — продължи Хамър. — Предполагам, че се дължи на факта, че тукашните нрави са много по-свободни. А и нещата, от които се интересувам, са тук, на Фрайланд.

— Да, разбира се — промърмори Блейс. — Надявам се, че ще ме запознаете с дейността си тук.

— Цялото ми време е на ваше разположение, по-точно, почти цялото — увери го Хамър. — До заминаването ви. Това значи, до след около две седмици, нали така казахте?

— Да, след две седмици тръгвам към Касида и Нютън.

— Хм, навярно защото те са следващите най-близки до нас планети — забеляза Хамър. — Учудва ме факта, че не сте посетили първо Нова Земя.

— Планирал съм да кацна там на връщане, а после направо ще замина за Хармония — поясни Блейс. — Този маршрут е най-удачен. Споменахте, че при организирането на филиала тук е трябвало да се съобразявате с местните условия — навярно заради разликите между Фрайланд и Асоциация?

— Всъщност, много малко... Ще ви покажа всички материали по въпроса, запознайте се с тях и докладвайте на Дахно. Ако той не одобри нещо...

Хамър не довърши изречението — беше ясно, че не очаква неодобрение. Блейс долови ирония в думите на този кльоцав квакер с остро и тясно лице, който обаче говореше и действаше, точно като сладкодумните и потайни екзотици.

— Сигурно сте видели днес офиса ни — продължи Хамър. — Разбира се, там няма кой знае колко интересни неща. Но утре ще ви запозная с групата студенти, които обучаваме в момента.

— Бих искал да погледна файловете ви — вметна Блейс.

— Така ли? Е, разбира се. — Но жеста за разрешение, придружаващ думите на Хамър не приличаше на този, който би направил един квакер. — Само че информацията в тях е същата, която вече сме изпратили в главния офис при вас на Асоциация. Но щом желаете...

— Да, бих искал — учтиво потвърди Блейс. — Брат ми иска да съм запознат с абсолютно всичко.

— Да, разбирам — кимна Хамър.

— Това ще ми отнеме няколко дни. Даже мисля да пожертвам остатъка от вечерта и да започна веднага — каза Блейс. — Предполагам, че утре сутринта ще сте зает, затова смятам, че едва ли ще се видим по-рано от обяд.

— Добре тогава — облекчението в гласа на Хамър беше ясно доловимо, — ако наистина нямате нищо против, програмата ми през следващите няколко дни е твърде напрегната, защото трябва да направя няколко пътувания извън града. Разбира се, мога и да ги отложам, но все пак...

— Няма нужда да го правите. — Усмихна се на събеседника си Блейс. — Нека идването ми тук да не ви затруднява излишно.

Блейс се раздели с Хамър след вечерята и понеже не беше уморен, всъщност можеше да отиде направо в офиса му, но вместо това реши да се прибере в хотела и да обмисли събраната за днес информация и резултатите от наблюдението над Хамър.

Той беше почти сигурен, че не само ще открие нещо интересно за Дахно, но и нещо доста опасно. Вероятно и Хамър го знаеше и може би даже беше взел мерки да скрие такъв вид информация от Блейс. „Но, хипотезата ми трябва да бъде потвърдена или отхвърлена от стабилни доказателства“, помисли си Блейс и това можеше да го направи единствено ако разполагаше с материалите, намиращи се във файловете.

Хамър все още си оставаше квакер — ако не изцяло, то поне със седемдесет процента сигурност. Подозрителното в отношението му към Блейс навярно се дължеше на неочакваната поява на някакъв си брат на Дахно, за който Хамър дори не бе и подозирал. И изведнъж ей ти го на, и то снабден с внушителни пълномощия.

Блейс лежеше на кревата в хотела и мислеше върху това, когато изведнъж се сети за нещо. Той бе идвал вече на Фрайланд, заедно с майка си, но тогава беше много мъничък. Може би щеше да се окаже интересно да хвърли един поглед на тукашните хора, вече като възрастен човек. Блейс познаваше историята на Фрайланд. Първите заселници, дошли тук, бяха от западна и северна Европа — хора със строг морал. Но те не бяха успели да оползотворят напълно главните ресурси на планетата — изобилието на метали и източниците на енергия.

Той стана от леглото и слезе долу. Щеше да се поразходи около хотела, наблюдавайки местното население.

Тукашните хора не приличаха нито на сдържаните дорсайци, нито на спокойните и самоуверени екзотици. Те бяха ниски, шумни и с доста разпуснато поведение или поне така се държаха в свободното си време. Ако тази разпуснатост и свобода присъстваше и в политическия им живот, Блейс определено трябваше да очаква доста нарушения на закона между представителите на трите разклонения на тукашната власт, въпреки че само едно от тях имаше реален контрол над властта. Другите две — поне формално, — защитаваха интересите на

определени групировки и, или притежаваха много малко власт, или въобще не притежаваха.

Блейс отиде в офиса на Хамър на разсъмване. Още вчера беше забелязал, че е построен и оборудван по същия начин, както и офиса на Дахно.

Той се хвана на работа. Докато работеше при брат си, беше усъвършенствал способността си да оценява съдържанието на файловете едва ли не за секунди. Блейс ги прегледа набързо и както очакваше, в по-голямата си част те бяха напълно безобидни и не съдържаха нищо интересно. Но все пак се намираше по нещичко. Просто не беше възможно един човек, ден след ден да се опитва да скрие нещо и да не остави никакви следи. Блейс разчиташе на факта, че ако в един конкретен файл се прикрийт един или два факта, това ще мине, но ако се съпоставеха повече такива файлове, все щеше да изскочи някакво несъответствие.

Всъщност никак не беше сложно. Трябваше само да се намери някой като него, който да прегледа набързо всички файлове, да си отбележи наум подозрителните места в тях и да ги запомни, за да може да разпознае аналогични такива в друг файл. После всеки компютър можеше да обедини и разпечата резултата от анализа.

Блейс постъпи именно така и съумя да разбере какво се опитва да скрие Хамър от него. Но дори и с неговите способности му трябваха цели три дни, преди да е готов да разговаря с вицепрезидента на Другите на Фрайланд.

Бе решил да поговори с него по време на вечерята, но изчака събеседника му хубавичко да си хапне и да побъбри, за да се отпусне напълно. Когато чиниите се опразниха, той подаде лист хартия на Хамър.

— Запознат съм с това. — Усмихна се Хамър. — Нали ми го показахте веднага след пристигането си.

— Да — тихо продума Блейс, гледайки Хамър в очите. — Тогава да смятам ли, че сте съгласен да ми се подчинявате?

Хамър го погледна учуден, и тъй като и двамата мълчаха, а Блейс не откъсваше очи от него, усмивката на вицепрезидента постепенно помръкна и изчезна напълно.

— Не ви разбирам — сви рамене Хамър, — какво искате да кажете с това?

Блейс си взе пълномощното, сгъна го и отново го прибра в джоба си.

— Хич не бих искал да повтарям думите ви пред брат си — каза той.

Веднага след това видя първите, едва доловими, но неоспорими тревожни сенки по лицето на другия. Челото му се ороси от пот, дишането му се учести — не много, но се усещаше, а ръцете му конвулсивно стиснаха ножа и вилицата.

— И все пак не разбирам... — Хамър се стараеше да овладее гласа си, не допускайки да си проличи обхваналото го безпокойство.

— Добре — кимна Блейс, — тогава да забравим този разговор.

— Да, да. — Хамър издиша с облекчение.

— Нали ви е ясно — подхвана Блейс, — че щом се върна на Асоциация, ще трябва да докладвам на Дахно?

— Каквото и да му кажете, той ще ви повярва — насили се да му отговори Хамър.

— Виждате ли — продължи тихо Блейс, — ние сме наясно, че при определени ситуации някои неща са неизбежни за определен вид организации или дори за част от тях. Също така приемаме, че лицето, отговарящо за това, е принудено да ги държи в най-строга тайна. А междувременно много често се налага да се работи с информация, за съхранението, на която няма как да разчитаме само на паметта си. Така в крайна сметка се стига до необходимостта да си направиш секретни файлове.

— Но аз нямам никакви секретни файлове — запротестира Хамър.

— Независимо от това, аз все пак мисля, че ние двамата трябва да си поговорим за тях — произнесе настойчиво Блейс, но без да променя мекотата на тембъра си. — Виждате ли, има още едно важно обстоятелство: всеки човек — ръководител или подчинен — освен служебния има и личен живот. Неизбежно е в един момент личния живот да не повлияе на служебния, а стигне ли се дотам, то такива неща трябва да се пазят в тайна. Както вече споменах, почти винаги и навсякъде нещата стоят именно така.

— Можете да кажете на Дахно — процеди през зъби Хамър, — че все пак има едно място, където това правило не важи. Аз никога не съм крил нищо от организацията и не е имало необходимост да го

правя. Пак ви повтарям — тук, на Фрайланд, няма никакви секретни файлове.

— Още по-хубаво, ще му предам думите ви — кимна Блейс. — А сега защо да не сменим най-сетне темата? Съжалявам, че трябваше да засегна този въпрос, но нали разбирате, това ми е работата — трябва да проверявам сигурността на организацията на всяка планета.

Хамър все още стискаше зъби.

— Да... — Макар и трудно, успя да си наложи да звучи шеговито. — Разбирам. Но пак ви казвам, ще бъдете съвсем прав, ако кажете на брат си, че тук не сте открили нищо такова.

— Не се съмнявайте в това. — Усмихна се Блейс. — В доклада ми ще има само проверени и неоспорими факти.

Неприятната тема беше изоставена и те преминаха към обсъждането на други, по-интересни неща.

Хамър заразправя на Блейс за преподавателите и треньорите, обучаващи тукашните студенти, а също и за перспективите на випускниците. Така мина времето, почти до края на вечерята. После Хамър дискретно попита Блейс дали не би се заинтересувал от нощния живот на Фрайланд, но Блейс се извини с натрупалата се умора от пътуването и учтиво отказа. Оправда се с това, че за да си почине, както трябва, са му необходими десет-дванадесет часа сън.

С това срещата им приключи и Блейс се отправи към хотела. Там той седна до писалището в хола на апартамента си и нанесе в дневника, който стриктно водеше, кратко описание на прекарания ден, като отбеляза подробности от проведения разговор с Хамър за секретните файлове. После излезе на терасата, която се простираше покрай прозорците на хола и спалнята.

Блейс беше настанен на тридесет и петия етаж, а хотела имаше всичко четиридесет и два. Градът сияеше под него в море от светлини, простиращо се чак до хоризонта. Някъде далеч напред, примерно на десетина квартала разстояние, се виждаха тъмните очертания на сградата на офиса, от прозорците или балконите, на който спокойно можеше да го наблюдава някой.

Преди да си легне да спи, Блейс притвори една от вратите на балкона и пушна тънките вътрешни щори. После си облече халата, изключи лампата и легна по гръб, като подложи ръце под главата си. Той си лежеше, гледайки тъмния таван, върху който играеха

отблясъците на уличните светлини. Стаята му изглеждаше абсолютно тъмна за всеки влязъл отвън, но очите на Блейс вече бяха посвикнали с мрака и той виждаше достатъчно добре всичко вътре.

Малко след полунощ на терасата се появиха две, едва различими човешки фигури. Нямаше откъде да дойдат, освен от покрива. Блейс безшумно се надигна от кревата и се скри в един от ъглите на спалнята, до прозореца. Той развърза колана на халата си и държейки го в изнесените си напред ръце, напрегнато зачака.

Нощните посетители внимателно надникнаха през полуотворената врата, тъй като навън беше относително светло, а в спалнята беше твърде тъмно. Не можеше да се види дали има някой на кревата или не. Те изчакаха малко, дръпнаха пердетата и се прокраднаха в стаята. И двамата бяха въоръжени. Блейс разпозна дългите цеви, стърчащи от предпазната екранираща мрежа — бяха импулсни пистолети, оръжието на убийците. Военните отдавна не ги използваха заради недостатъчната им далекобойност и неточната им стрелба на разстояние, по-голямо от десетина метра. Но пък бяха абсолютно безшумни и не оставяха никакви следи по тялото на жертвата, загинала от силния токов импулс. Ако те улучеха в сърцето, смъртта беше моментална, като при това нито един специалист не можеше да каже със сигурност дали сърцето не е спряло поради естествена смърт, независимо от високото ниво на съвременната медицина.

Когато и втория убиец се озова в стаята, Блейс се промъкна зад него и като праметна колана през гърлото му, рязко го стегна, стискайки с цялата си сила на добре тренираните си мускули. Противникът му застина на място, а после бавно се засмъква към пода. Придържайки с лявата си ръка омекналото тяло, Блейс сграбчи пистолета му с дясната. Но все пак не можа да го удържи и бездиханното тяло се стовари глухо на земята. Този, който бе влязъл първи, чу шума и се обърна, за да се изправи точно срещу дулото на пистолета, отнет от другаря му.

— Хвърли оръжието! — гласът на Блейс изгърмя внушително с командната нотка, присъща на Хенри. — Иди до леглото!

Убиецът се подчини. Държейки пистолета насочен към него, Блейс отстъпи встрани, за да вдигне другия, току-що хвърлен на пода.

После се дръпна така, че да държи на мушка и двамата среднощни гости.

— А сега издърпай и приятелчето си до кревата, а после легни по корем на пода до него. И да не сте шукнали — държа ви на прицел!

Онзи изпълни послушно всичко. Блейс се приближи до постелята си, включи лампата и набра частния номер, на който можеше да намери нощно време Хамър. Където и да беше вицепрезидентът, разговорът автоматически се прехвърляше от този телефон директно към него.

Дълго време никой не отговаряше, после обаче се чу сънения глас на Хамър. Вероятно току-що се бе събудил.

— Слушам! Кой е? — попита той.

— Мисля, че прекрасно знаете кой е — отговори Блейс. — Аз съм, Блейс. Имам малко неприятности. Бих искал незабавно да дойдете тук.

Няколко секунди се чуваше приглушено мърморене, а после отново прозвуча гласа на Хамър. Той още не се бе разсънил, но отговорът му звучеше съвсем недвусмислено.

— Много съжалявам, Блейс, но в момента ми е абсолютно невъзможно. Хайде да го отложим за утре, сутринта...

— Хамър — меко го прекъсна Блейс, — нима вече забравихте онзи лист, който ви показах на терминала в космодрума?

Отново настъпи тишина, а после пак се чу гласа на другия, но в него нямаше и грам сънливост — напротив, беше твърде гневен.

— Прекрасно си го спомням!

— Тогава веднага елате тук. След колко време да ви очаквам?

— Няма да стане толкова бързо — промърмори Хамър. — Вдигате ме от леглото. Най-рано — след тридесет минути.

— Половин час? — Блейс се обърна да погледне единия от пленниците си, който започваше да дава признаци на живот и инстинктивно се опитваше да се изправи.

— Долу! — заповяда Блейс, но без да вика много, защото не искаше да го чуят по телефона. — Страхувам се, че не мога да ви дам тридесет минути, Хамър. Най-много двадесет. — И той прекъсна връзката.

— Чухте ли? — обърна се към убийците Блейс.

— Ще се наложи да си лежите още двадесет минути — използвайте това време да си починете. Ако някой се опита да стане, ще го убия.

Минаха малко повече от двадесетина минути, докато чуят звуковия сигнал, от монтирания на входната врата на апартамента, звънец. Блейс натисна копчето за комуникация.

— Кой е?

— Много добре знаете кой е — аз съм, Хамър!

Блейс натисна друг бутон за отваряне на вратата и чу как Хамър влезе. Входната врата се затвори след него, той мина през хола и след секунди вече беше в спалнята. Като видя двамата млади хора, проснати на пода и пистолетите в ръцете на Блейс, той замря, загубил ума и дума.

— Вие, разбира се, знаете кои са те — произнесе Блейс.

— Аз? Никога не съм ги виждал. — Хамър се усмихна. — Блейс, през цялата вечер имате разни странни хрумвания.

— Добре тогава. Ей, вие двамата! Вече му чухте гласа, а сега вдигнете глави за секунда, за да видите и лицето му. Хайде, бързо!

Убийците надигнаха глави, погледнаха Хамър и отново се захлупиха по очи.

— Познавате ли го? — попита Блейс. Двамата измучаха нещо в знак на отрицание. — А вие, Хамър — сигурен ли сте, че не ги познавате? — продължаваше Блейс. — Колко жалко. Мислех, че ще приключим с цялата работа, без да вдигаме излишен шум. Но явно няма да го бъде — ще ми се наложи да ги убия, а пък на вас ще възложат да се погрижите за трупове, а после — да не позволите на местната полиция да ми създава проблеми... Въпреки, че по моему, всеки съд би ме оправдал.

— Защо си мислите, че мога да ви помогна с нещо, ако убиете тези двамата? — поинтересува се ядосано Хамър. — И защо смятате, че мога да ви прикрия пред закона?

— Не можете ли? — попита Блейс. — Мно-о-го интересно. Та вашият филиал тук е първия извън пределите на Асоциация. Вашата група съществува от най-отдавна. Нали през цялото време, откакто съм тук, постоянно ми натяквате, че сте в състояние да разрешите всеки такъв проблем, та дори и работата да е стигнала до съд и намеса на закона? Направо не вярвам на ушите си! По-скоро си мисля, че

излишно преувеличавате, и Дахно ще бъде безкрайно изненадан да чуе, че вие нямате никакво влияние тук. Знаете ли какво си мисля — ако ги бях убил тия двамата, вие щяхте прекрасно да се справите с всичко останало. Просто одевете си помислих, че ако не ги убивам, ще имате по-малко грижи. Разбирате ли, бях напълно сигурен, че ги познавате. Но вие продължавате да твърдите, че това не е вярно, нали така?

Възцари се дълго мълчание. Блейс местеше очи ту към лежащите на пода младежи, ту към Хамър.

— Добре де, познавам ги! — възкликна накрая Хамър. — Те са двама непохватни идиота — но са от моите хора!

— Много сте строг към тях — отвърна Блейс. — Струва ми се, че още докато са ви обучавали, са ви втълпили, че ръководителят на организацията е лично отговорен за всичко, което се случва. Тоест, излиза, че само и единствено вие сте виновен за тяхната непохватност. Сега какво — да ги очистят ли или...?

— По-добре да ги пуснем... — промърмори Хамър.

— Само че на ваша отговорност — съгласи се Блейс, а после се обърна към легналите на пода неудачници. — Можете да станете и да се махате, или каквото там ви каже този човек!

Блейс ги държеше на мушка, докато се изправяха, страхливо поглеждайки, ту към Хамър, ту към самия него, не знаейки какво да правят по-нататък.

— Навън би трябвало да има въже или нещо подобно — кресна Хамър. — Измитайте се обратно през балкона и нека онзи, който ви чака на покрива, да ви изтегли отгоре, а после изчезвайте и по възможност, без да оставяте следи!

Те се оттеглиха веднага, без дори да се огледат. И двамата много си приличаха, също като близнаци, само косите им бяха с различен цвят.

Блейс остави единия от пистолетите и включи осветлението на терасата. Вторият пистолет като че ли случайно остана насочен към Хамър. Осветената тераса вече беше празна.

— Предполагам, че вече ви е ясно какво имах предвид, като казах вчера, че при определени ситуации някои неща са неизбежни. Ще ми покажете ли вече секретните си файлове?

— Утре ще ги видите — отговори Хамър.

— Виждате ли — усмихна се Блейс, — ако ги видя утре, навярно може да се окаже, че те са малко по-различни, отколкото са били първоначално. Колкото и да е странно, но с файловете е така: част от тях може да изчезнат, нещо може да се промени... Най-добре ще е още сега да отидем да ги видим.

— Сега? — учуди се Хамър. — Но вече е полунощ, а ако не е и по-късно!

— Няма проблеми — сви рамене Блейс, — изобщо не съм изморен.

ГЛАВА 23

През нощта офисът на Хамър изглеждаше досущ като всеки друг по това време на денонощието. Осветлението беше сякаш твърде ярко и не на място, празните и голи повърхности на масите не предразполагаха човек да извършва каквато и да е работа по това време.

Дже солидния кабинет на Хамър изглеждаше по подобен начин. Блейс положи длан върху рамото на спътника си и усети как онзи инстинктивно се напрегна при допира му. По принцип квакерите се стараеха да избягват всякакъв физически контакт и въпреки че Хамър отдавна не живееше в такава среда, навикът си оставаше навик. Блейс го заговори с мек и приятелски глас.

— Значи така — вие знаете с каква част от файловете ви искам да се запозная, а аз — не. Затова, докато ги преглеждам, бих искал да сте наблизо. Съобщете ми кода за достъп, моля.

Блейс набра казаната му комбинация от символи и на екрана се появи написаната с големи букви дума „ЛИЧНО“. Той започна да преглежда файловете по азбучен ред, запомняйки набързо съдържанието на всеки от тях и тутакси преминаваше към следващия.

— Наистина ли успявате да ги прочетете? — запита след няколко минути Хамър.

— Да — потвърди Блейс, без да откъсва очи от екрана, — аз чета бързо.

Той продължи да изучава файловете и след около час и половина приключи с тях. Изключи компютъра и се завъртя към Хамър.

— Хм-м, много интересно — каза той. — А сега хайде да отидем на някое място, където спокойно да си поговорим. Можем даже да се върнем и в апартамента ми в хотела, но само ако сте абсолютно сигурен, че е безопасно. Впрочем, подслушвахте ли ме?

— Да, подслушвахме ви, но точно днес не успяхме да сложим нов микрофон. В хотела се извършва ежедневна проверка дали някъде

не е закачено подслушвателно устройство. Но ако искате, мога да ви заведа в един частен клуб, където никой няма да ни безпокои.

— Добре — кимна Блейс.

Оказа се, че частния клуб е само на няколко минути пеша. Хамър отвори входната врата със собствен ключ и влезе в хола. Един човек, висок почти колкото Блейс, но много по-масивен от него, се надигна от мястото си зад една неголяма масичка и им препречи пътя.

— Този господин ваш гост ли е, Хамър Мартин? — поинтересува се той.

— Да, разбира се — отговори Хамър.

— Само една минутка, моля. — Пазачът се върна до масата си, седна и написа на една значка: „Гост на Хамър Мартин“. После се надигна и закачи значката към ревера на сакото на Блейс. Хамър заведе Блейс в една зала, приличаща на огромна гостна. Тя беше абсолютно празна, с изключение на множество реещи се във въздуха кресла, снабдени със сгъваеми масички, прикрепени към облегалките им.

— Мисля, че това би трябвало да ви устройва — произнесе Хамър.

Блейс се насочи към две от креслата, между които се намираше кръгла масичка.

— Мисля, че е излишно да питам дали това място се подслушва — забеляза той, докато сядаха, — защото това касае повече вас, отколкото мен.

— Гарантирам ви, че никой няма да ни подслушва тук — отговори Хамър.

Блейс се наведе към него, усмихвайки се приятелски. Той се бе научил да привлича вниманието на другите, използвайки тялото и гласа си, а понякога с тази техника успяваше да подчини и съвсем непознати хора. Но независимо от уменията си никога не можеше да постигне граничещото с магия умение на Дахно, само с един поглед или две-три думи да създаде топла и задушевна приятелска атмосфера.

Цялата работа беше в това, че брат му досущ като майка си беше съвършено искрен във всеки един момент, и каквото и да кажеше, беше и изглеждаше абсолютно сигурен в думите си. А Блейс винаги бе възприемал света в черно и бяло, следвайки принципа, че понятията са нещо неизменно и вечно — той просто не можеше в един момент да твърди, че нещо е вярно, а в следващия — да го отрича със същата

убедителност. Но и този начин на поведение, който си беше изработил през изминалите години, щеше да свърши работа.

— Вече спокойно мога да кажа, че не открих в тези файлове нищо такова, което да не може да бъде поправено — прозвуча немного високо топлият му, дружески глас.

Хамър си мълчеше.

— Вие сте създали свой, личен отряд от убийци — продължи със същия тон Блейс, — а това е недопустимо. Освен това сте взимали пари — подкупи и плащания за извършени от вас услуги — отделно от онези, изплащани ви от спонсорите, като вноски за фонда на организацията. А това, както много добре знаете, също е недопустимо.

Той замълча, изчаквайки събеседника си да осмисли думите му, а после се усмихна и отново заговори.

— От друга страна, всеки от нашите вицепрезиденти, оглавяващи някой от филиалите ни, се нуждае, макар и неофициално, от свой собствен фонд. Това е разрешено при условие, че той не възлиза на много голяма сума и постъпващите в него средства се осигуряват по легален път. Но дори и това трябва да бъде документирано някъде. И накрая, вие съвсем определено поддържате връзки с високопоставени личности — от правителството, сред военните, юридическите и деловите среди, — но това въобще не е отразено във вашите файлове. Най-общо казано, това са най-съществените ви грешки от всички, които съм забелязал до момента. Другите са по-незначителни — може да се каже, че са грешки от...

— Хайде да не си губим времето в повтаряне на онова, което и двамата отлично знаем — прекъсна го Хамър. — Какво целите?

— Ще го обсъдим след малко — произнесе Блейс. — А освен това не целя да ви искам нещо, а по-скоро искам да ви предложа нещо — бих направил това и за всеки друг във вашето положение.

Блейс отново замълча, давайки възможност на другия да обмисли чутото.

— Аз изброих всичките ви грешки — продължи той, — най-вече за да ви докажа, че наистина съм прочел внимателно файловете ви. И така, вие ме попитахте какво искам от вас, макар че не това беше въпросът, който очаквах да ми зададете.

— Нима? — учуди се Хамър. — А според вас какво трябваше да ви попитам?

— Как да приведем нещата в нормалния им вид — поясни Блейс. — Вашият филиал е част от организацията, следователно, всичко, което правите, оказва влияние върху всички други групи на Другите. Имате ли да кажете нещо в свое оправдание, макар и само за да ви е чиста съвестта?

— Разбира се — отвърна Хамър. — Дахно — това е прототип на супермен. Изглежда, че и вие притежавате не по-малки способности. Но повярвайте ми, ако нещо се случи с Дахно, цялата тази структура, за която говорехте, тутакси ще се разпадне на групи, като моята и всяка една от тях ще си остане на собствената си планета, напълно откъсната от другите. За да оцелеем, трябва да сме готови и за това.

— Какво пък — промълви Блейс, — това не се разминава чак толкова с идеите, които исках да обсъдя с вас.

— Прекрасно — не отстъпваше от позицията си Хамър. — Единствената ни надежда да оцелеем, е да има само един човек, който да ръководи и да взема решения. Това тук не е Асоциация, и вие го знаете. А що се отнася до секретните файлове — това е само един мой опит да защитя организацията, ако някога бъдем откъснати от Другите и се наложи да разчитаме само на собствените си сили.

— Не мисля, че на Дахно ще му хареса отговора ви — меко отбеляза Блейс.

— Не се и съмнявам! Но това отлично го знам, а и вие също. Отново ви питам, какво искате?

— Какво искам ли? — откликна Блейс. Той се облегна назад в креслото и сплете пръсти. — А Дахно какво иска? А какво иска всеки от нас, вие, например? Знаете ли, Хамър, това са все безсмислени въпроси и те ни показват, че всъщност ние мислим само за себе си. А не трябва да бъде така. Вие сте били убедени в това, когато сте напускали Асоциация. Сигурен съм, че и сега го знаете.

— Разбира се — отговори Хамър. — Всички ние искаме Организацията да продължава да се разраства и да набира сили, но...

— Точно така — прекъсна го Блейс. — *Цялата* организация, Хамър. Аз съм сигурен, че помните какво ви е казвал брат ми за бъдещото ѝ развитие. Дойде време да започнем работа по този въпрос, и всеки от нас ще участва в това.

— Всеки? — повтори Хамър. — Имате предвид Дахно, и себе си, може би?

— Имам предвид *нас*, тоест всеки един от Другите — търпеливо поясни Блейс. — Помислете. Ние сме организация, защото сме хора. Различни хора. Ние притежаваме благодарение на произхода си едно ценно преимущество — свежо и жизнено възприемане на действителността.

— Да, но не всички имат такива способности — отвърна Хамър.

— Не — отговори Блейс, — не всички. Но според мен е по-важен факта, че на всички светове хората, приличащи на нас, се считат за особено надарени. И нашата цел е да убедим всички, че ние наистина сме особен народ — хора, родени да бъдем лидери.

— Но как ще стане това? — попита Хамър. Гласът му вече не беше толкова напрегнат. — И какво по-точно се очаква от мен да направя по този въпрос?

— Отговорът на първия ви въпрос е, чрез набиране на хора, такива като нас и обединяването им в организация, наричаща се Другите — доколкото знам, именно така ви наричат? Винаги е имало такава идея, и точно сега е момента да я реализираме на практика. А що се отнася до втория ви въпрос. Нима не разбирате, че ако осъществявате това, което ви казах, то няма начин след време да не застанете именно вие начело на една много голяма и могъща организация?

Блейс замълча, давайки време на Хамър да обмисли думите му. Той почувства, че властта му над този човек започва да расте. Даже начинът, по който седеше, се промени и неприязънта му към Блейс и напрежението изчезнаха, тъй като всичко, което Блейс му бе казал, се отнасяше и до самия него и бъдещето му развитие.

— Мисля, че разбирам — бавно промълви Хамър, и Блейс видя, че подхвърлената от него идея е толкова привлекателна, че изцяло е обсебила събеседника му, — това би ни направило едни от най-могъщите хора сред звездите.

— Най-могъщите! — потвърди Блейс.

— Докато се обучавахме, не са ни говорили нищо за това — замислено произнесе Хамър.

— Тогава са били други времена — поясни Блейс.

— Освен това не помня Дахно да е споменавал в речта си при завършване на курса нещо такова — добави Хамър.

— Едва ли бихте могли. — Блейс се облегна назад. — Но сега вие и сам виждате, че ако в момент, когато организацията е заета изцяло с вътрешните си проблеми се разбере, че Другите си организират тайни бойни групи... лайната, в които ще затънем, ще са едни и същи за всички.

Хамър се замисли и дълго време не се обади.

— Досещам се какво искате да кажете — обади се накрая той.

— Само си представете, че се случи нещо неприятно, и вие или някой друг от ръководителите на филиалите на Другите не успеете да се справите бързо с това — заговори Блейс, — освен това властите вземат, че хванат непосредствения извършител и разберат, че е нает от вас, то тогава простите хорица — а те са хиляди пъти повече от нас, — ще започнат да гледат на Другите с подозрение.

Той отново млъкна, за да даде възможност на Хамър да смели и тази информация.

— Ние не можем да допуснем това да се случи — продължи той. — Името на нашата организация трябва да предизвиква у хората желание да станат като нас и да искат да ни последват, а не да ни унищожат. Не само защото подобно отношение би представлявало реална опасност за нас, а защото при подобна ситуация функционирането на нашата организация би било съвършено невъзможно. Разбирате ли ме?

Хамър отново се замисли — отсъстващия му поглед говореше за напрегната мозъчна дейност, но после се осъзна и погледна към Блейс.

— Вие наистина ли смятате, че ще дойде време, когато Другите ще властват над всички светове?

— Поне над Новите светове, мисля, че да — отвърна Блейс, — а може би дори и над Старата Земя. Но нека да свържем нещата — освен местната информация, която трябва да предам на Дахно, от този момент нататък всичките ви усилия трябва да бъдат насочени към увеличаване числеността на нашата организация.

Хамър се сгърчи.

— И какво ще правим с толкова много хора?

— На всеки от тях да се намери подходяща работа в полза на организацията, а в най-близко бъдеще те трябва да бъдат обединени в групи и с тях да се занимават до тогава, докато не изпадне подходящ случай да приложат уменията си — поясни Блейс.

— Ясно... — процеди Хамър и отново погледна Блейс. — А вие — вие какво смятате да правите сега?

Блейс отмести креслото.

— Е, аз имам още няколко дена, преди да си замина. Чел съм доста за тази планета и сега бих искал да проверя на практика впечатленията си. Смятам да употребя останалата част от престоя си тук за всякакъв род наблюдения. Вие нали ще можете да ми осигурите пропуск за галерията за посетители във Втората палата на правителството? А?

Втората палата беше най-могъщата.

— О, разбира се. — Хамър се надигна от мястото си. Едва сега, когато вече беше наясно с намеренията на Блейс, той от рязък и враждебно настроен опонент, какъвто се чувстваше по време на разговора за секретните файлове, се превърна в гостоприемнен домакин, съзнаващ отговорностите и задълженията си. — Искате ли да ви покажа града? Не би ви навредило да се позабавлявате малко, а тук, в столицата, има доста интересни неща. Пък и едно малко пътешествие из околностите й определено ще ви хареса.

— Не, благодаря ви — отказа Блейс, — предпочитам да разглеждам всичко сам, без придружители. Обичам сам да си съставям мнение за видяното.

— Тогава разрешете ми да ви подсказва какво си струва да разгледате?

— Не, благодаря ви отново, но няма нужда. Сам ще реша какво точно искам да видя.

— Е, добре — както желаете — каза Хамър на излизане от стаята. — Но аз все пак бих искал да поговоря още един път с вас, преди да си заминете.

— Разбира се — отговори Блейс, — ще го направим точно преди да си тръгна. Ако кораба се движи по разписание, ние бихме могли да обядваме заедно, а после вие ще ме закарате на космодрума.

— С удоволствие — отвърна Хамър.

Блейс широко се усмихна и след секунди получи в отговор също толкова широката усмивка на Хамър.

Следващите няколко дена Блейс прекара, както си беше наумил. Той разгледа галерията за посетители във Втора палата и не намери особена разлика между нея и тази в единствената Палата на

Асоциация. Явно, устройството на управляващите органи беше горедолу едно и също навсякъде.

В тукашната Палата обаче беше светло и просторно. В куполообразния таван бяха монтирани огромни прозорци, благодарение на които седенето долу в залата също беше приятно, а за посетителите в галерията тази архитектурна особеност си беше жив комфорт. Също така се набиваше на очи факта, че тукашните депутати не бяха обособени в отделни групи под егидата на разни харизматични личности, което беше отличителна особеност на Асоциация.

Удовлетворен от видяното, Блейс спря да се интересува от устройството на правителствените органи и се насочи към изучаване на деловите кръгове, общото състояние на градоустройството и това на покрайнините на града. В крайна сметка дойде до извода, че този свят е много по-богат, отколкото си мислеше в началото. Планетата бе напълно готова за осъществяване на грандиозни и велики промени, благодарение на високата си степен на индустриализация, но щеше и много по-бързо да изчерпа ресурсите си в сравнение с другите планети, които имаха проблеми с всичко останало, освен с хората, които ги населяваха. Но тъй като дори и при наличието на малко плодородни земи тези планети бяха предимно селскостопански, те щяха, макар и по-бедни, да деградират много по-бавно, отколкото например, тази богатата планета.

От друга страна, Асоциация беше планетата на една от трите основни Отцепени култури, предварително обречени на изчезване поради това, че там се залагаше най-вече върху усъвършенстването на тези човешки качества, които бяха характерни за представителите на съответната култура. Поради тази си особеност те бяха много по-малко жизнеспособни, отколкото световите със смесени култури, като Фрайланд, Нова Земя и разбира се, самата Стара Земя.

Блейс бе споменал пред Хамър, че иска да прекара в уединение няколко дни, оставащи до заминаването му, но тъкмо последната вечер онзи му изпрати покана за вечеря — искаше да го запознае с останалите членове от Организацията, които бяха част от първата група, изпратена от Дахно на планетата. Блейс не можеше да откаже такава покана и отиде, но не стоя много — измъкна се, като се позова на това, че полетът е пренасрочен за по-рано, и че иска да си почине преди това. На тръгване Блейс реши, че няма нужда да припомня на

Хамър за обещаната среща, насрочена за следващия ден на обяд, преди полета.

Оказа се обаче, че Хамър не е забравил за нея. По някое време сутринта, сигурен, че Блейс вече е буден, той му се обади. Самият Блейс беше станал още преди два часа.

— Какво ще кажете за един ранен обяд, а после ще имам грижата да ви закарам до космодрума? — поинтересува се Хамър.

— Прекрасна идея — завърши разговора Блейс и прекъсна връзката.

Той смяташе, че за последните няколко дни въображението на Хамър ври и кипи от всякакви идеи — състояние, дължащо се на предишния им разговор. Оказа се, че това предположение е много близко до истината. По време на обяда, след като си размениха обичайните учтиви въпроси дали Блейс е доволен от прекараното тук време, вицепрезидентът изплю най-накрая камъчето и изля измъчващите го мисли.

— Всички Други ги обединява едно — това е властта. Вие безспорно бяхте прав, когато говорехте за властта над Новите светове. Аз много мислих върху това и стигнах до някои въпроси. Първо — ние никога не сме афиширали името си, въпреки че не сме го и пазили в тайна. Може би сега трябва да се стремим към това, името на организацията ни да стане известно на всяка една планета?

— Няма нужда да бързате с това точно сега — отговори Блейс. — Макар че тук, на Фрайланд, това би могло да се направи — естествено, без да се прекалява, като например, при парично дарение с благотворителна цел от ваша страна.

— Да, това е чудесна идея — съгласи се Хамър.

— Можете да използвате и една друга възможност да придобиете авторитет и известност — като помагате на потенциалните Други, изпитващи лични и финансови затруднения, а също и на тези, които се нуждаят от лечение — продължи Блейс. — Дори няма да се наложи да го разгласявате — направо ще убиете с един удар два заека. Тези, на които ще помогнете, ще поискат да влязат в организацията, особено ако изведнъж се почувстват като част от една елитна група. Освен това, те навсякъде и на всички ще разказват какво сте направили за тях.

Той спря, давайки възможност на Хамър да обмисли казаното. Онзи кимна одобрително.

— По принцип не е прието да се създава ажиотаж^[1] сред широката публика, докато не наберем скорост. Като отчитам всичко, което сте направили тук, ще докладвам за вас пред Дахно, че вие сте един достоен и способен ръководител на местната организация, независимо от малките ви пропуски и грешчици, за които вече говорихме. Но лошото в случая е, че все още не сте успели да станете една от влиятелните политически сили тук.

Хамър се замисли, а после каза.

— Да, в това определено има смисъл. Разбира се, нищо не ни пречи да станем по-активни и да си извоюваме съответното място, което би ни позволило да сложим ръка върху всичко от първостепенна важност. — Той погледна Блейс. — Имате ли нещо против?

— Бога ми, защо пък да имам — отвърна Блейс. — Инициативата ви само би ме зарадвала, но не се увличайте. На ваше място аз не бих споменававал тези свои намерения, с изключение единствено пред най-доверените си хора. Но ги предупредете да не го разгласяват пред студентите.

Хамър кимна.

— Ясно. Вие спокойно можете да ми имате доверие, Блейс Аренс. Разбира се, че няма да афишираме нещо, с което още не разполагаме, а ако все пак се наложи, ще го споменаваме съвсем бегло.

— Мисля, че няма да ви е трудно да завържете запознанства сред местните политици — разбира се, само приятелски взаимоотношения, нищо повече — продължи Блейс. — Ако пък те се окажат толкова добре настроени към вас, че решат да ви заемат пари или да ви отделят средства от някои техни фондове, или нещо подобно, толкова по-добре за вас. Вие знаете правилата: ние никога не питаме за нищо. Бих си позволил само една прогноза — ако вие завържете приятелство с по-голямата част от онези, които са начело на властта на Фрайланд, останалите сами ще дойдат при вас.

— Така ли мислите? — попита Хамър.

— Да — отвърна Блейс. — А когато вече цялата планета е във ваша власт, ще можете открито да заявите превъзходството си, както и да говорите за мощта на нашата организация и преимуществата ѝ над останалите. Но това тепърва предстои. Дори и при благоприятно стечение на обстоятелствата тук и по Другите светове, това ще отнеме няколко години.

— О, аз прекрасно разбирам всичко — възкликна Хамър. — А през това време към Дахно ли да се обръщам за съвет или към вас?

— По-добре първо потърсете мен — вметна Блейс. — Нали знаете, че програмата на брат ми е достатъчно претоварена.

— Чудесно — кимна Хамър, — тогава ще имам грижата цялата информация по този въпрос да се изпраща преди всичко на вас.

Блейс погледна гривната си — беше време да тръгва. Бяха обсъдили всичко, което той самият си бе набелязал, и можеше да се каже, че работата му тук се увенча с успех.

Хамър го закара до космодрума. По пътя Блейс сподели с него впечатленията си от Фрайланд, обитателите му и местните нрави. Хамър на свой ред също се включи с няколко думи.

Час и половина по-късно, Блейс вече беше в космоса, удобно разположил се в една каюта на кораб, летящ към Касида.

---

[1] Повишаване или понижаване на цената на стока или услуга със спекулативна цел. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 24

— А, Блейс Аренс! Добре дошли! За мен е чест да ви посрещна! — чу се глас някъде от най-ниското ниво на залата за посрещачи в космодрума на Касида. Притежателят му, нисичък кръгъл човечец, около четиридесетгодишен, с широко засияло в усмивка лице, горещо разтърси ръката на Блейс за поздрав. — Аз съм Химанди Месер. Нали правилно съм преценил, че сте очаквали да ме видите тук?

— Ами-и, изобщо... да, така е — отговори Блейс.

Той си бе кореспондирал известно време с Химанди и се бе опитвал по стила на писмата да отгатне какъв е неговия произход и кои са родителите му. Но така и не успя в това си начинание, а сега беше очевидно, че човекът се държи като истински екзотик.

— Наистина ли идвате направо от Фрайланд?! — възкликна Химанди, пускайки най-накрая ръката му. — Аз пък си мислех, че първо ще спрете на Нютън.

— Защо да го правя? — поинтересува се Блейс.

Химанди въздъхна дълбоко.

— О! Аз просто си помислих, че след като идвате толкова отдалече, то спокойно бихте могли да прекарате известно време на Нютън. Това е едно наистина изключително място...

— Не, грешите — отвърна Блейс, — и честно казано, вече ми дойде до гуша да повтарям, че пътуването ми не е с развлекателна цел. Всичките ми посещения имат изключително делови характер.

— Разбирам, разбирам... Естествено... — мърмореше Химанди, докато заедно с Блейс потъваха все по-навътре, в лабиринтите и терминалите на космодрума.

Междувременно Блейс се досети какво имаше предвид събеседника му, питайки го дали е посетил Нютън — задаването на този въпрос бе станало едва ли не втора природа за повечето от жителите на Касида.

Касида бе технологичен свят и тук се извършваше подготовка на тесни специалисти, които после започваха работа, а когато планетата

имаше изгода, продаваше договорите им за определен срок от време на други планети, като Асоциация например. Там те участваха в изграждането на най-различни сложни технологични проекти.

Нютън представляваше света на учените — изследванията им се финансираха от средствата, отпуснати за патентоване на научни открития и изобретения. А на Касида всички тези изобретения можеха да се осъществят на практика, да станат реалност и след което спокойно и изгодно можеха да се продадат на другите планети, включително дори и на Старата Земя. Независимо обаче от няколкото века съвместно съществуване и обмен между тези два съседни свята, някои от учените на Нютън все още гледаха отвисоко жителите на Касида. От своя страна, касидианците се възприемаха като по-низши и се държаха като такива по отношение на Нютън.

Още преди заминаването си Блейс се бе запознал с устройството на правителствените органи и на двете планети. Върховен орган на Нютън беше Съветът на губернаторите, който се състоеше от дванадесет души. Съществуваше още и Палата на представителите, толкова многобройна, че успяваше да се събере само един път годишно — в един огромен подземен стадион. С много редки изключения, членовете ѝ — предимно учени от висок ранг и с блестяща репутация — просто одобряваха решенията, приети от Съвета на губернаторите през изтеклата година.

На Касида също имаше дупалатна система на управление. Но тъй като количеството на членовете на долната палата беше само два пъти по-голямо от това на горната, дейността им практически не спираше през цялата година. Освен това, Касидианската долна палата имаше много повече възможности да се намесва в решенията на горната. Блейс си бе създавал собствено мнение за Касида. Той смяташе, че реалната власт е съсредоточена най-вече в горната палата и следователно вниманието на организацията трябваше да се насочи именно към нея. А също така, отчитайки специфичната производствена ориентация на планетата, организацията трябваше да си създаде и връзки, чрез които да упражнява влиянието си върху бизнеса и търговията там.

Блейс хем слушаше, хем не слушаше какво му говори Химанди Месер. Но не щеш ли, човекът, ситнещ редом с него, изведнъж започна

да му задава въпроси, и вече нямаше начин да продължи да го пренебрегва — трябваше да му отговори.

— ... а какво ли бихте искали да направите най-напред? Да си починете? Да хапнете? Или може би да се отбием някъде за едно бързо похапване и междувременно да ми разкажете по-подробно за плановете си?

— Да, последното е добра идея — така и ще направим — съгласи се Блейс.

— Отлично, отлично! — каза Химанди, натискайки копчетата на гривната си. — Изпратих багажа ви в „Елизеум“ — там ще ви хареса, това е най-добрия ни хотел. А там, където ще се отбием сега, не е далече от хотела. Хайде да вървим.

Блейс го последва до паркинга, откъдето взеха колата на Химанди. Тя беше на магнитна възглавница. Такава кола спокойно можеше да си позволи и брат му Дахно, вместо много по-евтиния оувъркар, който притежаваше в момента, но така неминуемо би привлякъл излишно вниманието върху себе си. Блейс си помисли, че Химанди също не би трябвало да кара такава скъпа кола — по същите причини.

Но когато излязоха на автострадата, той забеляза, че повечето касидианци предпочитат именно този тип коли. Касида беше много по-богата планета, в сравнение с Асоциация, и колата на Месер въобще не се набиваше на очи.

Ресторантът, избран от Химанди, се намирал в хотел, съседен на „Елизеум“, в който Блейс вече имаше запазен апартамент. Уютната зала на ресторанта беше съвсем подходяща за преговори. Минавайки покрай различни групи хора, Блейс забеляза, че на няколко фута от тях изобщо не се чува за какво си говорят. Явно залата беше специално оборудвана със скрита звукопоглъщаща апаратура, а това в края на краищата следваше да се очаква от планета, наблягаща най-вече върху развитието на технологиите.

Те седнаха на една маса и си поръчаха питиета и ордъоври. Блейс си избра безалкохолна джинджифилова бира, а Химанди — нещо алкохолно, което пиеше със същото удоволствие, както и Дахно, макар и не в такива количества, каквито поглъщаше брат му.

— Моля ви, кажете ми — отново го попита Месер, — какво бихте искали да правите сега? Може би по-добре беше да ви оставя

първо да си починете? А довечера или утре ще организираме обяд, на който ще ви запозная с най-уважаваните членове на Организацията ни тук. Или пък... искате ли да разгледате града?

— Мисля, че ще започна от горе надолу — каза Блейс. — Бих искал да посетя офиса ви, вашия кабинет и разбира се, информационния ви център.

— Ама разбира се! Разбира се! — възкликна Химанди. — Значи искате да видите файловете. Много добре. Предполагам, че ви интересуват най-вече секретните ни файлове?

В главата на Блейс прозвуча тревожен звън. Едва ли вестта за това, че той бе проверявал секретните файлове на Хамър бе стигнала до Месер по-рано от току-що пристигналия Блейс. Наистина, не трябваше да изключва и вероятността да му е съобщено с писмо, което да е пристигнало на Касида с някой по-ранен кораб от този, с който Блейс бе долетял. Но ако това беше вярно, излизаше, че Хамър лично е писал на Месер, а това беше практически невъзможно. Главите на отделните филиали на Организацията на различните планети нямаха навика да си кореспондират тайно, нито имаше причина да го правят. Ако все пак предложението на Месер беше искрено, навярно целеше отвличане на собственото му внимание от нещо друго.

— Искам да видя всичко — дружелюбно промълви Блейс. — Аз ни най-малко не съм изморен и ако нямате нищо против, като хапнем, предлагам да отидем направо в офиса ви. А?

— Да! Така и ще направим! — съгласи се Химанди.

Офисът на Месер по нищо не се отличаваше от този на Хамър или на Дахно. Химанди представи Блейс на служителите — тук те бяха само мъже — и после го заведе в кабинета си, който в сравнение с кабинетите на Хамър и Дахно изглеждаше много по-скромен и спартански, въпреки че беше посвоему елегантно обзаведен в източен стил.

После посетиха и информационния център.

— Какво да ви покажа най-напред? — попита Химанди.

— Мисля да прегледам всички файлове — отговори Блейс.

— Ако не е необходимо присъствието ми тук — каза Химанди, — с ваше разрешение, ще се оттегля в кабинета си, за да си върша работата.

— Присъствието ви не е задължително — отбеляза Блейс. — Но не се отдалечавайте много, все пак може да ми потрябвате. Вероятно ще имам някой и друг въпрос.

— Разбира се. — И Химанди излезе, старателно затваряйки вратата след себе си.

Блейс прегледа огромно количество не секретни файлове. Те не се различаваха особено от тези, които вече бе разглеждал при Дахно и Хамър, затова и не му отнеха много време. Даже ги прегледа много по-бързо, отколкото тогава, в началото. Той търсеше в тях най-вече отправки към други файлове, които евентуално можеха да се окажат интересни.

Занимавайки се с такъв тип работа, Блейс всеки път изпитваше приятна възбуда. Можеше да се сравни с летене на неголяма височина, но с огромна скорост над добре познат терен. Трябваше да е нащрек, само за нещо ново и необичайно.

В конкретния случай го учуди това, че членовете на Организацията контактуваха предимно и най-вече с депутатите на долната палата. Блейс не можа да намери обяснение на това, защо те така неразумно, според него, ограничаваха контактите си, в съдържанието на файловете. Засега само си го отбеляза, за да може по-късно да го обмисли на спокойствие.

След по-малко от два часа той влезе в кабинета на Химанди. Щом го видя, вицепрезидентът се надигна от стола си.

— Е, как е? Нуждаете ли се от помощ?

— Не, благодаря ви — отговори Блейс. — Просто свърших с общите файлове и съм готов да прегледам и секретните.

Химанди недоверчиво го изгледа.

— Но... За толкова малко време вие едва ли бихте могли да го направите. Мислех даже, че ще ви трябват няколко дни, за да прегледате всички тези файлове, дори седмица.

— Бях споменал пред Хамър Мартин, ръководителят на организацията ни на Фрайланд, а сега ще го повторя и за вас. Аз чета извънредно бързо. Така че, да се върнем към секретните файлове...

— Да, разбира се — кимна Химанди и побърза да го заведе в информационния център.

Блейс стоеше и гледаше, как онзи набира кода за достъп. На екрана на монитора се появи надпис: „Свършено секретно. Само за

лица, имащи право на достъп“.

Месер се надигна от креслото, усмихвайки се.

— Ето, вече можете да прегледате и тези файлове, също като предишните. Само дето тези са много по-малки по обем.

— Благодаря. — Блейс се настани пред екрана. — Тъкмо няма да ми отнеме много време.

Без да се обръща повече, той чу как Химанди излезе от стаята. Започна да преглежда секретните файлове. Те бяха предимно досиета на хора от правителството, както и от търговските и военните среди, а също и на всички членове на местната организация на Другите. Навярно съставянето им бе отнело доста време, а бяха и изключително подробни, особено за хората, работещи под непосредственото ръководство на Химанди.

Но не това привлече вниманието на Блейс. Много по-интересен бе фактът, че откри файлове с информация, касаеща много политици от горната палата. Оттук следваше, че Химанди поддържа лични връзки с най-влиятелните членове на правителството, откъдето пък следваше, че за подчинените му оставаха само трохите.

Блейс набързо прегледа и останалите файлове, почина си малко и се запъти към кабинета на Химанди. Онзи все още стоеше зад бюрото си. Също като предния път, той скочи на крака с появата на Блейс.

— Ама вие наистина ли свършихте със секретните файлове? — недоверчиво попита Месер.

— Да — кимна Блейс. — Сега най-добре ще е да отида до хотела и да дремна малко. Дали бихте могли междуременно да ми осигурите пропуск за галерията за посетители и в двете ви палати?

— Никакъв проблем! — каза Химанди и двамата се запътиха към изхода на офиса.

Запазеният за Блейс апартамент в хотел „Елизеум“ беше твърде огромен и обзаведен с разточителен разкош — направо неприлично. Блейс си поръча лека вечеря, малко след като Химанди си тръгна. Вече се свечеряваше. Той наистина смяташе да направи точно това, което бе казал на Месер — да си легне, за да може усвоената за деня информация да се намести както трябва в главата му. Бе стигнал до извода, че докато спи, това се получава от само себе си.

Но изведнъж телефона иззвъня.

— Да, моля? — произнесе Блейс.

- Блейс Аренс? — попита непознат мъжки глас.
- Да, на телефона.
- Има съобщения за вас, междупланетна поща. Току-що ги получихме. Да ви ги донеса ли?
- Откъде са?
- На едното е написано „Асоциация“, а на другото „Сета“.
- Бихте ли желали да ги получите?
- Да — отвърна Блейс.

ГЛАВА 25

След пет минути на вратата се позвъни и куриерът му връчи писмата. Блейс не беше сигурен дали тук е прието да се дават бакшиши и реши да се направи на ударен и само благодари. Обичаите на различните планети бяха различни, на едно място едва ли не те изнудваха и си просеха бакшиша, а на друго даването му се считаше за обидно. Тук явно не се бе излъгал в очакванията си и човекът се усмихна, поклони се и си тръгна.

Блейс погледна пликите. Бяха адресирани на ръка, с различни, но и донякъде сходни почерци. Това, което бе пристигнало от Сета, бе пуснато преди два стандартни месеца, а другото, от Асоциация, бе изпратено едва преди десетина дена. Той реши да отвори първо по-старото писмо. В плика имаше още един — военна поща, също адресиран до него, с обратен адрес, кодиран като поредица от цифри. Блейс го отвори и погледна последната страница на писмото — беше от по-малкия му братовчед Уил. Двата листа бяха гъсто изписани и от двете страни — вероятно имаше ограничения за дължината на писмото. Разбира се, Уил така или иначе щеше да отиде в армията. Блейс започна да чете.

„Скъпи Блейс,

Не мога да ти съобщя къде точно се намирам, пък и това не е толкова важно. Преди два месеца пристигнаха повиквателните за нашия окръг, времето за обучение мина неусетно, и ето ме и мен, тук на Сета, в част, която може би съвсем скоро ще влезе в бой, макар че не е съвсем сигурно. Никой не обсъжда това с нас, простите войници.

Аз вече писах на Джошуа и на татко и реших да се обадя и на теб, просто защото не знам кога пак ще имам възможността да го направя. Освен това не знам дори и какво ме очаква за в бъдеще.

Просто исках да знаеш колко много ми липсваше, откакто напусна фермата. Джошуа винаги е бил по-силен от мен — тоест, винаги съм го слагал веднага след татко, но ти също се оказва силен, макар и посвоему. Когато си припомням общото ни детство, се сещам за това колко спокоен се чувствах близо до всички вас. Винаги съм бил слаб. И се страхувам, че и сега е така.

Аз отлично знам, че е мое задължение пред Бога да служа в един от експедиционните корпуси и че парите, които са платени за нас, ще са извънредно нужни на всички онези, които остават в къщи, на Асоциация. Но аз така и не се сблизих особено с никого тук, и затова без татко, Джошуа и особено без тебе често се чувствам доста самотен. Поверил съм съдбата си в Божиите ръце, но ми липсва твоето разбиране на нещата. Понякога си мисля, че ако можех да разбера защо Бог иска да му служа именно по този начин, бих бил много по-добър негов воин.

Навярно ти не би се затруднил, ако изпаднеш в подобно положение. Само ако можеше да дойдеш тук и да ми обясниш и на мен, не бих се чувствал толкова самотен. Естествено, много ми е приятно да ти пиша — все едно си до мен и просто си говорим. Но ни разрешават само тези два листа, които вече свършват, затова и спирам дотук.

Бог да е с теб, ще се моля за това.

С обич, Уил.“

Противно на обичайния си навик, Блейс прочете няколко пъти това писмо, взирайки се във всяка дума и опитвайки се да си представи как ли изглежда Уил в черната войнишка униформа на експедиционния корпус. Как ли пише това писмо, подпрял на коленете си импровизираната от някоя дъска маса, някъде там, на далечната Сета. Навярно Уил вече беше около осемнадесетгодишен, но писмото звучеше съвсем по детски. Братовчед му винаги бе изглеждал по-малък от възрастта си.

След време Блейс остави настрана писмото и отвори второто. То бе писано преди около десетина дни, и Блейс позна ясения и четлив

почерк на Джошуа.

„Скъпи Блейс.

Опитвах се да се свържа с теб в Екюмени, звъннах от магазина, но ми казаха, че си напуснал планетата. Тогава реших да ти пиша и помолих Дахно да препрати писмото ми до сегашното ти местопребиваване.

Пиша ти аз, защото знам, че татко не е в състояние да го направи. Той не ме е молил за това, но когато му казах, че отивам да ти звъня, а после, че съм решил да ти пиша, той не възрази. Даже ми се струва, че някак си му олекна от факта, че поех този товар.

Татко и аз винаги сме се радвали на Божията закрила. Това, че Уил невинаги го е осъзнавал, не беше негова грешка. Може би, ако мама не си беше отишла толкова рано, когато той бе още твърде мъничък, навярно би се чувствал по-сигурен във Вратата си. Но това не стана и аз знам колко му беше тежко, когато го призоваха да изпълни дълга си.

Аз ходих в местната наборна комисия и се опитвах да ги убедя да вземат мен, вместо него, защото аз щях да се справя много по-лесно и там щеше да ми е добре. Но те решиха, че ще съм по-нужен във фермата, защото фермите са от много голямо значение за изхранването на населението на планетата, затова и трябвало аз да си остана в къщи. И тъй като Бог ги бе избрал те да решават, не посмях да споря повече с тях.

Мислех да изчакам, докато се върнеш или ни дойдеш на гости във фермата. Тогава просто щях да ти кажа, че Уил вече го няма. Но тъкмо днес получихме вест, че Уил и целия му отряд вече са в Божиите селения. Случило се е по време на военни действия на някакво място на Сета, но името беше задраскано. Така че дори не знаем къде точно е загинал. Чувствах, че ти трябва да узнаеш колкото се може по-бързо за смъртта на Уил и затова ти пиша това писмо. Брат ми много те обичаше, както и всички ние, макар и да

не ни беше приятно, че ти така и не успя да откриеш път към Бога. Но съм сигурен, че си спомняш думите на татко — всеки мъж или жена принадлежат на Бога, независимо от това дали го знаят или не.

Трябва да се радвам, че Уил вече е там, горе, при Бог, макар че вътре в себе си страдам и тъжа за него, също както татко.

Когато отново се завърнеш на Асоциация, в Екюмени, много ще се радваме отново да те видим, макар и за малко. Толкова отдавна не сме се срещали.

Бог да те благослови.

Джошуа.“

Блейс остави писмото на Джошуа върху това на Уил и застина, вперил невиждащ поглед право пред себе си. После взе двете писма и ги понесе към спалнята, за да ги прибере в куфара си. И дълго, дълго стоя, гледайки отворения куфар...

Изведнъж див вой се изтръгна от гърдите му. Светкавично завъртане около единия крак и втория се заби в стената на спалнята му. Разнесе се страхотен трясък и на всички страни се разхвърча мазилка. Отдолу имаше само носещи дървени летвички. Сега в стената зееше дупка, голяма колкото два негови юмука.

Той се изправи, погледна каква каша е забъркал и изведнъж мрачно се изхили. Отиде до телефона и се обади на дежурния администратор.

— Току-що направих дупка в стената. Пратете някого да я оправи.

От другата страна на връзката настъпи объркване, но след малко се чу вече достатъчно овладян отговор.

— Желаете ли да ви преместим в друг апартамент, докато трае ремонта?

— Не — отговори Блейс, — просто пратете някой да дойде и да поправи стената.

Той се запъти към гостната, а оттам излезе на терасата, облегна се на облицования с мрамор парапет и загледа светлините на ширналия се под него град. Блейс гледаше, но не виждаше. Пред очите му беше

Уил. Как само се хвърли към него, когато той напускаше фермата с Дахно! Още известно време той си позволи да си припомня сцената с всички подробности, а после си наложи да не мисли за това. Не трябваше да дава воля на чувствата си. Досега никога не му се бе случвало да изгуби някой от близките си, и с изключение на майка си, никога не се бе сближавал с никой.

Блейс винаги бе смятал, че не е способен да изпитва такива чувства. Дори и към Дахно — защото отлично знаеше за лицемерието на брат си, наследство от майка им. Но неочаквано се оказа, че като всеки друг и той си има слабо място. Трябваше на секундата да се избави от него! Но как? Разбира се, на първо време трябваше просто да страни от другите хора. Само така щеше да има ясен поглед върху нещата и ще може трезво да ги преценява.

На вратата се позвъни. Двама, облечени в работни комбинезони, се легитимираха като нощните дежурни майстори. Той ги пусна и се запъти към телефона в гостната.

— Размислих — каза Блейс на администратора. — Съгласен съм да пренощувам в друг апартамент.

След десет минути се появи човек, за да пренесе багажа му в друга стая.

На новото място Блейс се хвърли в кревата и почти веднага потъна в дълбок сън.

На другата сутрин, той вече бе облечен и готов за закуска, когато телефона иззвъня. Беше Химанди.

— Помислих си, че навярно бихме могли да закусим заедно.

— Съгласен — отговори Блейс.

После слезе долу до бюфета, и веднага видя Химанди, който седеше и го чакаше на една от масите. Блейс се разположи до него и двамата си поръчаха.

— Чух, че през нощта е станало произшествие с една от стените в апартамента ви — каза Химанди, след като си размениха няколко приветствени думи.

— Да — спокойно отвърна Блейс, — наистина тази нощ имаше произшествие с една от стените в апартамента ми.

Докато говореше, той втренчено гледеше другия и не отмести погледа си от него, дори когато свърши. Онзи сведе очи.

— Разберете ме — произнесе той. — Просто местната организация иска да ви осигури най-добрите възможни условия. Ако възникнат някакви проблеми, трябва само да ми се обадите.

— Надявам се да не ми се налага — отговори Блейс.

Химанди зарови в джобовете си и подаде на Блейс два пропуска, от онези, които обикновено се забождат отпред, на гърдите.

— Единият е за долната палата, а другия — за горната — поясни той. — В сградата има подробен указател, как се стига до галерията за посетители.

— Благодаря ви — кимна Блейс и прибра пропуските в джоба си. Те поговориха още малко за времето и някои общо взето, също толкова незначителни неща. Един-два пъти Химанди се опита да смени темата и да насочи разговора към деловата страна на посещенията на Блейс. Но той упорито пренебрегваше плахите му опити и продължаваше да бърби учтиво.

Скоро те се разделиха, тъй като пристигна поръчаната от Блейс кола, която щеше да го откара до сградата на правителството.

В галерията на долната палата той не се задържа много, тъй като залата бе пълна едва на една четвърт. В горната палата обаче, Блейс се забави повече. И тук залата беше почти празна, само четири-пет депутатите слушаха нечие изказване. Той също послуша малко, а после напусна галерията и тръгна да търси телефон. Като го откри, се обади в офиса на Химанди.

— Бих искал да поговоря с директора Алберт Чин. Той е един от клиентите ви. Ще бъде ли възможно да ми уредите среща с него след петнадесет минути, например?

— Само ако си е в офиса — отговори Химанди. — Ще опитам. Звъннете ми пак, да речем след около половин час. Между другото, долу, на първия етаж има много хубав ресторант. Бихте могли да го посетите.

— Да — съгласи се Блейс. — Тогава ми звъннете направо там.

Като приключи с разговора, той слезе долу. Както му беше обещал Химанди, ресторантът наистина се оказа много приятен и уютен. Блейс си поръча халба от така харесалата му се джинджифилова бира. Посрбвайки си от време на време, той седеше и прехвърляше наум натрупалият се от вчера материал за размисли. Бе преброил повече от четиридесет директора във файловете на Химанди.

Това беше повече от две трети от общия брой на всички членове на горната палата. Постът директор вероятно бе копиран от Нютън, по аналогия с тамошния Съвет на губернаторите.

Блейс избра Чин случайно, просто защото прочете във файловете, че същия се е срещал с Химанди само преди три седмици. Такъв период от време обикновено бе напълно достатъчен, за да успее консултиращата клиента фирма да предложи конкретна стратегия за разрешаване на поставеният ѝ въпрос. Темата на срещата бе спомената само като обсъждане на инвестиции, а такава загадъчна формулировка веднага бе привлякла вниманието на Блейс.

Той прекара в очакване повече от половин час. Бяха минали сигурно около четиридесет и пет минути, когато от устройството за разговори на масата се чу глас.

— Блейс Аренс? Търсят ви. Ако натиснете копчето, можете да говорите и направо от масата си. Блейс Аренс, чувате ли ме? Приехте ли съобщението?

— Да, чувам ви. — Блейс натисна копчето и се наведе към микрофона. — Блейс Аренс е на телефона. Мисля, че сте искали да говорите с мен?

— Блейс Аренс — отговори му женски глас, — доктор Чин може да се срещне с вас още сега. Вие в сградата ли сте?

— Да, намирам се долу в ресторанта.

— Тогава можете да се качите горе още сега — отвърна гласът.

— Благодаря ви, идвам веднага — каза Блейс.

Той изкачи няколко етажа и повървя малко по един коридор. В офиса на Алберт Чин го посрещнаха трима секретари — две жени и един мъж. Една от жените го заведе в кабинета на директора.

— Вие ли сте Блейс Аренс? — произнесе директорът, надигайки се иззад бюрото си. Той беше на около четиридесет години, висок почти колкото и Блейс, но доста по-масивен.

Блейс кимна утвърдително. Те се здрависаха, и директорът веднага седна, посочвайки на Блейс отсрещното кресло.

— Разбрах, че сте тук в качеството си на ревизор за вашата Организация — започна Алберт Чин. — Химанди ми каза, че сте искали да поговорите с мен.

— Да — кимна Блейс. — Аз съм първият вицепрезидент на цялата ни организация, а Химанди, както знаете, е вицепрезидент на

тукашния ѝ филиал. Аз реших да поговоря с един от клиентите му само за да придобия по-ясна представа, как се развиват нещата тук.

— Кога смятате да се връщате? — поинтересува се Чин.

— В края на седмицата — отговори Блейс. — Следващата ми проверка е на Санта Мария.

— Ясно — откликна Чин. — Та какво ви интересува, що се отнася до мен?

— Преди всичко бих искал вие да потвърдите, че сте личен клиент на Химанди.

— Да — и Чин леко се усмихна, — така е, за мен е много важно да подбирам хората, с които ще си имам работа. Затова и се обърнах към ръководителя на вашата организация. Както се казва, „П.И.С.П.“ — или „положението има своите преимущества“, не е ли така, Блейс Аренс?

Блейс кимна, а после попита:

— Предполагам, че напълно сте доволен от своето?

— Безусловно. Освен това, за мен Химанди, освен мой консултант, стана даже нещо и като приятел. Аз така се привързах към него, че ще продължа да бъда негов приятел, дори ако той загуби влиянието и поста си при вас.

— Много ми е приятно да чуя това — каза Блейс. — Когато се върна, непременно ще докладвам това на нашия президент. А често ли се срещахте с Химанди?

— О, не бих казал, че беше много често — сви рамене Чин. — Няколко пъти годишно може би.

— Последния път не се ли срещнахте на двадесет и четвърти миналия месец?

— Така ли? Не си спомням — отговори Чин. — Мога да ви кажа със сигурност, ако попитам секретаря си — но впрочем, да, да, сетих се. Тогава с него обсъждахме закон К410.

— И оттогава не сте се виждали?

— Оттогава ли? — В гласа на Чин прозвуча учудване. Но после той се усмихна и продължи спокойно. — Не, не, абсолютно съм сигурен, че не сме се срещали след това.

Блейс стана, Чин също побърза да се изправи.

— Много се радвам, че имах възможността да си поговоря с вас — каза Блейс. — Беше много мило от ваша страна, че ми отделихте от

времето си.

— Но, моля ви, моля ви — отвърна Чин, — все пак вашата организация, тоест Химанди, ми е толкова полезен!

Те отново си стиснаха ръцете. После Блейс се спусна отново долу и нае кола, откъдето веднага се обади в офиса на Химанди. Химанди явно очакваше обаждането, защото самият той вдигна слушалката.

— Току-що проведох много приятен разговор с директора Алберт Чин — каза му Блейс. — А сега пътувам към вас. Трябва веднага да се срещнем.

— Сега ли? Точно сега? — учуди се Месер.

— Ами да! Защо пък не? — попита Блейс. — Да не би да има някаква пречка да поговорим?

— Не, не — отговори Химанди. — Можем да се срещнем някъде, където ще можем и да обядваме, и да поговорим.

След малко те се бяха настанили на маса за двама в малко, но много уютно ресторантче, което напомни на Блейс за местата, на които Дахно го гощаваше, когато Блейс му гостуваше в града. Разговорът поведе Блейс.

— Едва ли сте се замисляли някога — каза той на Химанди, след като сервитьорът им донесе питиетата — колко са на брой Другите, живеещи тук, на Касида.

Химанди Месер го изгледа втрещено.

— Доколкото ми е известно, освен тези, които са членове на нашата организация, други няма.

— Тогава откъде набирате кадри, за да ги обучавате?

— Ами, как откъде... измежду тези, чиито родители са от други светове... — Химанди присви очи. — Да не би да имате предвид, че трябва да смятам за Друг, всеки, който генетически е дорсаец, екзотик или квакер?

— Точно това имам предвид — кимна Блейс. — Трябва да мислите и за бъдещето на организацията. Предлагам ви да се разровите и да откриете всички касидианци, отговарящи на тези условия. Те на практика също са Други, макар и все още да не се числят официално към нас.

— Все още ли? — И Химанди отново го погледна учудено.

— Да — кимна Блейс. — Трябва да проумеете, че организация като нашата не може да бъде в застои. Тя или трябва да расте, или ще почне да намалява и в крайна сметка, един ден просто ще се стопи. А с нея и нашето влияние и могъщество. Накрая ще изчезнем и самите ние. Така че не трябва да се осланяме само на настоящето — нито аз, нито вие, Химанди.

— Но... — И Химанди сви рамене. — Защо трябва да се безпокоим за бъдещето, за нещо, което ще се случи, когато няма да ни има? Новите членове, които ще дойдат на наше място, сами ще се погрижат за него. Но добре, добре... А как мислите, колко голяма трябва да стане една такава организация като нашата? И ще се развива ли тя и по другите светове?

— Толкова голяма, че след време да можем да контролираме всеки един от населените светове — отговори Блейс.

Очите му не се откъсваха от тези на Химанди, но не за да подчертае значението на думите си — тази задача бе отредена на великолепно тренирания му глас, с който изцяло бе омаял Химанди. Блейс смяташе, че оттук нататък вече е в състояние да подчини напълно Химанди.

— Нима бихте искали да се задоволите с по-малко? — попита той. — Ако се вгледате по-внимателно, то ние, Другите, се различаваме от обикновените хора — ние сме отделен вид Хомо Сапиенс. Поне потенциално. Става дума не само за способността ни да си осигурим такъв контрол над световете, а за това, че той е неизбежен. Разбира се, при условие, че някои от нас не се отдръпнат.

— Не мога да си спомня колко точно наброява населението на Касида — заговори Химанди. — Но ако ги разглеждаме в светлината на вашите „приемни“ условия, то навярно потенциалните Други биха били около половин процент или малко повече, от цялото ни население.

— Именно те са ни необходими — те са Другите — допълни го Блейс. — Само се спрете и помислете малко върху това, Химанди. Ние започнахме, без да имаме каквото и да било влияние, а вижте къде сме сега. Тук, на Касида, вие и вашите сътрудници сте се превърнали от шепя никому неизвестни мъже и жени във влиятелни и авторитетни личности. — Той направи пауза. — Ако от нулата сте стигнали дотук,

нима ще спрете? Защо да не продължите напред? Спомнете си, колко ви бе лесно да платите ремонта на стаята ми в хотела!

Той отново замълча. Сега вече напълно бе завладял Химанди и за него не съществуваше нищо друго.

— Помислете, Химанди. Това не ви е споменавано, докато сте се обучавали. Не са го споменавали и на вас, ръководителите на филиалите, докато не сте се утвърдили и не сте постигнали успех в ръководените от вас дела. Но вече дойде време да определим бъдещата си, обща цел. В крайна сметка ние неминуемо ще оглавим контрола над останалата част от човечеството.

Блейс спря, изчаквайки реакцията на събеседника си. Химанди седеше неподвижно, дори без да се докосва до питието си. Накрая тежко въздъхна.

— Вие сте прав. Това беше неизбежно още от самото начало.

— Именно — потвърди Блейс. — Това, което чухте сега, трябва да залегне в основата на бъдещите ви действия — търсене и отчет на всички потенциални Други на тази планета, като не броим онези, които стоят встрани от общия път на човечеството, но те са единици. Разбирате ли ме?

Химанди гаврътна на екс чашата си.

— Да, да — кимна той. — Всичко разбрах.

— Това ще значи също и промяна в самата организация. След като ще приемете и осигурите работа на един куп хора, ще трябва и да промените самата ѝ структура. Засега, преди да сте направили издирването и преброяването на хората, които ще ни трябват, няма смисъл да ви давам предложения или съвети как да осъществите тази промяна. Но ще се наложи да помислите върху това как ще управлявате организация, наброяваща няколко хиляди души.

— Ще го направя — отзова се Химанди, — и то незабавно.

— Хубаво — усмихна се Блейс. — Затова и смятам да ходатайствам пред Дахно да ви остави начело на този филиал.

ГЛАВА 26

Мина известно време, докато Химанди се отърси от състоянието си на лека хипноза, до което го беше докарал Блейс.

— Аз... като че ли нещо не ви разбрах добре... — промърмори той.

— Вие сте прекрасен ръководител — започна Блейс, — и доколкото мога да преценя, предвид местните условия, сте постигнали значителен успех. Въпреки че отначало ми се струваше, че поради личните си амбиции, сте си създали свой, персонален контингент от клиенти, използвайки част от директорите на горната палата...

— Не, не — започна да се оправдава Химанди, — не мисля, че сте съвсем наясно какъв е случаят, не сте ме разбрали правилно...

Блейс се усмихна и спря излиянието му с жест.

— Затова пък сега съм на мнение — продължи той, — че в конкретната ситуация просто се налага членовете на тази група от директори да бъде свързана пряко с главата на нашата организация. Но от друга страна, вие сте направили някои просто класически грешки. Вече започвам да мисля, че почти всички ръководители на филиалите ни са склонни да допускат такъв тип грешки. Това се вижда от прегледа на файловете ви, който извърших. Ако се направи кръстосано сравняване на съдържащата се в тях информация за конкретен тип ситуации... Например, кога за последен път сте се срещал с Алберт Чин?

— Е, сега не бих могъл да си спомня — сви рамене Химанди, — но във файловете това би трябвало да е отбелязано...

— Да, там наистина е записано, че сте се срещали на двадесет и четвърти миналия месец. А след това не сте ли се виждали?

— Защо сте толкова сигурен, че съм се срещал пак с него? — попита Химанди. — Аз тъкмо...

— Химанди — меко го прекъсна Блейс, — спомнете си какво ви казах току-що. Казах, че ще ходатайствам пред Дахно да ви остави на сегашния ви пост, но в такъв случай вие трябва да ми казвате само

истината и да не криете нищо от мен. И така, да опитаме още веднъж. Кога сте се срещали за последен път с Алберт Чин?

— Преди една седмица, в сряда — промълви Химанди, втренчил очи в чинията си.

— Точно така — каза Блейс, — радвам се, че решихте да не ме лъжете. По време на срещата да ви е давал нещо? Нещо като подарък, може би?

— Беше... един плик. — Химанди продължи да разглежда чинията си. — Получавам такива пликове от всеки свой клиент от горната палата.

— Както и предполагам — отговори Блейс. — И затова просто съм принуден да ви задам още един въпрос. Всичко отива само във вашия джоб или тези доходи са за нещо друго? Виждате ли, докато проучвах файловете, се убедих, че не сте от хората, които се интересуват единствено от собствената си изгода. По-скоро си мисля, че сте решили да създадете таен фонд, който би могъл да ви е от полза при извънредни ситуации. Например, ако изведнъж се окажете напълно отрязан от Дахно. Тогава ръководството на този филиал би се съсредоточило изцяло в ръцете ви. Нали така?

Химанди откъсна поглед от чинията си и с удивление се взря в Блейс.

— Но как се досетихте? — попита той.

— Нямаше нужда да го правя — отвърна Блейс. — Всеки, който надзърне във файловете ви, веднага би разбрал, че сте напълно предан на организацията. Но вие сте поддържали една пасивна линия на поведение, а в настоящия момент това не е правилно — трябва да се действа по съвсем различен начин.

Той направи пауза, давайки възможност на Химанди да отговори, но онзи продължаваше да си мълчи. Тогава Блейс продължи.

— Тъй като бъдещата ни стратегия е насочена към разширяване на организацията, а това ще отнеме период от няколко години, вие трябва да се преориентирате от отбрана и изчакване към нападение. Накратко, трябва да се използва всеки удобен случай, не трябва да се затваряме в черупката си и да гледаме само личната си изгода. Трябва всеки да стане участник в неизбежното движение напред, към голямото и светло бъдеще. А сега, още нещо. Макар и да не разполагам с преки доказателства... но те няма да са нужни дори и на

Дахно — на него ще са му напълно достатъчни и моите думи. Бих искал все пак да си изясня това-онова. Първо, искам веднага да разпуснете въоръжените си отряди.

Очите на Химанди се разшириха.

— Та вие сте направо ясновидец! — възкликна той. — Как сте могли да откриете това във файловете ни?

Блейс се усмихна.

— Това беше само едно предположение, но както се вижда, доста основателно.

— Аз... аз... не съм ги създавал — запелтечи Химанди, — аз само сключих споразумение с един от тукашните военни командири за наемане и използване на специално обучени части, ако ми се наложи.

— В такъв случай бих искал да развалите това споразумение — каза Блейс. — Това е все едно да държите заредено оръжие в дома си. Ако един човек при обичайни обстоятелства никога не би прибегнал до оръжието като аргумент, съвсем спокойно би го сторил, ако то му е подръка. А сега на въпроса — ще ме запознаете ли със свръхсекретните си файлове?

— Да — отговори Химанди, — когато пожелаете.

Блейс отмести стола си и стана.

— Тогава нека да го направим веднага.

След около половин час той изучаваше неголемите, но извънредно съдържателни свръхсекретни файлове в офиса на Химанди. Дахно навярно би предприел незабавни и крути мерки, ако знаеше какво има в тях.

— И така — каза Блейс, приключвайки с огледа, — от всичко, което видях досега, се убедих, че вие несъмнено имате големи способности и че освен вас, едва ли някой е достоен да оглави ръководството на организацията ни тук, на Касида. Бих искал само да ме уведомите, когато прехвърлите цялата тази информация към не секретните файлове, за да може да я разгледа всеки, който има право. Трябва също незабавно да прекратите договора си с военните и да започнете издирването на потенциалните ни бъдещи членове. Когато ми докладвате, че всичко това е изпълнено, аз ще докладвам на Дахно, представяйки всичко в най-добрата му светлина.

— Вие смятате, че...? — Химанди не посмя да довърши изречението.

— Вече ви казах, че ще ходатайствам за вас пред брат си. А през следващите няколко дни, оставащи ми до полета, бих искал да опозная по-отблизо правителствените и деловите кръгове. И най-накрая, нещо, което много искам да направя — да се срещна с членовете на най-първия випуск студенти, пристигнали тук. Добре би било това да стане по време на процалния обяд, в деня на заминаването ми.

— Това е една прекрасна идея — съгласи се Химанди, — просто прекрасна. Ще ви е нужна ли помощта ми?

— Не — отговори Блейс. — Но ще ми бъде изключително приятно да видя, че веднага ще се заемете с изпълнението на съветите ми.

След няколко дни един космически кораб остави Блейс на Санта Мария.

На тази планета филиала на организацията се ръководеше от жена, на име Ким Уолеч. Тя също имаше лични, свръхсекретни файлове. Макар и с голяма неохота, тя бе принудена да даде възможност на Блейс да надникне в тях.

Тя се съгласяваше с всичко, което той ѝ предлагаше да направи в бъдеще, но когато опряха до разни дребни, лични неща, изведнъж рязко му се опълчи. Но в края на краищата Ким все пак се предаде, като обеща на Блейс да преустрои организацията в съответствие с изискванията му.

Следващата му спирка беше Сета, а после той посети Нова Земя и накрая — Хармония. На всяка една от тези планети ситуацията и държанието на ръководителите на филиалите беше сходно на това, което бе видял досега. Съответно и методите, които той самият използваше, за да им въздейства, не се различаваха особено от предишните.

След горе-долу три стандартни месеца Блейс отново стъпи на Асоциация. Той се свърза по телефона с Дахно направо от космодрума и му обясни, че първо би искал да се отбие при Хенри и Джошуа и да им изкаже съболезнованията си.

Когато Блейс вкара наетият от него оувъркар в двора на фермата, вече беше тъмно. В къщата светеше. Той знаеше, че обикновено по

това време Хенри и Джошуа вечерят. Нямахме как да не са чули шума на двигателите, когато се отби от шосето към фермата.

Както и предполагаше, Джошуа изскочи от къщата точно когато Блейс се измъкваше от колата, а Хенри го чакаше вътре. Джошуа беше вече навярно двадесет и няколко годишен, но се хвърли към оувъркара също както Уил някога, когато Блейс напусна завинаги фермата. Но за разлика от по-малкия си брат той не се хвърли да се прегръща, а просто протегна ръка и двамата с Блейс сърдечно се здрависаха.

— Знаех си, че веднага щом можеш, ще ни навестиш, Блейс! — възкликна Джошуа. — О, как се радвам да те видя!

— А аз как се радвам, че отново съм тук... — каза от дъното на душата си Блейс.

— Виж, Блейс... — обърна се към него Джошуа, докато вървяха към къщата, — недей да говориш за Уил, преди татко сам да е отворил дума... Може ли?

— Разбира се — отговори Блейс.

Те влязоха в къщата. Хенри седеше до масата и прехвърляше книгата си. Той вдигна глава и на лицето му се появи обичайната му съдържана усмивка.

— Добре дошъл, Блейс.

— Леле, колко си пораснал — удиви се Джошуа, успял вече да го разгледа по-подробно. — Ама ти си направо гигант!

Блейс се разсмя.

— Дахно наистина е гигант, а аз — все още не.

— Като че ли... не си ли по-висок от него? — забеляза Хенри.

— Ние сме абсолютно еднакви на ръст — отвърна Блейс, — но той е по-тежък от мен.

Очевидно, Джошуа допреди малко се бе занимавал с поправката на сбруята — тя беше разстлана на гърба на стола му. Той предложи на Блейс да седне и отново се хвана за шилото и дебелата игла с едва промушен в нея насмолен обуцарски конец. Джошуа продължи да разговаря, без да прекъсва работата си, също както и Хенри. Това не предизвиква раздражение в Блейс. Той знаеше, че те трябва да се възползват от всяка свободна минута, за да успеят да свършат навреме всичко.

— На междупланетно пътуване ли беше? — попита Хенри, без да откъсва поглед от бумагите си.

— Да — отвърна Блейс. — Посетих всички светове, на които има филиали на организацията на Дахно.

— Но на Сета няма, нали? — Хенри продължаваше да не вдига очи.

— Не — излъга Блейс, — не съм ходил на Сета.

Джошуа се намеси в разговора.

— Какви са тези други светове, Блейс? Как изглеждат, на какво приличат?

Въпросът съвсем не бе зададен само от учтивост. Джошуа наистина се интересуваше.

Блейс се усмихна.

— Градовете им много приличат на Екюмени. Е, а хората са почти същите като онези, които живеят тук. Всичко е горе-долу почти същото, и бизнеса, и политиката.

— Независимо от това, сигурно е било много интересно пътешествие. — За първи път в гласа на Джошуа се промъкнаха тъга и съжаление.

— Не може да се каже, че не беше интересно — отговори Блейс, — но нямаше нищо кой знае какво, че да го запомня.

— Мястото ни е тук, Джошуа — отбеляза Хенри.

— Да, татко, знам — отвърна Джошуа точно така, както бе отговарял вече много, много пъти.

Вестта, че Блейс ще остане за през нощта, а може би дори ще прекара и няколко дни с тях, бе приета с радост. Джошуа изнесе от спалнята старото легло на Блейс, тъй като се оказа, че му е малко, и внесе голямото легло с два матрака, на което навремето бе спал Дахно. И макар че девет часа все още беше доста ранен час за Блейс, той си легна в същата тази стая, в която спяха като деца, точно срещу леглото на Джошуа.

През следващите два дни Блейс се труди рамо до рамо с братовчед си и чичо си, вършейки всичко, което му попаднеше. Да седи сам в къщата беше глупаво и неловко, освен това той не обичаше да безделничи. По-голямата част от времето си прекара с Джошуа, слушайки разказите му за това, какво се е случило, след като той бе напуснал фермата. Братовчед му сподели и опасенията си относно Хенри, докато двамата с Блейс поправяха оградата.

— Той никога не говори за това и се старая да не показва мъката си, но след загубата на Уил, предшествана от загубата и на майка преди много години, той се чувства съвсем сам. Това е една от причините, поради които не се решавам да се ожена, точно сега. Все пак фермата все още е негова. А ако доведе жена тук и ни се родят деца, той ще се почувства излишен и постепенно ще бъде принуден да отстъпва все повече и повече... Не искам това. От друга страна, не мога до безкрайност да моля Рут да почака още малко...

— Рут? — не разбра Блейс.

Джошуа закрепил с чука телта към стълба и кимна към плоските клещи в ръцете на Блейс:

— Я опъни!

Блейс хвана телта с клещите и я намота около стълба. Джошуа я дозакрепи, и те тръгнаха към следващия кол на оградата.

— Рут Макинтайър. Сигурно си я спомняш от училище, но да бе, ти всъщност не ходеше на училище с нас. Както и да е, тя е малко по-голяма от теб, едва ли си я срещал. Но предполагам, че си спомняш семейството ѝ — семейство Макинтайър.

— Да — кимна Блейс, — помня го.

Той безуспешно се опитваше да си припомни коя беше Рут. Дори и да се бяха срещали, ще да е било само на неделните служби в църквата.

— Разкажи ми за нея, как изглежда? — помоли Блейс.

— О, тя е висока, почти колкото мен, с много тъмни коси и обло лице. Мисля, че я обичам, Блейс.

— Аз мисля, че независимо от това, което ми каза за чичо Хенри, ти трябва да се ожениш. Сигурен съм, че ако го попиташ, той ще се съгласи.

— Точно затова и не искам да го правя — каза Джошуа, — поне засега.

— Ако искаш, аз... — започна Блейс. Но Джошуа поклати глава, прекъсвайки го.

— Не. Аз сам ще го направя, когато дойде подходящия момент.

Те продължиха да си говорят, но вече обсъждаха времето, животните, цените на фермите и много други неща.

После Блейс работи известно време и с Хенри. Чичо му разширяваше обора, защото смяташе да увеличи стадото. Но Хенри

говореше само за работа и за всекидневните неща. Едва на третия ден, като приключи с поправката на покрива, той слезе по стълбата, изтри потта от лицето си и изведнъж внимателно се вгледа в Блейс.

— Уил много си мислеше за теб.

— Зная — кимна Блейс, — той ми писа за това. Изведнъж реши, че сега е най-подходящия момент и той извади писмото от джоба си. — Ето писмото му. Искате ли да го прочетете?

— Ако нямаш нищо против, бих искал да прочета писмото ти... тоест, писмото на Уил... — Очите на Хенри буквално не се отлепваха от плика. Блейс му го подаде. Хенри жадно го прочете на няколко пъти и едва след това го сгъна акуратно и го върна на Блейс.

— Всъщност, защо не го задържите? — предложи Блейс. — Нали тук е домът на Уил, а също и всичките му вещи. Според мен, това последно писмо също трябва да остане тук.

Хенри поклати глава.

— Той го е писал на теб. Ако искаш да го запазиш, пази го ти.

— Аз ще го запазя. — Блейс прибра плика обратно. — Но ако размислите и решите, че го искате...

— Не, аз вече реших. — И Хенри отново се заизкачва към покрива.

Вечерта Джошуа издебна подходящ момент, за да си поговори насаме с Блейс.

— Добре си направил, като си показал това писмо на татко. Не би могъл да постъпиш по-добре. Той го прочете и се убеди, че макар и преди смъртта си, Уил все пак е намерил утеха в Бога. Не можеш да си представиш, колко по-леко му е сега. А може ли и аз да го прочета?

— Разбира се — отвърна Блейс, извади писмото от джоба си и го подаде на Джошуа. — Опитвах се да убедя чичо да го вземе и да го запази тук, но той не щеше и да чуе.

— Знам — отзова се Джошуа, а погледът му жадно се впиваше в редовете на писмото. — Той и на мен ми заповяда в никакъв случай да не го взимам. — Джошуа се откъсна от писмото за секунда и погледна Блейс. — Но щом ми предлагаш, аз все пак ще го взема. Някой ден, след време, татко може би ще се радва, че съм го направил.

Същата вечер Блейс получи бележка от магазина, че се е обаждал Дахно. Блейс веднага се качи на оувъркара и отиде до магазина. Плати разговора и звънна на брат си.

— Съжалявам, че прекъсвам гостуването ти — каза Дахно. — Но ми се струва, че е крайно време да се върнеш и да ми разкажеш за пътешествието си. Разполагаш ли с транспорт?

— Да, наех си оувъркар — отвърна Блейс.

— Ако тръгнеш веднага, ще можем да поговорим, докато вечеряме. Разбира се, че трябваше да посетиш първо Хенри и Джошуа, но все пак е време и аз да те видя и да си поговоря с теб.

ГЛАВА 27

Докато разговаряше с Дахно, Блейс усети, че брат му по някаква причина спешно се нуждае от него. Но когато пристигна в малкото ресторантче, където се разбраха да се чакат, той отново почувства как го обхваща добре познатото му усещане за покой и безгрижие. Блейс го изпитваше всеки път — винаги, когато беше в компанията на брат си, още от първите си няколко посещения в Екюмени.

На масата Дахно приказваше за всевъзможни неща, без да засяга сериозните според Блейс теми. Брат му спомена само някои незначителни събития от политически и бизнес характер, както и някои градски клюки.

Блейс търпеливо чакаше.

— Е, а сега — каза Дахно, когато стигнаха до питиетата, — може би вече ще ми разкажеш, как мина пътешествието ти...

Започна се, помисли си Блейс. Явно, приятната част на вечерята беше дотук.

— Разбира се — отговори Блейс. — Естествено, някои неща определено ще бъдат изненадващи за теб, затова е желателно да се въоръжиш с търпение и да ме изслушаш до края, а после ще обсъдим всичко подробно. Става ли?

Дахно кимна.

— Добре, така да е. — Той вдигна чашата си и отпи една голяма глътка. — Хайде, давай.

— Отначало заминах за Фрайланд — започна Блейс, — тамошния ръководител на филиала ни се казва Хамър Мартин...

— Добро момче е този Хамър — забеляза Дахно.

Блейс вдигна пръст в знак на протест. Дахно на свой ред кимна, сякаш се извиняваше, и му махна с ръка да продължи. Блейс започна да разказва подробно за всичко, което се бе случило на Фрайланд, без да прави каквито и да било коментари — просто излагаше голите факти. Като стигна до последния си дълъг и задушевен разговор с Хамър, Блейс го цитира почти дословно.

Тъй като Дахно мълчеше, Блейс продължи с описание на секретните файлове и това, което бе открил в тях. Спомена също и какви изводи си бе направил той самият от намереното. Но независимо от това Блейс повтори препоръката си Хамър да бъде оставен на сегашния си пост.

Дахно го слушаше отпуснат, а на лицето му играеше присмехулно изражение, което като че ли беше залепено там, с изключение на някои редки изключения, когато по някакви причини чувството му за хумор го напускаше.

Блейс продължи да разказва и описа събитията на Касида. После съобщи какво бе открил на Санта Мария, Сета и Нова Земя, а накрая, и на Хармония. Блейс отбеляза, че само на Хармония не е открил секретни файлове, а също и тайно сформирани военни формирования. Кинкака Гудфелоу, който ръководеше организацията на Хармония, следваше дадените му заповеди абсолютно стриктно.

— Но независимо от всичко, аз и на него казах същото, което казах и на останалите. За потенциалните кандидат-членове на нашата организация, които трябва да привлечем, и за бъдещото ни развитие — спокойно отбеляза Блейс. — Все пак мисля, че ще е по-добре да го сменим. Организацията на Хармония на практика се ръководи от теб. А тъй като е близо, ти би могъл да отскочиш до там във всеки един момент.

Дахно кимна, съгласявайки се.

— ... а същевременно нито един от вицепрезидентите ни — продължи Блейс, — поне в самото начало, не разбра, че имам намерение да ровя из кирливите им ризи и че смятам да извадя на бял свят всичките им задкулисни игрички. Само Гудфелоу веднага се усети, че съм дошъл да го проверявам.

— Я го виж ти?! — промърмори Дахно с известно учудване.

— Да — кимна Блейс, — и веднага се хвана да ми докаже, че няма нищо за криене. Единствената причина да настоявам за евентуалната му замяна с някой друг, е защото подозирам, че той едва ли ще е съгласен с това бъдеще на Другите, за което му говорих.

Дахно отново кимна, но сега лицето му беше напълно непроницаемо.

— От друга страна — продължи Блейс, — смятам, че след известно време той ще бъде принуден да повярва в неизбежното

настъпване на едно такова бъдеще, може би дори ще повярва в него от цялото си сърце и душа. Така че, по принцип мисля, че е допустимо и да го оставим на поста му.

Над масата се възцари тишина.

— Я чакай малко — мазно започна Дахно след известно време, — ти беше изпратен на тази обиколка със съвсем друга цел, а не за да вършиш всичките тези изпълнения. Пълномощията, които ти дадох, трябваше да се използват само с цел да ти осигурят сътрудничеството им. Ти получи този документ не за да ги плашиш или пък да им внушаваш идеята за възцаряването на Другите над всички обитаеми планети. В действителност може и да съм споменал нещо подобно в речите си пред абсолвентите ни, но мислех, че поне ти би трябвало да си наясно — това са само думи.

— Аз те разбрах — парира го Блейс. — Само че за мен това не бяха просто думи. Напротив, именно тогава реших, че това е една желана и напълно достижима цел.

— Нима? — усмихна се Дахно. — Тогава нека забравим за малко съображенията ти, какво би ни дало едно такова бъдеще. Вместо това, я ми обясни какво те кара да вярваш в подобно бъдеще? Някой друг да, но ти отдавна би трябвало да си наясно, че всичките ми успехи, а и техните също, се дължат най-вече на личните контакти, които всеки си създава.

— Именно затова настъпването на едно такова бъдеще е неизбежно — отвърна Блейс. — Ти по нищо не се различаваш от всеки друг, който преуспява в някаква област. Колкото по-големи успехи имаш, толкова повече трябва да работиш. Понякога, дори по осемнадесет часа на денонощие и по седем дни в седмицата. С твоите способности ти все още успяваш да се справиш с такъв огромен обем работа, без да ти проличи, но лошото е, че останалите въобще не могат да се сравняват с тебе.

— Мистър вицепрезидент. — Дахно пресуши чашата си и натисна копчето на пулта за управление, монтиран на масата, поръчайки си следващото питие. — Вие сте абсолютно прав. Съгласен съм с вас, че при такова натоварване много скоро ще ми дотрябва помощ.

— Да не би това да е била една от причините да поискаш тъкмо аз да стана старши вицепрезидент? — попита Блейс. — Предполагам,

че отдавна си разбрал, че в един момент ще ти дойде нанягорно. И си решил да прехвърлиш поне част от работата на някой, на който поне малко вярваш, нали така?

— Да, и тук позна, мистър вицепрезидент — кимна Дахно. На масата пред него се появи отвор, оттам излезе напълнена до ръба чаша, а после дупката отново се затвори. — И все пак — продължи той, — това бъдещо развитие, което си дискутирал с ръководителите на местните организации, не ми е по силите. Така че, аз просто не мога да се съглася с теб.

— А аз мисля, че все пак ще се съгласиш, ако намериш време да погледнеш нещата по-сериозно и задълбочено, както направих аз, през последните няколко години — отвърна Блейс. — Та ти си уникален! Обзалагам се, че си способен дори и екзотик да убедиш в каквото си поискаш, което по принцип не е по силите на никой, освен на друг екзотик.

— Не, с екзотик едва ли ще се справя — промърмори Дахно, разглеждайки пълната си чаша, — но продължавай, слушам те.

— Това, което ни трябва, е една осъзната цел — моя и твоя — каза Блейс.

— Според мен си в грешка. — Дахно вдигна поглед от чашата си и го погледна. — Ти всъщност се опитваш да ми кажеш, че целта ти е напълно достижима по принцип, но само аз съм способен да го направя?

— Да — отговори Блейс, — но ще стане много по-бързо, тоест, искам да кажа, че ще сме живи да го видим — ти и аз, единствено, ако работим заедно.

Дахно добродушно се подсмихна.

— Ха, та на мен ли не ми беше ясно, още от самото начало, че ако се опитам да те направя полезен за каквото и да било, без да споменаваме факта, че вече си старшия ми вицепрезидент, то неминуемо ще се стигне дотам, че ще станеш абсолютно незаменим. Поне за мен.

— Значи, това бъдеще, което ти обрисовах до момента, не значи нищо за теб? Ти не виждаш мястото си в него?

— Да, въобще не се виждам там. — Дахно гаврътна на един дъх чашата си, а после се протегна, отпускаяки се. — Разбира се, на теория

нищо не ми пречи да си го представя. Накратко, дали ще се съглася с теб или не, при всички случаи трябва добре да бъде обмислено.

— А все пак позволено ли ми е да узная, колко време ще ви е необходимо, за да обмислите това, мистър президент? — заинтересува се Блейс.

— Честно казано, мистър вицепрезидент, нямам представа — отговори Дахно. — Може и една нощ да ми стигне, а може да ми потрябват и няколко месеца. Аз не съм като ръководителите на филиалите, с които сте си имали работа досега. Аз вземам това, което ми предлагате, и го сравнявам с това, което смятам за възможно. — Той се усмихна. — Добре, за момента може да се каже, че вечерята ни мина както трябва. А сега на мен ми е време да заема работното си място в ресторанта, а ти сигурно копнееш да се прибереш в апартамента си и да си починеш като хората.

— Само още минутка — помоли Блейс. — Каж ми — прав ли бях, когато казах на главите на филиалите ни, че поддържането на частни въоръжени отряди или нещо подобно, а също и притежаването на лични секретни файлове е в противоречие с правилата на организацията?

— Да — кимна Дахно, — за това съм напълно съгласен с теб. Когато те си оправят грешките, ще те помоля веднага да ме уведомиш.

— Естествено — каза Блейс. — Но имам още един въпрос. Ти самият не се ли чувстваш отговорен за допуснатите, да ги наречем грешки, от нашите младши вицепрезиденти?

Дахно го изгледа с усмивчица.

— Брей, че си хитър!

— Може и да съм — съгласи се брат му, — но ти още не си ми отговорил на въпроса.

— Хич и не мисля да ти отговарям — сви рамене Дахно. — Е, какво, ще ставаме ли?

— Господин президент — каза Блейс, — не знам защо имам чувството, че искахте да ми кажете още нещо.

— Може и да съм искал — каза Дахно, — но след всичко, което ми наприказва досега, навярно ми е изхвъркнало от ума. Но няма значение, ние обезателно ще стигнем и до него.

Той се надигна от мястото си и се измъкна от масата. Блейс последва примера му.

— Да те хвърля ли до вас? — попита Дахно.

— Не е задължително — отвърна Блейс, — мога да си наема кола.

— Не се излагай, това въобще няма да ме затрудни — сви рамене Дахно.

Преди да заспи, Блейс се подсети, че трябва внимателно да проучи ситуацията тук, на Асоциация, и да види дали нещо не се е променило през изминалия един месец, докато отсъствуваше. А паралелно с това трябваше и да помисли, защо Дахно искаше от него толкова срочно да се прибере в града.

Блейс се събуди около обяд, и както обикновено, след като се беше наспал, мислите му бяха много по-подредени. Той не можеше да бъде напълно сигурен, но по време на разговора му с Дахно у него се бе породило усещането, че брат му има проблем, който непременно трябва да сподели с него. Дори не изключваше възможността, Дахно да използва помощта му, за да го разреши. Но след разговора им, Дахно явно бе размислил. Защо — не беше ясно. Единственото нещо, което би възпряло брат му да бъде откровен с него, бе внезапно възникнало недоверие.

Независимо от всичко, какъвто и да беше проблемът, той несъмнено беше нещо, свързано с политиката и следователно, колкото по-скоро се ориентираше той самият в местната политическа ситуация, толкова по-добре.

Дахно не бе оставил никакви инструкции, и Блейс реши, че е свободен да прави каквото иска. Той се облече, закуси и се отправи към офиса на брат си. След като поздрави служещите, той мина през кабинета на Дахно и отиде в информационния отдел. После започна да преглежда файловете, опитвайки се да намери някаква промяна в тях.

Както винаги, Дахно бе шифрирал най-прявата информация. Но благодарение на известните си познания върху повечето от кодовете, които брат му обикновено използваше, Блейс откри, че на няколко места се споменаваха проекта за изграждане на геотермалната станция. Само по себе си споменаването на това не му носеше никаква яснота, но дори само количеството на повторенията сочеше, че проекта отново е станал важен. А оттук следваше, че всички останали сделки на Дахно са отишли на втори план.

Изглежда, че Дахно го бе повикал, защото е искал да се посъветва с него относно проектозакона за строеж на геостанцията.

Блейс зарязва проучването на файловете и се запъти към сградата на правителството и прекара известно време в галерията за посетители, за да потърси още някаква информация по въпроса. Депутатите бяха доста повече от преди, а освен това много от тях се стараеха да говорят толкова тихо, че в галерията изобщо не се чуваше нищо от разговорите им.

Блейс забеляза определено оживление — почти бе склонен да мисли, че е свързано с проекта на геостанцията. За да се убеди, той попита Том, охраната на входа, когото познаваше отпреди, какво толкова интересно се обсъжда в Палатата.

— Проектът на геотермалната енергостанция, Блейс Аренс — отговори Том.

— Така ли? — И Блейс разигра крайно учудване. — Аз отсъствах почти три месеца, и даже мислех, че отдавна са го приели!

Пазачът се разсмя.

— Кашата е пълна — два пъти го прекараха през половин дузина какви ли не комитети и отново го върнаха в Палатата.

— А дали случайно нямате представа, кой стои зад този проект?

Човекът се усмихна, но поклати глава.

— Нали знаете правилата, нямаме право да обсъждаме членовете на Палатата, нито с посетителите, нито с другите членове на Палатата. Но ако вие наистина искате да разберете какво става, не е лошо да прегледате публикуваните материали от заседанията на Палатата. Извинете ме, но аз нямам право да ви кажа нищо.

— Да, разбира се — кимна Блейс, — и аз не трябваше да ви задавам подобни въпроси, така че простете ми и да забравим за това.

— Така и ще направя. Винаги ми е приятно да ви видя, Блейс Аренс. Между другото, библиотеката е долу — уточни Том.

Блейс се спусна с асансьора до подземния етаж, където се намираше библиотеката на Палатата — дълго, тясно помещение с нисък таван. Изглеждаше, сякаш бетонните основи на сградата бяха издялкани, за да го сместят. Той успя да влезе благодарение на пропуска си.

Един среден на възраст мъж, но със съвършено побеляла коса и патриархална усмивка, досущ добрия дядо Коледа, връчи на Блейс

купчина от ежедневните бюлетини на Палатата за последните три месеца. Блейс ги прегледа набързо.

Ставаше ясно, че горе са работили доста активно над законопроекта за геостанцията. Той бе минавал за разглеждане през най-различни комитети, после отново бе връщан в Палатата, след което всичко се повтаряше отначало. Но като цяло информацията бе твърде оскъдна. Основно ставаше дума за движението на проектозакона, под номер 417В, но ако се бе стигнало до окончателното му гласуване, щяха да публикуват и данни за това кой и как е гласувал.

Блейс вече се канеше да върне бюлетините на библиотекаря, когато видя, че онзи се е запътил към него, държейки още по-дебела пачка с листа в ръце.

— Може би ще искате да погледнете и публикациите в пресата за работата на Палатата през този период? Много от хората, които идват тук, веднага щом прегледат бюлетините ме молят да им дам и копия от материалите в пресата.

И той ги остави на масата пред Блейс.

— Благодаря ви — кимна Блейс. Въобще не беше и помислял за подобен източник на информация, макар че тъкмо във вестниците трябваше да търси още информация за проекта. Той започна да преглежда материалите.

Ако не беше способността му да чете бързо и веднага да запомня прочетеното, това би се оказало непосилна работа. Но както и да е, след по-малко от половин час той върна листовете на библиотекаря, който го изгледа с известна доза учудване.

— Е, намерихте ли каквото търсехте? — поинтересува се онзи.

— Да, благодаря ви — отвърна Блейс.

Щом излезе от библиотеката, той си поръча кола и побърза да се прибере в къщи. Тези вестникарски съобщения се оказаха доста по-съдържателни, мислеше си Блейс, докато пътуваше обратно към апартамента си. Никак не е чудно, че привличат вниманието на читателите много повече, отколкото сухото изложение на фактите в страниците на парламентарните отчети.

Блейс бе открил, че някой си Даръл Маккей, млад лидер, е създал нова църковна общност, наречена „Въстани!“ с щабквартира в малкото градче Нюбъри. Беше много трудно, разполагайки само със

съобщенията във вестниците, да се разбере що за човек е — фанатик или Истински Пазител на Вярата. Но съдейки по поместената там негова снимка, Блейс реши, че по всяка вероятност е фанатик.

Този, като че появил се от нищото Маккей отначало се представял за защитник на интересите на населението от селските райони. Освен това като че ли беше член на една от общините в Нюбъри, която беше под властта на някои от членовете на Петте Сестри. После пък бе застанал начело при някакъв разкол в тази община, което бе довело до създаването на собствената му църква „Въстани!“. По-нататък влиянието му стремително бе започнало да расте, и още много други църкви се бяха присъединили към неговата.

В началото това били предимно селски църкви, но по-късно към тях се присъединили и градските. Нюбъри се намираше на около хиляда и двеста километра от Екюмени. Даръл Маккей бе разположил в него своята щабквартира, малко след като Блейс бе заминал на пътешествието си.

През това време броя на членовете на църквата „Въстани!“ бе нараснал дотолкова, че те вече можеха и съответно бяха отправили петиция към правителството да им позволи да упражнят правото си и да изберат свой представител в Палатата. Петицията била приета, изборите — проведени, и разбира се за представител бил избран не някой друг, а самият Маккей!

Това беше доказателство или за изключителната самоувереност на младия църковен лидер, или за това, че той преследва някаква напълно конкретна цел. Като помисли малко, Блейс изрече в микрофона на колата:

— Зададения маршрут се отменя. Нов маршрут — най-близкия космодрум.

Стигна само за петнадесет минути. Оттам Блейс нае петместен аеробус и отлетя право към Нюбъри. След като се уговори с пилота онзи да го вземе на другия ден към десет часа за обратния курс, Блейс нае кола и се упъти към градчето.

То не беше голямо, даже се оказа по-малко, отколкото Блейс предполагаше. Ако се бе опитал да се разходи пеша по улиците, на фона на местното население навярно би изглеждал като същински цирков клоун, заради огромния си ръст и ярките градски дрехи. Дахно навярно изпитваше същите неудобства като него заради ръста си.

Блейс спря колата пред един магазин, за да си купи карта на града, и прибягна до малко хипноза, за да измъкне от продавача биографията на Даръл Маккей, преди да стане влиятелен лидер на новото църковно движение.

Оказа се, че Маккей бил съвсем обикновен местен младок, преди да обедини дисидентите и да създаде своя собствена църква. Новата църква бързо бе превзела сърцата на вярващите, а той се бе сдобил със слава. Продавачът не знаеше дали Маккей сега е в Нюбъри. Горедолу преди година лидерът бе започнал обиколка из новите енории, и освен може би най-близките му помощници, едва ли някой знаеше къде се намира в момента.

Блейс не успя да научи нищо повече. Като се върна в колата, той позвъни в Екюмени, за да отмени поръчаният за утре аеробус, после отново позвъни в местната аерокомпания и поръча експресен полет до Екюмени. Успя да се върне там, преди да се е мръкнало.

ГЛАВА 28

Блейс се събуди рано със слабо, но настоятелно усещане, че трябва да предприеме нещо колкото се може по-бързо. Сънливостта му окончателно изчезна, когато се сети, че тази сутрин Маккей трябваше да изнесе важна реч по проектозакона за геостанцията. Блейс реши, че на всяка цена трябва да го чуе. Дори само това беше напълно достатъчна причина, за да го накара да стане, но той знаеше, че зад всичко това стои и нещо много по-голямо. Интуицията му подсказваше, че бяха се натрупали достатъчно много фактори за възникването на кризисна ситуация, и то предстояща в най-близко бъдеще. Трябваше да открие още доказателства за надигащата се опасност и затова той побърза да стане и чевръсто се облече.

После предпазливо надзърна в спалнята на Дахно и видя, че той все още спи, както и се надяваше. Вероятно брат му се бе прибрал призори — твърде много от клиентите му предпочитаха да се срещат с него тайно — а често „тайно“ се оказваше само през това време на денонощието, в което по-голямата част от населението на града прекарваше в сън.

Секунда-две Блейс стоеше и гледаше как Дахно спи. Огромният му брат се бе проснал, повален от съня. Едната му едра, гола ръка висеше от кревата. Сега лицето му изобщо не изглеждаше както обикновено. Обичайното насмешливо изражение липсваше — четеше се само една огромна, нечовешка умора. В съня си Дахно изглеждаше много по-възрастен. Умората и тревогата, отпечатани на лицето му, още веднъж подчертаваха разликата във възрастта между него и Блейс.

Блейс изведнъж изпита необикновен прилив на състрадание и нежност към брат си. Той тихо се измъкна от стаята и реши да закуси някъде в града, за да остави Дахно да се наспи спокойно. Закуси в кафенето до Палатата и после веднага се запъти към галерията. Току-що бе минало десет часа — беше твърде рано за доста от депутатите, а за посетители — още повече. Но когато влезе в галерията, Блейс установи, че тя е пълна на три четвърти, а местата в залата за

заседания на самата Палата бяха запълнени горе-долу в същото съотношение.

Блейс се бе уговорил с Том да му пази място срещу съответното възнаграждение, — и щом го видя, пазачът веднага го заведе до първия ред на балкона. Един от седящите там се озърна, надигна се и отстъпи на Блейс мястото си. Появата на нов човек на първия ред на балкона предизвика известен интерес у околните, въпреки че по принцип нямаше нищо необичайно в това, някой да пази място за друг. Блейс си помисли, че вероятно повече от половината присъстващи в галерията днес са дошли заради професионални или бизнес интереси, и беше твърде възможно да си бяха осигурили място по същия начин. Той изхвърли това от главата си и започна да разглежда депутатите.

Маккей вече беше на мястото си — с високия си ръст той отдалеч изпъкваше сред другите депутати, тъй като по-голямата част от тях бяха ниски, на средна възраст и доста невзрачни на вид.

Нещо още по-интересно привлече вниманието на Блейс. В далечината внезапно бе мярнал Петте сестри, седнали всички накуп, а около тях имаше само празни места. Той познаваше четирима от Сестрите: Харолд Харолд, Шин Ли, Брат Уилямс и Крайстдотър (Христова дъщеря) Умалук. Що се отнася до петия член, той можеше да бъде само Хюго Линкс от Анклава на Първата Молитва. Блейс изведнъж си спомни къде го бе виждал. Това беше същият онзи човек, който бе догонил брат му на излизане от галерията, когато я посетиха за първи път двамата, и бе започнал да им крещи и да ги заплашва, че ще ги изхвърли от Палатата.

Да, определено Дахно не беше човек, на който можеш да имаш доверие. Сега вече Блейс разбра, че цялата грозна сцена бе специално замислена от брат му, за да отклони тогава вниманието на Блейс от Линкс — един от вероятните му клиенти. Защото беше ясно, че Линкс със сигурност е клиент на Дахно и като такъв ползва съветите му, а с него и цялата петорка.

Докато Блейс размишляваше, Маккей вече бе започнал изказването си — говореше за геостанцията. Блейс вече бе разбрал, че Петте Сестри нарочно задържат проекта заради собствените си интереси, въпреки че ако проекта се одобрише, това щеше да осигури значителен приток на средства за инвестиране на планетата, а следователно — и към населението ѝ.

Колкото и да беше странно, Маккей също беше против проекта, но поради съвсем различни причини. Доколкото Блейс успяваше да разбере, Маккей настояваше всички, които щяха да работят по проекта, обезателно да принадлежат към някоя църква и да бъдат „истински вярващи“. Той извъртя нещата натам, аргументирайки се с факта, че във всичко, което опираше до вярата, Асоциация е напълно безупречна. Дори и на планетата да имаше хора, които не принадлежат към нито една от църквите, едва ли би им хрумвало да заявят на всеослушание, че Бог не съществува. Маккей гневно упрекна членовете на Палатата, че ако наемат специалисти от други светове за изграждането на геостанцията, сред тях неминуемо щеше да има и хора, които не само не вярват в Бога, но които активно и най-вече публично ще отричат съществуването му и щяха да говорят против неговите църкви. А оттук следваше, подчерта Маккей, че фактически те щяха да се опълчат срещу цялото население на планетата.

Нямаше нужда Блейс да търси истинската причина за изказването и внесените от Маккей предложения. Петте Сестри не можеха да не подкрепят проекта, като се имаше предвид колко енориаши им бе измъкнал Маккей, те просто нямаха друг избор, за да могат след утвърждаването му да се хвалят пред избирателите си, че това се дължи единствено на тях.

От друга страна, изискванията на Маккей бяха практически неизпълними. Нито един сред световите, от които щяха да се наемат специалисти за изграждането на геостанцията, нямаше да се нагърби да гарантира, че всички участници в строителството ще са „истински вярващи“ и членове на някоя църква. Например, на Касида, когато те наемаха на работа, никой нямаше право да те пита каквото и да е относно вероизповеданието ти. По-голямата част от хората на Касида, а и на някои от другите светове, откъдето при всички случаи щеше да се наложи да се наемат специалисти, по принцип се смятаха за атеисти. Даже екзотиците, които особено държаха на свободата на личността, се придържаха към становището, че вярата в каквото и да е божество възпрепятства развитието на човешката култура.

Нямаше никакво съмнение, че всъщност Маккей саботира проекта за геостанцията, макар и да си дава вид, че го подкрепя. В същото време той явно целеше победа над Петте Сестри, за да изझे мястото и влиянието им в Палатата, което те заемаха толкова отдавна.

Докато го слушаше, Блейс осъзна, че не бе изключено и това да стане. На Дружествените светове хората, които притежаваха способността да въодушевяват и повличат останалите след себе си, се радваха на голяма почит. Без съмнение, младият Маккей определено бе една такава харизматична личност. Повечето от депутатите бяха силно привлечени от него, също както по-силния магнит събираше повече железни стружки, отколкото по-слабия. Когато Маккей най-накрая приключи с изказването си, отдолу се разнесоха бурни аплодисменти, а към тях се присъединиха дори и някои от посетителите в галерията, и толкова ентусиазирано и дълго ръкопляскаха, че се наложи Том да ги усмирява.

Блейс напусна галерията, както и всички останали и отиде в апартаментата си да дочака излизането на всекидневните емисии на новините. Когато се прибра, принтерът тъкмо довършваше последното сутрешно издание. Той отдели листовете, в които се споменаваха Маккей и седна да ги прегледа. Естествено знаеше, че едва ли щеше да има някакъв коментар на речта на Маккей още сега, но тонът на статията напълно оправда очакванията му. А именно: каквото и да бе решението на Палатата относно проекта, Маккей определено бе повдигнал важния, но твърде деликатен въпрос за строителите, които щяха да работят върху проекта. Необходимо ли беше те да бъдат вярващи в смисъла на думата, който бе възприет на Асоциация?

В дневните издания на вестниците тонът беше съвсем различен. Навсякъде в тях се подчертаваше, че след като този въпрос вече е повдигнат, то така или иначе трябва да бъде решен. А във вечерните даже бяха публикувани резултати от проучване на общественото мнение. Преобладаващата част от хората бяха за ограниченията, предложени от Маккей. Коментарите бяха по-сдържани, но и по-аргументирани.

Блейс тъкмо четеше една от статиите, когато чу сигнала на видеофона. Той остави вестника, погледна към екрана и видя съобщение от брат си:

„Да мина ли да те взема в осем? Можем да вечеряме заедно. Президентът.“

До осем оставаха още два часа и половина. Блейс ги прекара в изучаване на работата на Палатата в миналото. Беше му интересно дали и преди са назрявали кризисни ситуации на религиозна почва при

обсъждане на жизненоважни за цялата планета въпроси. В края на краищата успя да преброи осем, и всеки път религията беше надделявала. Занимавайки се с това, той откри, че в повечето случаи подобни проекти отново „възкръсваха“ и отново минаваха през Палатата, само че вече като части от други, нямащи нищо общо с тях проекти, и бяха така променени, за да се избегнат или заобиколят причините, които пречеха тези проекти да бъдат приети в първоначалния им вид.

Тъкмо се бе задълбочил както трябва в изучаването на тези въпроси, когато вратата се отвори и Дахно влезе. Очите му блестяха както обикновено, а самият той изглеждаше отново здрав и пълен с енергия.

— Е, какво? Готов ли си? — попита той.

— Тъй вярно, господин президент — отговори Блейс, отмествайки листовите страни.

Вечеряха в един от многобройните ресторанти, в които Дахно беше желан гост. Появата му на такива места можеше да се смята за безплатна реклама на заведението, а освен това беше свидетелство за високото ниво на ресторанта. Тази вечер Дахно беше весел, остроумен, въобще в стихията си. Той бърбеше за какво ли не, но — отбеляза си наум Блейс — и дума не обели за речта на Маккей. Блейс не го и очакваше. В момента беше доволен и от това, просто да седи редом с брат си и да се наслаждава на обаянието му. Именно сега, след ефектната реч на Маккей и особено след като бе наблюдавал спящия Дахно, беше просто необходимо да го види пак в предишния му вид. Но малко по малко Блейс започна да долавя в обичайното на пръв поглед поведение на брат си и някакъв фалш.

Разговорът продължаваше да си остава непринуден, въртейки се около най-различни теми и Дахно все още не показваше никакви признаци на умора. Обаче от вниманието на застаналия нащрек Блейс не убягнаха признаците на отчаяние и опустошеност — ту в очите, ту в бръчките около устата, които за първи път бе видял на лицето на спящия Дахно. Брат му явно преживяваше криза, и то от доста време. Едва ли това беше някаква скрита реакция на днешния демарш на Маккей в Палатата. Освен това трябваше да се има предвид и факта, че Дахно никога досега не го бе канил на вечеря без причина, значи, рано или късно поводът за днешното им събиране щеше да се изясни. Така

и стана. Точно когато поднесоха десерта, Дахно настоя Блейс да изпие едно бренди с него, въпреки че знаеше предпочитанията му по въпроса. По принцип Блейс нямаше нищо против алкохола, но просто не виждаше каква полза би могъл да има от него, предвид грандиозните си планове.

— Може би ще ти се стори малко неочаквано — започна Дахно, сръбвайки от питието си и поглеждайки дали и Блейс пие, — но след като съпоставих всички възможности и оцених общата ситуация на другите светове, реших, че трябва да се съглася с твоите планове за бъдещето.

Той замълча и погледна към Блейс, който не криеше учудването си.

— В крайна сметка — усмихнат продължи Дахно, — аз съм готов на следното: дай да изберем някоя планета и да опитаме да създадем там организация от нов тип — тя ще бъде първата от тези, които ще започнат работа в предложената от теб насока. — Той отново замълча и присвивайки очи, погледна Блейс. — Какво ще кажеш?

— Дай ми две секунди да си помисля — отвърна Блейс, макар че в интерес на истината изобщо не му беше необходимо такава отсрочка. През това време Дахно бавно вдигна чашата към устните си и отпи поредната глътка.

— И така — каза той, оставяйки чашата си на масата. — Времето изтече. Какво е мнението ти?

— Не очаквах, че ще решиш толкова бързо — произнесе Блейс, — и смятах, че ще са ти необходими поне две седмици, ако не и повече. А що се отнася до шансовете дали ти изобщо би възприел моята идея, аз ги оцених примерно като петдесет на петдесет. Позволено ли е да попитам какво те накара да вземеш решение толкова бързо?

— Не — каза Дахно, усмихвайки се, за да смекчи твърде резкия си отговор.

— Какво пък, все едно аз ужасно се радвам, че си решил така — продължи Блейс. — Действително вярвам, че по този път ни очаква едно грандиозно и многообещаващо бъдеще. Макар че едва ли ще доживеем да го видим.

Дахно се разсмя, допи питието си и си поръча ново.

— Както виждам, все пак успя да ме убедиш — изрече той, гледайки Блейс. — Юнак! А с кой от световите би искал да започнеш?

— Най-добре ще е да започнем от Старата Земя — отвърна Блейс.

Дахно го изгледа, леко наклонил глава.

— Старата Земя е доста костелив орех — започна той. — Та там дори няма единно правителство — те са буквално стотици. Всяка социална, религиозна или етническа група постарому продължава да държи на независимостта си. За да успеем да им повлияем, ще ни трябват много повече хора, отколкото можеш да си представиш.

— Но нали и там има световни политически организации, които решават тъкмо въпроси, касаещи цялата планета... — започна да обяснява Блейс, но Дахно го прекъсна.

— Още по-зле. Би трябвало вече да си разбрал, че членовете на такъв тип организации не са нищо друго, освен марионетки, управлявани от най-разнообразни групировки, чиито представители са те и на които именно принадлежи реалната власт.

— Искях да отбележа нещо друго — тихо продължи Блейс, — че нашата организация на Старата Земя от моя гледна точка е длъжна да действа по съвсем различен начин. Спомни си, че човечеството е възникнало именно там...

— Точно това я прави най-костеливия орех — отново го прекъсна Дахно.

— Не — поклати глава Блейс. — На Земята винаги са се вслушвали в проповедниците и пророците. Представи си някой като Маккей, провъзгласяващ преимуществата на Другите като лидери на Старата Земя. Една група с такива като него е напълно способна да завоюва Земята — естествено, след известно време.

Той замълча.

— Нещо не те разбирам — произнесе много сериозно Дахно. Този път той дори не се докосна до високата чаша с бренди, която току-що се бе появила пред него. — Ти какво, да не би да предлагаш да експортираме всичките си проповедници на Стара Земя? Ще имаме ли въобще някаква полза от това в близко бъдеще, че и по-нататък?

— В перспектива — каза Блейс, — те биха могли да отстранят онези граници между различните групи, за които ти спомена. Не трябва да забравяме, че Старата Земя все още е силна и богата, и

затова именно оттам ще можем най-ефективно да влияем и над останалите цивилизовани светове.

Дахно взе чашата с бренди и отпи.

— Вие май наистина гледате далеч напред, мистър вицепрезидент? — произнесе замислено той, устремил поглед в пространството.

Блейс забеляза, че отново безпокойство и умора пропълзват по лицето на брат му.

— Просто считам, че е необходимо да се следва една достатъчно далечна цел, за да може света да е постоянно ангажиран с движението си напред, към достигането ѝ. Само така бихме могли да получим възможността да направим това, което смятаме точно сега за необходимо.

Дахно бързо го погледна.

— Може и да си прав. А как ще накараме организациите ни на другите светове да ни последват?

— Мислил съм и върху това — рече Блейс. — Всичките ни хора трябва да бъдат сигурни, че няма да останат на заден план. Може би няма да е лошо да съберем на някоя неутрална планета ръководителите на всичките ни филиали. А коя планета би била най-подходяща за целта? Естествено тази, на която се каним да осъществим плана си. В конкретния случай това е Старата Земя, нали така?

— Да... — проточи Дахно. Той забарабани с пръсти по масата. Паузата се проточи.

— Е, добре — наруши накрая тишината Дахно, — нека да спрем дотук. В такъв случай ще е най-добре аз да се прибера и да го обмисля както трябва. А може дори и да си взема отпуск. Доколкото си спомням, досега никога не съм си го позволявал. Така че не се учудвай, ако липсвам известно време — няколко седмици, а когато се върна, тогава ще решим къде и как да се срещнем с останалите.

— Утре ли заминаваш? — поинтересува се Блейс.

— Че защо да протакам? — възкликна Дахно. Нали знаеш поговорката: всички кораби пътуват към Старата Земя. Утре ще се кача на който и да е кораб, а после при необходимост ще се прекача на друг, който отива до там. От време на време ще ти се обаждам, за да знаеш къде съм. Но не много често. А ти ще ме заместваш.

Той млъкна, а после бръкна в джоба си, измъкна оттам дискета и я подаде на Блейс.

— Мисля, че вече наистина мога да те смятам за свой партньор. А сега — ето ти една малка изненада...

Блейс погледна брат си.

— Още някой и друг файл?

— Да — кимна Дахно. — Аз те допуснах до секретните файлове едва след като ти сам бе открил какво има в тях. А сега получаваш право на достъп до още по-секретна информация. — Той направи пауза и се ухили на Блейс. — А може би вече знаеш какво има в тях?

— Ами, горе-долу... — отговори Блейс.

ГЛАВА 29

Едва ли не за първи път в живота си Блейс се оказа неподготвен и изненадан от случилото се. Затова си обеща, че никога повече няма да допусне такова нещо. Разбира се, от време на време му се случваше да е в неведение или да попадне в някаква неочаквана ситуация, така че да не знае какво да предприеме. Но в случая подобно развитие на нещата беше съвсем предсказуемо и той трябваше да предвиди и планира какво да прави по-нататък, ако това се случеше. Но този път не го беше направил. Блейс мислеше да организира среща между Дахно и другите вицепрезиденти на Старата Земя, и разчиташе на нея да убеди Дахно в необходимостта от осъществяване на идеята за разширяване на организацията на Другите. В плановете на Блейс влизаше също и намерението на всяка цена да се докопа и до останалите секретни файлове. Естествено, той бе предвидил вероятността да се сблъска с ред препятствия при осъществяването на това. Също така не изключваше възможността брат му изведнъж да склони и да приеме идеята му за разширение на организацията. Но изобщо не очакваше, че Дахно изведнъж ще реши да напусне Асоциация. Но най-вече го потискаше мисълта, че брат му изглеждаше направо смазан от работа и от конкретното стечение на обстоятелствата.

В момента Маккей направо бе притиснал Петте Сестри до стената, и Дахно по никакъв начин не можеше да им помогне. По всяка вероятност тези петимата все пак щяха да изгубят позициите си на водеща сила в Палатата. А Дахно поради някакви лични свои причини бе решил, че битката е изгубена и че той самият не би могъл да направи нищо повече.

Именно затова единствено на него, на Блейс, се падаше отговорността да открие изход от ситуацията. Плановете му за далечното бъдеще все още оставаха в сила, но що се отнасяше до настоящето, трябваше бързо да измисли нещо. Създалата се ситуация

беше индикация за това, че в разсъжденията му се бе промъкнала някаква грешка.

Той никога не бе допускал, че между Линкс и Петте Сестри съществува връзка; също така и не предполагаше, че онзи е клиент на Дахно. Блейс не очакваше, че речта на Маккей пред Палатата ще има такъв ефект, въпреки че можеше да се досети, предвид стремителното увеличаване на членовете на неговата църква. Но това, което обезателно трябваше да предвиди, беше степента на ангажираност на брат му в делата на Палатата и влиянието му там.

Блейс се усещаше като някой, който изведнъж бе получил неочаквано наследство, при това с такива размери, че даже не знаеше какво да прави с него. Внезапно бе получил всичко, което възнамеряваше да постигне някога и както се оказа, просто не беше готов да реагира веднага. Беше си чист късмет, че точно сега Дахно реши да си позволи „кратка“ почивка на Земята и Блейс разполагаше в крайна сметка поне с няколко седмици. А толкова много работа имаше да се върши... Като се прибавеше и отсъствието на брат му, ситуацията ставаше направо критична.

На Блейс му беше абсолютно ясно, че Дахно заминаваше, защото не можеше да предотврати политическия провал на Сестрите. Същевременно по никакъв начин не можеше да разчита на сътрудничеството на Маккей. Онзи никога не би станал негов клиент. Линкс и Петте Сестри скоро щяха да започнат да издирват Дахно, но той вече щеше да е на безопасно място. Така че именно Блейс и служителите от офиса щяха да са тези, на които предстоеше да се оправят с Маккей. Но как, след като дори и самият Дахно се беше отказал? Може би брат му все пак бе измислил нещо? Беше ли възможно всичките му предишни ходове да са част от някакъв план за спасение на Петте Сестри от Маккей? Въпреки че според Блейс, освен да се отстрани самия Маккей, едва ли имаше друг начин, но освен това той се съмняваше, че брат му е имал възможност да го направи както преди, така и сега. Но това беше единственият начин да се запази лидерството на Петте Сестри в Палатата.

Като помисли още малко, Блейс се убеди, че няма друг избор. Щеше да следва първоначалния си замисъл, поне засега. Но първо трябваше да получи цялата необходима му информация.

Дахно бе настоял да посетят, макар и за кратко Хенри и Джошуа, тъй като и бездруго първия кораб за Старата Земя излиташе едва следобед.

— Наеми кола — това беше последното, което каза брат му снощи, — а пък аз ще пътувам с моята. Ще се видим направо там към девет сутринта, съгласен ли си?

— Естествено, че съм съгласен — каза Блейс, чудейки се защо Дахно толкова настоява да пътуват с различни коли.

И тъй, той стана рано, поръча си бял оувъркар, точно като този на брат му и пое на път. Като пристигна във фермата, Блейс видя, че Дахно вече го бе изпреварил. Той се качи по стълбите, почука и добре познатият глас на Хенри го покани да влезе. Дахно се разполагаше в своя стол-трон, а срещу него Хенри и Джошуа седяха на обикновени столове. Джошуа веднага скокна да донесе стол на Блейс, който се настани върху него, но определено се чувстваше доста по-неудобно, отколкото например брат му. Дахно продължи деловия си разговор с Хенри:

— ... И така, аз ще отсъствам известно време, горе-долу около шест месеца. Но ако ви потрябва нещо, можете да потърсите Блейс. Има ли нещо, което бих могъл да направя за вас сега, преди да съм заминал?

Хенри поклати глава. Той смяташе, че Блейс и Дахно отдавна са изплатили, и то с лихвите времето, през което се беше грижил за тях. Те бяха работили във фермата години наред, значи, нищо не му дължаха. Наистина, преди чичо им приемаше по нещо от време на време — например, части за двигателя, който накрая бе успял да сглоби и бе монтирал на един стар трактор.

Блейс остана учуден от факта, че Дахно отново се опитва да предложи нещо на Хенри, отлично знаейки какъв педант бе чичо му. Но предложението на Дахно всъщност беше една типична за него прелюдия към онова, което наистина искаше да каже.

— Тогава дайте да направим така — рече Дахно. — Засега ще ви оставя моя оувъркар, а пък вие ще го ползвате, докато отсъствам.

Още преди Хенри да успее да каже нещо, Дахно стовари върху него цялата мощ на убедителния си глас:

— Ако не се кара, той ще се развали, така че тъй или иначе ще ми се наложи да наема някого за тази цел. Много по-евтино ще ми

излезе да ви го оставя и да го ползвате вие, а не някой чужд човек.

Чувствайки, че губи почва под краката си, Хенри промълви след малко:

— Какво пък, щом е така, ние с удоволствие ще се грижим за колата ти, Дахно.

— А сега — продължи Дахно, — можете ли да я управлявате? Да не сте забравили вече? Май най-добре ще бъде, да ви припомня как се прави това.

— Лично аз никога не съм карал такава кола и определено ще имам нужда от уроците ти — отвърна Хенри, който никога и при никакви обстоятелства не би признал, че не би могъл дори и да мечтае за такава кола, предвид крайната си бедност.

— Добре. — Дахно се обърна към Блейс. — Можеш ли да паркираш своята кола на пътя, за да имаме достатъчно място, докато уча Хенри как да управлява моята?

— Ей сега. — Блейс се отпрати към двора, но още не бе доближил колата си, когато Джошуа го догони.

— Питам се дали не би могъл да ме пообучиш малко и мен, докато те двамата се занимават с това тук, в двора — помоли той. — Защото не вярвам татко да тръгне да ме учи после, а освен това, ако изведнъж забрави нещо, поне ще има кой да му подсказе. Само че... би ли му казал, че това е било твоя идея?

— Естествено — отговори Блейс и отвори вратата. — Сядай.

Обучението започна. В интерес на истината, в него нямаше нищо кой знае колко трудно. Системата за управление беше крайно опростена — имаше само един лост за управление и табло, на което имаше пет-шест копчета. Джошуа схвана всичко само след петнадесет минути.

Те се върнаха до двора и видяха, че Дахно и Хенри също са постигнали добри резултати.

После Блейс изпрати брат си чак до кораба.

— Не прави нищо, което и самият аз не бих направил — каза широко усмихнат на сбогуване Дахно, махна му с ръка и изчезна в тъмнината на входния шлюз.

Блейс се върна до колата и подкара към града. Скоро той стигна до Екюмени, но вместо да си отиде в къщи, се насочи към офиса. Там всичко си беше както преди. Двете жени се занимаваха с преглеждане

на пощата. В десния край на бюрото на Ара имаше купчина неотворени писма, адресирани до Блейс. Той се приближи и ги взе.

— Дахно ще отсъства няколко месеца — рече той. — Уведомиха ли ви, вече?

— Той звънна сутринта и ни предупреди — отвърна Ара. — Каза също на никой да не казваме, докато не ни разрешите, и освен това ни информира, че докато се върне, ще го заместват вие. Има ли нещо, което мога да направя за вас, Блейс Аренс?

— Засега не, Ара. — И Блейс се упъти към кабинета си, който брат му беше заповядал да оборудват за него преди две години. От този кабинет се влизаше направо в информационния център, и той веднага отиде там, оставяйки неотворената кореспонденция на бюрото си. Блейс се настани пред екрана. Беше му интересно, какво ли има на дискетата, която му беше дал Дахно вчера.

Секретните файлове, които откри там се оказаха доста повече, отколкото очакваше. Този път въобще не му беше лесно да ги разчете — Дахно бе използвал някаква собствена система за съкратено записване на имената и фактите. Блейс отдавна знаеше, че е невъзможно веднага да разбере какво има вътре, затова за по-лесно просто ги запомняше. Работата с файловете му отне повече от час и половина. Наистина, през това време той успя да открие какъв е смисълът на повечето от съкращенията. Сега вече имаше достатъчно информация за много хора. С нейна помощ Дахно би направил едно малко състояние, ако решише да шантажира някого, но това не му беше в стила. Брат му събираше информацията парченце по парченце, само за да може да е наясно с поставения му проблем, а после да консултира клиента си по най-добрия начин.

Блейс реши отново да прегледа един от файловете, който доста го беше слисал. Файлът се намираще веднага след предупреждението, че записаната на дискетата информация е секретна и неправомерният достъп до нея е наказуем. Блейс не бе очаквал да намери нещо подобно. Текстът на файла гласеше:

„На вниманието на всички заинтересовани.

В случай че умра, целият ми бизнес и всичко, което е моя лична собственост, наследява по-малкият ми доведен

брат Блейс Аренс.

С настоящето му поверявам грижите за Хенри Маклийн и неговите синове Джошуа Маклийн, Уилям Маклийн и потомците им, ако имат такива. В случай, че смъртта на Блейс Аренс настъпи преди моята, цялото ми състояние ще наследят Хенри Маклийн и потомците му. Този файл автоматично става не секретен от момента на официалното регистриране на смъртта ми“.

Отдолу стоеше факсимиле на подписа на брат му, а под него имаше още един — на някой си Нортън Броули, адвокат. Посочената в документа дата гласеше, че завещанието е съставено и вписано в официалния регистър преди около осем години. Блейс си позволи да се разчувства за момент, но после потисна емоциите си, извади дискетата и изключи компютъра. След това се облегна назад в креслото си и се замисли. Трябваше да намери отговорите на два въпроса. Първо: кой беше истинският заместник на брат му? Дахно винаги бе казвал, че би искал това да бъде Блейс, но можеше ли Дахно да работи без помощник през цялото това време? Да, но брат му никога не бе споменавал, че някой му помага и затова Блейс бе останал с впечатлението, че целия му екип се състои от Дахно и двете му служителки в офиса. На всяка цена трябваше да открие този таен помощник, помисли си Блейс. Иначе никога нямаше да бъде напълно сигурен, че управлението е само в неговите ръце. Освен това, този неизвестен, който и да бе той, навярно вече знаеше, че Блейс щеше да замести Дахно.

И второ: къде се намираха бойците?

Блейс не се съмняваше, че „Кучетата“ — както ги наричаха, наистина съществуват. Въпреки това той не намери никаква информация по този въпрос, нито имена, нито цифри, нито факти, нито успя да открие как и кога са били създадени.

Съществуването и поддържането на подобен вид военни формирования, независимо че нямаше достатъчно основателни причини за това, беше обичаен, но твърде потискащ факт на всеки един от световите, на които имаше филиали на Другите. Ръководителите им, с изключение само на Кинкака Гудфелов от

Хармония, създаваха или наемаха такива бойни части или по свое усмотрение, или следваха заповедите, дадени тайно от самия Дахно.

Значи се налагаше час по-скоро да научи всичко за „Кучетата“, или както там ги наричаха. Някога, преди въобще да подозира за съществуването им, самият той бе споменал пред брат си, че те биха могли да представляват опасност и за самия Дахно, а също и за организацията като цяло. А в бъдеще — бъдещето, планирано от Блейс, „Кучетата“ изобщо не съществуваха, дори като възможност. Не искаше дори и да си помисля какво щеше да стане, ако на Другите им се наложеше да разчитат само на грубата сила.

Той стана от креслото и отиде в кабинета си. Там имаше специална кушетка, направена по поръчка — толкова дълга, че да можеше да се изтегне комфортно. Блейс легна и остави мислите си да блуждаят свободно, търсейки връзка между фактите, които бе открил в прегледаните от него файлове. Преди всичко — кой е заместникът. Който и да беше, при всички случаи щеше да има отпратки към него в по-голямата част от случаите.

Блейс отдавна си беше изработил подход за обработка на информацията, намирайки се в състояние на пълна отпуснатост. И ето, малко по малко, както си лежеше, от дълбините на съзнанието му изплува едно съкращение, което се срещаше доста често във файловете — „1к“.

То се появяваше винаги когато ставаше дума за нещо, свързано с юрисдикцията, и беше ясно, че зад него стоеше някой. Блейс се сети, че този някой можеше да е адвокатът, подписал се на завещанието на брат му. Ако абривиатурата „1к“ беше свързана с него, то трябваше да има някакви доказателства, че точно той се явява най-близкия помощник на Дахно.

Преди всичко Дахно, под предлог, че се консултира с този юрист, би могъл да се среща с него когато си поиска, без това да изглежда подозрително. Да, това беше идеалната маскировка за един помощник. Но за съжаление, Блейс не можа да открие никакви други доказателства, че това е точно така. Така че той заряза тази тема и премина към следващата — за вълоръжените отряди.

Ако те съществуваха, а той беше абсолютно сигурен в това, то във файловете нямаше начин да не са отразени например поне решенията или заповедите на Дахно, отнасящи се до тях. Доколкото

Блейс знаеше, откакто той самият се бе преместил в Екюмени, брат му никога досега не ги беше използвал. Естествено, Дахно би могъл и да скрие, че го е правил, но това беше малко вероятно. Екзотическата натура на брат му би се възползвала от тях само в случай на крайна необходимост — точно както бе направил Хамър Мартин, изпращайки двама от наемниците си да убият Блейс. Това можеше да се случи само ако имаше сериозна заплаха за самия Дахно, а сега това беше станало реалност.

Във всеки случай, за последните четири години Блейс вече можеше с достатъчна сигурност да прецени откъде да очаква нещо такова. Доколкото знаеше, с изключение на онази предварително нагласена свада с Линкс, по принцип никой не мразеше чак толкова Дахно, че да иска да го премахне. Разбира се, голяма част от делата, с които го ангажираха клиентите му, касаеха и него, но каквито и конфликти да бе имал брат му с клиентите си, нито един от тях не беше толкова сериозен, че да се стигне до използване на сила.

Така или иначе, но на Дахно вероятно му се бе налагало да посещава лично Кучетата си, и то неведнъж. Блейс отново запрелиства наум съдържанието на секретните файлове — по-бързо от което и да е запомнящо устройство — и изведнъж в паметта му изплува кратка бележка от преди пет години.

„к до Моузвил, 15 Кръг, кутия 149“

Когато преглеждаше файловете наум за първи път, означението „к“ не му говореше нищо. Тогава си бе помислил, че по всяка вероятност това е първата буква от името на някой клиент. А Моузвил беше град, два пъти по-малък от Екюмени, и се намиреше на около деветстотин километра от него, в самия край на курортната зона. Градчето и курортната зона бяха заобиколени от плодородни земи, принадлежащи на богати фермери.

Внезапно му хрумна, че едва ли би могло да има по-добро място от Моузвил за построяване на база на „Кучетата“. Беше достатъчно далече от Екюмени, тъй че по никакъв начин не би могъл да бъде пряко свързан със столицата. От друга страна, беше достатъчно голям град, за да разквартируваш там всяка въоръжена част. А курортната зона и околните поля несъмнено бяха изключително удобно място за устройване на лагери и школи по бойна подготовка.

Под думата „Кръг“ вероятно трябваше да се разбира някакъв обиколен път, минаващ наблизо до лагера, а „кутия 149“ естествено беше пощенска кутия номер 149 — от тези, в които местните хора получаваха кореспонденцията си.

Умът на Блейс направи още един скок: „к“-то може би беше съкращение на „Кучета“. Освен това, „к“-то неизвестно защо го подсети за онзи юрист, който може би щеше да се окаже най-близкия помощник на брат му, а същевременно и осигуряваше контакта му с „Кучетата“. В този случай Дахно спокойно можеше въобще да не се вясва в близост до лагера им.

Ако „к“ значеше „Кучета“, то „1к“ спокойно можеше да бъде „Първото Куче“. Такава шегичка беше напълно в стила на Дахно.

Блейс още веднъж превъртя наум съдържанието на секретните файлове, търсейки потвърждение за правилното разшифроване на съкращенията.

Да, явно беше на прав път. Използвайки гривната си, Блейс се свърза със справки, за да открие адвоката, подписал завещанието на Дахно. Оказа се, че кантората на Нортън Броули се намира в Екюмени, на около тридесетина квартала от офиса на брат му.

ГЛАВА 30

Тайния помощник и Кучетата трябваше да бъдат намерени колкото се може по-бързо, за да не се стига до неприятни изненади в отсъствието на Дахно. Макар че можеше да се срещне с Нортън Броули и веднага, Блейс реши да го посети едва когато щеше да има достатъчно информация, а не само голи подозрения. Затова реши първо да се заеме с Кучетата.

Той реши да лети до Моузвил. Когато пристигна на местното летище, Блейс си нае оувъркар. Едно позвъняване до пощата потвърди предположението му, че петнадесетия кръг наистина се намира там, където очакваше — това беше един от участъците близо до пътя, на който имаше наредени в кръг пощенски кутии, а до тях редовно се стоварваше пощата. Числото 15 не беше някакъв участък от обиколния път, а поредния номер на една от площадките с подредени в кръг пощенски кутии.

Блейс стигна до кръга, който търсеше едва привечер. Точно по това време хората, които работеха в града, но живееха в селата, се връщаха в къщи и се отбиваха да приберат кореспонденцията си от пощенските си кутии. Блейс видя как някакъв мъж се приближи към една от кутиите и извади пощата си. Без да излиза от колата, за да не привлича вниманието върху себе си с необичайния си ръст, Блейс спусна стъклото и се обърна към човека:

— Моля да ме извините за безпокойството, но дали не бихте ми помогнали? Тук някъде живее брат ми. А аз идвам в Моузвил от делово пътуване, малко по-рано и много бих искал да го изненадам. Вие навярно сте тукашен? Дали знаете къде карат пощата от кутия 149?

Селските жители на Асоциация, а също и на Хармония обикновено бяха много добре настроени към чужденците и с готовност им помагаша да се ориентират, стига работата да не опираше до някой хлъзгав религиозен въпрос. Мъжът се замисли и накрая каза:

— Да, знам, но ще е по-лесно направо да ви покажа как да стигнете дотам, отколкото да ви обяснявам надълго и нашироко. Ако искате, карайте след мен.

— Много ви благодаря — отговори Блейс и вдигна стъклото.

През това време мъжът седна в един кафяв оувъркар и тръгна направо. После зави наляво, а след малко още няколко пъти надясно и пак наляво — Блейс старателно запомняше всичко. Накрая колата спря пред дълга и висока каменна ограда с яки железни врати. Шофьорът на кафявия оувър свали прозореца си, подаде се навън и викна на Блейс, който също се бе показал от своя:

— Тук е. Натиснете копчето под екрана, вдясно от вратата и ако вътре има някой, ще ви отговорят.

— Благодаря! — отзова се Блейс.

Мъжът помахаше с ръка в отговор и си тръгна. Докато се отдалечаваше, Блейс си даваше вид, че събира багажа си с намерението после да излезе и да позвъни на вратата. Най-накрая кафявият оувър зави на кръстопътя и изчезна между дърветата.

Блейс остана на мястото си, внимателно наблюдавайки вратата и екрана с копчето. И стената, и вратата изглеждаха непробиваеми и изключително здрави. Той не можа да открие никакви видими следи от специално монтирани защитни системи, но със сигурност бяха използвани поне няколко. Блейс отново запали двигателите и спря на кръстопътя. Колата на водача му вече беше едно малко кафяво петънце в далечината. Той излезе от колата, извади бинокъл за нощно виждане — тъкмо се свечеряваше, и започна да разглежда внимателно стената. Особено го интересуваше лявата ѝ част, полускрита в неголяма горичка от дръвчета. Той отиде с колата в тази посока и откри, че натам води черен селски път — както и предполагаше. Блейс остави колата така, че да не се вижда от пътя, излезе от нея и тръгна през горичката към стената. Скоро стигна до мястото, където стената правеше прав ъгъл с пътя. Оттук се виждаше, че тя продължава така още стотина ярда и сетне отново завиваше под прав ъгъл към задната страна на една сграда. Беше абсолютно очевидно, че това не е обикновена ферма.

Блейс се върна до колата, за да се подготви за проучване. Разбира се, от гледна точка на безопасността беше много по-добре сега да си тръгне и да се върне по-късно, но ако искаше пребиваването му в

Моузвил да остане незабелязано, най-хубаво беше да действа веднага. Той отвори куфара си и се преоблече в черен маскировъчен костюм. След това намаза лицето си с черна боя и накрая си сложи специални лещи. Те бяха така направени, че можеше да вижда добре както при недостатъчно осветление, така и през деня.

Той взе със себе си много и най-различни приспособления, които можеха да му потрябват. Взе и два ножа — единия мушна в ботуша си, а втория окачи на врата си. Не забрави също и флакона със спрей против кучета-пазачи. Накрая, вече напълно готов, се упъти към стената, до която се стигаше през горичката.

През това време вече се бе стъмнило съвсем, но лещите му позволяваха да вижда толкова добре, колкото и с нощния бинокъл. Докато се обучаваше, Блейс бе усвоил и няколко, както ги бе нарекъл, умения на крадците, и ето че сега те му дотрябваха.

Той се приближи до стената и грижливо я проучи със специалните си датчици — не намери нищо подозрително. Тогава се покатери на растящото в непосредствена близост до стената дърво и насочи един от приборите си към горната част на стената. Оказа се, че под слоя мазилка минава една от алармените системи — оптически датчици.

Но Блейс беше подготвен и за това. Той извади от джоба си нещо, като сгъната носна кърпа и я разтвори. Оказа се много тънък лист от черно фолио, дълъг пет фута и широк четири, който наричаха „транслатор на огледалното отражение“. Блейс се пресегна към стената и с един замах хвърли върху нея фолиото. Сега вече можеше да се прехвърли отгоре ѝ, без да активира системата, тъй като участъка, покрит от него, продължаваше да предава на охраната образа на същото това обсипано със звезди нощно небе, както и допреди малко.

Седнал на стената, Блейс провери с помощта на приборите си дали и на земята има някакви капани. После безшумно скочи долу и се огледа. Пред него имаше алея, от двете страни, на която бяха посадени старателно подстригани дървета, а през листата им прозираше светлина.

Блейс тръгна по алеята. След няколко минути се чу пискливия сигнал на един от сензорите, закачени на колана му. Той поднесе малкия прибор към очите си. Стрелката на скалата се отклони надясно, а под нея светеше числото 200. Докато гледаше, то стана 190. Както

изглеждаше, към него се бяха втурнали кучетата пазачи. Чудно само защо не чуваше нищо.

За всеки случай Блейс свали от колана си още един прибор и натисна копчето за разпознаване. На малкото екранче светна надпис: „Кучета, две на брой“. Тази информация беше напълно достатъчна. Той извади флакона и започна да пръска. Излязлата под огромно налягане течност бе толкова силно разпръсната, че висеше като мъгла във въздуха — но това бе една доста миризлива мъгла.

Благодарение на лещите си Блейс вече можеше да види и задаващата се опасност: две големи черни кучета, които приличаха на добермани. За да имаш толкова скъпи кучета, трябваше да се сдобиеш със замразени ембриони от Земята, и да ги държиш в специална лаборатория, докато те се развият до жизнеспособни зародиши. После пък трябваше да им се осигурят подходящите грижи и възпитание.

Блейс чакаше.

Отстрани изглеждаше, като че ли кучетата не обръщат никакво внимание на миризливата бариера, въпреки че чувствителните им носове вече трябваше да са я усетили. Блейс даже се усъмни дали препаратът все още е годен и за всеки случай си приготви двата ножа.

Но изведнъж кучетата забавиха ход, а след като пробягаха още пет-шест метра, спряха, жадно душейки въздуха. И тогава препаратата подейства. И двете животни паднаха, гърчейки се в конвулсии. Бяха живи, но изобщо не владееха телата си. Блейс отиде до тях и им сложи по една инжекция, от която те щяха да останат в безсъзнание за три часа. Когато се свестяха, всички следи от препаратата по земята щяха да са изчезнали. Блейс отново тръгна напред, към светлината.

Зад дърветата забеляза сграда. Почти всичките ѝ прозорци светеха, и той спокойно можеше да разгледа намиращите се редом с нея спортни и тренировъчни площадки. Като се приближи още, Блейс тръгна да обикаля около сградата, търсейки входа. Накрая го намери, спря и извади още един от приборите си, който започна да пици известно време, а после изщрака. На екрана му се появи надпис: „Нула 4. Други няма“.

Това означаваше, че вратата се отваря със съвсем обикновен ключ. Изглежда, Дахно бе разчитал повече на уединеното местоположение на сградата, отколкото на някакви необикновени защитни мерки.

Като извади висулка със заготовки на ключове, Блейс избра тази с номер четири и я пъкна в канала отстрани на висулката, който беше съвсем малко по-голям от нея самата. Сега трябваше да почака малко. Скоро бившата заготовка изскочи от другата страна на висулката, но вече като напълно готов ключ. Блейс намери ключалката, мушна ключа и завъртя дръжката. Вратата безшумно се отвори. Той извади ключа и влезе вътре, тихичко притваряйки вратата след себе си.

Вътре беше тъмно, но благодарение на лещите си той виждаше добре. Явно тук се помещаваха шкафчетата за дрехи и душове. Блейс продължи по-нататък, стигна до едно стълбище и започна да се изкачва, наблюдавайки неотклонно датчиците — има ли наблизо хора или не. Беше учудващо тихо. Той мина по дългите коридори на няколко от етажите на сградата, надзърна в стаите за отдих, видя стрелбище и плувен басейн, а като се изкачи на следващия етаж, откри стаи, които очевидно служеха за спални. Но неизвестно защо в къщата нямаше никой.

Необичайното винаги е подозрително, затова Блейс удвои предпазливостта си. Той продължаваше да обикаля и събра достатъчно доказателства за това, че къщата е обитавана от група с численост между тридесет и сто души, основното занимание, на които бяха постоянните тренировки. Обаче все още не откриваше никакви признаци на живот, докато не стигна до последния етаж. Тогава датчика го предупреди за голямо струпване на хора някъде отпред.

Той тръгна отново, но вече бавно и внимателно. Отначало чу пеене, а след няколко крачки вече успяваше да различи и думите, повтаряни хорово: „Дахно Аренс, Дахно Аренс, Дахно Аренс...“.

Пеенето се чуваше някъде отдолу. Воден от някакво предчувствие, той се озова пред врата без ключалка, зад която се намираше галерия-балкон, приличаща на онези, на които се разполагаха хористите по време на църковните служби.

Блейс подмина няколко реда дървени столове и се приближи до края на балкона, откъдето погледна надолу. Около петдесетина човека, облечени в черно, бяха коленичили, а един друг, също в черни одежди, стоеше на колене с лице към тях на неголямо възвишение в далечния край на залата. Зад него Блейс видя обемно изображение на самия Дахно, облечен по обичайния си начин, но седнал в позата на Буда, а на лицето му играеше усмивка.

Подът, стените и арковидния таван на помещението, приличащо на параклис, но без каквито и да било религиозни атрибути, бяха облицовани с полирано дърво и благодарение на великолепната акустика спокойно се различаваха дори и отделни гласове.

Наблюдавайки хората долу, Блейс реши, че те са изпаднали в състояние на истеричен транс. Той тихо излезе. По обратния път се натъкна на врата, зад която имаше нещо като оръжейна. Блейс надникна вътре. Тук имаше не само импулсни пистолети, но и иглени пушки, енергопистолети и — което особено го чуди, защото знаеше, че такъв тип оръжие е ефикасно само при специални условия, — енергооръжия. Те имаха огромна разрушителна сила, но далекобойността им беше под всякаква критика.

Накрая Блейс напусна сградата през главния вход. На масивната двукрила врата той видя следния надпис: „Изонически молитвен и възстановителен център“. Думата „изонически“ беше непонятна за Блейс, въпреки че речниковия му запас беше внушителен. По всяка вероятност, това беше измислена дума, създадена, с цел да обърка и обезкуражи любопитните.

Беше време да се връща. Блейс мина покрай кучетата, които вече надигнаха глави, но все още не представляваха никаква опасност. Той стигна до стената, прехвърли се през нея, а после прибра отразяващото фолио. След не много време неговият оувър вече завиваше по пътя, водещ към летището.

Буквално няколко минути, след като обявиха полета до Екюмени, Блейс размисли. Той направи справка при обслужващите терминала сътрудници от нощната смяна, и следвайки препоръките им, се озова в хотел, който беше учудващо приличен за градче от класата на Моузвил — хотел, който спокойно можеше да се сравнява с най-добрите в Екюмени.

На другата сутрин Блейс отново стоеше пред вече добре познатата му врата. Той натисна копчето и каза на някакъв човек, чието лице се появи на екрана:

— Аз съм Блейс Аренс, брат на Дахно и негов заместник. Отворете вратата.

Беше решил, че ще реагират по-бързо на заповед, а не на учтиво поднесена молба. Така и се оказа. След няколко секунди вратата се

отвори, и той паркира колата си пред главния вход, през който бе напуснал сградата снощи.

Сега можеше да разгледа вратата както трябва — тя беше от полирано дърво. Тъкмо бе изкачил няколкото стъпала, водещи към нея, когато и двете ѝ крила се разтвориха. Отвътре, от двете ѝ страни стояха младежи в черни униформи — същите като тези, които те носеха вчера вечерта в параклиса.

Стоящият вдясно от вратата пазач леко се поклони и заговори:

— Стопанинът има честта да ви приветства с добре дошъл, Блейс Аренс. Той е в офиса си.

Пазачът тръгна напред и отвори още една черна врата, намираща се вляво. Блейс го последва и се озова в някаква стая. Вратата зад гърба му безшумно се затвори.

Непознат мъж, около тридесет-четиридесетгодишен, със слабо лице и също в черна униформа, се надигна от мястото си зад една маса и поздрави Блейс с леко кимване.

— Имам честта да ви приветствам с добре дошъл, Блейс Аренс. Моля заповядайте, седнете. — И той посочи група меки кресла до камината. — Името ми е Ахрам Моро.

— Благодаря ви, Ахрам Моро. — Блейс се отпусна в едно от креслата, а собственика на кабинета се настани в другото срещу него. — Предполагам, че се досещате защо съм тук?

Ахрам леко склони глава.

— Вече получихме инструкции от Дахно Аренс, че докато сте ни на гости, трябва да се подчиняваме на всяка ваша заповед, все едно че той я е дал. Ние не възнамеряваме да търсим причината за това негово разпореждане, просто ще ви смятаме за наш ръководител. Мога ли да ви предложа нещо, Блейс Аренс? Може би питие? Или нещо за ядене?

— Нито едното, нито другото — отговори Блейс. — Не разполагам с много време. Искам да се запозная с файловете ви.

— Разбира се — кимна Ахрам. — А с кои по-точно?

— С всичките — уточни се Блейс.

Върху лицето на Ахрам се изписа изумление.

— Простете ми, Блейс Аренс — започна той, — но не казахте ли преди малко, че имате много малко време...

— Да, така е — прекъсна го Блейс, — но независимо от това настоявам да ми дадете тази възможност.

— Ще бъде направено, щом желаете — каза Ахрам, натисна копчето на таблото за управление, монтирано върху дясната облегалка на креслото му, и заговори в микрофона:

— Подгответе всичко необходимо за преглед на компютърния ни архив! — заповяда той и се обърна към Блейс: — След няколко минути всичко ще е готово. А дотогава не бихте ли искали все пак да хапнете или да пийнете нещо?

„Не вярвам да има никакви проблеми, ако приема“ — помисли си Блейс, — „те не биха могли да станат по-послушни или пък по-внимателни“.

— Добре, хайде да пийнем по нещо — каза Блейс, — но само ако ми правите компания.

— Ще е чест за мен, Блейс Аренс. — Ахрам стана от креслото, приближи се до един голям дървен шкаф и отвори вратичката, вътре имаше множество бутилки и чаши. — Какво предпочитате — бира или нещо по-силно?

— По-добре бира — отвърна Блейс.

Ахрам извади две високи чаши и ги напълни с тъмнокафявата течност. Като подаде едната от чашите на Блейс, той седна в креслото си с другата в ръце.

— Това е любимата бира на брат ви. Надявам се и на вас да ви хареса.

Блейс отпи.

— Превъзходна е — съгласи се той и постави чашата на масичката близо до стола си. Вратата се отвори и двама младежи внесоха компютър и дискети.

— Благодаря ви — каза им Блейс.

Те се поклониха и излязоха, затваряйки вратата след себе си.

Блейс хвърли поглед към компютъра и се убеди, че това е един съвсем стандартен модел. После го включи и започна да работи с файловете, преглеждайки ги както винаги по азбучен ред, извиквайки на екрана страница след страница. Спираше за секунди на всяка, а после веднага минаваше към следващата. Ахрам го наблюдава внимателно известно време.

— Извинете ме за дръзкия въпрос, Блейс Аренс — неуверено промълви той, — но вие търсите нещо определено или наистина успявате поне отчасти да прочетете всяка страница?

— Аз прочитам цялата страница — отговори Блейс, без да откъсва очи от екрана.

Трябваше му малко повече от час, за да прегледа всички файлове. Като свърши, той стана от креслото, а Ахрам също веднага се изправи.

— Ще желаете ли още нещо, Блейс Аренс? — поинтересува се той. — Искате ли да наблюдавате учебните двубои? Може би Дахно ви е споменавал, че имаме най-добрите представители на съвременните ниндзи... — Той замълча, а после попита. — Познат ли ви е термина „Истинските ниндзи са били убийци“?

— Знам го — сухо отвърна Блейс. Беше решил да откаже, когато се сети, че рискува да пропусне нещо, което можеше да се окаже важно.

— Хубаво — кимна той, — интересува ме ръкопашния бой и въоръжените двубои, и освен това нека едновременно с това да видим и как тренира група от да речем, петнадесет-двадесет души. Просто наистина имам малко време, трябва да бързам за летището.

— Както кажете, Блейс Аренс — рече Ахрам. — Последвайте ме, моля.

По пътя той се отби в някаква стая, в която явно предаде разпорежданията си на началниците на групите. Като излезе оттам, Моро съобщи на Блейс:

— Да вървим. Сега ще наблюдаваме ръкопашен бой.

ГЛАВА 31

Блейс седеше в креслото на аерокара, пътуващ за Екюмени. Прегледаните днес файлове засега не го вълнуваха. Мислено той постоянно се връщаше към видяното по време на показните тренировки на Кучетата.

Младежите външно хич не изглеждаха зле. Но след като мина двубоя между първата двойка, Блейс заподозря нещо гнило, а като видя и следващите два, подозренията му се потвърдиха. Тогава реши да помоли Ахрам да опита силите си срещу един от младежите, току-що участвували в показните двубои. Естествено, Ахрам нямаше нищо против.

Блейс започна и както и очакваше, след секунди двубоят беше свършил, а бездиханният му съперник лежеше нокаутиран.

— Благодаря ви — каза той на Ахрам. — Именно това исках да проверя.

Гледайки го право в очите, Блейс разбра, че онзи така и не се беше досетил каква е причината за необичайната му молба.

Докато се запознаваше с другите аспекти от физическата подготовка на Кучетата, той не каза нищо. Само поблагодари на Ахрам и го помоли да му помогне да стигне навреме до летището, а после да закара колата му до гаража, откъдето я беше наел.

И така, защо беше толкова недоволен? Още докато наблюдаваше първата схватка, Блейс се учуди от строго фиксираната дистанция между съперниците и това, че те практически не мърдаха от местата си. Самият той постоянно кръжеше около противника си и през цялото време променяше положението на тялото си. В резултат на това Блейс естествено спечели.

Излизаше, че Кучетата са в състояние да победят, само ако противникът им е обучаван по същия начин като тях. Разбира се, те успешно щяха да победят и всеки, който си нямаше и понятие от ръкопашен бой. Но срещу по-опитен противник те бяха абсолютно безпомощни.

Схватките с използване на оръжие потвърдиха подозрението на Блейс. И накрая, докато наблюдаваше как Кучетата преодоляват ивицата с препятствията, той забеляза, че те и това правеха съвършено еднообразно, даже тичаха по един и същи начин. Разбира се, ако това бяха състезания, където участниците щяха да се съревновават на различни площадки, може би тогава индивидуалните им качества щяха да си проличат.

Накратко, те определено не бяха на нивото на истинските, професионални спортисти, но не бяха по-добри дори и от онези, които се смятаха за такива и инстинктивно се стараеха да следват начина им на живот.

Добре де, помисли си Блейс, това едва ли бе толкова важно. Той просто беше длъжен да се убеди, че тази военна формация не може да бъде използвана нито от Дахно, нито от който и да е друг в негово отсъствие. Блейс престана да мисли за бойните умения на Кучетата и превключи към обмисляне съдържанието на прегледаните файлове.

Историята на Кучетата датираше отпреди малко по-малко от единадесет години, тоест, горе-долу пет години, след като Дахно бе зарязал фермата и се бе преместил в Екюмени. В отрядите се приемали десет-дванадесетгодишни момчета, което беше нечувано за повечето от Новите светове, но беше съвсем нормално на Асоциация и Хармония. Твърде големите семейства на дребните фермери, както и лошата реколта често караше част от децата, които вече се смятаха за достатъчно големи, да се отделят от семействата си, но винаги с тяхно съгласие, и разбира се, със съгласието на църковната общност.

Младите квакери, мислеше си Блейс, навярно намираха и особена тръпка в това да принадлежат към организация от типа на Кучетата на Дахно. Очевидно голяма роля играеше и религиозния аспект. Дахно бе станал за тях почти истински бог.

Каква беше най-сериозната грешка на Дахно?

Тъй като никога не се беше интересувал нито от бойни изкуства, нито от оръжия поради вроденото си физическо превъзходство над по-голямата част от хората, Дахно не се бе замислял особено, каква точно трябва да бъде организацията на Кучетата. Освен това поради наследеното от майката-екзотичка, вродено отвращение към насилията, той се бе отнасял твърде безгрижно към подбора на тренъорите, на които разчиташе да направят от Кучетата истински

бойци. За щастие, както Блейс се и надяваше, и намери потвърждение във файловете — Кучетата никога досега не бяха използвани. Но в определен смисъл те все пак представляваха опасност.

По подобен начин често обучаваха и кучетата пазачи — на тях им се внушава, че никога няма да бъдат победени, че са способни да победят всеки противник. Във файловете, които бе прегледал Блейс, бяха отбелязани няколко случая, когато Кучетата бяха оставяни като че ли случайно без надзор в Моузвил. Най-вече в ситуации, в които биха могли да се сблъскат или с неподготвени, или просто със слаби противници.

А резултата беше, че те вече се смятаха за непобедими. Когато станали по-големи, започнали да ги пускат в Моузвил да се повеселят, но винаги в обикновени дрехи и с условието, че няма да разказват за заниманията си. Естествено, Кучетата ужасно се зарадвали и били съгласни на всякакви условия, но за да бъде напълно сигурен, че могат да пазят тайна, Дахно бе пуснал хора да ги следят през първите им излизания до градчето. Но никой от тях нито веднъж не се беше разприказвал. Всичко това Блейс прочете във файловете.

За съжаление, както беше казал и на Дахно, по същество Кучетата бяха заредено оръжие, което освен това неистово държеше да бъде използвано.

Като прехвърли още веднъж през ума си най-важната информация от прегледаните файлове, Блейс затвори очи, свали облегалката на креслото си и потъна в лека дрямка, необезпокояван от нищо, чак докато кацнаха в Екюмени. На летището той плати полета и си извика кола. Като се озова в апартамента си, Блейс веднага си легна и на секундата заспа.

Събуди се около час и нещо по-късно от обичайното за него, но с ясна глава, както се чувства човек след хубав и здрав сън, който бе освежил тялото и мозъка му.

Следващата много важна точка в програмата му беше срещата с Нортън Броули.

Блейс се свърза с кантората на адвоката, докато си приготвяше закуската. Отговори му женски глас, по всяка вероятност секретарка, който тутакси го прехвърли към един мъжки глас.

— Кантората на Нортън Броули. С какво можем да ви помогнем?

— Обажда се Блейс Аренс. Предайте на Броули, че искам да го видя в къщи след петнадесет минути.

— Извинете, но как казахте, че се казвате? Какво казахте? — учудено попита мъжкия глас.

— Блейс Аренс. Броули е длъжен да дойде в апартамента ми след петнадесет минути. Предайте му това — рече Блейс.

Притежателят на гласа донякъде се беше овладял.

— Страхувам се, че няма начин мистър Броули да дойде у вас след петнадесет минути. Изобщо, едва ли би могъл да напусне офиса точно сега...

— Не ме интересува — прекъсна го Блейс, — дали това зависи от вас или от самия него, но ако той не се появи тук след петнадесет минути, ще бъда принуден да предположа, че той не желае повече да поддържа никакви отношения. Всичко хубаво.

— Секунда, секунда — припряно заговори мъжкия глас. — Как казахте, че ви е името?

— Блейс — рече Блейс, натъртвайки на всяка буква — Аренс.

— И къде казахте, че сте? Какво е това място?

— Това е същото онова място, където живее и Дахно Аренс — отвърна Блейс. — Броули много добре знае къде се намира!

— Ами аз не знам — боя се, че е абсолютно невъзможно... — замърмори мъжкия глас, но изведнъж се спря. — Дахно Аренс ли? Чакайте, та вие не сте Дахно Аренс!

— Много съжалявам — заяви Блейс, — но нямам излишно време да споря с вас. Или вашият шеф ще дойде тук след петнадесет минути, или повече кракът му няма да стъпи тук. Всичко хубаво.

И той хлопна слушалката.

Блейс все още закусваше, когато на входната врата се позвъни.

— Да? — обади се той с малко по-силен глас, но без да става от мястото си.

— Нортън Броули е.

Блейс натисна копчето на най-близкото табло за управление. Вратата се отвори и вътре влезе висок, около четиридесетгодишен мъж в тъмен делови костюм. Лицето му беше овално, косите и веждите — прави и черни, а кожата му — тъмно маслинена, което издаваше средиземноморския му произход. Такива неща веднага се набиваха на очи, защото повечето от европейците, емигрирали на Дружествените

планети, бяха от северните, а не от южните части на континента на Земята.

— А-ха, значи вие сте Нортън Броули! — рече Блейс, продължавайки да седи на мястото си. — Бързичко дойдохте все пак. Аз вече ви бях отписал. Искате ли чаша кафе?

— Аз... аз... — Нортън Броули се опитваше да се овладее. — Разбира се, Блейс Аренс.

— Чисто ли да бъде?

— Ако не ви затруднява.

Блейс стана най-накрая и веднага забеляза разширените и учудени очи на Броули. Усмихна се вътрешно. Беше му позната реакцията — реакция на някой, който се смяташе за по-голям от останалите, и изведнъж се е оказал в присъствието на друг, много по-голям от него — в случая това беше Блейс.

— Холът е на ваше разположение — предложи Блейс, — а аз ей сега идвам, само да стане кафето.

След известно време те вече седяха един срещу друг в хола.

— Съжалявам, че така неочаквано ви откъснах от работата ви — съчувствено произнесе Блейс, — но работата е там, че съм в затруднено положение и искам спешно да се посъветвам с вас.

— Ако имате предвид заминаването на Дахно и евентуалното му продължително бъдещо отсъствие, аз отдавна знам за това — каза с доста предизвикателен тон Нортън. — Той ми се обади веднага, след като реши, че ще замине.

— Не, Нортън, грешите — вежливо възрази Блейс. — Той взе това решение в мое присъствие, докато разговаряхме.

— А-а-а... О! — измънка Нортън объркано. Той взе чашата си, до която все още не се бе докосвал, и отпи малко. — Не знаех това.

— Естествено — сви рамене Блейс. — Но тъй като той ме остави за свой заместник, аз на свой ред реших да проверя в какво състояние са всичките му дела, за да съм сигурен, че юздите са само в моите ръце, нали разбирате. Вчера бях при Кучетата, и нивото на подготовката им доста ме притеснява.

Нортън отпи още една глътка, здраво вкопчил треперещите си от напрежение пръсти в чашата си.

— А какво мислите вие за това? — продължи Блейс.

Това беше изстрел в тъмното — Блейс можеше единствено да предполага, че Кучетата щяха да бъдат използвани активно в най-близко бъдеще. Съдейки по реакцията на Нортън, това предположение може би не беше съвсем нелепо.

— Аз не знам какво ви е казал Дахно... — поколеба се Нортън. Той явно разчиташе да измъкне повече информация от Блейс.

— Нека това да не ви тревожи — каза Блейс, прекъсвайки го с жест, — просто ми отговорете, като разбира се, имайте предвид, че аз знам всичко. Просто ме интересува мнението ви. Да, аз наистина знам всичко, което е в обикновените и секретните файлове, освен това съм убеден, че ако Кучетата бъдат използвани в някоя акция, едва ли щеше да им бъде съобщено дали това е тренировка или не. Така че не ми губете повече времето. Мнението ви?

За първи път от мига, в който бе дошъл Нортън, в гласа на Блейс се появи метална нотка — последните му думи изплющяха като удар с камшик и изискваха незабавен отговор, а не още въпроси.

— Много съжалявам — разбърза се Нортън. — Не схванах веднага, че сте наясно с всичко.

— Че как иначе? — сви рамене Блейс. — Но, продължавайте.

— Е, добре, само че не разбирам къде е проблемът тук — каза Нортън с тона, който вероятно използваше в кантората, обсъждайки различни юридически въпроси. — Когато Маккей започне да произнася речта си, вниманието на телохранителите му ще е доста отслабено. През това време нашите хора, облечени в обикновени дрехи и със значки или емблеми на „Въстани!“ — такива, каквито носят всички присъстващи членове на тази църква, ще извършат акцията си. Резултатът ще бъде поразителен — всички ще си помислят, че Маккей е станал жертва на собствените си хора.

— Но само при условие — уточни Блейс, — че Кучетата не бъдат арестувани, разпитани и никой не разбере, че са част от нашата организация.

— Но те не са — каза Нортън. — Те нищо не знаят за нея, дори и Ахрам. Те познават само Дахно. Но той сега е далеч, на безопасно място.

— А сигурен ли сте — попита Блейс, — че Кучетата са достатъчно добре подготвени? Лично аз, докато ги гледах вчера по

време на тренировките, изобщо не мисля така. Струва ми се, че няма да им е излишно да потренират още.

— Защо мислите така? — учуди се Броули. — Преди седмица или малко повече ние двамата с Дахно бяхме при тях и останахме с прекрасни впечатления. Впрочем, до изказването на Маккей има още цели три седмици. Ако искате да усъвършенствате по някакъв начин уменията им, още не е късно да се заемете с това.

— А как ще се придвижат те до мястото на акцията? — попита Блейс.

— Ще долетят с частни аерокари, които ще се управляват от наши хора. После ще се прехвърлят в пет коли, по шест човека във всяка и ще бъдат на мястото приблизително един час преди началото на акцията. Снабдени със значки, те лесно ще проникнат в сградата и когато Маккей тръгне към трибуната, те ще бъдат зад него. Ако го застрелят направо на стълбите, ще изглежда все едно че е вследствие на обичайно уреждане на сметки между отделните фракции на собствената му църква. Такива неща постоянно се случват. Членовете на една църква винаги се присъединяват към различни групировки.

— А после Кучетата просто ще се измъкнат с колите, така ли? — уточни Блейс.

— Естествено — усмихна се Нортън.

— Ами ако полицията реши по някаква причина да проследи тези коли по пътя насам или пък някое от Кучетата бъде заловено при опит да избяга от мястото на покушението? — попита Блейс.

— Какво пък, ако полицията се интересува от колите, ще ни предупредят, и ще се наложи да ги зарежем, независимо какво става. А що се касае до местната полиция, членовете на църквата на Маккей и собствените му телохранители, те са просто лаици, които имат нищожен опит във въоръжените схватки между различните църкви. Те по някакъв начин не могат да се сравняват с Кучетата.

— Всичко това звучи прекрасно — замислено промълви Блейс, — стига разбира се, да няма разни изненади. Аз все пак мисля, че тези от Кучетата, които ще участвуват в акцията, трябва още да потренират.

— Не е проблем да се уреди, Блейс Аренс — каза Нортън. — Искате ли да се погрижа за това?

— Да, моля — ще е по-добре да го направите вие, а не аз, тъй като те ви познават добре и са контактували повече с вас.

— Разбира се. Щом се върна в кантората, веднага ще се заема с това — рече Нортън, надигайки се от мястото си. — Ще им звънна оттам.

— По-добре да отидете лично — отбеляза Блейс. — Бих искал да им помогнете да разберат необходимостта от повишаване интензивността и нивото на занятията си.

— Но аз все още не разбирам — подхвана Нортън, докато Блейс го изпращаше до вратата, — защо сте решили, че това е криза. Можехте просто да ми звъннете и да ме помолите да отида при тях.

Блейс се усмихна.

— Реших, че трябва лично да ви обясня отношението си по този въпрос и какво точно имам предвид — отговори той. — Мисля, че успях.

— Определено! — Нортън протегна ръка и те двамата си стиснаха ръцете. — Да, беше много мъдро от ваша страна да поискате среща с мен веднага след като у вас са възникнали подобни опасения. Но каквото и да беше станало, мога да ви гарантирам, че вие нямаше да бъдете замесен изобщо.

Блейс затвори вратата след него, а после се върна, седна в креслото и потъна в размисъл. Трябваше да се запознае по някакъв начин с църквата на Маккей и водачите ѝ по-отблизо. Беше необходимо да получи по-ясна представа за слабите места на Маккей.

Той се бе опитал да измъкне колкото се може повече информация от Нортън Броули и в общи линии, бе успял. Но имаше още какво да се желае. Очевидно беше, че Нортън изобщо не е в състояние да се оправя оттук нататък с Кучетата. Те вече бяха извън контрол.

Накратко, трябваше да отстрани и най-малкия риск във вестниците да се появи нещо за „Убийците на Другите“. Появата на подобен материал в средствата за масова информация би довело до пълен провал на Другите — а той, Блейс, не можеше да го допусне нито сега, нито в бъдеще. Особено ако държеше на плановете си за спасение на човечеството.

Трябваше да се намеси. Блейс стана от креслото и се отправи към залата за тренировки долу. Трябваше да натовари тялото си, а през това време умът му щеше да блуждае, търсейки изход от ситуацията. Той разчиташе най-вече на подсъзнанието си да филтрира фактите и да формулира само отговора.

Два дни след разговора му с Броули всичко тръгна по предначертания план.

ГЛАВА 32

Новата неголяма, но затова пък изключително активна църква „Въстани!“ отначало не обърна особено внимание на един от новите си членове, освен може би на необичайния му ръст. Дрехите му, стари и одърпани, висяха върху тялото му, като на закачалка, създавайки впечатление у околните, че притежателят им честичко не си е дояждал.

От проведения с него разговор се разбра, че той се нарича Блейс Маклийн и в момента е без работа. Родом бе от една ферма, недалеч от Екюмени, а сега си търсеше работа в града, тъй като би искал да се устрои тук.

Блейс се чувстваше доста спокоен относно биографията си: най-много членовете на общността да изпратят някой при Хенри, а на него можеше да се разчита — едва ли щеше да седне да обсъжда с външен човек членовете на семейството си.

— Какво ви доведе в нашата църква? — попита един от членовете на общността Блейс.

— Случи се така, че чух речта на Великия Учител Даръл Маккей и направо останах потресен — отговори Блейс.

— О, значи вие сте чули Маккей? — продължи да го разпитва същия човек от общността. — А къде, в коя църква?

Блейс наведе очи в престолено смущение.

— Не го чух в църква, а в Палатата. Бях в галерията за посетители.

Всички с удивление се втренчиха в него.

— В галерията за посетители ли? — повтори въпроса същия досаден енориаш. — Че как се изхитрихте да влезете там? Даже само за да влезеш в Палатата, ти трябва специален пропуск.

Блейс изглеждаше още по-смутен от преди.

— Намерих пропуска на улицата — отвърна той. — Той беше валиден само за един ден, и навярно някой го бе ползвал и после го е захвърлил, но тъй като деня все още не беше свършил, аз просто го взех и влязох вътре — исках само да видя какво има там. Пазачът на

входа в галерията не ми се зарадва много, като ме видя — и тук Блейс неловко се усмихна, — но все пак ме пусна. Нашият Велик Учител тъкмо говореше за геостанцията и за това, че тези, които ще работят там, обезателно трябва да вярват в Бога и да ходят на църква — независимо откъде са дошли.

— Съвършено вярно — потвърди една от жените, — той наистина каза точно това! За това писаха даже във вестниците.

— А все пак какво ви накара да дойдете тук, в една от църквите му? — Наистина, любопитството на този човек беше безкрайно.

— Ами аз минах тук, покрай една църква — започна Блейс, — но тя беше толкова огромна... Затова си помислих, че трябва да потърся някоя... такава, която е близко до фермата ни.

— И затова дойдохте в нашата църква? И сте постъпили абсолютно правилно — каза жената. — Бог и истинския вярващ не се интересуват нито от размерите на църквата, нито как е украсена тя!

Останалите бурно изразиха одобрението си.

— И на мен тук много ми хареса — добави Блейс.

— На нас също ни е много приятно, че дойдохте при нас, Блейс Маклийн. Тук ще намерите приятели. Тук всеки от нас е Истински Пазител на Вярата! — продължаваше онзи, същия мъж.

— Благодаря, благодаря ви — промърмори Блейс. — Аз също ще се старая с всички сили да стана Истински Пазител на Вярата.

— Видяхте ли се вече с нашия Учител? — отново го попита досадникът. Блейс отрицателно поклати глава. — Добре, хайде да ви заведе тогава.

Блейс се подърпа малко, но после се подчини. Останалите членове на общността тръгнаха след тях.

Зад една дървена решетъчна преградка ги посрещна доста пълен мъж на средна възраст с много удължено лице.

— Учителю — обърна се към него един от членовете на общността, — позволете ми да ви представя Блейс Маклийн. Той е получил знак и е последвал ярката светлина на нашата църква „Въстани!“, докато е слушал нашия Велик Учител Даръл Маккей. Учителю, това е Блейс Маклийн. Блейс, това е Учителят, Самюъл Годсарм.

— За мен е голяма чест да се запозная с вас, Блейс Маклийн. — Самюъл Годсарм протегна ръка, и Блейс бързо я стисна. — За първи

път ли сте тук?

— Не, не — заговори една жена от групата зад Блейс, — той идва вече един път, но беше седнал встрани от всички — стесняваше се да се приближи и да каже кой е. Ние си помислихме, че за него най-добре ще бъде да се срещне с вас и да разбере, че именно църквата „Въстани!“ трябва да стане негов духовен водач.

— Вярно казваш, Марта Ейно. — Самюъл Годсарм се усмихна на Блейс. — Всички тук са ваши приятели, Блейс Маклийн.

— Благодаря ви, много ви благодаря — измънка Блейс.

— А вие с какво се занимавате, братко Блейс?

Блейс не успя и устата да си отвори, когато околните започнаха да разказват на Учителя си как Блейс бе намерил пропуската, как бе отишъл в галерията за посетители и бе чул речта на самия Даръл Маккей.

— Виж ти, виж ти — кимна Годсарм. — Няма да повярвате, братко Блейс, но мнозина от нас все още не са имали това щастие — да чуят как говори самия Велик Учител. Аз, разбира се, съм го слушал. И това веднага ме накара да дойда тук. Повечето от енорияшите ни са чували само обръщението му, но веднага са разбрали, че искат да го последват.

— Случвало ли ви се е да проповядвате? — поинтересува се жената отпреди малко.

Блейс предвиждаше възможността да му бъде зададен такъв въпрос, въпреки че не го бе обмислял в детайли. Той знаеше, че в повечето църкви, както на Хармония, така и на Асоциация всеки член на общността трябва да е готов да води службата във всеки един момент. Така се проверяваше истинността на вярата му — ако един човек наистина е предан на Бога, сам той ще му подсказе какво да говори.

— Повечето от членовете на общността ни все още са в църквата, Самюъл — продължи словоохотливо същата жена, — така че нашият нов брат Блейс би могъл да изнесе една кратка проповед и да ни разкаже какво е усетил, докато е слушал Великия ни Учител?

— Прекрасна идея, Марта — кимна Годсарм и се обърна към Блейс. — Ще ви бъдем много задължени.

— Разбира се — нерешително промълви Блейс, въпреки че в действителност въобще не се колебаеше, нито пък се съмняваше в

способностите си — не беше никакъв проблем да изкара една бърза проповед или да им разкаже за изказването на Маккей.

Годсарм се приближи към мивката, давайки на Блейс да разбере, че трябва да я използва, преди да говори. Блейс се сети, че вероятно в църквата „Въстани!“ проповедникът извършва обред за пречистване преди службата. Той се доближи до мивката, подложи дългите си китки под струящата се от крана вода, насапуниса се с нещо, приличащо на груб домашен сапун, и после ги изплакна. Затвори крана, изтри ръцете си в кърпата и се обърна към Годсарм:

— Готов съм.

Тогава всички, с изключение на Учителя вкупом излязоха — явно се отправиха обратно към местата си в залата.

— Елате с мен, Блейс — каза Годсарм, — ще ви представя на общността.

Блейс го последва и като излезе иззад преградата, изкачи трите стъпала към амвона, обърнат към скамейките в залата. Службата беше свършила, но в църквата все още имаше доста хора — около четиридесет или петдесет човека. В това нямаше нищо необичайно — много хора прекарваха в зданието на църквата дори по няколко часа, защото това беше единствената им възможност за социални контакти през цялата седмица.

Годсарм се качи на амвона.

— Моля за тишина — каза той. Присъстващите се смълчаха, а онези, които все още бяха прави, побързаха да заемат местата си. — Искам да ви представя — продължи с гръмливия си, изпълващ залата глас на опитен проповедник Годсарм, — новия член на нашата общност Блейс Маклийн. По една щастлива случайност той е имал късмета да чуе речта на Великия ни Учител в галерията на Палатата. — Братко Блейс, нашите братя и сестри с нетърпение очакват да ни разкажеш за това.

Блейс се качи на амвона, края на който му стигаше едва до кръста. Прекараните с майка му години бяха такива, че понякога си мислеше, че е станал актьор още преди да се научи да ходи. Трябваше да се справи и сега и така да произнесе проповедта си, че аудиторията му наистина да повярва, че Бог го е вдъхновил.

Блейс обхвана с ръце външния край на амвона така, че дългите му пръсти се открийа на фона му. Този чисто театрален жест веднага

привлече вниманието на присъстващите. В църквата и без това беше тихо, но изведнъж се разнесе обща въздишка, след която всички затаиха дъх.

— Братя и сестри — заговори Блейс с мощния си, обработен глас. — Обръщам се към вас с думи, които сам Господ сложи в устата ми. Позволете ми отначало да ви напомня един от законите на Господа. Когато бях дете и живеех във фермата, имахме един съсед. Той държеше много кози, но изведнъж те започнаха да боледуват и една след друга да умират. Тогава той дойде при баща ми и го помоли да дойде и да погледне козите му — дано може да му каже какво става с тях. Баща ми отиде и прегледа тези кози. Те бяха на топло, оборът беше почистен и всичко това се случваше през зимата. И храна имаше отпреде им, но те не се докосваха до нея. Тогава баща ми попита съседа си: „А говориш ли ти на козите си?“ — „Тоест как да им говоря?“ — учуди се съседът. — „Викаш ли ги с имената им? Отделяш ли по малко време всеки ден, за да ги погалиш и да им поговориш?“ — „Не, не правя това“ — отговори съседа. — „Прави така една седмица — каза баща ми, — а после ела да ме викнеш — да ги прегледам отново“. — След седмица съседът дойде, а лицето му сияеше като фенер, озарен от горящата в него свещ. — „Ела и виж моите кози сега!“ — каза той. Моят баща тръгна с него. Козите отново си бяха в обора, но сега бяха съвсем различни. Козината им блестеше, ушите им стърчаха, и повечето охотно си хапваха от яслите. — „Каж ми — обърна се съседът към баща ми, — как разбра, че им липсва точно това?“ — „Това е един от законите на Господа, отнасящ се за всички Негови създания — отвърна баща ми. — Те се разболяват и умират, ако този, който владее и управлява живота им, не им обръща внимание. Така че както ти не би пренебрегнал децата си, не пренебрегвай и животните си — ако правиш така, стадата ти ще се плодят и множат“. И като се обръщам сега към вас, братя и сестри, спокойно мога да кажа, че никога не съм забравял за това — продължи Блейс. — И това, което каза баща ми, е истина. През целия си живот съм търсил учители, които ще се грижат за паството си така, както следва да го правят — съобразно думите на моя баща. И аз го намерих — нашия Велик Учител Даръл Маккей. Той говори тогава за геостанцията, и сега аз ще ви повторя всичко, което той каза — дума по дума. Паметта ми е съхранила всичко, което има стойност в Божиите очи.

Действително, слуховата памет на Блейс не отстъпваше на зрителната. Когато приключи с цитирането на речта на Маккей и слезе от катедрата, в църквата още дълго време цареше мъртва тишина. А след това се понесоха гласове, възхваляващи Маккей и Блейс.

— Паметта ви е същински Божи дар — възхитено произнесе Годсарм, когато двамата с Блейс се озоваха зад преградата и Блейс пристъпи повторно към обряда на измиването. Но този път никой не се осмели да се приближи към него. В края на изказването му членовете на общността гледаха Блейс с благоговение и трепет.

— Да. — И Блейс отново прибягна до неуверения глас, с който говореше, преди да се качи на амвона, — аз съм безкрайно благодарен на Бога за милостта, с която ме е дарил.

— Братко Блейс — разсъдително отбеляза Годсарм, — аз мисля, че едва ли е угодно Богу да оставате тук, в тази малка община, докато през това време Нашият Велик Учител може да ви намери много по-добро приложение. Затова, ако сте съгласен, ще ви дам препоръчително писмо до него, в което ще му разкажа как сте се представили тук. Мисля, че Учителят непременно ще вземе решение, угодно на Господа, Бога наш.

Блейс го погледна и рече:

— Благодаря ви.

След двадесетина минути той напусна църквата и забърза, но не към посочения му от Годсарм хотел, където се намираше щабквартирата на Маккей, а реши първо да се помотае малко по улиците, в случай, че някой го следи. След това използва гривната, извика си кола и се отправи към собствения си апартамент.

Там акуратно отвори плика, извади писмото и се запозна със съдържанието му.

НА ВНИМАНИЕТО НА НАШИЯ ВЕЛИК УЧИТЕЛ

От Самюъл Годсарм, тридесет и втора община на църквата „Въстани!“

„Скъпи Учителю!

Изпращам при вас един от нашите нови членове, на име Блейс Маклийн, а вие с великата си мъдрост ще му

намерите много по-добро приложение, отколкото бихме направили това ние в нашата малка и бедна енория.

Той притежава прекрасна памет и е наясно с тежката работа в една ферма — работил е в бащината си. Неговата сила и памет ще ви бъдат от полза. Ако това не стане, върнете го обратно при нас.

Отправлям молитва към Господа, който е водач на всички нас.

Аз, Самюъл Годсарм.“

Блейс отново запечата писмото и го прибра в шкафчето до кревата си. После дълго мисли, а накрая се обърна към телефона и натисна копчето.

Екранът светна. Блейс видя приветливото лице на младеж, почти юноша с акуратно сресани назад тъмни коси. За една толкова отговорна работа, като оператор на справочна служба той изглеждаше твърде млад.

— На вашите услуги — рече онзи.

— На вашия дисплей появява ли се моя адрес? Или само номерът ми? — поинтересува се Блейс.

— Не, и адреса го има — отговори оператора.

— Тогава бихте ли могли да ми съобщите номера на най-близкия до мен колеж? А също и на спортния му факултет.

— Изчакайте малко — каза операторът.

Екранът за секунда потъмня, а после върху него се изписа осемцифрен номер. През това време отново се разнесе гласа на оператора:

— Ето номера, който искате. Желаете ли да ви свържа?

— Да, ако това не ви затруднява — съгласи се Блейс.

Екранът отново потъмня и се чу слабо звънене. След известно време той отново оживя и Блейс видя лицето на побеляла жена на около петдесет или шестдесет години.

— Спортният факултет — каза тя. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Добър ден — отговори Блейс. — Бих искал да поговоря с вашия треньор по ръкопашен бой.

— Добре, веднага ще проверя. — И тя се скри от екрана за няколко секунди. — Мога да ви свържа с професор Антония Лю. Да прехвърля ли разговора към нейния кабинет?

— Ако обичате — съгласи се Блейс.

Млад мъж се появи на екрана на мястото на жената.

— Кабинетът на професор Лю — изрече той. — Какво желаете, моля?

— Казвам се Блейс Аренс. Ако е възможно, бих искал да поговоря с професора.

— Прощавайте, а вие познавате ли се с професора, Блейс Аренс? — поинтересува се младият човек. — Просто в момента професор Лю е в спортната зала и ако не сте неин познат, може би бихте ми казали за какво става дума?

— Не, тя не ме познава — отговори Блейс. — А аз исках да разбера каква е разликата между този вид ръкопашен бой, който се изучава при вас, и онзи, който владее аз.

— Ще ѝ предам — каза младият човек. — Тя навярно ще ви се обади едва след известно време. Ще оставите ли телефона си за връзка?

Блейс натисна копчето на пулта за управление под екрана, за да се изпише домашния му номер.

Той реши, че ще му се наложи да почака няколко часа. Но не минаха и десет минути, и се разнесе сигнал за повикване. На екрана се появи лицето на тъмнокоса жена, около тридесетгодишна, със сини очи. Много красиво лице, помисли си Блейс, може би дори по-красиво от всички, които съм виждал досега. Жената приветливо се обърна към него:

— Блейс Аренс? Аз съм Антония Лю. Не знам защо ми се струва, че ви познавам отнякъде. Да не би случайно да сте роднина на Дахно Аренс?

— Да, аз съм негов брат — отзова се Блейс. — Но нещо не мога да си спомня да съм ви срещал.

— Не, разбира се. Просто моят брат, Иаков Лю, едно време се обучаваше в курсовете, организирани от вас и Дахно. Ние с него сме наполовина дорсайци, наполовина квакери. И знаете ли, аз споделям идеите на Другите, освен това смятам, че в тях има голямо бъдеще. Така, с какво бих могла да ви помогна?

— Бих искал да дойда при вас и да видя как се занимават вашите студенти, и може би, ако ми разрешите, да се пробвам с някой от тях... — той не довърши изречението.

— Обикновено не поощряваме любопитството на външни лица към студентите ни — нито в залата, нито на тепиха — каза тя. — Но съдейки по това, което ми е разказвал Иаков за вас, вие не сте обикновен любопитко. Впрочем, знаете ли, сега е най-удачния момент, току-що приключих заниманията си с една от групите. Кога можете да дойдете?

— След петнадесет минути — отвърна Блейс.

— Прекрасно. Обикновено след занятия посвещаваме два часа на свободни практически упражнения — поясни тя. — Така че, ако имате спортно облекло, носете го. Когато дойдете, тогава ще реша кой ще бъде ваш противник.

— Да, разбира се. Вече тръгвам — набързо изрече Блейс.

В интерес на истината той нямаше подходящ спортен екип, какъвто тя имаше предвид. Екипът за джудо, който някога използваше по време на обучението си, явно нямаше да свърши работа тук. Но навярно беше възможно да купи това, което му трябва, някъде по пътя.

За щастие, професор Лю му беше обяснила подробно как да стигне до спортната зала, и затова той закъсня съвсем малко — пристигна не след петнадесет, а след осемнадесет минути.

Блейс излезе от колата и заизкачва стъпалата към вратата, която по всяка вероятност водеше към кабинета. Вътре се намираше висока студентка с открити, ясни очи и ореол от светла коса. Тя седеше зад невисока преградка и печаташе нещо.

— Блейс Арнс? — уточни студентката. — Доктор Лю предупреди, че ще се отбиете.

Тя стана, отвори вратата на преградата и го пусна да мине, посочвайки му една отворена врата, през която се виждаше гимнастическата зала. Влизайки в залата, Блейс видя зад остъклената преграда Антония Лю.

Те си стиснаха ръцете, и тя го погледна с иронична усмивка.

— Е, не очаквах, че сте толкова висок! Нищо, елате с мен да ви разведа наоколо.

Той я последва към един от тепихите, върху който се бореха двойка студенти. Когато Блейс и Антония се приближиха към тях, те се

разделиха, станаха на крака и започнаха нова схватка.

— Всяка схватка се оценява с точки — поясни Антония на Блейс. Точно тогава двамата борци отново се тръшнаха на тепиха. — Например този, който сега е с гръб към нас, ще получи няколко точки за това хвърляне, което започна, а сега е отгоре, върху противника си Дик. Разбира се, срещата се смята за спечелена, ако залепиш плещите на противника си за тепиха и го задържиш в това положение поне пет секунди. В противен случай те трябва да продължат да се борят още три рунда, всеки по три минути, с едноминутни почивки между тях, и резултатът от срещата се определя по количеството събрани точки.

Борците отново се разделиха и станаха на крака. Блейс се поясни:

— Именно такива хвърляния ме интересуват най-много.

— Тогава — отговори Антония, — щом видите, че двойката, която наблюдавате в момента, е в партер, минете към друга, в която все още са прави. А аз ще ви оставя за малко.

Блейс последва съвета ѝ, а тя се упъти към офиса си. След десет минути се върна и видя, че той наблюдава двойка, бореща се в положение партер.

— Виждам, че хвърлянията вече не ви интересуват — забеляза Лю.

— Не — отвърна Блейс, напълно погълнат от борбата на тепиха пред него, — просто тези двамата са най-добрите.

— Кога успяхте да го забележите? — учуди се Антония. — Вие сте прав, тези са най-старите и най-добрите ми ученици. След два-три месеца ще представляват колежа на ежегодните състезания. — Изведнъж тя лукаво го изгледа. — Не искате ли да опитате с един от тях?

— Да, ако не възразявате — отговори Блейс.

За секунда тя се поколеба.

— Добре. Почакайте само да завършат тази среща, тогава ще ви повикам.

Срещата свърши и настана време за почивка. Блейс с нетърпение чакаше да го извикат. Но тогава Антония предложи друг вариант:

— Нека си поемат дъх. А през това време опитайте с Антон, онзи, светлокосия. Антон, ела насам, моля те.

Младият човек се приближи към тях.

— Антон, това е Блейс Аренс. Когато усетиш, че отново си готов за бой, изкарай една триминутна среща с него, ако нямаш нищо против, разбира се. Той никога не се е занимавал с борба, но знае някои неща от ръкопашния бой... — Тя погледна към Блейс. — Но, естествено, не можете да ги прилагате тук. Имайте предвид, Блейс Аренс, че ако използвате забранени удари или хвърляния, ще ви бъдат отнети точки. Специално в този вид борба е забранено краката на противника да се отлепят от земята.

— Така си и мислех — каза Блейс. — Струва ми се, че знам за това правило. Но ако случайно сбъркам, нека Антон просто ми каже — нали нямате нищо против, Антон?

— О, извинявайте — сепна се Антония. — Това е Антон Лупеску, а това — Блейс Аренс; впрочем, май вече го казах. Блейс едно време се е занимавал с бойни изкуства, но няма нищо общо с колежа ни.

— Съвършено вярно — потвърди Блейс и стисна ръката на бъдещия си противник. — Много се радвам да се запознаем.

— Чувството е взаимно — усмихна се Антон. — За мен е голяма чест да премеря сили със самия Блейс Аренс.

— Благодаря. — Блейс забеляза, че Антон с един поглед бе преценил преимуществата, които даваше на противника му неговия ръст, и навярно в момента обмисляше как да го атакува по най-добрия начин. След няколко секунди те двамата вече стояха на тепиха. Копирайки движението, което бе наблюдавал неколkokратно днес, Блейс сложи едната си ръка на дясното рамо на Антон, а с другата го хвана за лакътя. Същото направи и Антон.

Срещата бе предрешена — твърде лесно е, направо не е честно, помисли си Блейс. Той почти веднага успя да повали Антон, и озовавайки се върху него, така стовари цялата си тежест върху диафрагмата му, че онзи почти не можеше да диша.

След двадесет секунди Антон се предаде.

Те отново се изправиха на крака и се вкопчиха един в друг. Блейс отново повали Антон и го притисна с ръце и крака, а онзи не можеше да направи ни най-малко движение. Отново станаха, за да започнат следващата схватка.

За три минути Антон успя да се озове на пода точно пет пъти.

— Мисля, че ви стига толкова — каза Антония, която наблюдаваше схватката, заедно с предишния партньор на Антон. — Струва ми се, че научихте всичко, което искахте да знаете, нали, Блейс Аренс?

— Да — кимна Блейс.

— Не! — запротестира Антон. — Разрешете ми да опитам още веднъж, Тони. Уверен съм, че в края на краищата ще се справя с него.

— А аз не мисля така — решително произнесе Антония Лю. — Продължи заниманията си с Дик. Блейс Аренс, бихте ли дошли с мен?

Тя затвори вратата на офиса, за да не ги чуят, и се обърна към Блейс.

— Знаете ли, просто не мога да реша дали това, което направихте, е мошеничество или не. По принцип правилата не го забраняват. Но вие действихте толкова решително, че Антон просто нямаше никакъв шанс. Защото техниката, която приложихте, всъщност беше малко поотслабена „ката“, но вие така го накланяхте назад, че дори когато падаше, краката му не се откъсваха от земята нито за миг. Нали така?

— Права сте — съгласи се Блейс.

— Няма да ви питам къде сте се учили — продължи Антония, — но е очевидно, че нивото ви на подготовка е доста високо. Струва ми се, че ако е необходимо да се усъвършенствате и упражнявате още, то по-добре да си потърсите някой друг, а не моите ученици. Но, бихте ли ми казали защо ви е нужно всичко това?

— Това е нещо съвсем лично, и аз по принцип не бих искал да говоря за това — отвърна Блейс. — Но най-общо казано, налага ми се да вляза в ролята на селско момче, което и хабер си няма от някакви си там бойни изкуства.

— Хм — поклати глава Антония. — Тогава няма да ви разпитвам, но трябва да отбележа, че в такъв случай изпълнението на една такава „роля“ ще бъде двойно по-нечестна постъпка, като се имат предвид ръста и опита ви. Не искате ли да ми кажете още нещо?

— Едно огромно благодаря за това, че ми позволихте да дойда тук.

— Няма за какво. — Антония му протегна ръка и той я стисна. — Трябва да отбележа, че съумяхте да разпалите любопитството ми.

— Може би някой ден ще мога да го удовлетвориам...

Ръката ѝ беше топла, много приятна на пипане и той усети, че иска да я държи още много, много време. Но тутакси си спомни за целта си, а също и за това, че трябва да страни от хората, за да остане безпристрастен и обективен. Досега никога не бе срещал жена, която да иска да види още веднъж. А сега пред него стоеше именно такава жена. Но това криеше твърде много опасности.

— ... въпреки че — добави Блейс с известно закъснение, — се страхувам, че обстоятелствата едва ли ще ми го позволят.

Те се усмихнаха един на друг, а ръцете им се пуснаха. Той побърза да излезе.

ГЛАВА 33

Блейс даде инструкции на автопилота в колата да го закара до офиса. Там той изгуби почти половин час, за да прегледа съобщенията от другите планети, получени по време на отсъствието му, но вести от Дахно и Земята все още нямаше. Затова пък всеки от вицепрезидентите, които беше посетил, бе счел за свой дълг да му изпрати доклад.

Почти с едни и същи изрази те му съобщаваха за нарасналия брой на членовете във филиалите им, а също и за разширяване на кръга от възможностите им, вследствие на това.

Блейс с удовлетворение отбеляза, че новите попълнения в редиците на Другите са основно от хора, които не надхвърляха четиридесетте. Обикновено бе много по-трудно да бъдат убедени по-зрелите от тях да изберат нов житейски път. Може би щеше да дойде време, когато щяха да привлекат и тях, но това щеше да стане едва тогава, когато успеят да установят достатъчно твърд контрол над повечето от световите.

А що се касаеше до вицепрезидентите, те се оказаха достатъчно честолюбиви — както и предполагаше Блейс. Той им бе показал един реален път към властта, и независимо от непредсказуемостта му в бъдеще, някои от тях вече бяха започнали да се катерят нагоре, към целта си.

Блейс подготви закодирани съобщения до всеки от ръководителите, информирайки ги за предстоящата среща. Къде именно щеше да се състои тя — щяха да ги известят своевременно и тогава те веднага трябваше да тръгнат натам. Освен това, той се постара да ги поощри и въодушеви да продължат със започнатото.

Вече се смрачаваше, когато Блейс приключи с работата си в офиса и се отправи към вкъщи.

Там си приготви лека вечеря, а после реши да даде почивка на ума си и потъна във вълшебния свят на старинните книги от колекцията си, прелиствайки с наслаждение страниците им. Когато в

крайна сметка си легна, той установи, че отново мисли за Антония Лю, и веднага се постара да я изхвърли от ума си. Опита се отново да се върне към мечтата, за самия себе си, намиращ се някъде във Вселената — неизразимо самотен и наблюдаващ отстрани другите светове и човечеството.

В тези мечти се криеше някакво студено очарование. То го отвеждаше далеч от суетата на света и му напомняше за всяка една от отлитащите минути от тленния му живот — не трябваше да пропилее напразно нито една от тях. Накрая Блейс потъна в дълбок сън, в който нямаше цветни сънища.

Като се събуди на сутринта, той закуси и се облече почти по същия начин, както при предишното си посещение в църквата, въпреки че сега дрехите му бяха малко по-хубави, а обувките — не толкова стари. Независимо от почтената им възраст си личеше, че от време на време се полагаха грижи за тях. Впечатлението, което сега правеше Блейс, беше на човек, който все още се грижеше за външния си вид, доколкото можеше.

Той освободи колата няколко квартала преди хотела, в който се намираще щабквартирата на Даръл Маккей и организацията му, и извървя пеша останалата част от пътя.

Портиерът при входа на хотела го изгледа подозрително, но все пак го пусна вътре. Във фойето Блейс веднага забеляза двама мъже в градски дрехи, но със здравия тен на хора, прекарвали по-голямата част от живота си на село. Те седяха в кресла недалече от входа и когато минаваше покрай тях, бдителните им погледи не го пропуснаха.

Блейс отиде на рецепцията, показа писмото от Самюъл Годсарм и обясни целта на посещението си.

Администраторът му предложи да седне някъде и да почака. След известно време му връчиха бланка за регистрация. Блейс я попълни от името на Блейс Маклийн, обявявайки Хенри за свой баща, а Уил и Джошуа — за свои братя. Мина един час, докато администраторът го извика, взе попълнената бланка и му връчи значка и един ключ.

— Ключът е за специалния асансьор — предупреди го той. — Качете се с него на най-горния етаж и покажете значката на този, който ще ви чака там.

— Благодаря ви — рече Блейс. Но администраторът вече му беше обърнал гръб. Блейс пресече фойето под погледите на седящите около малките масички, мъже и жени.

Безшумният асансьор го издигна чак до четиридесетия етаж. На площадката пред него той видя двама мъже, високи почти колкото него, но с около двадесет до четиридесет фунта по-тежки. Без да каже нищо, Блейс им подаде писмото от Годсарм.

Един от пазачите също толкова безмълвно взе писмото и излезе, а другия през това време остана с Блейс. Той не изглеждаше враждебно настроен, въпреки че явно беше нащрек.

Трезво преценявайки възможностите си, Блейс реши, че ако му се наложи, спокойно щеше да се справи с него. След няколко минути първия пазач се върна и с кимване покани Блейс да го последва. Всичко това се случваше в пълно мълчание.

Те тръгнаха по коридора на хотела и спряха до една съвсем обикновена врата, намираща се почти в края на коридора.

— Борис е — пазача каза името си и почука лекичко по вратата.

След няколко секунди тя се отвори и Борис меко подбутна Блейс напред. Те се озоваха в просторния хол на един от най-разкошните апартаменти на хотела. Наистина, част от мебелите бяха подменени, покрай стените имаше само няколко кресла, а зад една голяма маса седеше Даръл Маккей.

Той беше облечен в обикновени сиви панталони и синя риза. През облегалката на креслото му беше праметнато черно наметало.

— Всичко е наред, Борисе — каза Маккей. — Застани до вратата. И изчакай там.

Масата беше затрупана с книжа, а най-отгоре, право пред Маккей, Блейс забеляза отвореното писмо от Годсарм.

— Блейс Маклийн? — попита Маккей, наблюдавайки го.

— Да, Велики Учителю.

— Току-що говорих със Самюъл Годсарм по телефона. Виждам, че той съвсем не е преувеличил абсолютно нищо, особено за ръста ви. А що се отнася до мнението му, че вие бихте могли да се окажете извънредно полезен за мен, засега не мога да преценя. Най-добре ми разкажете какво правихте в църквата му от момента, в който за първи път сте се озовали там, до момента, в който той ви е изпратил при мен.

Блейс така и направи, стараяйки се по възможност да се изразява просто и разбираемо.

— Значи, именно след вашата проповед — каза Маккей като изслуша Блейс, — Самюъл е решил да напише това писмо?

— Да, аз мисля, че точно тогава — отговори Блейс. — Тогава той видя и чу, колко дълбоко съм впечатлен от вас и вашата реч.

— Кажете ми — продължи Маккей, — общността добре ли прие вашето представяне?

— Надявам се, че да, Велики Учителю — отвърна Блейс, — но аз само им повторих думите на речта ви и мисля, че именно те оставиха такава впечатление и усещане у тях. Аз не вярвам да са изпитвали нещо подобно някога.

— Явно и вие отлично сте възпроизвели речта ми. — Маккей приятелски се усмихна на Блейс. — Може би Самюъл просто се уплашил да не се окажете по-добър проповедник от него. По-скоро затова е побързал да ви изпрати при мен. Той ми каза по телефона, че сте израснали във ферма и че баща ви е гледал кози. Къде се намира домът ви?

— Той е в района Зелените пасбища — обясни Блейс, — на около деветдесет мили от Екюмени.

— Да, сецам се — кимна Маккей.

Блейс вече си беше съставил мнение за този човек. Той забеляза, че Маккей е достатъчно проникателен, а това му качество по странен начин контрастираше с благообразната му външност. Ако не знаеше, че Маккей е квакер, Блейс би си помислил, че неговата религиозност е само един вид удобна фасада, зад която се крие безгранично честолюбие.

С една дума, Маккей беше в горе-долу същото положение, както и самия Блейс. Той се стремеше към властта, за да накара подчинените си да вървят по онзи път, който според него беше единствено правилният.

Докато Блейс се отдаваше на размисъл, Маккей също се бе вгълбил в нещо свое. После той отново заговори:

— А какво умеете да правите?

— Мога да върша всичко, което се върши в една ферма, Велики Учителю — отговори Блейс. — Мога да гледам кози, да ги впрягам в каруца или плуг и въобще да се грижа за тях. Надявам се да си намеря

работа тук, в града, защото у дома, във фермата, страшно се нуждаем от пари. Наистина, досега не успях да си намеря нищо...

— Държали ли сте някога пушка, въобще — някакво оръжие? — поинтересува се Маккей. Блейс се поколеба, знаейки, че всеки друг фермер, за какъвто се представяше, на негово място нямаше да бърза да отговаря на подобен въпрос. Даже и най-бедният фермер държеше някакво оръжие в къщата си. Било то за лов на зайци или за да се защитава от набезите на други, враждебни църковни групировки. Очевидно беше, че Маккей се опитва да разбере дали Блейс не е участвувал в такива стълкновения.

— Случвало ми се е да стрелям понякога с иглена пушка — рече Блейс. — Веднъж бяхме сложили табели с предупреждения към другите ловци на зайци, да не навлизат в нашите райони. Но те все пак си ловуваха там и сигурно някой от тях беше загубил в тревата тази пушка — наистина, тя беше повредена, но аз я оправих.

Маккей навярно имаше селска жилка, тъй като изслуша обяснението на Блейс за намирането на пушката, без да каже каквото и да било.

— И добре ли стреляте? — попита той.

— Горе-долу — отвърна Блейс. — Обикновено успявам да ударя няколко заека. А освен това съм добър борец.

— Добър борец, казвате — промълви Маккей, усмихвайки се отново, — това е интересно. С вашия ръст, това че сте точен стрелец, и освен това, според вашите думи и добър борец... може би все пак ще ни бъдете от полза — на мен и на нашата църква.

Той неочаквано стана и излезе иззад масата. Беше с четири дюйма по-нисък от Блейс, но раменете му бяха широки почти колкото неговите.

— Самият аз също не съм слаб борец. Мислите ли, че ще можете да се справите с мен?

— О, Велики Учителю — възкликна Блейс, — не искам да ви причинявам зло.

— Не се притеснявайте за това — каза Маккей. Той стоеше уверено, отместил единия си крак назад и леко встрани, ръцете му бяха сгънати в лактите и изнесени настрани. Явно беше готов за атака. Подобна стойка Блейс бе виждал много пъти при сбиванията между

момчета, докато живееше при чичо си. — Не мисля, че ще успеете да ме свалите. А вие, може би не сте на това мнение?

— Велики Учителю — проточи с жален глас Блейс, — аз наистина не бих искал...

— Направете каквото ви се казва — заповяда Маккей. — Постарайте се да ме повалите вие, защото иначе ще го направя аз.

Той започна да обикаля около Блейс.

— Е, щом наистина настоявате, Велики Учителю. — И Блейс тежко въздъхна. Беше наясно, че в селските боеве почти няма правила. Щеше да знае повече, ако беше посещавал местното училище — през междучасията момчетата редовно се пердасеха.

Той направи крачка към Маккей, едва-едва повдигнал ръце. Маккей го сграбчи доста рязко за лявата ръка, пристъпи напред и се опита до го хвърли през бедро. Блейс падна на коляно, стисна с едната си ръка ръката на Маккей, а с другата го хвана за яката, прехвърли го през коляното си и го събори на килима. След това веднага стана и се отдръпна встрани. Маккей след няколко секунди също се надигна.

— Интересно — и Маккей внимателно го погледна, — никой досега не е успявал да стори това. Борисе! — повика той пазача и онзи веднага се приближи към тях.

— Не, не, Борисе — спря го Маккей преди онзи да е наградил Блейс. — Няма нужда да го проверяваш. Сега ще го придружиш и ще проверите как се оправя с оръжие и владее ли ръкопашен бой, а после ще се върнеш и ще ми докладваш.

Той се обърна към Блейс:

— Надявам се да ви видя отново, Блейс Маклийн.

— Благодаря ви, Велики Учителю — отговори Блейс и тръгна след Борис.

Те се спуснаха няколко етажа по-надолу и се озоваха в коридор, който бе преоборудван като стрелбище за стрелба с иглова пушка. Там ги посрещна около петдесетгодишен мъж, кльоцав и суховат, с остър нос, малка уста и блестящи на загорялото му лице кафяви очи.

— Блейс Маклийн — произнесе Борис, — това е Сет Тремунде. Той ще ти каже какво да правиш.

Блейс протегна ръка, но Тремунде пренебрежително отговори:

— При нас не си губим времето с подобни вежливости. Какво ви трябва?

— Трябва да се провери дали е добър стрелец — с иглова пушка, а също и с всичко останало. Заповед на Великия Учител.

— Ясно — кимна Тремунде. Той се завъртя към големия шкаф до стената на коридора и извади прозрачен калъф, в който се намираше разглобената на две части иглова пушка. Той ги извади от калъфа и ги подаде на Блейс.

Блейс се усмихна. Това беше стар номер. Този, който е свикнал с игловата пушка, може да я сглоби за половин секунда. А онзи, който не я е хващал отдавна, известно време ще се чуди как точно да напасне приклада и цевите. Блейс сглоби оръжието моментално.

Това не направи, обаче кой знае какво впечатление на Тремунде.

— Добре — каза той и посочи далечния край на коридора. — Там има мишена. Да видим, дали ви бива!

Блейс погледна към мишената и вдигна оръжието към рамото си, целейки се в средата на мишената и едновременно с това натискайки необходимото копче.

Една от тънкостите при стрелбата с иглова пушка, беше да се контролира разсейката на снопчето игли при попадение в мишената, до желаната стойност. В момента на изстрела иглите летят заедно, образувайки пръстен, и ако разстоянието е избрано неправилно или не е известно предварително, то иглите може така да се разхвърчат, че изобщо да не попаднат в целта. Докато регулираше диаметъра на разсейката, Блейс погледна показанията на далекомера и нагласи дистанцията в съответствие с тях. След това мигна бързо два пъти и с двете очи. Пред дясното му око, с което се прицелваше, веднага се плъзна прозрачна, почти невидима телескопична леща-обектив.

Блейс стреляше прилично и без всичките тези приспособления, но в конкретния случай трябваше на всяка цена да направи впечатление с точната си стрелба. Лещата беше имплантирана под клепача му, и той бе тренирал доста, докато се научи да я спуска и вдига само с едно движение.

Първо пусна много бърз откос. Това, доколкото знаеше, също беше един от триковете при проверката. Ако човек няма опит при стрелба с иглова пушка, обикновено се старае да стреля с дълги откоси. Но ако си се прицелил точно, то и най-краткото натискане на спусъка е напълно достатъчно. Блейс мигна отново, за да се прибере лещата, и свали оръжието от рамото си.

— Май решихте, че един път е достатъчно, а? — попита Тремунде. Саркастичната нотка в гласа му свидетелстваше, че Блейс още не е издържал изпита. През това време Тремунде натисна едно копче на стената, и бялата мишена се понесе към тях.

В момента, в който тя се озова в ръцете на стария, в нея се впиха три чифта очи. Дупката от иглите беше голяма колкото отпечатъка от палеца на Блейс. Освен това беше в самия център на мишената.

ГЛАВА 34

— Вие сте просто невероятно точен стрелец — каза Тремунде, докато попълваше бланката с отчета. Той вписа допълнително още няколко реда в долната част на листа, отделена за коментар. Колкото повече Блейс опознаваше този човек, толкова повече той му харесваше.

Последното изпитание на Блейс беше стрелба по внезапно появяващи се цели. Наложих му се да стреля в движение, държейки игловата пушка с една ръка на нивото на кръста си. Именно след това Тремунде оцени така високо способностите му.

Като приключи с отчета, Тремунде го сгъна и го подаде на Борис, без въобще да запознае Блейс със съдържанието му.

— Да не би случайно да сте били Войник на Бога? — попита той.

— Не — отговори Блейс.

— Защото по-голямата част от нас са точно такива — бивши Войници — поясни Тремунде и като се обърна към Борис, добави: — При всички случаи ще го вземем.

След стрелбицето Блейс и Борис отидоха в една огромна спортна зала. Тук ги посрещна много подвижно, пъргаво човече със сиви очи и прекрасен тен. Той беше почти плешив, а на ръст бе колкото дванадесетгодишно момче — виждаше се, че е в прекрасна форма.

— Тоя тук твърди, че е добър борец. — И Борис показа с палец към Блейс. — Великият Учител го пробва и този тип действително го хвърли. Но Великият Учител иска да го пробвате и вие.

— Добре — рязко произнесе човечето с акцент, характерен за жител на Старата Земя. Блейс реши, че навярно е някъде от Австралия. — Аз съм Джими Хау — продължи той, протягайки ръка на Блейс. — Борис едва ли ще се сети да ни запознае.

— Блейс Маклийн — представи се Блейс.

— Радвам се да се запознаем, Блейс — рече Хау. — А сега — насам. — Той извървя тридесетте фута до тепиха и стъпи върху него.

Беше със специални шорти за борба, чийто връзки се развяваха високо над кръста му.

Блейс почна да се събува.

— Правилно — одобрително отбеляза Джими Хау.

Блейс стъпи на тепиха и застана срещу него на малко повече от една ръка разстояние.

— Прекрасно — кимна Хау, — а сега да видим ще успеете ли да ме хвърлите.

Блейс направи крачка напред, опитвайки се да го сграбчи и пропусна. В следващия момент последва хвърляне през бедро, почти същото, каквото се опита да направи и Даръл Маккей, но отляво, докато Блейс очакваше да го атакуват отдясно. Хау отново беше на крака, подпрял ръце на кръста си и гледаше към Блейс.

— Искате ли да опитате пак? — попита той.

Блейс се изправи, направи лъжливо движение, протягайки лявата си ръка към лявата ръка на противника си, но после ловко го хвана през врата със свитата си дясна ръка. Човечето обаче се движеше много по-бързо, отколкото очакваше Блейс. Но въпреки това, както и много други, не беше оценил по достойнство дългите крайници на Блейс. Хау пристъпи напред, за да се освободи от захвата му, а Блейс се завъртя по-плътено към съперника си — онзи загуби равновесие и се хвана със свободната си лява ръка за кръста на Блейс, опитвайки се да се задържи и да не падне. Тогава Блейс се усука около себе си, завъртайки Хау във въздуха.

Това беше един от любимите похвати на Блейс. Когато го видя за първи път, той направо не можа да повярва, че само с една толкова проста хватка, съчетана с непрекъснато кръгово движение е възможно да се блокира напълно реакцията на противника. Но точно така си беше. Блейс завъртя Хау два пъти около себе си, а после изведнъж рязко смени посоката на въртене. Хау отлетя настрани като камък от прашка. Той падна на земята, но веднага скочи на крака и като се върна на тепиха, застана срещу Блейс, а когато Блейс отново тръгна към него, за да продължи борбата, той вдигна ръка и го спря с жест.

— Достатъчно. Определено имате подготовка. Дали не бихте ми разказали къде сте я получили?

— О, когато живеех във фермата, имахме един съсед, който можеше да набие всеки без никакви проблеми — започна Блейс, — а

ако някой му станеше симпатичен, понякога му показваше някоя и друга хватка. На мен ми провървя — бях от тези, които харесваше.

— Хващам се на бас — неочаквано се усмихна Хау, — че това е пълна измислица. Но щом вие държите на нея, и аз ще я приема.

Хау се обърна към Борис:

— Това, което видях, ми е достатъчно. Предайте на Великия Учител, че този е най-добрият от всички, които ми е пращал досега.

Борис кимна, а Блейс си помисли — дали не му се беше сторило или Борис наистина се беше вкиснал? После те се запътиха към вратата.

— Заповядайте, когато пожелаете, Блейс Маклийн — викна след тях Хау. Блейс се обърна и кимна с глава.

Борис отново го заведе до офиса на Маккей и почука на вратата, казвайки името си. Този път един непознат глас им каза да изчакат десетина минути, а после отново да почукат. Те отидоха да изчакат в гостната. Борис посочи на Блейс едно от креслата, а самият той се настани срещу него.

Така изминаха десет мълчаливи минути, след което Борис стана, кимна на Блейс да го последва и отново се приближи към вратата на офиса. Този път им отвориха и те влязоха вътре. Освен Маккей в стаята нямаше никой друг. Борис се приближи към масата и остави навитата на руло бланка с доклада на Тремунде.

— Джими Хау помоли да ви предам, че този човек е най-добрият от всички, които сте му изпращали досега.

— Брей! Наистина ли? — промърмори Маккей. Той беше зает да чете изпратеният му отчет. — Както виждам, и със стрелбата всичко е наред. — Той погледна към Блейс. — Мисля да опитаме още нещо. А вие, Борис, отдръпнете се. — Той връчи на Блейс лист хартия, на който бяха написани колонка от числа, а най-отдолу стоеше сумата им.

— Я хвърлете един поглед.

Блейс го направи.

— А сега ми го върнете. — Маккей си взе листа, поднесе го към очите си, а после погледна Блейс.

— А сега се опитайте да повторите на глас числата в реда, в който бяха написани, а накрая ми кажете каква беше сумата им.

Това не представляваше проблем за Блейс. Но предвид това, което искаше да постигне, беше по-добре да се провали на това

изпитание.

— Първото число в колонката — бавно започна той, — е четиридесет и девет цяло и двадесет стотни, второто — тринадесет, нула нула, следващото — осемдесет и седем, осемдесет и четири, после...

Той се поколеба.

— ... следващото — и отново се поколеба, — е осемдесет и седем, осемдесет и четири — не, това вече го казах, Велики Учителю. А после следва... следва... — Той се спря и безпомощно погледна Маккей. — Простете ми, Велики Учителю, не си спомням.

— Интересно, откъде му е хрумнало на Самюъл, че имате превъзходна памет?

— Мисля — плахо промълви Блейс, — че го е направил, защото аз цитирах вашата огнена реч, дума по дума пред енориашите в църквата.

— Но с цифрите не се получава, а? — втренчи се в него Маккей.

— Аз помня само това, което ми казва Господ да помня, и това става от само себе си, тъй като той ме напътства — отвърна Блейс. — Иначе паметта ми си е съвсем нормална.

— Я виж ти? — замисли се Маккей. — Чели ли сте Библията?

— Разбира се, Велики Учителю.

— Цялата ли?

— О, да, цялата.

— Предполагам, че Господ със сигурност ви е заръчал да я запомните, нали така?

— Но да, естествено.

— Много добре. — И Маккей се облегна в креслото си. — Започнете с Първата книга на Царствата и продължете, докато не ви кажа да спрете.

— Да, Велики Учителю. — Блейс се стегна, точно като актьор секунди преди да излезе на сцената, и като се опитваше да изглежда въодушевен, заговори с приповдигнат, напевен глас:

„Имаше един човек от Раматаим-софим, от Ефремовата хълмиста земя, на име Елкан, син Ероамов, син на Илия, син на Тоув, син на Суф Ефратеца.

Той имаше две жени: името на едната бе Анна, а името на другата Фенина. И Фенина имаше деца, а Анна нямаше деца.

Тоя човек напускаше града си всяка година, за да се поклони и да принесе жертва на Господа в Сил, дете двамата Илиеви синове, Офний и Финеес, бяха свещеници пред Господа...“.

— Достатъчно. — Маккей вдигна палец, спирайки Блейс. — Това е един полезен Божи дар, но аз мисля, че ще се възползваме от него само ако се наложи. Войниците на Бога — тези, които се присъединиха към нашата църква „Въстани!“, организираха специален отряд, който да ме охранява, за да мога да проповядвам спокойно. Има хора, които не искат да го правя. Искате ли да станете един от моите охранители?

— Дори не съм си и мечтал за това — възкликна Блейс ентусиазирано.

— Добре — кимна Маккей. — Борис ще ви отведе при командира, а вие ще му се подчинявате безусловно. Трябва да потренирате още, независимо от способностите си. — Маккей се усмихна. — Има и още някои неща, които трябва да научите. Ако след няколко дни почувствате, че това не е за вас, просто кажете на командира и тогава отново ще се срещнем, когато мога да отделя време. Освен това, ако командирът реши, че не сте подходящ, той сам ще ми докладва и тогава аз отново ще се срещна с вас, преди да си тръгнете оттук и да се върнете в църквата на Годсарм.

— Благодаря ви, Велики Учителю — каза Блейс. — Просто не знам как да ви се отблагодаря.

— Нека първо да видим ще тръгнат ли нещата при вас. — И Маккей махна с ръка, давайки му да разбере, че разговорът е приключил.

Блейс и Борис излязоха и като слязоха на долния етаж, се озоваха в апартамент с много стаи, пригоден за офис.

Зад една маса седеше човек, приличащ на най-обикновен фермер, в стара, износена риза от груб плат и подобни панталони, крачолите, на които бяха напъхани в ботушите. Но това беше само на пръв поглед. Блейс внимателно се вгледа в него и разбра, че онзи съвсем не е толкова обикновен, колкото изглежда. Борис представи Блейс и веднага изчезна. Човекът се наричаше Хъркимър Шон.

— Вземете си стол — заповяда той, — седнете някъде и дайте да уточним някои подробности. — Добре, това е напълно достатъчно, — най-накрая произнесе Хъркимър, след като подробно бе разпитал

Блейс за фермата на Хенри и църквата му и бе записал старателно всичко.

— Ние, разбира се, много бихме искали вие постоянно да сте ни под ръка — каза той, — но в момента хотелът е препълнен, а освен това, повечето църкви са създадени съвсем неотдавна и все още нямаме постъпления от тях. Така че, сега сме в малко затруднено финансово положение. Затова през следващите три дни вие ще участвате в груповите маневри, а после, ако сте женен или ако разполагате с някакво жилище, ще живеете там, а в уреченото време ще идвате на тренировките и занятията. Имате ли къде да живеете в Екюмени?

— Да — отговори Блейс, — случи ми се да срещна един приятел и той...

— Подробностите не ме интересуват, дайте ми направо адреса.

Блейс съобщи адреса на апартамента си. Малко се притесняваше дали Хъркимър няма да се сети, че това е един доста скъп квартал — но онзи или не познаваше достатъчно добре града, или просто му беше все тая. Командирът си записа адреса и номера на телефона.

Следващите три денонощия Блейс прекара в караулката. Там не правеше нищо и само си губеше времето. Явно през това време проверяваха истинността на разказа му. На третата сутрин го събудиха в пет часа, казаха му да побърза с душа и доста оскъдната закуска, а после му заповядаха да отиде в общата стая.

Тук беше претъпкано с народ. Имаше хора с най-различно телосложение, ръст и възраст, всички облечени досущ като Хъркимър в удобни работни дрехи. Присъстващите внимателно слушаха един около петдесетгодишен мъж, който бе застанал на подиума и изреждаше дневния ред. Скоро той свърши да говори и обгърна с поглед събралите се в стаята.

— Най-накрая и последния от нашите новобранци се появи.

В залата се понесе смях, който обаче не звучеше нито враждебно, нито издевателски на Блейс.

— Добре — каза човекът от високото, — качете се и тримата тук и ни разкажете за себе си.

Блейс заедно с още други двама се приближи към него.

— Този ще ни служи за пилон — високо се обади някой и отново избухна смях.

Човекът говорещ от подиума с жест ги накара да млъкнат.

— Да започнем с вас — обърна се той към Блейс. — Как се казвате?

— Блейс Маклийн. Но това го записахте вече, нали?

— Разбира се, че ние го записахме — отзова се говорителят, — но и останалите трябва да знаят, нали така. Блейс Маклийн показва много добри резултати и в стрелбата, и в борбата. А в колко войни сте участвали досега, Блейс Маклийн?

— В нито една — отвърна Блейс.

Аудиторията се оживи.

— Забавно, не мислите ли? — изкоментира човека от подиума. — Добре, трябва да започнем работа с него. Има ли желаещи да станат негови наставници?

— Аз ще го взема, Чарли — предложи мъж на около четиридесет, стоящ вляво от Блейс. Той изглеждаше леко подпухнал, но пълното му лице беше обветрено и добро.

— В конкретния случай по-добре да са двама. Още някой, моля?

— Аз също съм навит, Чарли — разнесе се глас някъде отзад.

Блейс не видя кой го каза.

— Тогава вие тримата можете да тръгвате вече — каза Чарли. — А сега да се заемем и с другите двама новобранци...

Този, който стоеше вляво от Блейс, вече беше станал и му кимна да го последва към изхода.

— Не чух добре името ви — обърна се Блейс към първия кандидат за негов наставник, докато се придвижваха по коридора. — Къде отиваме?

— В оръжейната — кратко поясни наставникът му. — А аз се казвам... — и той косо изгледа Блейс и се усмихна — Сам Чжен, но накратко — просто Сам.

Блейс се обърна, но зад тях нямаше никого.

— А как се казва вторият ми наставник? — поинтересува се той.

— Той сам ще ви се представи, когато се срещнете — отговори Сам. Сега той гледаше право пред себе си.

— Мислех, че сега ще бъдете с нас — каза Блейс.

— Ще бъдете.

След този толкова обезсърчаващ отговор Сам го заведе до оръжейната, където им дадоха „браконьерски“ иглови пушки. Те също

се разглобяваха на две части, но всяка от тях беше така срязана, че крайния резултат беше пушка с доста по-малки от обичайните размери. Тези части съвсем спокойно се побираха в двата тесни вертикални джоба, пришити отвътре към куртките. Сам си имаше такива, а на Блейс веднага дадоха същите, като неговите дрехи.

Те излязоха от хотела на улицата и като пресякоха четири квартала, се отправиха към стар, очукан, сив на цвят оувъркар. Сам отвори вратата и седна на мястото на шофьора, показвайки на Блейс съседното място. Когато вратите се затвориха и колата се вдигна над паважа, Сам я подкара по улиците в посока към околностите на града.

За учудване на Блейс, тренировката започна веднага, щом стигнаха до някакво запустяло място. Той и Сам започнаха да се прокрадват пълзешката към някакви несъществуващи цели, придържайки вече сглобените си пушки под мишница. Каменистата почва драскаше лактите и ръцете им. Блейс скоро почувства, че ръцете и краката му се уморяват от непривичните за тях движения. Независимо от всичко те се занимаваха с това близо два часа, докато изведнъж Сам не се надигна. Блейс последва примера му.

— Защо спряхме? — попита Блейс.

— Забелязаха ни — рече с отпаднал глас Сам.

Блейс се огледа. Наоколо, както и преди два часа, не се виждаше никой. При все това Сам унило се помъкна към оувъркара. Изглежда вторият „наставник“ ги наблюдаваше и трябваше да докладва за резултатите.

Те се върнаха в града и решиха да закусят заедно. Сам го питаше това-онова, интересуваше се най-вече от живота на Блейс във фермата и от баща му, Хенри.

На свой ред Блейс се опита да изкопчи подробности за живота на Сам, но онзи ясно даде да се разбере, че изобщо не възнамерява да говори за това. Но от време на време му даваше съвети, които поразяваха Блейс с практичността си.

— Гледай краката им — изведнъж, без всякаква причина рече Сам, след като бяха прекарали близо час в кафенето, — гледай ги в краката.

— В краката ли? — не разбра Блейс, инстинктивно хвърляйки поглед върху краката на няколкото пешеходци. — А защо?

— Да предположим, че трябва да открием хора, които се канят да убият Великия Учител — започна да обяснява Сам. — Те се стараят да изглеждат и да се движат така, че да не предизвикват и най-малкото подозрение, а после се събират на групи или се разпръсват по местата, определени за нападението. Ние трябва своевременно да можем да ги разпознаем и да ги проследим. — Той погледна към Блейс. — И това, което обикновено наблюдаваме, са краката. Вгледай се внимателно — продължи той. — Нито мъжът, нито жената не могат да променят кой знае колко походката си. Походката на военния се различава от походката на цивилния. Също така гражданите ходят много по-различно от селяните, а дори не го забелязват. Наблюдавай ги. След известно време сам ще започнеш да откриваш необичайното в една походка.

— А вие самият забелязвате ли тези различия? — попита Блейс.

— Да — каза Сам, държейки чашата пред себе си и гледайки улицата. — След една-две войни това става навик. Виждаш ли онзи пълния, нисък човек с розовото сако?

— Да — отвърна Блейс.

— Той бяга от нещо. От нещо или някой — не знам точно. Може би от някой човек или просто от нещо в собствената си глава, но цялото му тяло издава стремежа му да избяга. Погледни как изнася крака си напред, все едно се кани да направи голяма крачка, а после се сепва и пуска крака, стараяйки се да внуши, че изобщо не бърза за никъде. Понаблюдавай го.

На Блейс му стана интересно. Привлече го възможността да научи нещо ново, както го привличаше всяка нова задача. Той се съсредоточи, разглеждайки краката на пешеходците по улицата, и от време на време споделяше съображенията си със Сам. Отначало Сам го поправяше в повечето от случаите, но постепенно Блейс започна да прави предположения, все повече доближаващи се до тези на наставника му.

— Бързо схващаш — похвали го Сам.

Сега Блейс вече не броеше минутите. Незабелязано те прекараха така още два-три часа, докато Сам не остави чашата си и като поклати разстроен глава, каза:

— Отново ни засякоха. Ти нямаш вина в случая, но заради ужасния ти ръст си като сигнална ракета в тъмна нощ.

Беше вече следобед. Те минаха през търговския квартал и Сам го заведе до наблюдателния пост, намиращ се върху покрива на една от сградите. Там беше много ветровито и доста хладно, затова Блейс много се радваше на дадената му топла риза. Те преседяха горе близо час. Сам най-накрая си позволи да се зарадва.

— Всичко е наред. Никой не можа да ни открие, това е просто чудесно. Прибираме се, ти можеш да се поупражняваш още малко със стрелбата, а после си свободен до края на деня.

— Аз така и не разбрах с какво се занимавахме цял ден — рече Блейс. — Имам предвид, какво всъщност се предполага да правим?

— Трябваше да се стараем да не ни забележат — поясни Сам. — Въпреки че не е точно така. Не да се крием, а просто да се държим така, че да не ни обръщат внимание. Утре ще опитаме нещо друго. Значи, среща до оръжейната в седем и половина, дадено?

— Там съм — отвърна шеговито Блейс.

Те се върнаха в хотела, и там той постреля още малко с игловата пушка. Вечерта Блейс най-накрая се добра до апартамента си, хвърли вехториите, които носеше и се потопи в приятно топлата, клокочеща вода на стимулиращата вана.

Докато се къпеше и дори после, когато вече си беше легнал в кревата, Блейс не спря да обмисля ситуацията. Той си набеляза две задачи. Трябваше да ги осъществи, но така, че никой да не се усъмни в пълната му преданост, като охрана на Маккей.

Първо: трябваше още веднъж да посети Кучетата и да се убеди, че заповедта, предадена им чрез Нортън Броули, е изпълнена. Второ: ако заповедта е изпълнена, трябваше да провери способни ли са те сега да се справят с ликвидирването на Маккей. Но самият той се съмняваше, че ще се справят. Сега не само беше убеден, че покушение ще има, но също така знаеше, че Кучетата нямат никакви шансове за успех.

Ако убиеше Маккей, Дахно веднага щеше да отстрани заплахата, надвиснала над Петте Сестри, а също и над самия него, и тутакси щеше да оправи отношенията си с тях. Именно затова Дахно толкова лесно се беше съгласил с плановете на Блейс за бъдещото им развитие. И неслучайно брат му побърза да напусне планетата — покушението щеше да стане в негово отсъствие.

Служителите в офиса докладваха на Блейс, че през всичките тези дни непрекъснато им звънят — и Петте Сестри, и разни техни представители, — и всички искат да знаят къде е Дахно и как могат да се свържат с него.

Отговорът винаги бе един и същ: никой не знае нищо. По заповед на Блейс те изобщо не споменаваха за присъствието и длъжността му.

В определен смисъл отговорите бяха съвършено верни: служителите наистина нямаха понятие къде са Дахно или Блейс във всеки един момент. По всяка вероятност Блейс беше единственият, който знаеше, че Дахно е заминал точно на Земята, а не на някоя от другите планети. А Нортън Броули знаеше само, че Дахно не е на Асоциация.

Що се касаеше до Блейс, той никога не споменаваше нищо лично пред хората в офиса. Затова, макар и те да знаеха, че е някъде в града и че понякога спи в апартамента си, не можеха да посочат точното му местонахождение.

Всичко това му беше докладвано в делови, стегнат стил, когато той се отби до офиса, за да прегледа пощата и да ги пита разни неща. Блейс заповяда на жените да пресичат из основи всеки опит да бъде намерен Дахно или самият той, и те с удоволствие се съгласиха. Решимостта им да защитават двамата братя от всяка възможна неприятност беше направо впечатляваща.

ГЛАВА 35

През следващите пет дни, Блейс всяка сутрин, точно в шест беше пред хотела. Той и Сам се занимаваха заедно с другите Защитници — така се бяха кръстили момчетата, отговарящи за сигурността на Маккей.

По време на занятията той научи много от новите си другари. Начините за защита и нападение, които използваша бяха абсолютно различни от похватите на „съвременните ниндзи“, на които Ахрам Моро учеше Кучетата на Дахно.

Това не учуди особено Блейс. На него още от самото начало му беше ясно, че Нортън и Ахрам определено не бяха наясно какво представлява охраната на един млад и авторитетен църковен лидер. Въоръжените сблъсъци между отделните църкви на планетата бяха нещо обичайно. Участващите в тях хора рискуваха живота си всяка секунда и беше направо наивно да се смятат за неумели бойци.

Освен това, доколкото Блейс можеше да прецени, дори когато военните се намесеха в такива размирици, и на тях невинаги им се удаваше да излязат с чест от боя. Понякога враждуващите църкви се обединяваха срещу тях и загубите на военните често пъти бяха доста значителни.

Блейс все по-добре започваше да разбира какво си говорят помежду си Защитниците. На втория ден той чу как единият от членовете на групата употреби думата „Телата“, говорейки си нещо със Сам.

— Какво имаше предвид той? — поинтересува се Блейс, когато двамата със Сам останаха сами.

Лицето на Сам помръкна.

— Той говореше за онези, които са готови да пожертват дори живота си, само и само Нашия Велик Учител да не пострада — поясни Сам.

— А това не е ли наша работа? — удиви се Блейс.

— Нашата работа е друга — каза Сам. — А „Телата“ — това са просто доброволци, които заграждат с плътния пръстен на телата си Нашия Велик Учител и така го пазят от игли, енергийни разряди или изстрел от импулсен пистолет. Нашата задача е друга — да не дадем възможност на врага да стреля.

Тази информация както обикновено бе съхранена в мозъка на Блейс, за да може по-късно да бъде обмислена на спокойствие. С течение на времето структурата на организацията на Защитниците и особеностите в тактиката и стратегията им му ставаше все по-ясна и по-ясна. Телата образуваха стена от живи щитове около Маккей всеки път, когато той се появяваше сред хора. Малки групи Защитници се смесваха през това време с тълпата, готови мигновено да обезвредят всеки враг още преди да се опита да извърши покушение.

Те действаха като истински професионалисти-ветерани и постоянно поддържаха връзка един с друг, за да атакуват врага като група, а не да разчитат само на единичните схватки. Освен това, те използваха минимум команди при изпълнение на всяка задача.

Колкото повече Блейс сравняваше, толкова повече се убеждаваше, че Кучетата ниндзи при цялата си подготовка изобщо не можеха да бъдат равностоен противник на Защитниците. Огромният им опит, проверената във войните и битките тактика и разбира се, сплотеността правеха примитивните на вид Защитници — непобедими.

Така че целия първоначално замислен план се разпадаше като къщичка от карти. Но за всеки случай не беше лошо да се препровери още веднъж.

На осмия ден — това беше в понеделник — Блейс поиска разрешение да говори с Хъркимър и го получи.

Той влезе в офиса, където всичко си беше по същия начин, както и при първото му посещение, дори и Хъркимър носеше абсолютно същите дрехи.

— Е, Блейс — Хъркимър напрегнато го погледна, — наставниците ви са доволни от вас. За какво друго искате да говорите с мен?

— Ами, то при мен възникна следният проблем — започна Блейс. — Извън града живее един мой братовчед, който се жени тази вечер, а той ме беше помолил да му бъда шафер. Работата ще се

проточи, и аз се страхувам, че няма да успея да дойда утре в шест, а освен това най-вероятно няма да бъда и в добра форма. Не може ли да дойда вдругиден, а не утре?

Хъркимър се разсмя.

— Вие сте отскоро при нас — каза той, — но на практика вече всички ви имат за свой. Затова ви разрешавам да дойдете вдругиден. Ако все пак почувствате, че все още не сте на ниво, просто ми звъннете и аз ще ви продължа отпуската с още един ден. Всъщност, защо да не почивате направо два дни?

— Вие сте толкова добър — каза Блейс. — Как ще се зарадва братовчед ми, като разбере!

— Можете да го зарадвате още сега — рече Хъркимър, кимайки към панела на видеофона, монтиран на масата му.

— Благодаря ви — произнесе Блейс, — но той няма видеофон. — Той пристъпи от крак на крак, а после продължи: — Моят наставник каза, че за днес сме приключили с важните неща...

Хъркимър отново се разсмя:

— Ами добре! Можете да тръгнете още сега.

— Огромно благодаря, никога няма да забравя това — произнесе Блейс.

— Е, а ако пропуснете нещо, ще си го отработите, когато се върнете. — Хъркимър все още се усмихваше. — А сега тръгвайте вече и ми дайте възможност и аз да си свърша работата. А, и още нещо, предупредете Сам.

— Непременно — кимна Блейс.

Като излезе от хотела, той извървя няколко квартала, докато не се убеди, че никой не го следи. Тогава влезе в кабината на един уличен видеофон и си поръча кола, която го закара до дома му. Там бързо се преоблече в обикновен, макар и доста скъп делови костюм и отново прибягна до уличен видеофон. Колата го отведе до офиса, и чак от собствения си кабинет Блейс се свърза с Ахрам Моро.

— Дежурният офицер е познал гласа ви и веднага ме свърза. Какво ще желаете, Блейс Аренс?

— Решил съм да дойда днес следобед, за да видя как се изпълняват заповедите ми. Ще остана да спя в Моузвил, затова вечерта искам да поканя всички на вечеря, ако разбира се, нямате нищо против.

— Аз... о, разбира се, че нямам нищо против — отговори Ахрам.
— А кога да ви чакаме?

— Оттук полетът ще бъде горе-долу час. Само дето не знам кога точно ще излетя.

— Двама от Кучетата ще ви чакат с кола.

— Прекрасно — рече Блейс. — До скоро виждане.

И те се сбогуваха.

После Блейс се свърза с летището и поръча аерокар с пилот, като обясни, че ще преспи там и би искал пилота и колата да са му под ръка.

В един и половина той вече беше на летището в Моузвил. Както му беше обещано, Кучетата го чакаха, и след двадесет минути една голяма и разкошна лимузина ги докара до базата.

Ахрам настоя двамата с Блейс първо да изпият по чаша вино, а след това се отправиха към учебния полигон. Там беше построен макет на цял район от Екюмени, с улиците и къщите, Блейс откри даже и сградата на Палатата.

После наблюдава как протича учението, като през цялото време си налагаше да не се разсмее. Тренировката продължи не повече от четиридесет минути от момента, в който всички заеха изходните си позиции. Към края на този добре отрепетиран спектакъл, тези, които играеха ролята на Маккей и неговата охрана, бяха повалени на земята и се правеха на мъртви.

След като всичко свърши, Ахрам откара Блейс обратно в базата.

— А Кучетата кога трябва да се явят за вечерята в Моузвил? — поинтересува се Ахрам, когато те отново седнаха един срещу друг в офиса му.

— Аз тръгвам за Моузвил още сега — рече Блейс. — А те нека бъдат пред ресторанта „Белия кон“ в хотел „Триумф“ точно в пет.

— Всичките ли? — уточни Ахрам.

— Всички, които са свободни — отвърна Блейс.

— Това значи осемдесет, даже деветдесет човека, тоест ще бъдем в почти пълен състав — каза Ахрам. — Предполагам, че ще искате вечерята да се проведе в отделна зала?

— Не — поклати глава Блейс. — Ако вечерята бъде в отделна зала — това е все едно да се пренесе обикновената им вечеря на друго място. По-добре нека да ни сервират в най-хубавата зала на „Белия

кон“, а също така да има и сервитьори. Хората ни трябва да свикнат някой да им сервира. Не сте ли съгласен?

— Аз никога досега не съм се замислял за това — сви рамене Ахрам. — Но вие сигурно сте прав — те веднага ще се почувстват важни.

— Да, сигурно. — Блейс се надигна. — Е, аз тръгвам.

След половин час Блейс вече се регистрираше в хотел „Триумф“. Той избра именно този хотел заради голямото му фоайе с балкон над него, за да може да наблюдава държането на Кучетата, когато те влезеха през широката врата. Освен това, ресторанта към хотела притежаваше голяма зала, побираща сто души, която беше отворена и за други посетители.

Блейс се отби за минута-две до стаята, която беше наел и сега стоеше на балкона над фоайето, много доволен, че изборът му се беше оказал толкова сполучлив. От балкона добре се виждаше всичко, което ставаше долу — там живота се вихреше с пълна сила. Във фоайето имаше много будки, малки ресторанчета и магазини.

Той се усмихна вътрешно. Преди да се качи на колата, Ахрам много плахо зададе въпроса, който Блейс очакваше — даже беше сигурен, че ще му бъде зададен.

— Между впрочем — заговори Ахрам, — държите ли да присъствува и персонала?

Блейс се задържа за момент — още не беше затворил вратата.

— Не. Искам тази вечер да мине без всякакви формалности. И още нещо — кажете им да не бързат много с прибирането си тук. Да речем — нека са свободни докъм три часа тази сутрин и след вечерята да се позабавляват малко в града.

— Както кажете, Блейс Аренс — отговори Ахрам. В гласа му звучеше съгласие, но Блейс усети, че от него блика едно силно недоволство и обида, заради така неочакваната свобода, подарена на подчинените му бойци.

Блейс още веднъж погледна надолу към фоайето, а после се отправи към стаята си, за да си легне и да помисли малко.

Нямаше особена разлика между това, което видя на тренировките днес и онова, което му показаха при предишното му посещение. Теоретически това означаваше, че Кучетата просто не могат да надскочат едно определено ниво в подготовката си. Но на

Блейс не му се щеше да мисли така. Или Нортън Броули не беше предал заповедта му, или Ахрам просто я беше игнорирал.

Освен това, Ахрам бе отделил малко повече от една трета от Кучетата за акцията с покушението. А Защитниците на Маккей бяха повече от сто — провалът беше неизбежен.

Тоест, това беше нагледен пример към ситуацията, която самият той обрисуваше пред ръководителите на организациите на Другите по време на обиколката си. Въоръжените наемници не са преимущество. В повечето случаи носеха само неприятности. Опитът да се отстрани Даръл Маккей щеше да изкара Другите като почитатели на грубата сила, а не на здравия разум.

Блейс си спомни, че беше обърнал внимание на Ахрам върху несъответствието между неговите хора, участващи в покушението и Защитниците на Маккей.

— Ахрам, Маккей разполага с поне двеста души, които нарича свои Защитници, а вие се каните да изпратите срещу него едва две дузини от Кучетата.

Ахрам се разсмя:

— Още преди да замине, Дахно бе разузнал колко са точно, и ни каза. Нали знаете, че те са само една сбирщина фермери и всякакви други идиоти, които не са хващали оръжие от години. И понятие си нямат как трябва да го защитават този Маккей. А нашите Кучета са същински дорсайци, що се отнася до подготовката им, и освен това са въоръжени с най-добрите оръжия.

Според Блейс обаче, днес на тренировката Кучетата бяха абсолютно същите, каквито си бяха и преди: безгрижни, лекомислени и доста бавни.

Блейс протегна ръка към телефона и позвъни в офиса си в Екюмени.

ГЛАВА 36

Един ден преди това, Блейс бе получил съобщение от Дахно от Старата Земя, в което се определяше датата на срещата — точно след две седмици междузвездно време — и също така беше посочено и мястото, където щеше да се проведе тя.

— Блейс е — представи се той, когато се свърза с офиса. От екрана го гледаше леко недоволното лице на Ара.

— Няма нужда да казвате кой е, Блейс Аренс — каза тя. — Добре, че звъннахте точно сега, тъкмо се канехме днес да си тръгнем по-рано.

— Тогава се радвам, че ви хванах — произнесе Блейс, — защото днес възникна една важна работа. Спешно е. Изпратете кодирано съобщение на всички вицепрезиденти от другите светове със следното съдържание — готова ли сте да записвате?

— Вече включих записващото устройство — отвърна Ара.

Блейс започна да диктува:

„Във връзка с въпроса, за който неотдавна ви информирах, вие трябва да бъдете на мястото на срещата не по-късно от дванадесет дни от датата на получаването на това съобщение. Мястото на срещата е: Старата Земя, хотел «Сянка» — който се намира в околностите на град Денвър в Северна Америка.

Блейс Аренс“

— Записахте ли, Ара?

— Да, Блейс Аренс.

— Много е важно тези съобщения да бъдат изпратени колкото се може по-бързо.

Блейс приключи с разговора, отново легна по гръб и се втренчи в тавана. Нямаше много време за мислене.

След известно време той отново беше на балкона — четвърт час преди Кучетата да пристигнат. Те дойдоха точно навреме. Бяха облечени в обикновени, градски дрехи. Поне тази част от препоръките

му бяха изпълнили. Но за сметка на това, те се държаха така, все едно целият свят вече е техен.

Блейс ги наблюдава още малко, а после слезе от балкона и се запъти право към банкетната зала на хотела. Управителят го позна и го заведе до една от вече наредените маси. Човекът не скриваше удивлението си и се чудеше, защо Блейс не бе поръчал една голяма маса за цялата група със свето и звуконепроницаема бариера, която щеше да им осигури спокойствие и уединение?

Но независимо от всичко, Блейс настояваше именно на този вариант. Интересуваше го как ще реагират Кучетата на присъствието на останалите посетители. Той седна на едно от местата и започна да се вглежда във всеки от влизащите в залата Кучета. И затова въобще не се учуди, когато четирима от по-старшите Кучета влязоха и вкупом се насочиха към масата му.

По време на вечерята Блейс си говореше с тях, старейки се междуременно да чуе и за какво си говорят останалите Кучета на съседните маси. След като виното поразвърза езиците им, гласовете също се повишиха — държаха се точно като войници пред увольнение.

Накрая разкошната вечеря свърши. Между Кучетата вече имаше доста пияни, въпреки че се опитваха да не го показват. Но нито един от тях не се издъни — никой не тръгна да вдига тост за Блейс, за Дахно или пък за организацията — тоест, не се случи нищо недопустимо, както и Блейс се надяваше.

Когато започнаха да се разотиват, някои от тях все пак дойдоха до масата на Блейс, за да му благодарят, но независимо от опасенията му, те не бяха много. Естествено, това привлече вниманието на околните към неговата маса, но като цяло вечерята имаше доста неофициален характер, което и целеше Блейс.

Накрая освободи и старшите, които все още бяха на масата му. Блейс беше убеден, че те няма да си тръгнат, преди самият той да стане от мястото си, дори и в залата да не останеше никой друг. След всичко това се прибра в стаята си, свърза се с пилота и му заповяда да подготви машината за излитане в пет сутринта, а после си легна в кревата и моментално заспа.

На следващия ден още в шест сутринта той позвъни на Нортън Броули и му заповяда веднага да дойде в офиса. Броули се появи точно след четиридесет минути, които му беше отпуснал Блейс, за да се

приведе в приличен вид. Юристът изглеждаше доста недоволен, че са го измъкнали така ненадейно от кревата, но усещаше, че ситуацията вероятно е доста сериозна.

— Май рано сте станали, а, Блейс Аренс?

— Да, познахте — кимна Блейс, — но като се имат предвид обстоятелствата, хич не е рано.

— Сериозно ли е? — попита Броули.

— Да — отговори Блейс. — Вчера наблюдавах генералната репетиция на покушението над Маккей. Нивото на подготовка изобщо не се е променило. Имах възможността да проуча отблизо охранителната служба на Маккей, и сега съм напълно убеден, че всеки опит за покушение е предварително обречен на провал. Затова реших да отменя тази акция. Но може би някой ден, когато сме по-подготвени, пак ще опитаме.

— А Ахрам Моро? Той знае ли за това? — поинтересува се Броули.

— Не — поклати глава Блейс, — каня се да му кажа, но исках вие пръв да го разберете, в случай, че той ви позвъни днес.

— Ясно. — Лицето на Броули стана бяло като платно — дали от гняв или от изненада, Блейс не знаеше, — но гласът му все още беше спокоен.

— Дахно ми е оставил указания какво да правя в такива ситуации. — И Броули се надигна от мястото си. — Те са в една папка в колата, която е паркирана в подземния гараж. Почакайте, аз ей сега ще ги донеса.

Блейс го изгледа, присвил очи.

— Вие имате инструкции от Дахно, за които не сте ми казали нищо? И ми го казвате едва сега? — бавно процеди Блейс, без да сваля очи от Броули.

— Точно така — отвърна Броули, — сега се връщам. — Той излезе.

Блейс въздъхна и се отпусна назад в креслото. Разбира се, очакваше някой и друг подводен камък, но точно такова развитие на нещата — не.

След няколко минути Броули се върна, но не сам. Заедно с него в кабинета влязоха и двама яки младежи, не толкова високи като Блейс,

но с телосложение на истински борци. Те застанаха от двете страни на Блейс.

— Блейс — Броули държеше папка в ръцете си, но не я отваряше, — сигурен ли сте, че няма да размислите върху решението си да отмените акцията на Кучетата?

— Абсолютно съм сигурен — рече Блейс и отмести креслото от масата, за да освободи колената и краката си.

Броули зарови в папката, но извади оттам не лист с инструкции, а импулсен пистолет, който насочи срещу Блейс. Разстоянието беше едва десетина фута.

— Не мърдайте — заповяда той, а после се обърна към помощниците си: — Хванете го, но без да оставяте следи. Ще го хвърлим от покрива.

Двамата биячи извадиха от джобовете си малки, но яки палки и се насочиха към креслото на Блейс, преграждайки пътя му от две страни. Блейс остана неподвижен, докато те не го наближиха съвсем. Той се държеше с две ръце за креслото. В един момент го изтласка изпод себе си и остана приклепнал, а после се завъртя така, че главата му сочеше към единия от нападателите, а краката му — към другия.

Много хора не се съобразяваха с дължината на ръцете на Блейс, да не говорим пък за краката му. Токовете му така халосаха единия от младежите, че той отлетя към стената, глухо се удари в нея и тихо се смъкна на пода.

През това време палката на втория изсвистя във въздуха там, където трябваше да бъде главата на Блейс, ако беше останал в креслото си.

Блейс още един път пъргаво се завъртя и „изстреля“ краката си в другата посока. Единият му крак изби палката от ръката на нападателя му, а другия попадна в слабините му — онзи мигновено се сви на две.

Всичко стана толкова бързо, че Броули успя да стреля едва след като и втория нападател падна. Но Блейс имаше късмет — Броули уцели креслото.

Блейс се претърколи изпод масата и хвърли попадналата му палка право в лицето на Броули. Онзи инстинктивно вдигна ръце, защитавайки се, но палката го цапардоса в дясното слепоочие и той отлетя към вратата. Блейс веднага скочи на крака, хвърли се към него и

му изтръгна пистолета. Сърцето му биеше бясно. Броули, без да премигне, гледаше пистолета, който сега беше насочен към него.

— Не... — започна той.

Блейс натисна копчето и Броули рухна на пода. Очите му така и си останаха — отворени, а на лицето му беше замръзнал ужас. Блейс дълбоко въздъхна, гледайки го.

Нещо отвътре го караше да съжалява, но той беше наясно, че в дадения случай убийството беше неизбежно. Блейс се обърна към нападателите си, които тъкмо бяха дошли на себе си и се опитваха да се изправят на крака.

— Вие двамата — застанете от тази страна на масата. — Блейс им показва по-отдалечения от него ъгъл на масата, държейки ги на прицел. Те се приближиха към трупа на Броули, погледнаха го и отново се втренчиха в пистолета.

— Мисля, че най-добре е да го хвърлим някъде от някой покрив — рече Блейс. — Това, което той възнамеряваше да направи с мен, ще е добре и за него. Трябва да изглежда така, все едно се е качил за нещо на покрива рано тази сутрин и е паднал оттам — за предпочитане откъм странична уличка, където няма да открият тялото му поне няколко часа. А колкото по-късно го намерят, толкова по-добре — и за вас, и за мен. Предполагам, че ключовете от колата са у него. При всички случаи го занесете до колата и ще го откарате някъде, където има подходящ покрив — гледайте да са поне десет етажа.

Той ги гледа още няколко секунди.

— Да-а — продължи той, държейки пистолета все още насочен към тях, — аз все пак се надявам никога повече да не ви видя, но ако това стане, ще трябва да се оправям и с вас.

Те мълчаливо го погледнаха, после, без да кажат нищо, вдигнаха тялото на Броули и се изнесоха.

Като остана сам, Блейс отново седна до масата, опря лакти върху ѝ и притисна чело към хладната ѝ блестяща повърхност, стискайки силно с ръце главата си. Тресеше го. Друг изход от създалото се положение нямаше. А сега трябваше да се обади и да отмени покушението.

Той все още стискаше пистолета в ръка. Когато го остави на масата, забеляза, че ръцете му треперят. Ако онези двамата се върнеха, едва ли щеше да се справи с тях.

Блейс отново погледна към пистолета и тогава видя, че го е оставил върху някакво неотворено междупланетно съобщение, което явно беше пристигнало след разговора му с Ара. Беше от Старата Земя, което означаваше, че го е изпратил Дахно. Блейс взе плика и го отвори. Писмото беше кодирано, но той отдавна беше свикнал с тези неща и го прочете, все едно четеше обикновено писмо:

„Скъпи мистър вицепрезидент,

Надявам се да се срещна с вас примерно след тринадесет дни междузвездно време в хотела, за който ви бях споменал в последното си писмо, в околностите на град Денвър. Трябва да вземете със себе си пет от най-преданите Кучета. Може да потрябват.

Президентът“.

Той остави писмото и се хвана за телефона, за да се обади на Ахрам Моро.

— Блейс Аренс! — възкликна онзи. — Моите Кучета са ви много, много благодарни, тоест, извинете ме, вашите Кучета — вашите и на Дахно. Тази вечеря беше истински празник за тях.

— Радвам се, че им е харесало — произнесе Блейс, — защото имам някои неприятни новини за вас. Ще трябва да отложим за неопределено време работата, която бяхме планирали. Току-що получих известие от Дахно.

— О — каза Ахрам. После настъпи тишина, а след това той заговори отново, вече с по-жизнерадостен тон: — Да, те наистина ще бъдат малко разочаровани. Но не смятам, че това ще ги наскърби много, тъй като миналата вечер в известна степен е достатъчна компенсация.

— Петима от тях няма да останат разочаровани — уточни Блейс. — Знаете ли адреса на офиса ни в Екюмени?

— В Екюмени ли? Да, знам го.

— Хубаво. Тогава незабавно ми изпратете петима от най-добрите ви Кучета. Ще ги очаквам след три часа. Сега ми се налага да изляза, но след три часа ще се върна.

— След три часа ли, Блейс Аренс?

— Да, след три часа — потвърди Блейс. — А, и нека се приготвят за междузвездно пътуване — отиваме на друга планета.

— На друга планета? — като ехо повтори Ахрам, но в гласа му вече имаше нови нотки. — Как ли ще им завиждат останалите!

— Необходимо е те да бъдате тук след три часа. Наемете кола, самолет, изобщо всичко, каквото е необходимо, и им купете каквото ще им е нужно за пътуването. Всички разходи ще ви бъдат възстановени.

— Не се притеснявайте за това, Блейс Аренс. Имаме предостатъчно средства.

— Да се надяваме — изрече Блейс. — Те ще пътуват с мен.

— Ама и вие ли заминавате? — недоверчиво попита Ахрам.

— Да, за известно време — отвърна Блейс.

— Но тогава от кого ще получаваме заповеди, след като нито вие, нито Дахно няма да сте тук?

— За това ще ви съобщят допълнително от офиса — поясни Блейс, — а за останалото — действайте както обикновено. А сега — довиждане.

Той прекъсна връзката, без да дочака отговора на Ахрам. Блейс се надигна трудно, канейки се да тръгва, но изведнъж си спомни, че ще трябва да позвъни на още едно място. Обади се в агенцията, където си беше резервирал билет преди няколко дни. Дневната смяна още не беше дошла, и той предаде на нощния дежурен, че ще му трябва още пет места. Тази молба предизвика известно объркване, и накрая, след доста висене и чакане му отговориха — но не беше дежурният, а друг човек.

— Много съжалявам, Блейс Аренс — печално произнесе той, — но свободни места няма. Нямаме дори едно свободно място, да не говорим за пет.

— Какво, за пет хиляди междузвездни кредита — повтарям, междузвездни! — вие не можете да ми намерите още пет места?

— Аз... — Гласа пресекна. — Ще ви звънна след няколко минути, Блейс Аренс. Бихте ли ми дали номера си?

Блейс му даде номера на телефона в офиса. Не бяха минали и две минути и телефона отново иззвъня, и същият глас отпреди малко му събщи с тържествуващ тон:

— Намерих ви пет допълнителни места, Блейс Аренс. Изглежда, че нещо не сме броили правилно — преди секунди открих, че все пак

разполагаме с една свободна петместна каюта.

— Благодаря ви — каза Блейс.

— Няма за какво, Блейс Аренс, винаги сме готови да помогнем.

Блейс прекъсна връзката и горчиво се разсмя. Вече се канеше да се отправи към вкъщи, за да си събере багажа, когато погледа му попадна отново върху писмото от Дахно.

Той отново се разсмя, но горчивината вече го подразни, наложи си да се успокои и побърза да си тръгне.

ГЛАВА 37

Пътуващите в космическите кораби пасажери знаеха, че всъщност полетът е едно движение в изпълнения със звезди космически мрак, но за тях самите той се състоеше единствено в това да прекарат няколко дни, затворени на едно неподвижно според тях място.

По пет пъти на ден ежедневно се предлагаше храна, приготвена от най-добрите готвачи съобразно вкусовете и навиците на всеки от пътниците. Алкохолните напитки се предлагаха свободно. Освен това на кораба имаше и малко казино.

За съжаление Блейс никога не бе придавал особено значение на яденето — за него това беше само физиологична необходимост, гориво за тялото му. Алкохолът той отъждествяваше с отрова, а и държеше винаги да е с ясно съзнание.

Хазарта го отегчаваше. По-скоро би могъл да оправдае склонността към алкохолизъм, но пристрастеността към хазарта Блейс не можеше да извини по никакъв начин.

Самият той беше напълно доволен просто да си седи и няколко дена само да размишлява върху получената до момента информация.

Седнал в каютата на кораба, Блейс погледна към обсипания със звезди екран и отново усети прохладния, спокоен свят на самотата. Сега вече разбираше, че убийството на Броули окончателно го е отделило от останалата част от човешкото общество. И последните остатъци от илюзиите му относно етиката се изпариха. У него вече нямаше никакво колебание, а само постоянно и целенасочено усилие на волята. Той продължи да размишлява. Следващата неприятна стъпка беше да съобщи на Дахно за смъртта на Броули. Това беше нещо, което трябваше да бъде направено.

След като взе окончателно решение за бъдещите си действия, Блейс се успокои. Когато в крайна сметка се озова на Стара Земя, той откри, че вече изобщо не се притеснява от предстоящата си среща с Дахно.

Хотел „Сянка“ се оказа на около осемдесет мили западно от град Денвър. От гледна точка на комфорта той беше горе-долу от вида хотели, в които Блейс обикновено отсядаше. Но имаше една едва забележима разлика — от хотела лъхаше странно наглед усещане за стабилност и сигурност.

Старата Земя беше нещо повече от люлка на човечеството. Онези, които живееха там сега, отлично го съзнаваха и това им придаваше сериозност и задълбоченост във всичко — и по това как се самооценяват, а също и какво и как строят.

„Може би щеше да е в реда на нещата да се почувствам уязвен“, помисли си Блейс, тъй като беше роден на един от Новите светове, но странно нещо, изобщо не усещаше огорчение и мълчаливо се примири с превъзходството на земните жители.

Той и петте Кучета влязоха във фойето на огромната сграда на хотела. Блейс се свърза отдолу със стаята на Дахно и чу гласа му — брат му ги канеше да се качат при него.

След малко те се озоваха в дълга, голяма стая, стените, на която бяха почти изцяло остъклени.

Дахно посочи към барчето с напитки и храна.

— Заповядайте. — Той стана, за да стисне ръката на брат си и Блейс изпита едно непознато досега удоволствие — да говори с човек, чийто очи са на нивото на неговите. През това време Кучетата с удоволствие се възползваха от поканата на Дахно.

— Да седнем — рече Блейс на брат си. — Трябва да ти кажа туй-онуй.

— Така ли? — учуди се Дахно и внимателно се вгледа в Блейс. — Ами тогава нека отидем другаде. Имам една малка стаичка, където можем да поговорим на спокойствие.

Стачката въобще не беше толкова малка, а просто беше обзаведена така, че да изглежда като малко уютно местенце. Особено се набиваха на очи двете кресла, явно правени специално за размерите на Дахно, а и на Блейс също.

Те се настаниха в тях, и Дахно започна:

— Е, казвай — какво ново?

— Нортън Броули е мъртъв — рязко произнесе Блейс. — Той се канеше да оглави организацията, за да осъществи собствените си цели.

— Така ли? — Колкото и странно да беше, но Дахно изобщо не изглеждаше учуден. — И кой го уби?

— Аз — отговори Блейс, — когато той дойде, за да убие мен.

Дахно бавно кимна.

— Трябва да отбележа, че от известно време и аз самият го наблюдавам внимателно — замислено започна Дахно. — Предвид произхода му, той спокойно можеше да стане един от Другите, но не беше обучаван в центровете ни. Просто той беше един от първите, с които се запознах, когато се преместих да живея в Екюмени. Много амбициозен, но ако не беше такъв, аз не бих имал никаква полза да го наемам. А не се ли страхуваш, че могат да припишат смъртта му на нашата организация?

— Едва ли — сви рамене Блейс и накратко, но много точно, му предаде какво беше станало по време на последната му среща с Броули.

— Така, така — кимна Дахно, след като изслуша разказа му. — Може би е по-добре, че това се е случило сега, а не по-късно. Но ми е интересно защо смяташ, че трябва да се откажем от опита за покушение над Маккей. Сигурен съм, че не съм ти казвал да правиш такова нещо.

— Разбира се, че не си ми казвал нищо подобно — каза Блейс. — Тогава ти прекалено много бързаше да заминеш, а в твое отсъствие аз реших да проверя как се грижат за безопасността на Маккей... — И той разказа на Дахно за Защитниците на Маккей. — И тогава ми стана пределно ясно, че Кучетата нямат никакъв шанс пред тях. Да... А такъв проблем не търпеше отлагане, трябваше бързо да се вземе решение. И аз го взех.

— Така... — произнесе Дахно. — Какво пък, по всяка вероятност си бил прав. Сигурно и аз самият бих постъпил така на твое място.

Той се плесна по коляното и с това като че ли тегли чертата на случилото се.

— Сега относно срещата — продължи той. — Като се запознах със ситуацията тук, дойдох до извода, че силите за безопасност на Земята ще реагират достатъчно бързо — дори да успеем да вземем някакво помещение под наем или ако организираме срещата тук, в хотела, представителите на властта веднага ще довтасат и ще започнат

да задават въпроси. Колкото и идиотски да звучи, но ако искаме срещата да мине без проблеми, най-добре ще е да превземем някое частно имение, вместо да го купуваме или да го вземем под наем. Просто така ще оставим много по-малко следи, по които биха могли да ни открият, особено пък ако действваме бързо. Бързо да се съберем, бързо да проведем съвещанието и още по-бързо да се изнесем от Земята. А после, дори и да се усетят и да тръгнат да ни преследват, ние вече ще сме далече.

Блейс с интерес установи, че Дахно нарича Старата Земя просто Земята. Разбира се, това можеше и нищо да не означава, но можеше и да е доказателство, че брат му е признал преимуществата на планетата пред останалите светове.

— А сега — за мястото, което съм харесал — продължи Дахно. — То се намира на изток оттук, доста високо в планините и е съвсем изолирано. Въобще историята е повече от странна. Преди около четиринадесет години е бил открит неголям космически кораб, кръжащ в орбита около Земята. В него намерили само едно двегодишно момченце, което се казвало Хал Мейн, и нито един възрастен.

— Нито един възрастен ли? — попита Блейс. — И какво е станало с момчето?

— На кораба е имало оставени инструкции — как трябва да се грижат за него — поясни Дахно. — В тях се казвало, че корабът и всичко, което е в него, трябва да се продаде и с парите да се платят разходите за обучението и възпитанието на момчето. Представяш ли си само колко струва един космически кораб, пък макар и не последна дума на техниката?

— А все пак — колко стар е бил? — поинтересува се Блейс, а Дахно се усмихна.

— Такива като него са били строени преди осемдесет години — отвърна той. — Загадка, не мислиш ли? Но както и да е, корабът е бил продаден за достатъчно голяма сума, така че да може да се купи земя, да се построи къща и да се наемат трима учители за малкия.

— И на колко години е той сега? — попита Блейс.

— На шестнадесет — отговори Дахно.

Шестнадесет, помисли си Блейс. Уил Маклейн беше само с три години по-възрастен, когато загина на Сета. Но Дахно продължи да

говори:

— Това уединено място е просто идеално за целите ни. Ще ви дам карта и подробни указания. Искам ти и петте Кучета да отидете там и да завземете имението. Не причинявайте нищо лошо никому — просто затворете всички в стая, откъдето да нямат връзка със света. А аз ще дойда привечер и тогава ще ги убедим да ни приютят за няколко дни. — Той замълча и се усмихна на Блейс. — Като се имат предвид талантите ти, едва ли ще имате никакви проблеми и съм сигурен, че те с удоволствие ще ви предложат гостоприемството си.

Блейс не отговори и след секунди Дахно продължи:

— Аз ще имам грижата да обясня на останалите вицепрезиденти как да се доберат до мястото на срещата. Те ще пристигнат тук утре. Съвещанието ще остане за следобеда, а после ще освободим пленниците или пък ще направим така, че те сами да се освободят от затвора си след няколко часа. А през това време ние ще тръгнем към космодрума. Вече съм поръчал билетите за връщане. Така че би трябвало да сме излетели най-късно на следващата сутрин след срещата.

— А колко хора има сега в имението? — попита Блейс.

— Момчето и трима старци — наставниците му: дорсаец, екзотик и третия май е от Хармония. Къщата е напълно автоматизирана.

Дахно се усмихна на Блейс.

— Момчето е сираче — като вас и мен, мистър вицепрезидент — рече той и се надигна от креслото си. — Ще поговорим по-подробно после, когато настаним Кучетата. Вече съм им ангажирал стаи.

Блейс с учудване установи, че неизвестно защо, но страшно много се интересува от Хал Мейн.

ГЛАВА 38

Блейс вървеше по коридора на хотела към стаята си, но мисълта за сирачето, намерено в космическия кораб, все още не го напускаше. Твърде много бяха съвпаденията — не можеше да не ги вземе под внимание.

Първо, възрастните, които са били на кораба заедно с момчето, явно са го напуснали малко, преди да го открият. Иначе как биха могли да са сигурни, че корабът ще бъде открит почти веднага? Второ, защо не са се притеснявали, че оставеното без надзор дете няма да почне да си играе с лостовете и копчетата за управление?

И трето, какво ли ги е накарало изобщо да оставят Хал Мейн съвсем сам? Та нали само достатъчно възрастни, здрави и технически грамотни хора — един или повече, биха били в състояние да докарат кораба в близост до Земята, където вероятността да го открият, е била най-голяма.

„Пък и да не забравяме избора на учители“, мислеше си той, докато отваряше вратата на стаята си, влизаше вътре и светваше лампата: дорсаец, квакер и екзотик. Защо точно такива? Вероятно съществуваше основателна причина, поради която се е налагало момчето да усвои основните принципи на тези толкова различаващи се Отцепени култури. Изглежда, че това момче го чакаше доста особено бъдеще. Може би, като пораснеше, трябваше да започне да прокламира истинските ценности на трите основни Отцепени култури сред населението на Земята? Но това беше само един от възможните отговори, а и на Блейс не му се струваше много приемлив: всичко беше твърде сложно и старателно подготвено, само за да се извърши нещо толкова просто.

Блейс се отпусна в едно от меките кресла, без да забележи, че то е специално пригодно към размерите му, както креслата в стаята на Дахно. Беше съвършено ясно, че ще му е нужна допълнителна информация за момчето и всичко свързано с него.

Ако такива сведения наистина съществуваха, нямаше нищо просто от това да ги получи. Системата за комуникации на хотела можеше да го свърже с всяка една библиотека или база данни на Старата Земя, е, с изключение може би само на Последната Енциклопедия, която се намиреше на геостационарна орбита извън планетата.

Изведнъж едно внезапно хрумване така го разтърси, че той чак подскочи и се изправи в креслото. Над кое място от земната повърхност висеше постоянно Последната Енциклопедия? Трябваше веднага да разбере.

Той се свърза със справки и попита. Отговорът бе даден веднага. Блейс сравни получените данни с координатите на имението, което беше определено за място на срещата им. Не, това едва ли беше само съвпадение. Последната Енциклопедия, висеща на много мили от повърхността на Земята някъде горе в небето, беше точно над имението.

А това вече не беше само един интересен факт, помисли си Блейс. Нали за да можеш да задържиш един спътник в определено положение над земната повърхност, и то толкова далеч от екватора, трябваше постоянно да се правят корекции на орбитата му с помощта на двигателите. А Последната Енциклопедия всъщност си беше спътник, но уникален по рода си. Той отново се свърза със справки. Да, наистина, съобщиха му от справки — Енциклопедията е била пусната в орбита и положението ѝ е било фиксирано още преди деветдесет и две години. А после добавиха, че това е единствения случай спътник на Земята да е в състояние на „динамичен геосинхрон“.

Добре де, но защо, с каква цел? Единственото обяснение, което му идваше наум е, че някой там горе, в Енциклопедията иска във всеки един момент да знае какво прави Хал Мейн. Но това предположение беше твърде тенденциозно. Любопитството на Блейс достигна връхната си точка. Той се зарови изцяло в намерената информация, твърдо решен да си изясни някои неща: а именно, къде е бил намерен корабът, как и кой го е продал, как е минала спасителната акция след намирането на момчето, а също и как са го възпитавали после.

Що се отнасяше до имението, Блейс научи следното: то се намиреше в дебрите на Скалистите планини, и представляваше място, което едва ли би се сторило удобно или привлекателно на някого.

Парцелът, върху който беше построено, започваше от едно високопланинско езеро, обхващаше голяма част от гората и свършваше в голи и отвесни скали.

След два часа ровене Блейс се почувства направо несвойствено за него, просто беше невероятно изтощен. Тогава се опита да превключи и премина към обмислянето на по-прозаични въпроси, касаещи Кучетата, прехвърлянето им до имението, и намирането на подходящи карти, които биха им позволили да кацнат на известно разстояние от къщата, а после незабелязано да проникнат в територията ѝ. За щастие, това, което тези самоопределили се за нинджи момчета вършеха най-добре, бе да се придвижват тихо, без да привличат вниманието.

Накрая той беше обмислил всичко, до най-малката подробност и си легна да спи. На разсъмване цялата група излетя с аерокар, който бе пилотиран от самия Блейс.

Имението се намираше в неголяма кръгла долина сред планините. До най-близките съседни имаше поне двадесет мили. А самата къща изглеждаше разкошно. Тя беше разположена в южния край на долината до малко езерце, около което се виеше пътечка. Други пътечки водеха към борова гора и се губеха между дърветата.

Блейс осезаемо чувстваше как нетърпението на петте Кучета, приклепнали зад гърба му, стремително нараства. Дахно се оказа прав — това действително беше идеалното място за провеждане на тайна среща между ръководителите на организацията на Другите. И ако наистина тук, в тази напълно автоматизирана къща имаше само четирима човека — тримата наставници и момчето, то едва ли някой можеше да им попречи да проведат съвещанието си.

В същото това време на Блейс му беше някак си непривично и неудобно от цялата тази работа. Направо не беше на себе си — никога не му бяха харесвали изключенията. Това момче, а и учителите му се бяха появили твърде неочаквано за неговите навици, пък и той разбра за това едва след като Дахно му го разказа. Всъщност нямаше нищо особено в цялата работа, защото съществуваша безбройно много хора, които Блейс също не познаваше. Но никой от тях не изглеждаше и на йота толкова загадъчен.

Това момче никак не се вписваше в картината на бъдещето, към което се стремеше Блейс, то беше като камък, попаднал в зъбчатките,

движещи плановете му. И защо се бе получило така, той не можеше да си обясни. Но самият факт, че Хал Мейн съществува, силно го безпокоеше.

Впрочем, всичките тези въпроси трябваше да бъдат отложени за по-нататък, когато щеше да разполага с време и възможност да потърси отговорите им. А сега трябваше да се съсредоточи върху превземането на къщата и пленяването на обитателите ѝ.

Той държеше аерокара ниско, за да не го забележат от долината, и в крайна сметка тихо го приземи на около два километра от къщата. После се обърна към петте Кучета, седящи зад него.

— Всичко е наред, пристигнахме. Дръжте се близо до мен и правете това, което ви кажа. Няма да стреляте при никакви обстоятелства, освен ако не ви заповядам.

Те излязоха от аерокара и като се стараеха да се движат колкото се може по-незабележимо, се отправиха към къщата откъм онази ѝ страна, която гледаше не към езерцето, а към планините.

Когато най-последно съзряха къщата през клоните на дърветата, Блейс привика Кучетата и шепнешком ги инструктира.

— Вие и вие — каза той, посочвайки две от двойките, — ще се приближите към къщата от различни страни. Вие — отляво, а вие — отдясно. Запомнете, че няма нужда да нахлувате в къщата. Трябва само да държите под око дворчето и внимателно да наблюдавате отсрещния бряг на езерото — докато кацахме, забелязах там някакви двама, при дърветата. — Той се обърна към петия. — А ти, — ти ще дойдеш с мен. аз ще вляза в къщата през задната врата, а ти ще тръгнеш след мен, като ще се движиш с една стая по-назад. Няма да бързаш, следвай ме внимателно, но ако ме нападнат или хванат, трябва веднага да ми се притечеш на помощ. Ясно?

Блейс погледна помощниците си. Те изобщо не си приличаха, дори и лицата им бяха различни — от почти кръгло до продълговато. Но независимо от това не можеше да се отърве от усещането, че те са като близнаци, с еднаква външност.

— Това е — рече Блейс. — А сега, ако имате въпроси — питайте. Той чакаше. Но никой от тях не попита нищо.

— Ами добре, прекрасно. Значи въпроси няма. Повтарям: запомнете — вие сте длъжни да стоите в храстите и да не се показвате,

докато не ме видите да излизам на двора. Това се отнася и за тебе. И така, напред.

Той се обърна и с облекчение изхвърли от главата си необходимостта да се грижи за тези петимата. Сега оставаше само един човек, с който трябваше да се съобразява, и това бе самият той. За разлика от Кучетата той дори не беше въоръжен. На всяка планета съществуваша доста сурови закони против всеки опит да бъде вкарано оръжие от другаде. Всеки, когото хванеха, биваше незабавно депортиран.

Обаче Дахно все пак беше изкопал отнякъде пет импулсни пистолета за Кучетата. Той не му каза откъде ги е намерил, но Блейс не се и интересуваше. Ако зависеше от него, или Кучетата изобщо нямаше да носят оръжие, или то щеше да е имитация, или пък, в краен случай, нямаше да е заредено. Блейс искаше да превземе къщата, без да причинява вреда никому.

След като Кучетата безшумно изчезнаха между дърветата, той се отправи към задната страна на къщата. Щом я заобиколи, Блейс надзърна през прозореца, намиращ се непосредствено до вратата и се убеди, че там няма никой. Тогава той предпазливо завъртя дръжката и отвори вратата, старайки се да вдига колкото се може по-малко шум.

Озова се в антрето.

Зад една полуотворена врата се виждаше началото на коридор, водещ надясно към кухнята, а вляво имаше няколко затворени врати, зад които навярно имаше спални или нещо друго. Блейс тихо се придвижи към кухнята, увери се, че там също няма никой и бързо я прекоси, за да стигне до трапезарията. Мина и през нея и се озова в голям хол. Като продължи по-нататък, той влезе в стая, която изглежда беше библиотека. Най-удивителното нещо в нея бяха наредените по рафтовете старинни, изкусно подвързани томове със страници от истинска хартия.

Блейс не се сдържа и хвърли поглед по рафтовете. Ако разполагаше с време и възможност, със сигурност не би излязъл оттук, докато не прочетеше всичко от кора до кора.

Движейки се покрай рафтове, изпълнени с безброй томчета класика, в крайна сметка той стигна до прозорец, който гледаше към дворчето. На рафтовете до прозореца имаше сборници с поезия. На масата лежеше дебела книга с кафява кожена подвързия, в която беше

отбелязано нещо. От чисто любопитство Блейс отвори на същото място.

Беше антология от стиховете на Алфред Нойс, английски поет, живял през деветнадесети век. Той не беше особено популярен сред съвременниците си и едва през двадесет и първи век бе получил признание — но като художник. Кафявият кожен показалец се намираше между страниците на поемата в стихове „Робин Худ“, където Оберон, кралят на елфите разказва как веднъж Робин Худ е спасил един от поданиците му.

Блейс тъкмо се канеше да остави книгата на мястото ѝ, когато погледна през прозореца и изведнъж видя двама старци. Единият от тях, със сини одежди, беше доста грохнал, а другия изглеждаше доста як за възрастта си.

Блейс веднага разпозна екзотика в първия от тях, а за втория реши, че няма кой друг да е, освен дорсаеца. Значи, това бяха двама от тримата учители на момчето. Блейс се притисна по-близо отстрани на прозореца, така нямаше да го видят, а той щеше да чуе за какво си говорят.

ГЛАВА 39

— Не знам — каза екзотикът. Той извади от джоба си нещо като кубче с размери два на два дюйма и го показа на събеседника си. — Просто получих ей това предупреждение.

— Пак ли вашите екзотически фокуси — промърмори дорсаецът. — Ще ида да предупредя Авдий.

— Страхувам се, че вече е късно. — Екзотикът протегна тънката си, сбръчкана ръка и спря спътника си. — Всеки момент ще започнат да ни наблюдават. Затова колкото по-малко си личи, че се опасяваме от нещо, толкова повече шанс ще има Хал да изчезне оттук.

Дорсаецът мълчаливо се огледа наоколо, а после екзотикът му каза нещо толкова тихо, че Блейс не успя да го чуе.

— Той ще остане — унило произнесе дорсаеца. — Вече не е момче, а мъж.

— Мъж? На шестнадесет години? — учуди се екзотика. — И вече мъж?

— Нормален мъж — измърмори дорсаеца. — А кой би могъл да ни заплашва тук? Или може би какво?

— Не знам — сви рамене екзотика. — Устройството сигнализира само при рязко повишаване в нивото на онтогенетичната енергия, придвижваща се към нас. Вие трябва да помните какво съм ви казвал за изчисленията си относно момчето. Те показаха, че вероятността жизненият му път да пресече пика на напрежението в съществуващите исторически сили, преди момчето да навърши седемнадесет, е доста голяма.

Блейс трепна, щом чу „исторически сили“. Именно историческите сили бяха нещото, което обсебваше ума му от доста време. Той винаги бе смятал, че неговото тълкуване и разбиране за ролята на тези сили е нещо строго лично и присъщо единствено и само на него. Наистина, той знаеше за съществуването на забележителната междузвездна информационна служба на екзотиците, но мислеше, че тя отдавна не е това, което е била едно време. Тогава откъде можеха

екзотиците да знаят за историческите сили, след като самият той разбра за съществуването им единствено от намерените в различни книги откъслечни сведения за това?

Блейс отново се опита да се съсредоточи върху разговора от другата страна на прозореца. Беше се замислил и изтърва част от него.

— Не се самозалъгвайте! — отговори екзотика с неочаквано рязък, несвойствен за него тон. — Съвсем скоро тук или ще се появят някакви хора, или ще се случат разни неща — именно това показва повишаването на налягането. Точно по същия начин внезапното спадане на атмосферното налягане е признак за приближаващ ураган. Възможно е... — Той млъкна.

Дорсаецът се огледа.

— Какво видя?

— Мисля, че това са Другите — тихо рече дорсаецът.

Все едно ток удари Блейс. По принцип Дахно не криеше името на организацията, но и не го рекламираше насам-натам. Откъде можеше дорсаецът да го знае — въобще какво още знаеше?

— Защо решихте, че са те? — И екзотикът се огледа наоколо.

— Не съм убеден, само подозирам — поясни дорсаеца.

Лицето на екзотика се намръщи. Той едва чуто си промърмори нещо, и Блейс отново не можа да чуе нито дума.

— Но защо? — изви побеснял дорсаеца.

Отговорът отново беше толкова тих, че Блейс не чу нищо и се залепи още по-близо до прозореца.

— Другите не са никакви дяволи! — възкликна дорсаеца. — Смесете вашата кръв, моята и тази на Авдий — смесете кръвта на представителите на всяка една от Отцепените култури, ако щете, и ще получите само мъже и жени, нищо повече. Каквото сложиш в гърнето, това и ще извадиш.

— Това не са обикновени мъже и жени, а хора с най-различни необикновени способности — произнесе екзотикът.

Ехото от тези думи иронично отекна в главата на Блейс. Само най-добрите студенти на Дахно имаха две, максимум три по-особени дарби, и то след специално обучение. За никакво множество не можеше и дума да става. Потенциално такива дарби може би наистина съществуваха, но те съвсем не се проявяваха у всички, а само в неколцина.

Той изведнъж се замисли. Може би талантите са се появили и развили едва когато някои от студентите завършеха и заминеха на друга планета? Може би екзотикът бе срещал именно такива хора и ако беше така...

— Какво от това? — разнесе се гласа на дорсаеца. — Човек живее, а после умира. Ако е живял добре и е умрял както трябва, какво значение има какво го е убило?

— Но нали става дума за нашия Хал...

— Който също ще умре някой ден, както и всички останали. Изправете се, де! — извика дорсаеца. — Вие, екзотиците, нямате ли гръбначен стълб?

Екзотикът въздъхна дълбоко и се изправи:

— Вие сте прав. В крайна сметка Хал получи от нас всичко, което ние тримата можехме да му дадем. Ако остане жив, ще има всички шансове някой ден да стане велик поет.

— Поет! — изпръхтя дорсаецът. — Съществуват хиляди много по-полезни неща, които би могъл да извърши през живота си, а поетите...

Той изведнъж млъкна, а през това време екзотикът скръсти ръце пред гърдите си, развявайки широките си ръкави, и продължи.

— Поетите също са хора — каза той с такъв тон, все едно участвуваше в някакъв академичен спор. — Ето защо аз толкова високо ценя Алфред Нойс. Знаете кой е Нойс, нали?

Блейс мигновено настръхна.

— Че защо ми е да знам? — сви рамене дорсаецът.

— Така си и мислех — поклати глава екзотика.

— Вие сте от онези, които не си спомнят нищо друго, освен „Разбойникът“. А „Историята на кръчмата на русалките“ и другата поема „Шервуд“ — те са направо гениални. Знаете ли, там на едно място Оберон, кралят на елфите и феите разказва на поданиците си за това, че Робин Худ умира и обяснява, защо елфите трябва винаги да тачат Робин...

— Никога не съм го чел това — отрязва го дорсаеца.

— Робин измъкнал една от феите от нещо, което според него приличало на паяжина. А чуйте какви думи е казал Оберон според Нойс — чуйте:

*„... И я изтръгна той от здравите презръдки на
магьосника,
бе възплъщение той на древна и жестока тайна,
и вледеняващ ужас всяваше във нас...“.*

Екзотикът спря. Блейс видя, че той гледа облеченото в тъмни дрехи Куче, което държеше пистолет и току-що бе излязло от люляковите храсти зад дорсаеца. След миг се появи и партньорът му и застана до него, а след това и другата двойка се измъкна от храстите в далечния край на терасата. Към двамата старци вече бяха насочени цели четири пистолета.

Блейс побесня. Намерението му да разбере още нещо, подслушвайки разговора, се провали, но може би още не беше късно да заглади насилственото нахлуване на хората си и да му придаде малко лустро. Той се приближи към прозореца и започна да декламира на глас:

— „И тъй бе нежен той, освобождаващ я от плена, дори дъгата многоцветна по крилцата ѝ не трепна!...“ — Щом цитата свърши, вниманието на всички бе приковано към него благодарение на мощния му трептящ глас. — Но вие и сам виждате — продължи той, обръщайки се към екзотика, — как ритъмът постепенно отслабва тук, става лек и изящен след първия изблик на сила, за която говорехте преди малко!

*„Рицарю, защо пришпорваш коня
по този тесен път? Къде си тръгнал?
Напред, напред! — отвърна той.
— Любимата ме чака!“*

Екзотикът вежливо се поклони, а на Блейс му се стори, че все пак е успял да го впечатли.

— Мисля, че не се познаваме — рече екзотикът.

— Казвам се Аренс. Блейс Аренс — отговори Блейс. — Не се притеснявайте, никой няма да пострада. Ние искаме да проведем едно съвещание тук, в имението ви. Ще ви отнемем максимум един-два дни.

Той се усмихна, стараяйки се с всички сили да очарова двамата възрастни хора.

— Ние? — попита екзотика.

— Да, ние сме нещо като клуб. Откровено казано, колкото по-малко се интересувате, толкова по-добре за вас. — Блейс се озърна. — Тук има още двама души, нали така? Още един наставник и вашия повереник, момче на име Хал Мейн, нали? Къде са те сега?

Екзотикът възмутено поклати глава. Блейс се обърна към дорсаеца, който му отвърна с безразличен поглед.

— Ами добре тогава, и сами ще ги открием — произнесе Блейс съучастнически и отново погледна към екзотика. — Знаете ли — продължи той, — много бих искал да се срещна с това момче. На колко е той сега? Шестнадесет, може би?

Екзотикът кимна в знак на съгласие.

— Тоест, минали са четиринадесет години, откакто са го намерили... — Блейс се спря. — Предполагам, че сигурно е необикновено дете. Кой са родителите му — успяхте ли да ги откриете?

— Не — поклати глава екзотика. — В бордовия дневник на кораба беше записано само името на момчето.

— Забележително момче... — Блейс се огледа наоколо. — Значи казвате, че нямате представа къде може да е сега?

— Не — потвърди екзотика.

Блейс въпросително погледна към дорсаеца:

— А вие, коменданте?

Онзи презрително изфуча. Блейс се усмихна, но лицето на дорсаеца дори не трепна. Той разбра, че нищо повече няма да научи от него.

— Май не харесвате много-много Другите — такива като мен, а? — каза Блейс. — Но времената се менят, нали, коменданте?

— За жалост не към добро — изрече дорсаецът, и Блейс долови в думите му студено презрение, което го убоде като острието на кама.

— Уви, това е така — въздъхна той. — А никога ли не ви е идвало наум, че момчето може да се окаже един от нас, от Другите? Не? Добре, щом не желаете да говорите за него, дайте да говорим за нещо друго. Обзалагам се, че имате и други поетични предпочитания.

Да вземем например „Идилията на краля“ от Тенисън — за хората и войните.

— Виж, това го знам — каза дорсаецът, — това си го бива.

— Тогава трябва да помните какво е казал Артур — че времената се менят. Когато накрая крал Артур и сър Бедивер остават съвсем сами, сър Бедивер пита краля какво ще стане, когато Кръглата маса вече няма да я има, а Артур се отправи към Авалон. Помните ли какво му отговорил Артур?

— Не — поклати глава дорсаецът.

— Той отговорил... — и Блейс отново започна високо да декламира: — „Нов ред ще стария смени...“ — Блейс млъкна и погледна към стария войник, за да провери как му е подействало това.

— „... И Господ Бог единствено ще бди да има мир в света и да се пазят старите завети“ — обади се скърцащ глас някъде от страни.

Всички се обърнаха натам и видяха стар и ужасно слаб квакер. Зад гърба му с насочен пистолет стоеше петото Куче.

— Не довършихте цитата — упрекна той Блейс, — това е толкова присъщо за вас, Други човече. За Бог вие не сте нищо друго, освен струйка дим. И съдбата ви е също в Божиите ръце — нали знаете това!

Казвайки всичко това, той се приближи към Блейс и щракна с костеливите си пръсти пред носа му, подчертавайки последните си думи. Блейс се разсмя, но веднага осъзна, че почти е загубил контрол над ситуацията.

— Ох, какви сте глупачета, малки глупачета! — меко изрече той. — Гледайте! — Кучетата виновно го погледнаха, като току-що напишкали се кутрета. — Този е родом от Мара — посочи Блейс към екзотика, — и е съвсем безобиден. Екзотиците по принцип отричат всяко насилие — всяко! Беше нужен само един пистолет за онзи фанатик ей там. А този старец? — И той посочи дорсаеца. — Лично аз не бих рискувал да затворя нито един от вас — дори и въоръжен — в една тъмна стая заедно с него — дори и невъоръжен, ако искам отново да видя човека си жив.

Той млъкна и по виновните лица на Кучетата разбра, че те са осъзнали грешките си.

— Вие тримата ще наблюдавате коменданта — заповяда Блейс, вече възвърнал увереността си, — а останалите двама нека наглеждат

религиозното ни приятелче. Е, а аз все някак ще се оправя с екзотика. — И той се усмихна, опитвайки се да разведри обстановката.

Пистолетите се завъртяха в съответните посоки. Блейс се обърна към квакера:

— Имам подозрения, че вие изобщо не можете да се държите учтиво.

Той гледаше горящите очи на стария квакер и чувстваше, че той никога няма да постигне тази вяра, която бликаше от очите му.

— Тежко ви — тихо и тържествено заговори квакера, — тежко ви на вас, Други човече и на цялата ви пасмина.

Блейс с труд откъсна очи от него.

— Къде е момчето? — попита той едно от Кучетата.

— Търсихме го... — Това беше едва ли не прошепнато. — Той е някъде... някъде тук наблизо.

Блейс рязко се извърна към старците, чувствайки, че трябва да побърза.

— Ако той е тръгнал нанякъде, то все някой от вас тримата трябва да знае закъде!

— Не. Той... — Екзотикът се поколеба. — Може би е излязъл да се поразходи или се е качил в планината...

Блейс впи очите си в безизразното лице на стареца. Стараеше се да концентрира и привлече вниманието му, за да го докара до състояние на лека хипноза — тогава може би онзи щеше да му отговори.

— Това, което се опитвате да направите, е глупаво — тихо отбеляза екзотикът, поглеждайки иронично Блейс. — Всеки вид хипноза изисква поне неосъзнато сътрудничество от страна на обекта, върху който се прилага.

Справедливостта на думите му практически обезоръжи Блейс. Той започна да се притеснява.

— Като че ли вие искате нещо от... — започна той, но екзотикът го прекъсна:

— Работата е там, че вие просто ме подценихте. Един генерал някога бе казал, че изненадата се равнява на цяла армия... — и изведнъж се хвърли напред към гърлото на Блейс.

Атаката беше доста неумела, но Блейс въобще не я очакваше и преди да успее да съобрази какво става, тренираното му тяло вече бе

реагирало и отхвърли екзотика встрани.

В същия момент едно от Кучетата, държащо квакера на мушка, стреля в екзотика и онзи рухна на терасата. Квакерът пък се метна мълниеносно към Кучето, което държеше под прицел дорсаеца.

Дорсаеца на свой ред реагира веднага, щом видя екзотика да пада. Той се хвърли напред и нападна един от бойците, които го пазеха. Партньорът на нападения стреля по него, но не улучи.

Дорсаецът нанесе саблен удар в гърлото на онзи, към който се беше хвърлил първоначално. После се завъртя, докопа другия и го хвърли право под изстрелите на двете Кучета, които пазеха Авдий. В същото време един от въоръжените стрелци, в който се бе вкопчил квакера, успя да стреля два пъти. Точно тогава дорсаеца го сграбчи, и те заедно рухнаха на земята, като стрелеца остана отгоре. И изведнъж битката свърши.

Екзотикът лежеше на едната си страна, недалече от квакера, който сякаш внимателно се взираше в мъртвия си приятел. Блейс почувства как нещо трепна вътре в него, докато ги гледаше. „Ето какво става, когато изпуснеш контрола над нещата“, помисли си той.

Две от Кучетата бяха мъртви. Единият бе този, който дорсаеца прасна в гърлото, а другия — онзи, който бившия войник бе хвърлил под изстрелите. Още един се гърчеше и високо стенеше на терасата. От оставащите двама единият все още лежеше върху мъртвия дорсаец, а втория, изправен пред Блейс, пое цялата мощ на гнева му.

— Идиоти такива! — каза тихо, но яростно Блейс. — Нали ви казах да държите на мушка дорсаеца?

Мълчание.

— Добре — въздъхна Блейс, — вдигнете го. — И той посочи към ранения. После се обърна към боеца, лежащ върху дорсаеца: — Стига си се търкалял — и го побутна с крак, — вече всичко свърши.

Стрелецът се изтърколи от трупа на стареца и остана да лежи неподвижно на каменната тераса.

— Трима от нашите са мъртви и един е ранен — тегли чертата Блейс, — за да се убият трима невъоръжени старци. Колко нелепо. — Той поклати глава и се обърна с гръб. Все още стискаше в ръце томчето със стиховете на Нойс.

ГЛАВА 40

След полумрака бързо падна нощта. В камината на библиотеката автоматично пламна огън — треперливия му пламък придаваше уютен вид на тежките мебели, хилядите книги и високия таван. Дахно вече беше пристигнал и сега, изправил се редом до Блейс пред камината, се опитваше да разбере какво всъщност е станало.

— Така, а какво направихте с телата? — попита той.

— В къщата има хладилна камера. Сложихме телата там.

— В хладилната камера? — Дахно го изглежда учудено. — А защо просто не ги заровихте?

Блейс сви рамене.

— Все едно, скоро ще забележат липсата им. Ще довтаса местната полиция и в крайна сметка рано или късно ще ги открият, дори и ако ги бяхме заровили някъде по-далече от къщата. Освен това щеше да се наложи и да ги пренесем дотам, а с хладилната камера всичко е много по-просто. Дори и само заради момчето така е много по-добре — той поне ще знае, че учителите му ще бъдат погребани както си му е редът. Те наистина бяха забележителни личности.

— Забележителни! — изригна Дахно. — Като че ли се каните да пишете роман за тях, мистър вицепрезидент.

Блейс въздъхна и се обърна към Дахно.

— Не, разбира се, никой няма да пише нищо за тях — нито ти, нито аз.

— Тук вече позна. — Гневът на Дахно все още не беше изстинал. — Твоите Кучета са направили тук истинска касапница.

— Твоите Кучета, Дахно — поправи го Блейс.

Но гигантът не обърна никакво внимание на забележката му.

— Те се подчиняват на теб. И аз поръчах именно на вас, мистър вицепрезидент, да организирате конференцията ни тук.

— Само дето вашите Кучета, мистър президент, изобщо не бяха подготвени за такова нещо. На тях им харесва да убиват, защото това

ги издига в собствените им очи. Затова те са абсолютно безотговорни, когато са въоръжени.

Дахно беше започнал да се успокоява, въпреки че все още гледаше свирепо.

— Ще пристигнат ли навреме вицепрезидентите от филиалите ни?

— Сигурно — кимна Блейс, — но аз не се притеснявам за тях.

— Че за кого се притесняваш тогава, Блейс? — присви очи брат му.

— За момчето — отвърна Блейс, — ние така и не го намерихме.

— За момчето ли?

— Да, за техния възпитаник.

Дахно изпръхтя:

— Защо пък трябва да се притесняваш за него?

— Мислех, че си един от тези, които ценят реда, Дахно. А аз така и не можах да разбера къде е момчето, преди наставниците му да бъдат убити. Убити, благодарение на твоите Кучета!

Дахно с досада отвърна:

— А откъде да знаят Кучетата, че старците ти трябва да са именно живи?

— Защото изобщо не съм им заповядвал да убиват. — Блейс говореше нормално, но тази фраза изплющя като камшик. Дахно наклони глава и го погледна.

— Защо дигаш толкова шум за това хлапе? — попита той. — Какво толкова може да ни направи?

— Точно това и аз искам да си изясня — отговори Блейс. — Не обичам тайните, а мисля, че и ти не ги обичаш.

Това беше вярно, но не съвсем. В тайната, свързана с Хал Мейн се криеше и нещо друго, което касаше самия Блейс. Той подсъзнателно усещаше, че дори само съществуването на Мейн по някакъв начин заплашва собствените му планове.

— Май заговори екзотическата ти кръв — рече Дахно. — Но за щастие, аз напълно се контролирам. Докъде щяхме да стигнем, ако си губехме времето да разгадаваме всяка тайна, на която се натъкнем? Нашата задача е да установим контрол над управлението на всички планети, а не да се занимаваме с това, как точно се управляват те. Или може би ти знаеш друг начин, чрез който няколко хиляди или

няколкостотин хиляди такива като нас ще успеят да завземат властта над всичките тези светове?

Блейс почувства умора. Толкова страшна умора, сякаш изведнъж бе остарял с десетилетия.

— Слушай, нека да оставим подробните обяснения за момента, когато пристигнат останалите вицепрезиденти — каза Блейс.

— Нямам намерение да чакам до утре — отговори Дахно.

— До тази вечер — уточни Блейс.

— Как така до тази вечер? Нали срещата е насрочена за утре — учуди се Дахно.

— Знам. — Блейс отново почувства нахлуването на умората. — Още една от многото ти заповеди, която промених. Всички те ще пристигнат до един час. Това също бе една от причините да сложим телата в хладилната камера.

Настъпи тишина.

— Блейс — бавно изрече Дахно, гледайки го тежко, — я обясни по-подробно какво точно имаш предвид?

— Работата е там — промълви Блейс, — че моите планове как да се използва Организацията са много по-далновидни, отколкото твоите. Аз си имам солидна причина да си осигуря контрола над всички светове. Имам намерение да променя историята, и затова ще са ми нужни страшно много хора — достатъчно много, че да управлявам населението на всички Нови светове, с изключение на дорсайците и екзотиците.

Той млъкна.

— Продължавай — тихо се обади Дахно. — Засега чух само част от обясненията ти, а когато чуя всичко, ще ти кажа мнението си. Защо ни е нужно всичко това?

— Защото в противен случай хората ще измрат. Това ще стане след около триста до към хиляда години, не по-късно.

— Защо мислиш така?

— Човечеството твърде рано е излязло в космоса. И Другите са последната му надежда за спасение. Ако не успея да го предотвратя, гибелта на човечеството ще бъде неминуема. Но съм сигурен, че ако разполагам с промишлената мощ и военния потенциал на всички Нови светове, ще успея.

— А те за какво са ти?

— За да завзема Старата Земя, а най-вече — мозъкът и сърцето ѝ — Последната Енциклопедия — каза Блейс. — Само Другите са способни да вкарат свежа кръв в изнемогващото тяло на човечеството, давайки му най-хубавото от създаденото на Новите светове. И едва след това, когато вече ще сме достатъчно зрели и ще бъдем достойни да заемем мястото си във Вселената.

— Блейс — каза Дахно, — май нещо се е объркало в главата ти. Или може би така си е било по начало. Ще са ти нужни стотици години, за да осъществиш всичко това. И костите ни отдавна ще са се превърнали в прах, преди усилията ти да дадат какъвто и да било резултат.

— Съгласен съм — кимна Блейс. — Това за нашите кости е точно така. Затова пък човечеството ще тръгне по пътя, по който е трябвало да поеме след достигането на определено развитие в технологиите, но точно тогава твърде бързо се е разпръснало, заселвайки се на другите планети. И в края на краищата то ще се състои от хора като мен и теб.

— Блейс — меко произнесе Дахно, — вече не си мой вицепрезидент. Не ми трябва ненормалници на такъв пост. Но това не е всичко. Аз създадох тази организация, аз я управлявам, и аз смятам да я управлявам и занапред. Не знам доколко си успял да заразиш с идеите си останалите ми вицепрезиденти, но мисля, че нито един от тях не взема на сериозно бъдещето, за което ми говориш сега. Те искат да живеят добре сега, без да му мислят много-много, а не да си блъскат главите над бъдещето на човечеството.

— Те не знаят нищо за това — отвърна Блейс. — Ти си единственият, на който съм го казал. Пък и досега въобще не съм се осмелявал да го спомена на глас. Правя го, само защото си ми нужен.

— Според мен ти въобще не ме слушаш, Блейс. Току-що те уволних. Ти си направо опасен. Не се нуждая повече от услугите ти.

— Всъщност, от теб почти нищо не зависи — каза Блейс. — Когато обикалях другите светове, аз посях семената на единственото бъдеще, което може да ни спаси, и те намериха благодатна почва, готова да ги приеме. Амбициите на хората, които някога си поставил начело на филиалите си, вече са много по-високи. Те си мислеха, че аз съм твой посредник. Но всъщност си имаха работа единствено с мен. Те вече доста са разширили състава на организациите си и са готови да

заемат водещите позиции на всеки от световете, с изключение на Дорсай, Мара и Култис.

— Ти си хвърлил семена? — подсмихна се Дахно. — И може би дори си подредил нещата така, че да се съберат преди уговореното време? Добре, когато те се появят тук, ще видиш как за нула време ще им избия тези мисли от главите и всичко ще си тръгне постарому.

— Няма да стане — възрази Блейс. — Самият ти си им внушавал да се стремят към върха. А аз просто им показах как да го направят. Дори и на тебе ти показах — още там, на Асоциация, и тогава ти почти се беше съгласил с мен.

— Почти, именно така беше — потвърди Дахно. — Тогава просто трябваше да спечеля малко време. Изобщо не съм във възторг от факта, че си отменил покушението. Сега трябва да измисля нещо друго. И още нещо — каквото и да си говорил на хората ми за разширяване на Организацията, аз в никакъв случай не мога да си го позволя. Ще видиш, че вицепрезидентите ми ще направят това, което аз кажа.

— Може и да успееш — каза Блейс, — но няма да го направиш.

Дахно го изгледа:

— Че защо не?

— Защото аз изобщо не бях длъжен да напускам Асоциация и да идвам тук.

— Нещо не те разбирам — произнесе Дахно.

Блейс изведнъж ясно почувства заплахата, лъхаща от брат му. Пропукването на изгарящите в камината цепеници из един път му се стори необикновено силно. Тишината в библиотеката беше направо оглушителна.

— Не мисля, че ти осъзнаваше какво точно имах предвид тогава — просто в момента нямаше друг изход. От самото начало Кучетата нямаха никакъв шанс да победят Защитниците на Маккей. Та те са ветерани, опитни бойци, участвали са в много църковни войни. Свикнали са да работят в екип. А какво имаш ти — шепа младежи, които са тренирали единствено в гимнастическия салон и на стрелбището. Дори и да беше станало чудо и Кучетата да успеяха някак си да убият Маккей, пак нищо нямаше да постигнеш.

— Защо? — настоя за отговор Дахно.

— Конфликтът между Кучетата и Защитниците нямаше да остане незабелязан от пресата, дори и да беше използвал цялото си влияние, за да го потулиш. Голяма част от връзките ти се дължат на надмощието на Петте Сестри и подкрепата на останалите ти клиенти от Палатата. Сега Петте Сестри са в немилост, а клиентите ти гледат колкото се може по-бързо да прекъснат всякакви връзки с тях, а това означава и със самия тебе също — точно както плъховете напускат потъващия кораб. — Той направи пауза. — Аз нямам представа дали си виждал хората, които защитават Маккей — може би си, и навярно и ти си почувствал, че твоите Кучета нищо не струват пред тях — продължи Блейс. — При всички случаи няма как да не ти е било ясно, че ще последва политически скандал, а пресата ще го лапне като топъл хляб. При една такава ситуация, като тази, която е налице сега на Асоциация, само човек, който се е издигнал достатъчно високо, ще оцелее — другите отдолу ще потънат. Маккей беше на върха още преди да заминеш, и на теб ти оставаше само да изчакаш развоя на събитията. Можеше да спасиш себе си и Петте Сестри, единствено ако беше убил Маккей.

— Точно това имах предвид в началото — уточни Дахно.

— Но тогава едва ли си предполагал, че планът ти може да се провали и че ще ти трябва изкупителна жертва, върху която да стовариш вината за провала на Кучетата.

Той отново млъкна. Дахно също мълчеше и го гледаше, а в очите му гореше гняв.

— Ако властите започнеха разследване, веднага щяха да се натъкнат на центъра за подготовка на Кучетата — продължи Блейс, — а оттам щяха да узнаят и за връзката им с Броули. Но ти не можеше да разчиташ на предаността му. Още на първия разпит той щеше да клекне и да се разкапе, като полята с киселина хартия. А ти на всяка цена трябваше да отклониш вниманието от себе си. И затова някой трябваше да живее в апартамента ти, да използва кабинета ти в офиса и той щеше да е човекът, върху когото Броули щеше да стовари цялата отговорност за атентата. И този човек бях аз!

— Аз съвсем нямах предвид това... — започна да обяснява Дахно и изведнъж се спря.

— Не, братко мой — та вие никога не поглеждате отново към нещо, което не ви харесва — поклати глава Блейс. — Вие винаги се

стараєте да гледате в обратната посока. Ти напусна Асоциация и ме остави да отговарям за всичко. Ако оцелеех, щях да пристигна тук цял и невредим. Ако загинех, ти си се утешавал с мисълта, че в крайна сметка и Маккей щеше да е мъртъв и тогава спокойно ще можеш да се върнеш на Асоциация.

Блейс замълча, изчакайки реакцията на Дахно. Но Дахно само го гледаше и клатеше глава.

— Скоро вицепрезидентите ще започнат да пристигат — продължи Блейс. — Те ще се обръщат само към теб, а не към мен, въпреки че аз съм в дъното на нещата, но те не го знаят. Но при всички случаи те искат това бъдеще, за което им говорех. И работата по осъществяването му вече върви с пълна пара. Те привличат в редиците си все нови и нови Други. И тогава какво ще правиш, а, Дахно?

Дахно продължи да стои неподвижно. Но заплахата, която се излъчваше от него, вече я нямаше — на нейно място се бе появила само една нечовешка умора.

— Добре — произнесе най-накрая той. — Признавам, че наистина се чувствах в опасност. Просто беше твърде късно да променям каквото и да било. Във всеки случай сега не ми остава нищо друго, освен да започна всичко отначало на някой от Новите светове.

— Ако наистина искаш това — тогава прекрасно — рече Блейс. — Ти вече си много уморен, Дахно, като лекар, който всеки момент могат да извикат при някой болен и който носи бремето на едно непрекъснато дежурство. — Той със симпатия погледна към брат си. — Нека ти предложи нещо по-добро. Въпреки че както вече казах, изборът е изцяло твой.

Дахно го погледна и изведнъж на лицето му светна старата, обичайна за него усмивка.

— Че какво толкова можеш да ми предложиш ти, братленце? Какво си ми приготвил? По всяка вероятност — нищо.

— Не, мисля, че имам нещо, което ще ти хареса — отговори Блейс.

Дахно изхъмка със съмнение и отегчено поклати глава.

— Изобщо не смятам да те принуждавам — промълви Блейс. — Спомняш ли си, когато ми предложи да работя с теб, но само ако съм съгласен?

— Помня — кимна Дахно.

— Сега и аз ще те питам същото. Аз наистина изпитвам симпатия към теб — продължи Блейс, — независимо от всичко, което се случи. На практика ти си единственият ми роднина, който е проявил някаква загриженост към мен. Но същевременно с това при определени обстоятелства, когато става дума за оцеляване, ти винаги гледаш първо собствените си интереси. Аз съм наясно с това и знам, че нищо не може да се промени — просто ти си създаден така. Помниш ли майка ни?

Внезапно лицето на Дахно гневно се сгърчи.

— Не ми казвай, че съм станал като нея! — възкликна той. — Да не си посмьл да ми говориш повече за това!

— Разбира се, че си — сви рамене Блейс, — и аз самият съм същият. Но аз успях да се отърва от тази прилика. И ти ще успееш, стига да ме послушаш.

— Все едно — изобщо не съм съгласен с теб — сърдито продума Дахно. — Не съм като нея, и толкоз.

— Добре, да оставим това — каза Блейс. — По-добре чуй какво ще ти кажа сега и сам ще решиш, искаш ли доброволно да се присъединиш към мен.

— Добре — кимна Дахно, — да го чуем още веднъж това твоё предложение.

— Възнамерявам да използвам Новите светове, за да върна човечеството обратно на Земята и да му осигуря възможността отново да се превърне в обществото, което е трябвало да стане, — общество от хора като мен и теб, от хора, които не са изключение, а нормални хора. И това е напълно възможно.

— Сигурен ли си в това? — попита Дахно.

— Да — отвърна Блейс. — Даже имам най-обща представа за крайната цел и конкретния план, по който ще се движим. Естествено, не пренебрегвам и обратната страна на медала. Членовете на нашата организация — всеки отделен индивид, не са кой знае колко по-добри от останалите хора. Но като единна сила, влияеща върху политиците на всяка планета по отделно, ние можем да постигнем триумф, но при едно условие — че ги ръководим ние с теб. Заедно ще сме в състояние да им покажем пътя за завземане властта на Земята и завръщането на хората, които по право ѝ принадлежат. Останалите Нови Светове са

свободни да продължат да вървят към гибелта си, щом искат. По собствен начин.

— Но какво ще ми даде това? — поинтересува се Дахно.

— Както вече казах, ние ще работим заедно — отговори Блейс. — Ти ще запазиш поста си и ще вършиш същото, което си правил досега, но ще има и нещо повече. Ще обявим пред вицепрезидентите, че ти си главата на новата организация на Другите. А аз постепенно все повече и повече ще поемам част от функциите ти, за да може с течение на времето да започнат да ни възприемат като равноправни партньори.

— Няма да стане — поклати глава Дахно. — Не може двама души да вършат една и съща работа, и тя да върви успешно.

— Не, не, всичко ще е наред, ще видиш — каза Блейс. — Работата е там, че аз искам да действам под прикритие, а това е възможно само, ако ти си начело. Трябва да приемеш плана ми, и това е всичко, за което те моля.

— Само това ли искаш? — горчиво рече Дахно. — Ти така и не ми каза защо съм ти, освен в самото начало. А щом всичко тръгне както трябва, аз вече няма да ти трябва, и ти ще се избавиш от мен.

— Нищо подобно. — Блейс пристъпи към брат си и сложи ръка на рамото му. — Винаги ще си ми нужен. Та ти можеш да убедиш всекиго в каквото си поискаш. А аз никога няма да мога, просто не съм способен. Аз умея да привличам вниманието, мога да организирам разни неща да се случат, както аз желая. Ти можеш да правиш всичко това, без да привличаш излишно вниманието, докато аз — не. Ти си ми нужен и аз искам да бъдеш до мен, Дахно, а освен това ти си ми брат. Единствената разлика помежду ни е, че ти винаги можеш да разчиташ на мен, аз никога няма да те изоставя в беда. Няма да те предам, просто защото съм такъв, това е. Винаги можеш да ми се довериш.

Той млъкна. Дахно не отговаряше.

— Е, какво? — попита го Блейс. — Ще ми се довериш ли?

Една дълга, дълга секунда Дахно стоя неподвижен, а после бавно кимна и погледна гривната си.

— Останалите вицепрезиденти ще цъфнат тук в близкия половин час или там някъде — уточни Блейс. — Времето тече. Но аз бих искал да чуя от теб, че си с мен. Дахно, отговори ми най-после!

Дахно отново го погледна, и на лицето му пак изгря усмивка, а в очите му затанцуваха палави искрици.

— Аз ти имам доверие, Блейс — още от мига, когато за първи път пристигнах с колата във фермата на Хенри. Ако плана ти не сработи, едва ли ще съм по-зле, отколкото ако бях решил да започна всичко отначало на някой от Новите светове. Да, аз съм с теб. Но ти си абсолютно прав, аз вече съм ужасно уморен. И ако се наложи, нали винаги ще мога да разчитам на тебе, а, братко?

— Винаги — каза Блейс и се засмя. — Значи, ти си с мен — при условие, че другите вицепрезиденти не те разкандърдисат. Така ли е?

— Да вървят по дяволите вицепрезидентите — извика Дахно. — Даже смятам да ти помогна да ги убедиш още тази вечер, ако искаш. Ще започнем заедно.

Очите им се срещнаха.

— Знаеш ли — Блейс се ухили, — струва ми се, че нямат никакви шансове — ще бъде като фазов преход!

Дахно отвори уста, за да му отговори, но изведнъж звънецът така се раздрънча, че се чу сигурно в цялата къща.

— Ето ги и гостите ни — изрече Дахно. — Да ида ли да ги посрещна, господин Съпредседателю, или да ги изчакаме тук?

— По-добре да ги чакаме заедно — каза Блейс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.